

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BLACK
TIES
&
WHITE
LIES

KAT SINGLETON

BLACK
TIES
&
WHITE
LIES
KAT SINGLETON

Telif hakkı © 2023 by Kat

Singleton Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap veya bir kısmı, yazarın açık yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.
Bir kitap incelemesinden kısa alıntılar.

Amerika Birleşik Devletleri'nde

basılmıştır.

Bu bir kurgu eseridir. Romanda geçen isimler, kişiler ve olaylar ya yazarın hayal ürünüdür ya da kurgu olarak kullanılmıştır.

ASIN: B0BHL1JX9P

Kapak Tasarımı: Ashlee O'Brien, Ashes & Vellichor,

Victoria Ellis, Cruel Ink Editing & Design Formatted by

Kat Singleton

Hayattaki basit şeyleri arayan tüm kankalarım için - sizi hediyeler ve orgazmlarla şımartacak ateşli bir milyarder. Beck senin için.

OYNA!ST

Nastermind - Taylor 5wiss

Sotellite - Harry Stilleri

Aşıksın - Taylor Swih

Senin Hakkında -

J975Anma - Seleno

Somez

Wildest Dreams(Taylor's Version) -

Taylor Swih, Like The Stars

oynuyor - James ArthurDSÖ!

Dane Yaptım mı - Dermet

Kennedy

En Hoppiest Yıl - Jaymes Young

Whol A Mon Saito Da - Jonas

&eters Stp - Gracie Abroms

YANLIŞ(feot. K6loni) - IAYN

Seni Sevmek İstiyorum - 5 Seconds of Summer

Kirli Düşünceler - Chloe Adams

Hepinize saygılar - Dean Lewis

AUTHOR'S NOTE

*Kara Bağlar ve Beyaz Yalanlar*tüm izleyiciler için uygun olmayan yetişkinlere uygun içerik barındırıyor. Lütfen gityazarkatsingleton.com/content-warnings kitap için içerik uyarılarının bir listesi için.

İÇİNDEKİLER

1. [Margo](#)
2. [Margo](#)
3. [bek](#)
4. [Margo](#)
5. [bek](#)
6. [Margo](#)
7. [bek](#)
8. [Margo](#)
9. [Margo](#)
10. [bek](#)
11. [Margo](#)
12. [bek](#)
13. [Margo](#)
14. [bek](#)
15. [Margo](#)
16. [bek](#)
17. [Margo](#)
18. [bek](#)
19. [Margo](#)
20. [bek](#)
21. [Margo](#)
22. [bek](#)
23. [Margo](#)
24. [Margo](#)
25. [bek](#)
26. [Margo](#)
27. [bek](#)
28. [Margo](#)
29. [bek](#)
30. [Margo](#)
31. [bek](#)
32. [Margo](#)
33. [bek](#)
34. [Margo](#)
35. [bek](#)
36. [Margo](#)
37. [bek](#)
38. [Margo](#)
39. [bek](#)
40. [Margo](#)
41. [bek](#)
42. [Margo](#)
43. [Margo](#)
44. [bek](#)
45. [Margo](#)
46. [bek](#)
47. [Margo](#)

48. [Margo](#)
49. [Margo](#)
50. [bek](#)
51. [Margo](#)
52. [bek](#)
53. [Margo](#)
54. [Margo](#)
55. [bek](#)
56. [Margo](#)
57. [bek](#)
58. [Margo](#)

[Sonsöz - Beck - 3 Ay Sonra](#)

[Daha Fazla Kat ister
misin? Goodbye'da
kuruldu teşekkürler
yazar hakkında
Ayrıca Kat Singleton
tarafından Bağlantılar](#)

1

Margo

"Margo, Margo, Margo."

Bilgisayar ekranımdan tanıdık bir ses beni ürkütüyor. Ofis koltuğumda dönerken en iyi arkadaşım Emma'yı çalışma odamın duvarına yaslanmış halde buldum. Boyalı kırmızı dudakları alaycı bir sırıtış oluşturuyor.

Çiğnemekte olduğum kalemi ağzımdan çekerek şüpheyile ona baktım. "Ne?" Yıllar önce bana aldığı Nash Pierce salyangozu kafasına hafifçe vurarak dişlerini yalıyor.

"Bu sefer kimi kızdırdın?"

Midem bulanıyor ve neden bahsettiğini bile bilmiyorum. "Hâlâ sarhoş musun?" Dün gece içtiğimiz şarabı düşünerek suçladım. Oda arkadaşımız ve en iyi arkadaşımız Winnie ile iki şişe ucuz pinot grigio içtik. Üçümüz arasında bölünmüş durumdayız, hâlâ sarhoş olmasına imkan yok ama bulabildiğim en iyi şey bu.

Yüzünü sinirle buruşturuyor. "Belli ki değil. Salonda kahvemi dolduruyordum ki *Darlaseni* görüp görmediğimi sormuştı.

Göz devirmeyi bastırıyorum. Darla iki yerden birinde olacağını biliyordu. Her zaman ya masamdayım ya da kahve makinesinin önünde toplanıp beni uyanık tutmak için tanrıların nektarını almaya çalışıyorum.

Darla biliyordu *Kesinlikle* beni nerede bulabilirim Sadece istemedi.

Yanlışlıkla sürahi yerine kahve çekirdeği haznesine su koyarsınız ve aniden ofis resepsiyonisti sizden nefret eder. Onu kırmak istemişim gibi değil. Neyin nereye gittiğinin makinede netleştirilmemesi benim hatam değil. Ben sadece *denemeyi* yardım etmek.

Gözlerimi Darla'nın masasına çevirerek, "Ondan haber almadım," yorumunda bulundum. Orada değil ama gelen bir aramayla telefonunun ışığı yanıyor. Darla nadiren masasından ayrılır. Görünürde olmaması iyiye işaret değil. Gökyüzü düşüyor olabilir ve Darla'nın tüneğinden ayrılacağından emin değilim.

Emma odamın duvarını dolandı ve daha önce milyonlarca kez yaptığı gibi kışını masama dayadı, oysa ondan defalarca yapmamasını istemiştım.

"Çalışıyorum." Uzanıp siyah stiletosuna bir şaplak attım ve ayağını sandalyemin kol dayanağından çektim.

Topuğunu şakacı bir şekilde uyluğuma bastırarak gülüyor. "Pekala, Darla, bu *inanılmaz kadın*, bana patronun seni görmek istediğini söyledi.

"Marty'nin bugün bütün gün toplantılara gittiğini sanıyordum?"

Emma dudağını ısırarak bana başını salladı. "Hayır, *tıpkı patron*, patron. Baş honcho. Patron

adam.

Sanırım yeni biri.”

Başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama sözünü kestim. "Bu doğru olamaz."

"Margo!" Darla konferans odamızın kapılarından havlıyor. neredeyse sandalyemden atlıyorum

sesinin tiz tonu.

Darla'dan bana bakarken Emma'nın gözleri tabak kadar geniş. "Cidden, Mar, ne yaptın?"

Ayaklarımı masamın altındaki atılmış topuklarıma kaydırıyorum. Ayağa kalkıp ellerimi eteğimin önüne siliyorum. Avuçlarımla sinirden şimdiden yapış yapış olmasından nefret ediyorum. "Ben hiçbir şey yapmadım," diye tısladım, görünüşe göre daha hücremin güvenliğinden çıkmadan neredeyse yüzümü dikerken topuklularla nasıl yürüyeceğimi unutmuştum.

Can sıkıcı bir şekilde dilini şaklattı ve bana inanmadığını belirten bir bakış attı. "Açıkçası, Marty'den daha üst düzey insanlarımız olduğunu biliyordum, onlar asla *Burada*. ne olabilir ki merak ediyorum *cidden*..."

"Yardım etmiyorsun."

Artık üniversiteden beri en iyi arkadaşım ile gidip gelmek için zamanım yok. Darla, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, öyle ki, eğer bu ofiste kışımı kaldırıp otuz saniye içinde onu kapıda karşılamazsam, beni buna pişman edecek.

Beni kabul edebileceğimden çok daha fazla korkutan bir buçuk metrelik kadının önünde durdum. Kaşlarını çatı, bana dik dik bakarken gıdısı belirgindi.

Kirli bakışlarına rağmen, annemin bana onları her zaman nezaketle öldürmemi söylediğini bildiğim için ona tatlı tatlı gülümsedim. "Günaydın Darla," diyorum, sesim mide bulandırıcı derecede tatlı.

Kaş çatma çizgileri derinleşiyor. Bugün onun ziyaretini garanti altına almak için ne yaptığını bilmek bile istemiyorum, dedi.

Tahminin benimki kadar iyi, Darla.

"DSÖ?" Arkasındaki konferans odasına bakmaya çalışıyorum ama kapı kapalı.

Garip. O kapı asla kapanmaz.

"Neden kendin öğrenmiyorsun?" Kolu kavrayarak kapıyı açtı. Vücudu kısmen kapıyı kapatıyor ve içeri girebilmek için yanından geçmeme neden oluyor.

bu her kimse *O* bana yüzünü gösterme lüksünü vermiyor. Boydan boya pencerelerin önünde duruyor, elleri vücuduna zahmetsizce oturan mükemmel dikilmiş takımının ceplerinde. Adamın yüzünü bile görmedim ama onunla ilgili her şey servet çılgınlıkları atıyor. Onu sadece arkadan görmüş biri olarak, kendine güven verdiğini söyleyebilirim. Duruşunda, omuzlarını taşımasında, pencereden dışarı bakarken ayaklarını hafifçe ayırmasında. Duruşuyla ilgili her şey çılgılık atıyor *işletme*. sadece korkuyorum neden *onun* *iş* *Ben* *iş* *letme*.

Patron dediklerinde gerçekten bunu kastediyorlardı. *Ah oğlum*.

Ben ne yaptım?

Arkamdan kapanan kapının sesi bile onun hareket etmesine neden olmuyor. Ona arkadan yukarı ve aşağı bakmam için zaman veriyor. Yaptığımı bile hatırlamadığım bir şey yüzünden başımın belaya girmesinden korkmasaydım, bu manzarayı takdir etmek için bir dakika ayırırdım.

Demek istediğim *lanet etmek*. Takım elbise pantolonunun bir kıça bu kadar mükemmel uyacağını bilmiyordum.

Konferans odasına bir adım daha girme riskini alıyorum. Etrafa baktığımda, boşlukta sadece ben ve hoş bir kışı olan gizemli adam olduğumuzu onaylıyorum.

Başımı sallayarak lacivert takımını nasıl kusursuzca doldurduğunu düşünmeyi bırakmaya çalıştım. Bana söylendiği kadarıyla, o benim patronum. Kafamdan geçen düşünceler, *herhangi bir şey* ama uygun çalış.

"Ee, merhaba?" Dikkatle soruyorum. Ayaklarım beceriksizce büyük masanın diğer tarafında ondan duruyor. ne yapacağımı bilmiyorum. Kovulmak üzereysen, önce oturmalı mıyım yoksa

ayakta durmaya devam etmeli miyim?

Acaba eşyalarımı koymam için bana bir kutu verecekler mi?

Sırtı sertleşiyor. Yavaş yavaş arkasını dönüyor.

Sonunda yüzünü bir anlığına gördüğümde, neredeyse şoktan yere yığılacaktım.

Çünkü karşımda duran adam -görünürdeki patronum- aynı zamanda eski erkek arkadaşımın
daçok

çekici ağabey.

2

Margo

Beck, "Uzun zaman oldu, Margo," dedi, kaşlarını çatması beni kıvrandırdı. Sesinin ne kadar seksi olduğunu unutmuşum, özellikle de dudaklarında ismim varken.

"Beck..." diyorum inanamayarak. Eski erkek arkadaşım Carter bana kardeşinin başarılı olduğunu söylemişti. Ama sonra, tüm Sinclair ailesi zengindi. Carter'a o kadar kapılmışım ki, buna pek dikkat etmemiştim. Açıkçası, Beckham'ın var olduğunu unutmaya çalıştım. Ama şimdi, Carter ortadan kaybolmuş ve Beckham "Beck" Sinclair önümde dururken, onun ne kadar başarılı olduğuyla suratımıza vurulmamak elde değil.

Oynadığı parlak kol düğmesi muhtemelen benim kiramdan daha pahalı. Takım elbise, muhtemelen Emma'yla paylaştığım yakıt tasarruflu arabadan daha pahalı. Beck'le tanıştığımda, böyle görünmemişti. The Hamptons'daki çok sayıdaki tatil evlerinden birine bir hafta sonu gezisi sırasında olmuştu. Şu an önümde durduğu şekle kıyasla inanılmaz derecede rahat giyinmişti.

Beck gülümsüyor ama bu jest beni daha rahat hissettirmiyor. Aslında, tam tersi bir etkiye sahiptir. Neredeyse Darla'nın beni takip etmesini dilerdim; belki aramızda yayılan gerginliğin bir kısmını hafifletirdi. İçim karmakarışık ve bana bakışından kendimi tamamen savunmasız hissediyorum.

Bana sarsılmaz bir dikkatle bakıyor. Uzanıp önümüzdeki inanılmaz büyük masayı işaret ediyor. "Otur, Margo." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. Bir çocuk gibi, emrini hemen yerine getiririm. Önümdeki büyük deri ofis koltuğunu çekip çıkarmaya çalışırken tekerleklerden biri yüksek sesle gıcırdarken irkildim.

Benden farklı olarak, koltuğunu zarafetle alıyor. Ben ise sıkışmış tekerlekle mücadele etmek zorunda kaldım ve sandalyeyi masadan yeterince uzağa çekmeye çalışırken yüksek sesle homurdanarak kendimi utandırdım.

Bana eğleniyor gibi görünen bir ifadeyle bakarken sarı kaşları havada kaldı. En sonunda kıcımlı koltuğa yaslamayı başardım. Yanaklarım yanıyor, utancımı gizlemeye yönelik her türlü girişim boşuna. Gelmesi için olası herhangi bir nedeni tararken yüzümdeki kırmızı tonu görmemesine imkan yok.

Ellerimi kucagımda kavuştururken gözlerinin içine bakma cesaretini bularak sandalyeyi masaya doğru ittim. "senpatron? Burada ne yapıyorsun?"

Beck beni içine çekiyor, gözleri yavaşça üzerimde geziniyor.

Buradayım, Violet.

Sözcükler zihnime fırladı ve beni geçen yaza götürdü. Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önceydi, Carter'ın tüm ilişkimiz boyunca beni aldattığını öğrenmemden sadece haftalar önce. Bu, Beck'in bir gece beni yaparken yakaladığında söylediği bir şeydi.

sahip olmamam gereken bir şey. O sırada, adımı yanlış yaptığina dair hiçbir şey söylememiştim. O zamanlar, dudaklarından çıkan sestem tam olarak nefret etmememden nefret etmiştim. Onun dilinden yuvarlanma şekli bana komik şeyler yaptı.

Ona baktım, yaz boyunca yaşadığımız an, şimdi ne kadar şaşırtıcı derecede yakışıklı olduğuyla birleştiğinde, bu karşılaşmayı daha da tuhaf hale getiriyor.

"Beck?" Emin değilim. Sesim titriyor, bana ihanet ediyor. Ondan bir derin bakış ve kelimeler için kayboldum.

Parmakları çenesinin altında kavis yapıyor, parlak saati bir ışık huzmesi yakalıyor. "Aramalarımı görmezden geliyordun."

Masanın altındaki tırnak etlerimi yoluyorum, bu annemin yıllardır beni azarladığı sinirli bir alışkanlık. Yapmamaya ne kadar çalışırsam çalışayım, dürtüyle savaşmanın faydası yok. Onun derin, çivit mavisi bakışları altında silahsızlandım.

"Sana ya da Carter'a söyleyecek hiçbir şeyim yoktu," diye çıkıştım. Beck ve Carter'ın kardeş olması çığınca. Onlar tamamen karşıtlar. Carter uzun boylu ama kaslarının tonu Beck'inki gibi süper belirgin değildi. Ağırlık kaldırmak yerine koşmayı tercih etti. En çok da elitist arkadaşlarıyla on sekiz delikli golf oynamayı tercih etti. *Veyager*çek kız arkadaşı olmayan herkesi becer. Bir hafta boyunca becerdiği insan sayısına bakılırsa muhtemelen iyi bir antrenman yapıyordu. *ben değildim*

Beck, Carter'ın sadık olmadığını biliyor muydu?

Önemli değil. Carter ve benim işimiz bitti. Carter'ı bir daha görmemekle, kardeşini de bir daha görmeyeceğimi sandım. Onu aramak zorunda kalacağımı kesinlikle beklemiyordum. *patron*.

Carter uzun ama Beck daha uzun. Carter'ın katı diyetinden ve kardiyo takıntısından kasları varken, Beck her yerde daha belirgin kaslara sahip. Özel dikim takımının kollarının altında bir gün çizmeyi hayal ettiğim pazılar var. Ailesiyle geçirdiği o hafta sonu boyunca, düğmeli gömleğinin altında sakladığı şeye bir göz attım. Karın kasları, herhangi bir sanatçının ıslak rüyasıdır. Ressam, eskiz sanatçısı, heykeltıraş—*herhangi bir*ialtıli paketiyle önde ve merkezde olmayı çok isterdi. *Yoksa sekiz mi?*Boğazını temizliyor. Bakışlarımı ellerinin lezzetli damarlarından çektiğimde bana sırtıttığını gördüm. "Tamam mısın?" Sesinde hafif bir eğlence tınısı olsa da açık sözlü.

Onunla bu konferans odasında sadece birkaç dakika yalnız kaldım ve aramızdaki gerilim şimdiden bir bıçakla kesilebilirdi.

"Neyle işin bitti?"

"Lanet olsun

bana."

Sözlerinin küstahlığı karşısında neredeyse

sandalyemden düşüyordum. "Ben..."

Dolgun dudağının bir köşesi seğiriyor. Kesinlikle öyleydin, Violet. Değilmişsin gibi davranma."

Çenem açılıp kapanıyor. Neden yine bu ismi kullanıyor? Neden hala seviyorum? Ona nasıl cevap vereceğime dair hiçbir fikrim yok.

Yine, o benim yeni *patron*. Ya da en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Emma ona böyle derdi. Darla da aynı izlenime kapılmışa benziyordu. Ne kadar süredir görevde olduğunu bilmem gerekiyor.

Ve neden burada?

En önemlisi, neden benimle istediğini yapmak istiyormuş gibi bana bakıyor?

"Benim adım Violet değil."

Başparmağını dolgun alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Biliyorum."

Başımı sallayarak, dün gece hatırladığımdan daha fazla yapmış olabilir miyim diye merak

ediyorum. Hayal mi kuruyorum?

Tüm bu senaryo gerçek olamaz.

"Üzgünüm," diye başladım derin bir nefes alarak. "Sadece neden burada olduğunu merak ediyorum? Ben küçüğüm

ne olduğu konusunda kafası karışık..."

İçini çekerek sandalyeyi masadan bir bacağını diğerinin üzerinden atabilecek kadar uzağa itiyor. Ayak bileği karşı dizine dayalı, mükemmel parıldayan ayakkabıları pencerelerden gelen ışığı alıyor. "Aramalarımı görmezden geliyordun," diye açıklıyor, görünüşe göre kendini tekrarlamak zorunda kaldığı için rahatsız. "Evet. Sadece bunun hakkında konuştuk. Kardeşin hakkında konuşmak istemedim."

"Hayır, bunun hakkında konuşmadık. Biz*başladık* ama sonra dinlemek yerine o iri gözleriyle beni soymaya karar verdin." Yüksek, titreşen bir ses sözlerini durdurur. Elini takım elbise ceketinin içindeki bir cebe sokarken düz kaşları çatıldı. Aramayı susturmadan önce gözleri hızla ekrandaki adı taradı. Telefonunu siyah ahşap masaya fırlatıp bir kez daha bana odaklandı. "İlk kez dinliyor olsaydın ve beni becermeseydin, sana seni aramamın sevgili kardeşimle hiçbir ilgisi olmadığını söylediğimi bilirdin."

Neden Carter'dan bu kadar tiksintiyle bahsettiğini sormak isteyerek dilimi ısırdım. Ağabeyine karşı hislerinde benim bildiğimden çok daha fazlası olduğu açık. Carter hiçbir zaman Beck'in en büyük hayranı gibi görünmedi ama ondan tamamen nefret ediyormuş gibi de konuşmadı. Aynı şeyi Beck'in az önce ses tonundan söyleyemem.

"Değil mi?"

Kahretsin, hayır, diye tükürdü. Bir an için gözlerinde kızgın bir ateş belirir. Bana her zaman kendi iyiliğim için fazla meraklı olduğum söylendi ve bunu şu anda hissediyorum. İçimden her şey Carter'dan bahsederken neden bu kadar kızgın görüldüğünü sormaya can atıyor ama dudaklarımı kapalı tutuyorum. Neden burada olduğuyla çok daha fazla ilgileniyorum. "O olmadan daha iyisin. Seni asla aksi yönde ikna etmeye çalışmam."

"Bunu bilmiyordum. Onu aradığını sandım. Bir gecede kırk altı kez aradıktan sonra numarasını engellemiştim."

Zavallı, diye homurdandı alçak sesle.

Doğruldu, iki ayağı da bir kez daha yere bastı. Beck masanın üzerinden eğilerek bana olabildiğince yaklaştı. "Eh, beni görmezden gelmen başka seçeneklere başvurmak zorunda kalmama neden oldu."

"Ne gibi?"

Etrafımızdaki pis odayı işaret ederek kollarını açarken geniş kanat açıklığını gösteriyor. Burada yersiz görünüyor, duvarlardaki solan boya ve yıpranmış, lekeli halı, onun kadar asil görünen birine yakışmıyordu. "Bu şirketi satın almak gibi."

Ne yaptı? Elbette bunu doğru anlamıyorum.

"Bu şirketi satın almamın, senin aramalarını görmezden gelmemle ne ilgisi var?"

"Daha düşünmeden soru sormayı bırak," diye karşılık verdi. "Belli değil mi? Benimle konuşmaktan başka seçeneğin kalmasın diye şirketi satın aldım. Ne de olsa artık senin patronunum."

Fransızcamı bağışlayın ama *asıl sikiş ne?* İnsanlar sadece biriyle konuşmak için şirket satın almazlar.

Arıyorlar ya da evlerine geliyorlar ya da bilmiyorum... kahrolası bir e-posta gönderiyorlar.

Şirket satın almayın. "Hayır, yapmadın."

Beck bana başını salladı. Hareket, mükemmel şekilde jelleşmiş saç buklelerinden birini yerinden oynattı. Bir iplikçik isyan eder ve sonunda onu yoldan çekene kadar gözlerinin önünde asılı kalır. "Seni temin ederim, Margo, kesinlikle yaptım."

3

Beck

Bu karanlık, köhne ofis alanında tamamen yersiz görünüyor. Margo Moretti, 8-bit Security'de çalışamayacak kadar parlak. Her zamanki siyah saçları, odanın korkunç ışığı altında donuk görünüyor. Onunla ilk tanışana kadar hiç görmediğim açık yeşil gözleri bile, sahip olduklarını bildiğim canlılığı taşıyordu.

"Benimle uğraşmayı bırak Beck. Saçma."

Onun kadar güzel bir kadının nasıl olup da kardeşime aşık olduğunu merak ederek omuz silktim. "Muhtemelen haklısın. Saçma. Benim yaptığım gerçeğini değiştirmez. Seninle konuşmam gerekiyordu."

"Carter hakkında değilse ne konuşabiliriz ki?"

Keşke onun adını söylemeyi bıraksaydı. O bunu hak etmiyor. O bunu asla hak etmemişti ama kimsenin isminin onun dudaklarından dökülmesini gerçekten hak edeceğinden emin değilim. Margo'yu sadece bir hafta sonu boyunca tanımaktan zevk aldım - ve onunla konuşmaktan çok onu gözlemliyordum - ama hayatını kendi dünyasıymış gibi yaşadığını fark etmem için yeterli zamandı - ve hepimiz sadece yaşıyoruz. Annemle babama karşı yeterince kibardı ama babamın, ailesinin geçimini sağlamak için ne yaptığıyla ilgili rahatsız edici sorularına boyun eğmedi. Margo gülümsedi, şaka yaptı, ondan gelen her tepkinin gerçek olduğunu ama yine de hak edilmesi gerektiğini bilmeme yetecek kadar. Carter'la zaman geçirdi, onun varlığından zevk alan ama asla yapışkan olmayan sadık bir kız arkadaş olduğunu kanıtladı. Hikayeden alınacak ders şuydu, Margo gibi birinin nasıl olup da kardeşim gibi biriyle çıktığını bilmiyorum. Planladığım şeyin sonunda, cevabı almayı umuyorum.

Bileğimdeki Rolex'i sıkıyorum ve açıyorum. Ondan uzağa bakmaya cesaret edememek. İstesem de yapabileceğimi sanmıyorum. Aramızda uzun bir duraklama var. Sandalyesinde kıvranıyor, söylemem gereken her şeyi beklerken açıkça endişeli. Sonunda, konuşarak gerginliğini azaltıyorum ya da belki arttırıyorum. "Terfi alıyorsun."

Dolgun, şiş dudakları ayrılıyor. Ağzında en ufak bir makyaj izi yok ama dudakları aşırıya kaçmadan mükemmel bir kırmızı tonuna sahip. Ağabeyimin dudaklarının tadını tam olarak bilmesinden nefret ediyorum. Terfi ettin mi? Neden?" diye soruyor, şaşkın.

Parmaklarım masaya hafifçe vururken gözlerim elimin yanında titreyen telefonuma kaydı. O da aşağı bakıyor. "Gerekirse alabilirsin."

Odada bana katıldığından beri birkaç kez çaldı. Her aramayı görmezden geldim, bu benim için karakter dışı bir şey. Genelde telefondayım ama şu anda, aptalca sorular sorarak zamanımın değerli anlarını alıyor olsa bile, tüm dikkatimi ona vermek istiyorum.

Telefonumu ters çevirdim, şimdilik ekranı aşağı bakacak şekilde koydum. "Bekleyebilir," diye

yalan söyledim. Beş dakika içinde telefonla bir toplantıya katılmam gerekiyor ama katılacağımı zaten biliyorum.

eksik. Bu konuşmayı bitirme şansım olmadan başka biriyle konuşmayı reddediyorum.

Margo parmaklarını saçlarının arasından geçirir ama sonunda aksiyondan sıkılır ve uzun bukleleri omzunun üzerinden atar. "Bak," diye başladı, sesi gergindi. "Kardeşinden ayrıldığım için benden intikam almak için yaptığın iğrenç, çarpık bir şaka mı bilmiyorum ama bunun bir parçası olmak istemiyorum."

Her hareketini incelerken baş parmağım yine alt dudağımda geziniyor. Carter'ın eski kız arkadaşlarından birine intikam almak için bu kadar ileri gideceğimi düşünmesine neden olan söylediklerine şaşırdım. Özellikle de söz konusu kız arkadaşına üç yıllık ilişkilerinin tamamı boyunca sadakatsiz olduğunu bilerek. Erkek kardeşim ve ben yakın değiliz. Onun aşk hayatına hiç karışmadım ve hiç de arzum olmadı - eh, o onunla tanışana kadar. Birimizin diğerinin ne yaptığını umursadığı türden bir ilişkimiz yok.

Sıkıntıyla soluduğum nefesin sesi, normalde sessiz olan odada yankılanıyor. Öne eğilerek, Margo'nun gözlerinin içine ölü gibi bakıyorum. Yüzümde her ne gördüyse sonunda kıpırdanmasını bıraktı. "Bunu kafana sokmak için kaç kez söylemem gerekiyor bilmiyorum ama iyi dinle Margo, çünkü kendimi tekrarlamaktan nefret ediyorum."

"Dinliyorum," diye fısıldıyor. Tüm dikkatini ona vermenin tadını çıkarıyorum.

"Kardeşimin burada olmamla kesinlikle hiçbir ilgisi yok. Hiçbir yanımda onunla geri dönmen gerektiğini düşünmüyor. Açıkçası, sen birlikteyken NYU nüfusunun yarısıyla sikini ıslattığını düşünürsek, ona geri dönmeni oldukça acınası bulurum. Öyleyse, buradan itibaren açıklığa kavuşturalım. Burada bulunmamın, bu şirketi satın almamın sebeplerinin kan demem gereken serserilikle hiçbir ilgisi yok. Anladın mı?"

Koltuğun kolçaklarını bu kadar sıkı tutmaktan parmakları bembeyaz olmuştu. Ellerini sandalyeden çektiğinde acaba lekeli deride tırnaklarından yarım ay girintileri olur mu diye merak ediyordum. Margo sessizdi, görünüşe göre sözlerim karşısında şaşkına dönmüştü çünkü bana çoğu zaman suskun kalmış biri gibi gelmiyordu.

"Kelimeler, Margo. Anladığını bilmek için kelimelere ihtiyacım var."

Anlamaya çalışıyorum, dedi sonunda, gözleri hâlâ üzerimdeydi. Beni yakından izliyor, gözleri hafifçe kısılıyor. Burada olma niyetimi deşifre etmeye çalışırken beynindeki dişlilerin fazla mesai yaptığını neredeyse görebiliyorum. Ona bunun faydasız olduğunu söyleme dürtümle savaşıyorum. Bu ana ulaşmak için yaptığım uzunlukları almaya beni neyin zorladığını hala anlamıyorum. Ama bunun işe yaraması için, istediğimi elde etmem için, onun biraz anlayış göstermesine ihtiyacım var.

"Daha fazla açıklamama izin ver," diye başlıyorum. Arkama yaslanırken omuzlarım bir kez daha sandalyenin arkalığını buluyor. "Artık bu bok çukurunun gururlu sahibiyim. Bu satın almada beni desteklemeleri için çok sayıda yatırımcıyla mücadele etmek zorunda kaldım ama sonunda bana hayır diyemediler. Onlarla ya da onlarsız finanse edecek param var. Bu şirket, yatırım yapmak isteyeceğim girişimler listesinde alt sıralarda yer alıyordu ama sizinle konuşmam gerekiyordu, işte buradayız."

Margo manik bir şekilde gülüyor, onun kara gözlü bakışlarına inanamıyor. "Normal insanlar, erkek kardeşlerinin eski kız arkadaşlarıyla konuşmak için şirket almazlar."

Kıkırdıyorum, başımı sallıyorum. "Benim normal olduğumu düşünmen çok aşağılayıcı. Ben normal olmaktan çok uzağım, Margo. İsteddiğimi elde etmek için büyük çaba sarf edeceğim."

"Ve istediğin şey benimle konuşmak mı?"

Dudaklarım ince bir çizgi haline geliyor. "Tam olarak değil." *istediğim şey* Sen. *En azından şimdilik.*

Margo yüksek bir iç çekişle sandalyesine oturuyor. "Muhtemelen tanıdığım en belirsiz insansın."

Dudağım seğiriyor. “Kasıtlı olarak belirsiz değilim. Sorularla sözümü kesip duruyorsun, asıl konuya gelmeme izin vermiyorsun.

"Daha fazla konuşma. Bunu mantıklı kılana kadar çenemi kapalı tutacağım.” Dramatik olmak, o tutar

başparmağı ve işaret parmağını dudaklarının önünde, dudaklarını fermuarlıyor ve anahtarı omzunun üzerinden atıyormuş gibi yaptı.

Çocuksu görünüyor, yanakları şişmiş, dudakları kapalı. Gözlerinde haylaz bir parıltı var, bunun iyi bir fikir olup olmadığını sorgulamama neden oluyor.

"Daha önce de söylediğim gibi, terfi alıyorsun."

Tartışacakmış gibi ağzını açtı ve kaşlarını kaldırmama neden oldu. Ağzı kapanırken gözleri dönüyor. Şüphesiz bir başka sorusuyla araya girmek için her şeyi aldığını söyleyebilirim. Birkaç saniye daha sessizce göz teması kurdum, ağzını kapalı tutup tutamayacağını görmek için bekledim.

Görünüşe göre yapabilir.*İyi bir kız.*

"Bu yer için grafik tasarım yapma günleriniz sona erdi. Pazartesiden itibaren yeni asistanım olacaksın.

Gözlerinden ateş fışkırıyor. "Mümkün değil. Senin küçük ayakçı kızın olmak için bir sanat derecesi ile mezun olmadım.

Dramatik olmayı bırak. Grafik tasarım yapmak için ülkenin en iyi sanat programlarından birinde sınıf birincisi olarak mezun olmadınız.*Burada*" Masanın ortasına uzanıp plastik bir kapta duran kalemlerden birini alıyorum. Onu tutuyorum, ellerimde çeviriyorum. "Sanatın bundan daha iyi, Margo. Bu logo berbat ve senin yüzünden olmadığını biliyorum." Kelimelerin aramızda dolaşmasına izin verirken kalemi incelemeye devam ettim. gözlerimi kısıyorum. "Kimse Marty'ye bu yüzün taşaklı bir horoza benzediğini söylemedi mi?"

Gülüşünde boğuluyor, ciğerlerine hava doldurmaya çalışırken gözleri fal taşı gibi açılıyor. Sonunda, soğukkanlılık kazanır. Parmakları gözlerinin altındaki lekeli maskarayı silmek için yukarı kalktı, kahkahasından akan yaşlar gözlerinin altında siyah benekler oluşturdu. "Sanırım Marty'ye burunlu gülen yüzün eklenmesinin biraz görüldüğünü söylediğimde beni neredeyse kovacaktı...*fallik*"

sırıtiyorum "Biraz? Gözler, ortasında küçük bir horoz olan iki yuvarlak topa benziyor." her söylediğimde*horoz*, Yemin ederim yanakları biraz daha kızardı.

Margo, yüzüne düşen bir tutam saç çekmeye çalışır, ancak bu parça kulağının arkasında kalamayacak kadar kısadır. Oflayarak kaküllerini yenilgiyle yüzünden uzaklaştırdı. "Logo berbat, anlıyorum. benim seçimim yoktu Marty, onun düşündüğü gibi yaratmazsam beni tehdit etti. Ben de yaptım, çünkü faturalarımı ödemek zorundayım. Bana tepeden tırnağa bakıyor, gözleri bileğimdeki saate odaklanıyor. "Hepimiz parayla doğmadık."

dilimi ısırırım Şimdi para hakkında tartışmaya girmenin zamanı değil...*Benimpara*. "Hayatınızın geri kalanını neredeyse yaşanmaz bir ücret karşılığında grafik tasarım yaparak mı geçirmek istiyorsunuz?"

"En azından bir tür sanat," diye karşılık verdi. "Senin asistanın olmak, herhangi bir yaratıcılığa sahip olmama izin vermiyor."

"YANLIŞ. Sanatına zaman ayırmanı

sağlayacağım." "Ve benim nesanat,Beck?

Bildiğinden şüpheliyim.

"Çizmeyi seviyorsun, Violet. Artık sorularını bitirdin mi?"

4

Margo

Aklımdan o kadar çok kelime geçiyor ki hiçbirisi ağzımdan çıkmayı başaramıyorum. Sık sık olmaz ama beni suskun bıraktı.

Beck'in gülümsemesi neredeyse yırtıcı. Cevabının beni şaşırttığını biliyor. Nasıl kurtulacağımı bilemediğim bir köşeye sıkıştım. En sevdiğim yaratıcı çıkışı hatırlamasını beklemiyordum. Özellikle Carter, ilişkimiz boyunca beni hiç boya fırçasıyla görmemiş olmasına rağmen insanlara her zaman resim yaptığımı söylediğinden beri. Beck'in de benim yaptığımı düşüneceğini düşünmüştüm.

"Bana senin asistanın olmanın ne anlama geldiğini söyle." Savunma pozisyonunda kollarımı orta bölümümde kavuşturmaya çalıştım ama bunun yaptığı tek şey sutyenimin telinin göğüs kafesime daha da batmasına neden oldu. Bunun yerine ellerimi kucağıma kaydurdum, gözlerim hâlâ Beck'i dikkatle izliyordu.

"Önemli mi? Pazartesi başlarsın."

"Henüz kabul etmedim bile."

"Evet dememen aptallık olur. Bu önemli bir maaş artışı ve buradan gitmiş olacaksın. Parmağı havada dönüp dikkatleri içinde bulduğumuz donuk konferans odasına çekiyor.

"Kahve yapmakta berbatım," diye tartışıyorum. "Darla'ya sor."

"Bundan daha fazlası var..." Beck bir an için gergin göründü. Görünüm neredeyse ilk ortaya çıktığı kadar çabuk silinir. Ama ne kadar hızlı olursa olsun, yine de onu gördüm.

"Nedir?"

Yanakları çökük, keskin elmacık kemiklerini daha da belirgin hale getiriyor. "Sadece asistanım değil nişanlım da olmana ihtiyacım var."

Öne doğru eğilip şok içinde ona bakarken altımdaki sandalye yüksek sesle inledi. "Az önce ne dedin?"

"Biraz kötü durumdayım" - kolundaki var olmayan bir kumaş tiftiğini alıyor - "*çıkamaz durum*," diye bitiriyor sonunda. Yardımına ihtiyacım olan biri.

"İhtiyacın var *Ben*?"

"Bir hata yaptım." Sesini düz tutuyor ama bana baktığında gözlerinde en ufak bir kırılma var. "Geçenlerde bir dedikodu sitesi, benimle ve geçen ay birçok farklı kadınla çok sayıda fotoğrafın yer aldığı bir makale yayınladı. Mesela, çok sayıda..."

Kaşlarım kalkıyor. Carter, Beck'in asla ilişki kurmadığından bahsetmişti. Bunu ağabeyine bir kazı olarak kastetmişti. Geriye dönüp bakıldığında, görünüşe göre Beck sahte sözler vermiyor. En azından kadınlara bağlanmak istemediği konusunda açık sözlü, çokerkek kardeşinin aksine. Carter söz verecek ve arkandan paramparça edecek.

"Peki bu beni nasıl ilgilendiriyor?"

“Kurulum rahatsız. Şirkete kötü yansıdığını söylüyorlar.”

"Neden? Kişisel bir hayatın olmasına izin veriliyor.”

Göz kırıyor, dudaklarında hafif bir sırıtış. "Pek öyle olmuyor, Violet."

Bir bacağımı diğerinin üzerinden geçiyorum. "Hala buna nasıl dahil olacağımı anlamaya çalışıyorum."

Parmakları masaya vurarak dikkatimi çekti. Uzunlurlar, parmak eklemlerinin çevresinde biraz daha kalındırlar.*İçimde nasıl hissedeceklerini merak ediyorum.* Hızla göz kırparak başımı sallıyorum.*Nereden çıktı bu?*

Zihnimin sadece yarısını dinlediğinden, diğer yarısının içime kaç tane sığdırabileceğini merak ettiğinden ve yine de zevk aldığından tamamen habersiz. Ben beynimi yeni patronum namı diğer onun kirli düşüncelerinden kurtarmaya çalışırken Beck konuşmaya devam ediyor. "Bana en az bir yıl istikrarlı bir ilişki sürdürmem gerektiği söylendi, yoksa yatırımcıların huzursuz olacağından korktular. Kimse playboy milyarder olarak kaleme alınan dergilerin yüzüne sıvalı bir şirkete yatırım yapmak istemez.”

Bir gülümsemeyi geri alıyorum. "Biraz akılda kalıcı."

Onaylamadığını belirten homurdanmasını gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. "Çoğu insana katlanamadığım gerçeğini hiçbir zaman saklamaya çalışmadım. Birine bir yıl tahammül etme düşüncesi tüylerimi ürpertiyor. Yani, başka biriyle bir yıl...*Sen*”

Kıçım neredeyse sandalyeden uçuyor.*kesinlikle* Onu yanlış duydum. Bir tür esprili yorum yapmak istiyorum, ama yüzündeki okunamayan ifade ağzımı kapatıyor. Bana küstahça bakması karşısında şaşkına dönerek yorumu geri çekiyorum.

"Birdenbire çıkmaya başladığımızı söylesek insanlar buna inanmaz. Ama... Asistanım olarak seninle yakın çalışmaktan vazgeçip daha fazlasına dönüşseydik buna inanırlardı."

"Şimdi anlam kazanmaya başladı..."

"Bu şirketi satın aldım çünkü seninle tekrar bir araya gelmemiz için bir nedene ihtiyacım vardı - bu nedenle artık 8-bit Security'ye sahibim. Asistanım olarak benimle yakın çalışıyorsun ve bir aya kadar insanlara aşık olduğumuzu söyleyeceğiz.

"Hızlı görünüyor."

Bana gülümsediğinde, neden bu kadar çok kadının ayaklarına kapandığını anlıyorum. Manyetik, parlak ama yırtıcı. Çekirdeğimi sıkıya yetecek kadar çünkü asla nişan almayı beklemiyordum.*Ben.* "Bildiğin zaman bilirsin."

Sonra Beck Lanet Sinclair bana göz kırptı ve yemin ederim o an benden istediği her şeyi yapardım. Ateşi, sistemim için bir şok, başa çıkacak donanıma sahip olmadığım bir şey. "Bütün fikir oldukça gereksiz görünüyor. Yönetim kurulunuzun oturduğu şirketin sahibi siz değil misiniz veya

Her neyse? Gidip kendilerini becermelerini söyle.”

Aslında benim yorumuma gülüyor. Nedense ruhumu besleyen yüksek sesli, gırtlaktan gelen bir kahkaha. Tekrar duymak için her şeyi yaparım.

Kara kara Beck Sinclair'i güldürdüm. Gülmekten midesi ağrıyana kadar bunu tekrar tekrar yapmak istiyorum.

Beck bana başını salladı, gözleri benim karşılık verdiğim gülümsememde takılı kaldı. Dudaklarıma olan ilgisi, dalgınlıkla onları yalamama neden oldu. "Bunu yapmayı milyonlarca kez düşünmüş olsam da, bu, kendimi tamamen adayabileceğim bir şey değil. Görüyorsunuz, şirketime gelince tüm güç bende değil. Ne kadar istesem de. Temizlemeliyim yoksa önemli yatırımcıları kaybedeceğim. Bu, almaya istekli olduğum bir risk değil!"

"Ya kabul etmeye istekli değilsem?"

Bir gülümsemeyi geri ısırırken dişleri dudağına saplanıyor. Yüzündeki gülümsemeyi silmeye çalışır.

elini ağzında gezdiriyor ama pek bir işe yaramıyor. Eli kol dayanağına geri düştüğünde, bana hâlâ sırtıyor. "Çok ikna edici olabilirim, Margo Moretti."

Beckham Sinclair benimle flört mü

ediyor? İlgileniyor muyum?

hayır ben yapamamakiçine gir çıktım-sevilen- yıllardır kardeşi.

Kötü, Margo.

Ama tanrım, yüzündeki o sırıtışla, *Bu yüzden* olmak güzel *Bu yüzden* kötü.

Sessiz kaldım, hala aklımın bir köşesinde bunun bir tür şaka olup olmadığını merak ediyorum.

Destansı bir şaka yaptıkları bir tür realite TV şovunda mıyım? Bu kesinlikle Emma'nın beni acımasız bir şaka olarak kaydedeceği bir şeydi.

Gözlerim herhangi bir gizli kamera ipucu için ofisi tarıyor.

"Yani, önce asistanın, sonra nişanlın, sonra da sen nişanımızı bitirdiğinde kuyruğum bacaklarımın arasında normale mi dönmek zorundayım yani? Herkes benden bıktığını mı düşündü? Hayır, teşekkürler Beck. Benden bir hayır."

İnsanlara bunu senin bitirdiğini söyleyebiliriz. Onlara ne söylemek istersen, yapacağım." Sözlerini aceleyle söylemesi, beni bu gülünç planını kabul etmeye neden bu kadar adadığını merak etmeme neden oluyor.

Yeterince uzun süre sessiz kaldım, sözlerini düşünürken ayağımı halıya vurdum, o ise sessizliği daha fazla açıklamayla doldurma ihtiyacı hissettiğinde. "Sana Camden Hunter ile bir röportaj ayarlayacağım."

Ayağım hemen duruyor. "Nasıl?"

"Birlikte yatılı okula gittik. O benim en iyi arkadaşlarımdan biri.

burnumu çekiyorum "Arkadaşlarının olmasına şaşırdım. Bağlar kuracak türden bir insana benzemiyorsun."

Kaşları, mükemmel kırıksız alnında birbirine kenetlendi. "Bağlantıları gayet iyi oluşturuyorum. Onları kiminle oluşturmayı seçtiğim konusunda seçici davranıyorum. Yanıtınızın onunla bir röportaj yapmak istemediğiniz olduğunu mu varsaymalıyım?"

"Doğru varsayıyorsun. New York'un en seçkin sanat galerilerinden birinin sahibi olan Camden tarafından sırf onu tanıyorsun diye işe alınmak istemiyorum. Hayalimdeki işin bana teslim edilmesini istemiyorum."

İşte o, kahkahasının sesinden bile kalbimi yerinden oynatıyor. Derin ve gümbürtülü, başımdan ayak parmaklarıma kadar hissedilen bir ses. Camden konusunda böyle bir güce sahip olduğumu düşünmen çok hoş. O büyüleyici ama acımasız. Seni işe alması için dizlerimin üstüne çöküp yalvarsam da fark etmezdi. Bunu komik bulsa da, sevmediği birinin sanatını asla öne çıkarmaz. Ona çalışmanızı, fikirlerinizi göstermek için size röportaj ayarlayacağım, ancak ortaklığı sağlamlaştırmak size ve yeteneğinize kalmış."

Neden Beck'in dizlerinin üzerine çöktüğü düşüncesi beni sıcak ve rahatsız hissettiriyor? Burada klima var mı? Onun *var* zihinsel resim değil, hava akışının olmaması.

Teklifini düşünürken gözlerim iğne batacak kadar kısıldı. Çizdiği resim o kadar da kötü görünmüyor. Hemen hemen ruhumu satardım ya *daher* *hangi* Camden Hunter ile aynı odada olmak bile hayati olmayan bir organ. Dünyanın en ünlü iki sanatçısının oğlu olarak, kendi galerisini açtığı anda şehrin çok konuşulması doğaldı. Camden'ın kendisi bir sanatçı olarak bilinmese de, olabilecek en iyi göze sahip. Çizimlerimden herhangi birine baksa bile mutlu ölebilirim.

"Camden Hunter'ı tanıdığına inanamıyorum," diye yorum yaptım, sesim merak doluydu.

Başparmağını dudağının üzerinde gezdiriyor, öğrendiğine göre sık sık yaptığı bir hareket. "Ona

taptığına inanamıyorum. Onu sivilceleri ve diş telleri varken tanıdım.”

Zihnim, sadece sanatı tespit etmede zekice yetenekli olanı değil, aynı zamanda bir sanat eserini tasavvur etmeye çalışır.

Diş teli ve sivilceli Camden. "Onu böyle hayal etmeyi reddediyorum."

Beck umursamazca omuz silkiyor. "Bunu söylediğimi inkar edeceğim ama o zamanlar istediği her kızı elde edebilirdi.

- diş telleri ve hepsi.

burnum sızlıyor. "Bu daha doğru gibi."

Beck'in büyük eli masanın üzerinde duruyor. Nedense parmaklarına odaklanmaya devam ediyorum. Bir elin arkasındaki damarları çizmeyi hiç bu kadar istememiştim. Çok seksiler ve nedenini anlamıyorum. Parmağımı üzerlerinde gezdirmek, koluna kadar takip etmek, hatta takımının altında saklı deriye dokunma lüksüne sahip olmak için can atıyordum.

"Yani ne düşünüyorsun?" Koyu, çarpıcı mavi gözleri bana odaklandı. "Teklifim hakkında daha fazla şey duymaya açık mısın?"

5

Beck

İnsanların ne düşündüğünü bilmek hiç umrumda olmadı. Diğer insanların bir şeyler hakkındaki görüşleri beni hiçbir zaman gerçekten ilgilendirmedi. Ta ki karşımda oturan şiddetli inatçı kadını görene kadar.

Yazlık evimizde minicik elini benimkine soktuğu an, el sıkışırken parmaklarındaki sayısız yüzük avuçlarımı tırmaladığında, benim hakkımda ne düşündüğünü bilmek istedim. Erkek arkadaşının ağabeyi hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum. Bana adını zar zor söylemişti ve benim ona sormak istediğim sayısız soru vardı. Onunla tanışana kadar başka bir insan hakkında her ayrıntıyı bilmek istememiştim.

Sonra eskiz defterinde çizdiğini gördüm ve beni nasıl gördüğünden daha çok bilmek istediğim tek şey o küçük defterine ne çizdiğiydi.

Hafta sonunun geri kalanında neredeyse hiç konuşmamıştık. Mümkün olduğunda ondan kaçınmaya çalıştım.

O hafta sonu bir gece hariç. Aklımda sonsuza dek yanan gece.

Aynı derecede, benimle tanıştığında ne düşündüğünü bilmek istedim. Kafasından neler geçtiğini bilmek için çaresizim.

Margo boğazını temizleyerek beni anılarımdan uzaklaştırdı ve dikkatimi tekrar ona verdi.

Hayır demeye çoktan karar verdi mi? Fikrini değiştirmesi için her nefesimi kullanırdım.

Düşünüyor mu? Zamanına değdiğinden emin olacağım.

Evet demeye karar verdi mi? Ona istediği her şeyi ve daha fazlasını vereceğim.

Ne yazık ki benim için Margo kafasının hangi yöne gittiğini açıklamıyor, en azından henüz.

"Bir şeyi kabul etmeden önce bunun nasıl çalışacağına dair daha fazla ayrıntıya ihtiyacım var."

"Tamamlamak." Cevabım hemen. Ayağa kalkıp, hemen yanında durana kadar masanın etrafında dolaştım. Uzanıp takım elbisemin ceketinin düğmesini çözdüm ve düşmesine izin verdim. Ellerimi cebime sokup masanın kenarına oturdum. Eğer bir inçten fazla kaysaydım, dizi bacağıma degecekti. Sırf ikimiz arasında bir tür bağ hissetmek için bunu yapmaya cazip geliyor. "Başka ne bilmek istersin?"

"Senin asistanın olmak ne anlama geliyor? Peki diğerine ne olacak? Onları kovuyor musun?"

alay ediyorum. "HAYIR. Polly, New York'ta daha ayakları yere basması dışında, konumunu hâlâ koruyor. Benimle New York'ta kalacaksın ama gerektiğinde benimle birlikte seyahat edeceksin.

Görünüşe göre bunu yapmak için tüm hayatını kökünden sökmesi ve ülke çapında Kaliforniya'dan New York'a taşınması gerektiğini fark etti. "Taşınmam mı gerekiyor?"

"Ülkenin farklı uçlarında nişanlanıp yaşayamayız "

Alt dudağı kaşlarını çatarak dışarı çıkıyor. "Arkadaşlarım burada, New York'ta değil. Hep

birlikte buraya taşındık. Onları bırakamam.

Onun da buraya Carter için taşındığını ona hatırlatma dürtümü bastırıyorum.

"Onları oraya uçuracağım. Ya da seni buraya uçur. Sen seç. Personelin her zaman hazırda olduğu bir jetim var.

Bunu kolayca çözeceğiz."

"Uçağın var mı? İnsanlar beklemedeyken mi?"

"Evet. Şu anda bir asfaltta bekliyor. Kaliforniya'dan olabildiğince uzak durmaya çalışıyorum. Kuzeydoğuyu daha çok tercih ederim."

Güler. "Evet, sende kesinlikle New Yorker havası var. Zengin, kendileriyle dolu ve huysuz."

Yorumunu görmezden geliyorum. Muhtemelen hakaret olması gerektiğini düşünüyor ama bu sıfatların benim üzerimde bir gücü yok. Kim olduğumu biliyorum. Değerlendirmesinde haksız değil.

New York ve ben birbirimize mükemmel uyum sağlıyoruz.

"Bunun işe yaramayacağına kendini ikna etmek için başka ne sebeplerin var?"

Margo dudaklarını birbirine sürtüyor, gözleri bedenlerimiz arasındaki az miktardaki havaya odaklanmış gibi görünüyor. Dokunmamız çok uzun sürmezdi, sadece ikimizin de hafif bir hareketi ve bedenlerimiz birleşirdi. "Tamamen sahte olmasının bariz bir nedeni var. İnsanların bize inanmasını nasıl bekleriz? Arkadaşlarım bunun gerçek olmadığını anlayacaklar..."

"Onları öyle olduğuna ikna etmemiz gerekecek. Bunun işe yaraması için, arkadaşlarımız ve ailemiz dahil herkesin birbirimize delicesine aşık olduğumuzu düşünmesine ihtiyacımız var. Yönetim kurulum onları kandırdığımı bilmemeli, yoksa bu her şeyi daha da kötüleştirir."

Kendi şirketim üzerinde kontrolün bende olması yönetim kurulumdaki insanların canını sıkmaya başladı bile.*BEN* oluşturuldu. Yıllar önce yirmi beşte sattığımda parayı alıp başka birine CEO pozisyonu vermemi beklemişlerdi. Sintech Cyber Security'yi sadece satıp ortadan kaybolmak için yaratmadım. Onu satıp bir yönetim kurulu oluşturmamın tek nedeni, Sintech'in ne olmasını istediğime dair vizyon sahibi olmamdı. Artık ilgili her sosyal medya platformu, veri güvenliği için oluşturduğum şirketi kullanıyor. İtiraf etmek berbat olsa da, bunu tek başıma yapamazdım. Genişletmek için kontrolün bir kısmından vazgeçmek zorunda kaldım. Fakat hepsi değil. Yönetim kurulu sakinleştiğime, "playboy" yöntemlerimin geride kaldığına inanırsa, arkamdan inerler. Odak benden ve kişisel hayatımdan çıkar ve olduğu yere geri dönerdi.*mel* şirkette olmak. Sosyal medya ortalama bir tüketicinin hayatında her geçen gün daha yaygın hale gelirken, tüketici verilerini nasıl güvende tuttuğumuz hakkında.

Margo sandalyesinde arkasına yaslanır. Kalçaları o kadar sıkı birbirine kenetlenmişti ki, bunun arkasındaki sebebi merak ediyordum. "Ailen bizim hakkımızda ne diyecek, Beck? Kardeşinin eski sevgilisiyle nişanlı olduğun için üzölmeyecekler mi?"

Alay ederek başımı sallıyorum. "Sana tapıyorlardı. Carter'ın sana yaptıklarını duyunca hem annem hem de babam çok üzüldü. Seni tekrar görmeyi çok isterler ve artık benimle olduğun için umurlarında olmaz.

İnsanları okumakta, vücut dillerini incelemekte, kafalarından neler geçtiğini tam olarak anlamak için harikayım. Birine zorlukla tahammöl etsem de okuma yeteneğim Margo ile sona eriyor. Yüzündeki ifadeyi belirleyemiyorum. Endişeli görünüyor, ama bu arada dudaklarını kıvrmasına bakılırsa, onu kırıp yavaş yavaş ikna edip etmediğimi merak ediyorum.

"Carter'ı üzmeğe çalışmıyorum."

Çenem sıkışıyor. Aniden sandalyesini çevirdim, şimdi sırtı konferans masasına dönüktü. Bana şok içinde bakarken gözleri tabak kadar geniş. Onun alanını doldurarak, göz göze gelene kadar vücudumu aşağı indirdim. "Onun adını bir daha söyleyersen seni bu masanın üzerine eğip,

söyleyebileceğin tek isim benim olana kadar sikerim. Benimle o kadar dolu olacaksın ki daha önce kimi düşündüğünü bile hatırlamayacaksın."

Göğsü inip kalkıyor, göğüsleri ceketimin yakalarına değiyor. "Değilim

üzmeye çalışmak...odiye düzeltiyor. Sesi, tonunu düz tutmaya çalışmak için içindeki her şeyi alıyormuş gibi, zorlayıcı bir şekilde çıkıyor.

Bu ikimiz yapar.

Deri kolçaklar, sıkı tutuşumun altında gıcırdadı. Sırtım gergin ve geri çekilmem gerektiğini biliyorum. Biri bu kapıyı açarsa, Margo ve beni şüpheli bir durumda bulurdu. Burada aramızda uygunsuz bir şey olmadı ama az önce ağzımdan çıkan kelimeler uygun olmaktan çok uzaktı.

"Bunu söylememeliydim." Sözlerim hissettiklerimle tamamen çelişiyor. Ağabeyimin adı bir daha ağzından çıkmayana kadar dudaklarını öpmek ve yalamak istiyorum.

"Beck," diye nefes alıyor. Dili, Cupid'in yayını yalamak için dışarı bakıyor. O daha kabul etmeden bizim için yaptığım bu planı mahvedecek bir şey yapmadan önce kendimi ondan koparmalıyım.

"Bu uygunsuzdu. Özür dilerim Margo. Yüz hatlarım bir kayıtsızlık görünümüne dönüşüyor. Kendimi toparlamalıyım. Kimse bana ulaşamıyor ve bu şekilde kalmasını hatırlamam gerekiyor. Söz konusu ona geldiğinde bile. "Adını söylememize gerek olmadığı konusunda anlaşalım, tamam mı? Devam etti. Halihazırda aldattığına hiç şüphesi olmayan yeni bir kız arkadaşı olduğundan oldukça eminim. Umurunda olmayacak.

Bir an için Margo üzgün görünüyor. Onun sikik erkek kardeşime karşı hala bazı kalıcı hisleri olabileceği hiç aklıma gelmemiştir. Bunun değişmesi gerekecek. Onu rahatlatmak için hiçbir hareket yapmıyorum. HR'nin ensemden aşağı nefes almasına neden olacak bir şey yapmadan önce, aramızda saygın bir kaç adım uzakta, onun üzerinde sağlam bir şekilde yerimde duruyorum.

"Bunu yaparsak, kurallara veya terimlere ihtiyacımız olur veya kullanmam gereken süslü kelimeleri bilmiyorum ama ihtiyacımız var.*bir şey*. Bunu düşünmem için bile, doğru yolda olduğumuzu bilmem gerekiyor.*bire bir aynı* aynı sayfa."

"Bana şartlarını söyle, Margo."

6

Margo

Dışarıdan, umarım en azından bir araya gelmiş gibi görünürüm. Beck artık kişisel alanımda olmadığından, pahalı kolonyasının baharatlı kokusu duyularımı ele geçirdiğinden, doğru düşünmeye çalışıyorum ama korkunç derecede başarısız oluyorum. ben en azındanteşebbüsnormal görünmek için İçten içe, çıldırıyorum.

Aklımdaki tek şey, Beck'in sözlerinin sürekli tekrarı. Zihnimde bu masanın üzerine eğilmiş, beni arkamdan almasının nasıl bir his olduğunu merak ediyordum. Bunlarkesinliklesahip olmamam gereken düşünceler - özellikle de eski sevgilimin daha ateşli ağabeyi olan yeni patronum hakkında. Görünüşe göre onunla sahte bir nişanlı maskaralığına katılmak üzereyim; artı, şimdi ikimiz ve bu masa hakkında kirli düşüncelerim var. Hepsi eşittirkorkunçfikir.

"Tekrar utanmak istemiyorum, Beck," dedim, sesim sabit kalmaya çalışırken alçaldı. İhtiyacım olan son şey, sesimin sözlerinin üzerimde yarattığı etkiyi ele vermesi. "O Araba çıktığında herkes bana acınasıymışım gibi baktı..."

Neredeyse hata yapıp yasak ismi söyleyeceğim ama hemen kendimi düzeltiyorum..."erkek kardeşinbeni yıllarca aldatmıştı. İnsanlar nişanlandığımızı düşünecekse, başka kadınlarla görülemezsin. Aramızda sahte olsa bile bir daha böyle utanmayı reddediyorum.

"Bunu sana yapmazdım Margo. Benimle senden başka kimse görünmeyecek."

Sözlerinden dolayı midem açıklanamaz bir şekilde buruştu. Onuntrajik. Carter beni o kadar mahvetti ki, yakında müstakbel sahte nişanlımın sahte nişanlıyken başka biriyle görülmemeye söz vermesinin romantik olduğunu düşünüyorum.

Erkekler. Senin hakkında gerçekten çok şey yapabilirler ve yaptıkları umurlarında bile olmaz.

"Senin şey olduğunu biliyorum...ihtiyaçlarSözlerimi toparlayarak başlıyorum. Şimdi kendimi bu tren kazası konusuna adadım, bu yüzden yanaklarımın kızarmaya başladığını hissetsem de yürüyüşe devam ediyorum. Gözlerim hiç istemeden takım elbise pantolonunun ağına kaydı ve yanaklarımdaki kızarıklığı daha da artırdı. "Öyleyse, bunlara sahip olmanız gerektiğini anlıyorum.ile ilgilibiriyle, ama bunu yaparsak, bunun herkese açık olmasını istemiyorum. Başka kimsenin seni tanımasını istemiyorum, bilirsin, bu ihtiyaçların karşılanmasını sağlıyorum. Aynısını benim, bilirsin... ihtiyaçlarım için yapacağıma söz veriyorum. İhtiyaç kelimesinin utançtan kızarmama neden olacağını hiç düşünmemiştim, yine de işte buradayım, domates gibi kıpkırmızı.

Beck'in burun delikleri açıldı. Gözlerindeki kızgın bakış, bakışlarımı korkuyla ondan ayırmama neden oldu. Aniden, iki güçlü parmak beni çenemden yakalıyor ve başımı yukarıya bakmaya zorluyor. Yüzü öfkeyle sertleşirken parmak uçları yanaklarıma saplandı. "Sen benim nişanlımken ve onlar ölü sayılırken başka bir adam seninle ilgilenmeyi düşünsün." Sesi köpürüyor. Tüm bu öfkenin nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama içimde bir şeyler yapıyor.

Cevap olarak ona ne söyleyeceğimi düşünürken dudaklarım aralandı ve tekrar kapandı. O güçlü bir kavrama tutar

Çenemde, tepkimi dikkatle izlerken gözleri kısıldı.

Beck, sıktığı dişlerinin arasından, "Margo," diyor. Çenesinde çalışan bir kas var. Yakınlığımız, onu görebilmemin tek nedeni. Acaba her zaman mı böyle tüyler ürperir yoksa sadece öfkeyle dolduğunda mı öyle?

öğrenmem gerekecek.

"Bana anladığını söyle," diye talep etti, sesi gergindi.

"Neyi anladın?" diye soruyorum, beynim lapa gibi. Ona bu kadar yakın olmak beni kelimelerle ifade edemiyor. Bu onun kokusu, vücudundan yayılan ıslığı hissetmek, gerçekten yaydığı ezici varlık.

Elini çekmeden önce başparmağı elmacık kemiğime hafifçe dokundu. Kolları savunma pozisyonunda göğsünde çaprazlanmıştı. Hareket, pazılarının etrafındaki kumaşa sahip, özel dikim takım elbise neredeysefazlaışkin pazılarına göre uyarlanmış. "Bunu kabul edersen, hayatında başka kimse olmayacak, Margo. Bir yıl boyunca ya da konuyu anlatmak ne kadar uzun sürerse sürsün, sen benimsin."

Hâlâ dün gece içtiğimiz şaraba bir tür kötü tepki verip vermediğimi merak ediyorum. Ya da belki bir çeşit ateşli rüya görüyorum? Şu anda olanların bir açıklaması olmalı. Bu gerçek hayat olamaz. Beckham Sinclair benden sahte nişanlısı olmamı isteyemez. Beni onunla -sahte de olsa- ayrıcalıklı olmaya gerçekten zorluyor olamaz. Alternatif bir gerçeklikte yaşıyorum. Beck'in "sen benimsin" dediğini duymak gerçek değildi...

Ama öyleydi. Bu. Bunların hepsi çok, çok gerçek.

Bu her kadının hayalidir ve ben işin püf noktasının ne olduğunu öğrenmek için bekliyorum.

Bir bacağımı diğerinin üzerine atarak vücudumu sandalyede dikleştiriyorum. "Ben buna katılıyorsam, sen de kabul etmek zorundasın. Başka kadınlarla birlikte olacaksan benden başka biriyle olmamamı beklemen adil değil.

Çivit mavisi gözleri parlıyor ama yerini tam olarak belirleyemiyorum.*Ne*. Bunun arzu olduğunu söylemek istiyorum ama fikir saçma. Beck istediği her kadını kolaylıkla elde edebilir. Bana o tür bir arzuyla bakmasına imkan yok. "Sadece sen, Margo. Senden başka hiç kimse."

Kalbim düzensiz bir şekilde göğüs kafesimde atıyor. Birkaç dakika önceki kadar yakınımda bile değil ama varlığını hâlâ her yerde hissediyorum. Durumun kontrolünü kaybediyorum ve kalbim onu istemek gibi aptalca bir şey yapmadan önce kontrolü yeniden kazanmam gerekiyor. "Başka bir kuralım var," diyerek ayağa kalktım çünkü ona yukarıdan bakarak oturmak tuhaf hissettiriyordu.

Topuklular içinde dururken bile, ona bakmak için boynumu eğmek zorunda kalıyorum ve o konferans masasına yaslanırken tam boyunda bile duramıyor. "Beni aydınlat" diye klip çekiyor.

Aramızda işaret ediyorum. "Aramızda hiçbir şey olamaz. Çizgiler bulanık olamaz. Öpüşme yokveya

başka bir şey," diye ekliyorum sonradan.

Gülüşi beni şaşırttı ve yerimden sıçradım. Ah, Margo. Birçok insanı ikimizin nişanlı olduğuna ikna etmemiz gerekecek. Kesinlikle öpüşmemiz gerekecek. *gelincebaşka bir şey*"- sanki alıntılar içindeymiş gibi alaycı bir şekilde söylüyor – "Seni temin ederim ki sen yalvarmazsan sevişmeyeceğiz."

Beck'in "" kelimesini nasıl yapmayı başardığını bilmiyorum.*kahrolası*"çok ateşli ama bunu her söylediğinde kendimi kalçalarımı daha da sıkı sıkarken buluyorum.

Gözlerim kısılıyor. "Size bunun olmayacağına söz verebilirim, o yüzden orada iyiyiz. Öpüşmek için bir belki.

Gülümsemesi bir meydan okuma gibi. "Bunun için endişelenmiyorum. Er ya da geç,

öpüşeceğiz. Ve güven bana, bunu sadece gösteriş için yapmak istemeyeceksin.
burnumu çekiyorum "Kendinle çok dolusun. Bu olmayacak. Ben kelimeleri söylerken bile,
bağcık

Her heceye inançla, bakışlarımı onun dolgun dudaklarında buluyorum. Onu hiç öpmeden, Beck Sinclair'i öpmenin onunla yatmak gibi hissedeceğinden eminim. Öpücüğü günah olurdu. Bana hiçbir erkeğin başaramadığı şeyleri yapacaktı. Tüm bunları ona hiç dokunmadan biliyorum.

Aramızda hiçbir şey olmamasının nedeni bu.

Dilini şaklatıyor. "Asla asla deme, Violet."

"Asla," diye cevap verdim hemen, konuyu anlatmak için kelimeyi uzatarak.

Beck bir deri ayakkabıyı diğerinin üzerine atıyor, ayakları artık ayak bileklerinden geçiyor.

"Şimdi bunu bir oyun haline getiriyorsun. Seni öpmek beni çok daha fazla ilgilendiriyor.

Parmaklarımı şaklattım ve şu anda aramızda geçen her ne haltsa kısa kestim. Anlaşmaya geri dön Beck.

Konferans masasının ahşap tepesinde parmağını gezdiriyor. Parmağını yüzüne götürdüğünde, parmak ucunu kaplayan az miktarda toz karşısında dudağı yukarı kıvrılıyor. "Evet demeni engelleyen başka bir şey var mı?"

"Hemen hemen her şey," diye karşılık verdim.

Beck, isteksizliğimden rahatsız olduğunu ima ederek içini çekti. Yoksa öfke mi? Belki ikisinden de birazdır. Bileğini kaldırıyor, bu hareketle saatini göstermek için takımının kolunu geri çekiyor. Saati kontrol ediyor, gözleri korkuyla hafifçe açılıyor. "Bak Margo, burada bulunduğumuz süre içinde bir toplantıyı kaçırdım ve bir başkasını da kaçırmak üzereyim. Evet demen için ne gerekiyor?"

Dudaklarımı birbirine sürterek sorusuna nasıl cevap vermek istediğimi düşündüm. Kendime karşı dürüst olmam gerekirse, evet demeye düşündüğümünden çok daha hevesliyim. Belki de Beck'in nişanlısı olmanın, hatta sahte olmanın nasıl bir şey olduğunu tamamen merak ettiğim için olabilir. Derinlerde bir yerde, belki de Carter'ın bana yaptıklarına sırf onu kıskandırmak için evet demek isteyecek kadar buruktum. Yine de kıskanması için beni umursaması gerekirdi ve bir aile etkinliğine Beck'in nişanlısı olarak gelmem bile ondan herhangi bir duygu alır mıydı bilmiyorum.

Beni geride tutan başlıca şeyler, arkadaşlarımdan ayrılmak ve Beck'le sahte nişanı bitirdiğimizde olacakların sonrasını düşünmek. Teklifini kabul etmem için, uygun gördüğüm halde halledebileceğimizi söylediğinde ona güvenmem gerekirdi.

"Aslında beklemeyi seven bir adam değilim."

Aklım tüm sebeplerle karışık *meliona* hayır demek Her şeyden önce, kardeşinin yaptıkları beni hâlâ incitiyor. Sahte de olsa başka biriyle ülkenin bir ucundan öbür ucuna taşınmak muhtemelen benim en iyi fikrim olmazdı.

Ama ben *Aşk* New York.

Kalbim oraya ait. California'ya geldim çünkü Emma ve benim iş teklifleri aldığımız yer orasıydı. Kendi kendime buraya Carter'ın da iş bulduğu için taşınmadığımı söyledim ama kendime karşı dürüst olursam, onun yüzünden burada bir iş istedim. Winnie, Winnie olduğu için onu takip etti. Ailesinin sahip olduğu tüm parayla her yere gidebilir, her yerde yaşayabilir.

New York'ta kalsaydım ne olacağını hep merak etmişimdir. Kaliforniya'ya taşındığıma pişman olmadım ama Batı Yakası için uygun biri değilim. Şimdi oraya geri taşınma şansım var, ama sadece geri taşınmakla kalmayıp, sanatımı Camden Hunter'a gösterme şansına sahip olmak için. Hayatta bir kez karşılaşılabilecek bir fırsattır. Bunu yapmak için bir yıl boyunca Beck'in nişanlısı gibi davranmam gerekiyor.

"Kabul edersem, bunu benim şartlarıma göre yapıyoruz, Beck. Yeni kuralların geleceğinden eminim ve maskaralığımız çoktan başlamış olsa bile bu kuralları kabul edeceğini bilmem gerekiyor."

Bir dakika boyunca sözlerimi düşündü. Çok ihtiyaç duyduğu kontrolün bir kısmından vazgeçmeyi kabul etmenin onu öldürdüğünü söyleyebilirim. Bakışları bana odaklanırken ellerini ceplerine soktu.

"Kabul."

"Öyleyse kararlaştırıldı," diyorum, bu karardan pişman olup olmayacağımı merak ediyorum.

Ellerini birbirine sürterek tam boyuna yükselir. Aramızdaki mesafeyi kapatması sadece iki adımını alıyor. Bana yukarıdan baktığında, yüzü bir kez daha tüm işleriyle maskelenmiş durumda. Takım elbisesinin gizli cebine uzanıp bir kartvizit çıkardı. Kartı aramızda tutarken işaretçisi ve orta parmakları arasına sıkıştı.

Bakıyorum, kafam karışıyor. Eğer o benim sahte nişanlım olacaksa, neden bir kartvizit alıyorum? Bence biraz resmi görünüyor.

"İletişim halinde olacağız," diye talep etti, kartı göğsüme doğru iterek. Bana almaktan başka seçenek bırakmıyor.

Ve başka bir veda sözü, teşekkür yok, hatta veda bile etmeden, Beck beni konferans odasında yapayalnız bırakıyor.

Düşünmeyi başarabildiğim tek şey *Az önce neyi kabul ettim?*

7 Beck

Margo ile tanışalı iki gün oldu ve iki gün telefonuma bakıp aramasını bekledim.

Önümüzdeki Pazartesi başlaması gerekiyordu ve şimdiden Cuma sabahı oldu. En azından önümüzdeki birkaç günün nasıl olacağı hakkında daha fazla ayrıntı bilmek isteyeceğini düşünmüştüm.

Kartımı kaybetmiş olabileceği sonucuna vardım. Herhangi birinin benimle iletişim kurmasının bir yolunu bulmasını kasıtlı olarak zorlaştırıyorum - telefonumun aramalar veya mesajlarla aşırı yüklenmesini istemiyorum. Zavallı kız bana ulaşmak için mücadele ediyor olmalı.

Başka bir sanal toplantıyı bitirirken dudaklarımdan uzun bir iç çekiş kaçtı. Son birkaç gün, Margo'nun çalıştığı şirketi kendi şirketime entegre etme çabasıyla ardı ardına yapılan aramalarla doluydu. Satın aldığım bu kadar ekstra iş beklemiyordum, ancak bunun başlıca nedeni, gerçekten yararlı olabileceği yollar bulmamızdı. Sintech'in bazı sosyal platform veri şifrelememizi iyileştirmek için kullanabilmesi gereken, 8-bit'in sahip olduğu özel tescilli algoritmalar vardır. O korkunç logodan kurtulmakla başlayarak, bize en iyi şekilde hizmet etmesi için 8-bit'in biraz elden geçirilmesi gerekecek, ancak satın almatamamlamakatik.

Pazar sabahına kadar kaldığım otelin penthouse süitinden sandalyeme uzanıp manzarayı izliyorum. Telefonumun titreşimi masanın üzerinde çınladığında huzur anım hızla bozuldu. Ekranda bilinmeyen bir numara, Margo'nun numarasını görmeyi umarak hevesle kaptım. Bunun yerine, asistanımın adının bana dik dik baktığını görüyorum. Kaşlarımı çatarak cevaplıyorum. "Evet?" Bir selamlama zahmetine girmeden kırıpıyorum.

Polly, "Günaydın," diyor, ses tonu her zamanki gibi neşeliydi. Kadın annem olacak yaşta, aslında kendi annemden de büyük ama dünya onu yıllar içinde katılaştırmışa benzemiyor. Öte yandan ben, her gereksiz toplantıda akıl sağlığımın kayıp gittiğini hissedebiliyorum. Polly yıllardır bana nasıl katlandı bilmiyorum ama içten içe buna minnettarım. O harika bir asistan, ne sorarsam sorayım her zaman işini yapıyor. Bu sabah kızgınım çünkü Margo henüz benimle iletişime geçmedi.

"Merhaba," diye yanıtladım, sesimdeki huysuzluğu biraz yumuşatmaya çalışarak.

Sonraki on beş dakika boyunca, Polly ve ben üzerinde çalışmamız gereken ayrıntıları düzelttik. Bu süre boyunca aklım başka yerlere gidiyor. Önemli konuları tartışırken bile Margo'yu düşünmeden edemiyorum. Sonunda iyi bir durma noktasına geliyoruz. Polly etkilidir. New York'tan bile olaylara hakim olabiliyor, böylece ben ofis dışındayken bile işlerin sorunsuz ilerleyeceğine güvenebiliyorum.

Telefonu kapatmadan önce bir fikrim var. Ayağa kalkıp telefonu hoparlörden alıp kulağıma tuttum.

"Evet, Bay Sinclair?"

Askıdaki ceketi alıyorum, takım elbise otel personeli sayesinde yeni buharlanmıştı. Kollarımı yenin içine geçirirken telefonu yanağımla omzum arasına sıkıştırdım. "Günün geri kalanı için programımı boşalt. Bir şey ortaya çıktı."

"Ne?" diye soruyor, şokunu gizlemeden.

Komodinin yanına gidip telefonumu komodinin üzerine koydum ve telefonu tekrar hoparlöre aldım. Bugün bir şeyler oldu Polly, diye açıkladım gümüş kol düğmelerimi kapıp yuvalarından geçirerek. "Lütfen kitaplarla ilgili yaptığım aramaları yeniden planlayın. Veya onları Brian'a atayın; benim katkım veya onayım gereken her şeyi bana bildirebilir. Toplantılardan herhangi biri bir e-postaya dönüştürülebiliyorsa, bunu yapın. Günün büyük bölümünde bana ulaşmak zor olabilir."

Polly daha fazla soru sormamayı bilecek kadar uzun süre benimle çalıştı. Ani değişikliğimden rahatsız olduğunu bana gösterecek kadar cesurca içini çekti ve "Ben hallederim Bay Sinclair," demeden önce.

"Teşekkür ederim," diyorum

kapatmadan önce. Hazır olduğumda

asansöre koştum.

Olmam gereken bir yer var. Görmem gereken biri.

8-bit Güvenliğin lobisine adım attığımda, yalnız güvenlik görevlisinin, binada yürüyen kişiden daha çok telefonundaki oyuna baktığını görüyorum. Yüksek sesli adımlarım onu hangi uygulamadan oynuyorsa ondan ayırdı. Beni görünce neredeyse sandalyesinden fırlayacak, sonra elini göğsüne bastırırken omuzları derin bir nefesle aşağı yukarı hareket ediyor.

"Bugün sizi beklemiyorduk Bay Sinclair," diye bağırdı aceleyle. Şimdi ona yakın dururken, iri bıyığına hâlâ yapıştırdığı kahvaltının kırıntılarını buluyorum. Kablosuz faresinin yanında yağ lekeli bir kağıt havlu duruyor ve etrafına az önce yediği hamur işlerinden kırıntılar saçılmış durumda. Dayanılmaz derecede uzun bir dakika boyunca kendi kendine mırıldanarak klavyesiyle uğraştı.

Sabırım tükeniyor, masanın üzerine eğiliyorum. "Bak" -bir isim etiketi bulana kadar gözlerim üniformasını taradı- "Barry, ikimiz de biliyoruz ki buradaki en yüksek güvenlik iznine sahibim. Bana misafir kartı basma zahmetine girmemize gerek yok sanırım, değil mi?"

Barry öksürüyor, gözleri panikle dolu bana bakıyor. "Uh, efendim, bu bir test mi?" diye ciyakladı. "Geçişsiz kimseyi içeri almamam gerekiyor." Bilgisayarına dönüp birkaç şey daha yazdı. Uzanıp bilgisayar kulesinin yan tarafına bir şaplak indiriyor. Bilgisayarını tokatlarken onu izlediğimi fark edince gözleri kocaman oldu.

Yutkunarak ona bakıyorum. Barry, dedim sertçe. "Bu kahrolası şirketin sahibi benim. Yukarı çıkacağım ve aklanmakla uğraşmayacağım. Anladın mı?"

Başını sallarken emin görünmüyor. Adama tartışması için fazla yer vermiyorum.

Ofisin cam kapısından girerken insanlar bana tuhaf tuhaf bakıyor. Darlene, ya da en azından benin *anmak* Darlene'di, beni kabinler denizine yaklaştığımı görünce koltuğundan fırladı. "Bay. Sinclair, bugün seni beklemiyorduk.

Ona ikinci bir bakışı zar zor ayırıyorum. "Her uğradığımda haber vermem gerektiğinin farkında değildim."

Ben bölmelere girip çıkarken beni yakından takip ediyor, gözlerim masalarında çalışan herkesi

tarıyor.

"Yapamazsınız, efendim, sadece emin olurum ki..."

Aniden dönüp önünde durdum. Bana baktığında ağzı açık kalıyor. Bana gülümsemeye çalışsa bile, ağzı hala kaşlarını çatarak kıvrılıyor. "Beni takip etmene ihtiyacım yok, Darlene. Buradan alacağım. Bileğimin basit bir hareketiyle onu uzaklaştırdım.

İlk başta ipucunu anlamıyor. Arkasını dönmesi için havada bir kovma hareketi yapmam gerekiyor, masasına geri dönerken omuzları gergin.

Artık Darlene'le uğraşmak zorunda kalmayarak geniş ofisi taradım, gözlerim sadece ve sadece bir kişiyi arıyordu.

İşte orada.

Margo'nun arkası bana dönük. Uzun saçları sırtına kadar dökülüyor, evcilleştirilmiş dalları düz duruyor. Biriyle sohbet ediyor, kalçasını masaya dayamış. Onu dinleyen kadın, söylediği her şeye dalmış durumda. Durup birkaç dakika Margo'yu izledim ve içlerinden biri ofisin sessizliğe büründüğünü fark etti, hepsi de endişeli gözlerle üzerimdeydi.

Anladım. Patron ortaya çıktığında, herkes kahrolası aklını kaybeder. Sanki çalışmayı unutuyorlar. Ya da belki de çalışmakta asla harika değiller. Umarım, iş uğruna, eskidir. Neyse ki onlar için uzun süre kalmayı düşünmüyorum. Margo işbirliği yaptığı sürece.

Bu onunla bir veya iki şekilde gidebilir.

Margo elleriyle hareketli bir şekilde konuşuyor. Daha yakından baktığında bir şey kavıyor. Elindeki bobblehead havada sallanıyor. Bir noktada, iş arkadaşının eşyayla kafasına şaplak atmamak için hafifçe sola adım atması gerekiyor.

Dudağım keyifle seğiriyor. Ayaklarımın aramızdaki mesafeyi yemesi uzun sürmedi. Margo'nun arkasında durdum. İş arkadaşı beni hemen fark ediyor. Donup kaldı, eli saçının kısa sarı buklelerine yapıştı.

"Margo," diye tısladı iş arkadaşı, aceleyle saçını geriye doğru kesme işini bitirirken.

"Konuşmam bitmedi!" Margo, bobblehead'i öfkeyle bölme rafına koyarak azarlıyor.

Bu Nash Pierce mı?

Sarışın kaşlarını kaldırarak şakacı bir şekilde gülümsüyor. Mar, eve dönene kadar bu konuşmayı kesmeni tavsiye ederim. Biri arkada duruyor ve oldukça sinirli görünüyor." Sarışın -belki oda arkadaşı da olabilir- sesindeki eğlenceyi gizlemiyor.

Margo hemen topuklarının üzerinde döndü, gözleri bana baktığında şişkin dudaklarını araladı. Bana yukarıdan aşağıya baktığında, gördüklerini beğenip beğenmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

"bek?" nefesi kesildi. Yeşil gözleri yüz hatlarımda gezinirken kocaman açıldı. Sanki gerçekten burada mıyım yoksa sadece hayal gücünün bir ürünü mü olduğumu anlamaya çalışıyor.

"BuBeck mi?" Kız fısıldamaya çalışır ama daha çok bir bağırma olarak çıkar. "Bana yeni patronumuzun nasıl görüldüğünü söylemedin.O!"

Margo, kıza pis bir bakış atar. "Kes sesini Esmâ. Bakılacak kadar özel biri değil.

Birisi birkaç odacıktan kahkahayı patlatıyor. Kahkahalarını öksürerek hemen saklamaya çalışırlar ama artık çok geç. Margo onlara pis bir bakış atıyor ve kendi kendine anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor.

İş arkadaşı Emma, "Kendine yalan söylemeyi bırak," diye mırıldanıyor. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı adam." Tuttuğunu şimdi fark ettiğim bir elmayı ısırıyor. Yüksek sesle çiğniyor, bana tepeden tırnağa bakmaktan çekinmiyor.

"Sanırım senden nefret ediyorum," diye çıkıştı Margo, arkadaşı olması gerekeni bölmenin boşluğundan iterek. Arkadaşı, topuklarını yere saplayarak onunla savaşıyor. Margo, Emma'dan daha

küçük ama yine de idare ediyor

onu birkaç adım hareket ettirmek için.

Dakikalar önce salladığı bobblehead'e dokunmak için uzandım. Baş aşağı yukarı sallanırken ona sıkılmış bir ifadeyle baktım. "Çok çalışmak?" alaycı bir şekilde soruyorum.

Omzunun üzerinden bilgisayar ekranına bakarak alay ediyor. "Sen içeri girmeden önce Emma ve ben yeni bir tasarımın üzerinden geçiyorduk."

"Böylece?"

"Evet," diye cevaplıyor kendinden emin bir şekilde.

Emma dramatik bir şekilde inleyerek avucunu alınına vurdu.

Gözlerim bilgisayar monitörüne, yanıp sönen oturma açma ekranına kayıyor, Margo'nun bırakın bir tasarıma bakmak şöyle dursun sabah oturma bile açmadığına dair kanıtlar gün gibi ortada.

"Giriş bile yapmadın, Mar." Emma, Margo'yu omuzlarından yakalar ve yalanının kanıtıyla yüz yüze gelene kadar onu döndürür.

"Ah..." Sadece profilini görebiliyorum ama yüzünü buruşturduğu çok açık.

Margo tekrar benimle yüzleşmek için dönerken elini kotunun arka cebine soktu. "Burada ne yapıyorsun?"

Emma, Ben işe gideceğim, diye mırıldandı. Kendi masasına koşarken parmakları bir veda edercesine kıpırdıyor.

Kaşlarımı çatarak, "Beni görmezden geliyorsun," dedim. Bu, kadının beni ikinci kez umursamama cesaretini gösterişiydi. Bu bir daha olmayacak bir şey.

"Birini görmezden gelmek için önce araması gerekir."

"Sana kartvizitimi verdim. Nadiren dağıttığım bir şey, ekleyebilir miyim? Aramaman beni görmezden gelmen kadar iyi." Gözlerimi çalışma alanında gezdirdim. Bir süredir burada çalışmış biri için onun alanı oldukça sıkıcı. Konuşabileceğim gibi değil. Ofisimin duvarlarındaki tek şey çerçeveli diplomalarım. Ama ben işleri böyle severim - temiz ve basit.

Margo bana temiz ve basit bir tip gibi gelmedi. Çılgın ve kaotik görünüyor, düzensiz ve dağınık şeylerden hoşlanan biri. Masasının bakımsız olduğunu, resimlerinin uyumsuz raptiyelerle asılı olduğunu hayal etmişim. Birinin masada çalıştığına dair tek işaret, gelişigüzel yerleştirilmiş kahve fincanlarıdır.

Omuz silkiyor. "Konuşmak istersen ararsın diye düşündüm."

Gözlerimi ona çevirme dürtümle savaşıyorum. İtiraf etmek istediğimden daha fazla derimin altına giriyor. Beni aramaması beni rahatsız etmemeli, yine de diğer hatta telefonumun neden onun sesiyle çalmadığını merak ederek uykum kaçtı.

Derin bir nefes alarak masasının altında duran çantasını işaret ediyorum. "Eşyalarını al. Biz ayrılıyoruz."

Kendini sert göstermeye çalışırken kollarını göğsünde kavuşturdu. İşe yaramıyor Bir şey varsa, pozuyla can sıkıcı bir şekilde sevimli görünüyor, kaşları kaba bir ifade gibi görünmesi gereken bir şekilde birbirine kenetlenmiş. "Çalışmalıyım."

Kaşlarımdan biri kalktı. "Artık benim için çalışıyorsunuz, unuttunuz mu

Bayan Moretti?" "Çok iyi farkındayım," diye karşılık verdi.

Gülümseyerek ona bir adım yaklaştım. Aramızda hala sağlıklı bir mesafe var. Tüm gözlerin bize odaklandığını fark ederek kulağının yanında konuşurken sesimi alçalttım. "Yeni asistanım olarak, olman gereken yerler var."

"Henüz pazartesi değil," diye sinirlendiriyor.

Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeye içerken gözlerim yarıklara dönüşüyor. "Fikrimi değiştirdim. Bugün sana ihtiyaç var. Şu anda."

"Çalışıyorum."

"Evet. Benim için. Ben sabırlı bir adam değilim, Margo. Eşyalarını alıp benimle lobide buluşmak için beş dakikan var. Beni bekletme.

Yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeyi siliyor. Bunun yerine yüzü öfkeyle buruştu. "Seni bekletirsem ne olur?"

Aldığı gülümseme ölümcül. "Öğrenmek isteyeceğini sanmıyorum."

Tüm bu insanların önünde yapmamam gereken bir şey yapmadan önce gidiyorum. Kapıdan çıkarken sinir bozucu sekreter ayağa kalktı ve peşimden koşarken neredeyse iğrenç ayakkabılarına takılıp düşüyordu. "Sizi tekrar ne zaman bekleyebiliriz Bay Sinclair?"

Bana kalsa - asla.

"Darlene," diye başladım dişlerimi gıcırdatarak. Bir dakika çoktan geçti. Margo acele etse iyi olur, yoksa bizi geç bırakırsa umduğundan fazlasını alacak.

"Ben Darla, efendim," diye düzeltiyor. Sesi genizden geliyor. Birinin onun konuşmasını uzun süre dinlemeye nasıl dayanabileceğini merak ediyorum.

Adının ne olduğu umurumda değil. Sadece beni rahat bırakmasını istiyorum.

Darla. Yeni bir grafik tasarımcı tutmanız gerekecek. Margo terfi etti."

Tartışacak veya soru soracak zamanı kalmadı. Lobiye geri dönerken avuçlarımı cam kapıya çarptım. Bir köşede durmak için durduğumda Barry gergin bir şekilde bana gülümsüyor.

Saatime bakıyorum.

Geç kalmasına daha üç dakikası var.

8

Margo

geç kaldımüzerindeBeş dakika.

Savunmamda, bu gerçekten benim hatam değil. Emma o dakikaların dördünü Beck'le nereye varmak istediğimi bana açıklamaya çalışarak harcıyor. Doğru cevap verdiğimde bana inanmıyor. Beck'in o gün için ne planladığına, 8-bit'teki son iş günümde ortaya çıkma amacının ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Ama kahretsin, öğrenmek için biraz heyecanlı olabilirim.

Sonunda onu, neler olduğunu öğrendiğim anda ona bilgi vereceğime ikna ettiğimde, eşyalarımı alıp el çantamda tuttuğum küçük çantadaki görünüşüme bakmam dört dakika daha sürdü.

Son dakika dışarı fırlamakla geçer. Darla çıkarken bana soru sormaya çalışıyor ama tek yaptığım ona gülümsemek. "Seni özleyeceğim Darla," diye yalan söyledim. Kollarımı ona dolayarak onu bir kez sımsıkı sıkıyorum. Onu en ufak bir özlemeyeceğim ama bir parçam burayı özleyecek. Burada yaptığım şeyden nefret etsem de bu benim ilk gerçek işimdi. Emma ile başlamalıyım, onu geride bırakmak biraz acı tatlı.

Kim bilir, belki bu Beck olayı bitince geri dönerim. Ama bir daha asla dönmemeyi umuyorum.

Büyük lobiye adım attığımda Beck sinirli görünüyor. Telefonu kulağına dayamış, belli ki başka biriyle konuşuyor. Çağrı sivil görünüyor. Gözlerindeki bakış başka bir şey değil.

Zor durumdayım. Kaşlarının derin seti bana aynı şeyi söylüyor.

Bu düşünce neden beni biraz heyecanlandırıyor?

Önünde durduğumda tek kelime etmiyor. Karşı hatta kim varsa onunla konuşmaya devam ediyor. Beck, başını çıkışa doğru eğerek varlığını kabul ediyor. Ne istediğini anlamam için kelimelere ihtiyacım yok.

Uzun bacakları çıkışa doğru ilerliyor. Beck takip edip etmediğimi anlamak için omzunun üzerinden bakmadı bile. zorunda değil. Onunla ayrılmam gerektiğini tartışmak için yer bırakmadan işimin son günümde neden ortaya çıktığını merak ediyorum.

Geç kalmamdan rahatsız olduğu belli olsa da benim için kapıyı açık tuttu. Ayrılmadan önce dönüp Barry'ye en tatlı gülümsememi sunuyorum. "Hoşçakal Barry! Seni özleyeceğim." Barry'nin öpücüğü yakalayıp cebine tıkıyormuş gibi yaparak tüm dikkati çekmesine bayılarak ona bir öpücük gönderdim.

Ayrılmak için arkamı döndüğümde, Beck'in aramasını sonlandırdığını görüyorum. Gözleri mıknaş gibi üzerime kilitlendi. Keşke yüzündeki ifadenin ne anlama geldiğini bilseydim. Öfke bir an için silinip gitti ama yerine neyin konduğunu tam olarak belirleyemiyorum.

Ayaklarım kaldırıma çarpar çarpmaz, kapıyı arkasından kapatıyor ve beni oraya doğru yönlendiriyor.

bekleyen siyah bir SUV. Arka yolcu kapısının önünde takım elbiseli bir adam bekliyor. Araca yaklaşıp yaklaşmaz gülümseyerek kapıyı açıyor.

Ayaklarım durmak için kayıyor. Bu arabaya binmenin iyi bir fikir olup olmadığını merak ederek endişeyle omzumun üzerinden baktım. Sanırım Beck benim patronum ve yakında sahte nişanım olacak, bu yüzden ona güvenmeliyim. Ama bir parçam biraz endişeli hissediyor. Muhtemelen ikisinin resmi bir etkinliğe gidecekmiş gibi giyinmiş olması ve benim bir çift yıpranmış Levi's giymiş olmamdandır.

Arabanın kapısını açık tutan adamla Beck'in arasına baktım. "Cüppeyle gelme notunu almadım. Özür dilerim."

Adam gülümsemesini saklamaya çalışıyor. Yüzünü düz tutmak için tüm gücüyle savaşıırken yanağı seğiriyor.

Beck pek eğlenmiş görünmüyor. Şimdi arabanın arkasına tırmandı, sanki arabaya binmeme yardım etmek için bekliyormuş gibi kolunu uzattı. O kıyafetime bakarken vücudum karıncalandı. Gözlerini dizimdeki büyük deliğe odaklayarak, "Kıyafet kuralları hakkında HR ile konuşmam gerekecek," diye atıyor. Bronz tenim uzaydan görünüyor.

Aşağıya bakıyorum, pantolondaki tüm farklı delikleri alıyorum. Yorumundan hiç rahatsız olmayarak omuz silktim. Ah, bu tamamen kıyafet kurallarına aykırı. Darla bu sabah işe adım attığım anda bana pembe bir not yazdı."

Gülümsemeyle savaşıma sırası Beck'te. Ancak bu konuda sürücüsünden çok daha iyi. Beck'in uzattığı eli tamamen görmezden gelerek cipin arka koltuğuna kayarken ona teşekkürlerimi mırıldandım. Yanına düştüğü için bir şey söylemiyor. "Yani, terfi ettikten hemen sonra kuralları çiğniyorsun?"

Beck'in şoförü, hâlâ adını öğrenmem gerekiyor, arabayı dönüp binmeden önce arkamdan kapıyı yavaşça kapatıyor.

Başımı sallıyorum. "Ben her zaman kurallara uydum. Ama bugün son günüm olduğu için rahat bir şeyler giysem iyi olur diye düşündüm. Bana kalsaydı, tüm şirketlerin cuma günleri rahat olurdu.

"Kayıt edilmiş." Gözleri yan tarafıma kaydı. "Emniyet kemerini bağla."

Ona patronum olsa bile her zaman bana ne yapacağımı söylemek zorunda olmadığını söylemek isteyerek dilimi ısırđım.

Sessizliğimi onaylamamış olmalı. Hızlı bir hareketle boşluğa uzanıyor, emniyet kemerini tutuyor ve beni bağlıyor.

Ben çocuk değilim. Ben bunu kendim yapabilirim."

Beck bana ters bir bakış atıyor. Yüzü tehlikeli bir şekilde benimkine yakın. O kadar yakın ki sıcak nefesi yanaklarımı gıcıklıyor. Onun kokusu etrafımı sarıyor. Bir saniyeliğine bakışları dudaklarıma odaklandı. Görüşünü araladığım dudaklarımdan çekip aldı, fırtınalı gözleri benimkilere baktı. "Çok geç."

Gözlerimi ondan ayırdım, kendi iyiliğim için onunla o ana kapılmıştım. Hayatıma fırlayıp her şeyi bu kadar çabuk değiştirdiği için ona kızmalıyım ama aynı zamanda beni bekleyen olasılıklar beni heyecanlandırıyor.

"Nereye gidiyoruz?" Şoför arabayı kaldırımdan çekerken pencereden dışarı bakarak soru soruyorum.

"Bir şey yapmadan önce, bunu imzalamana ihtiyacım var." Beck evrak çantasından bir paket çıkarıp aramıza sıkıştırdı.

Aldım, gözlerim kafamdan geçen bir grup yasal jargonda gezindi.

Beni yakından izleyerek, "Bu bir Gizlilik Sözleşmesi, Margo," diye açıklıyor. "Biz bu işi

bitirmeden önce imzalamanız bekleniyor."

Her şeyin ne anlama geldiğini anlamaya çalışarak kaşlarımı çattım. Bir sayfadan diğerine geçerken, adımları imzalamam gereken vurgulanmış bölümler buluyorum. Law and Order SVU'nun tekrarlarını izlemek bana bir şeyi anlamaya başlayacak kadar hukuk terminolojisi bilgisi vermedi. Yüzümde yazan şüpheyle Beck'e bakıyorum. "Bunlardan hiçbir şey anlamıyorum." Paketi aramızda havada sallıyorum. "İlk doğan çocuğumu sana vermeyeceğimi nereden bileceğim?"

Şoför bir kahkaha patlatır. Sırıttım, sakinliği yakaladığım için mutluyum ve nihayet dağılacak adamı topladım. "Onu komik bulmana sevindim, Ezra." Beck sürücüye -görünüşe göre Ezra'ya-pis bir bakış atıyor.

dikiz aynasından. Ancak Ezra, Beck ile yalnızca kısa bir süreliğine göz teması kurar ve ardından Beck gözlerini önüne diker, aniden yola odaklanır. "Üzgünüm efendim." Öksürür. "BTöyleydir biraz komik."

Memnun bir ifadeyle Beck'e bakıyorum. "Ondan zaten hoşlanıyorum."

Ezra, gözleri hâlâ önündeki yola odaklanmış halde, "Teşekkürler, Bayan Moretti," dedi.

Beck ikimize de umursamazca iç çekti. Hâlâ aramızda tuttuğum pakete baktı. "Sizi temin ederim ki hiçbir şeyi imzalamamanıza izin vermeyeceğim. Tüm personelim NDA'ları imzaladı. Standart protokoldür. Seninen iyi arkadaş,Ezra, bir tane de imzaladı."

"Elbette. Umarım, ilk doğan çocuğumu imzalamadım, "diyor alaycı bir şekilde. "Müstakbel eşim bunu bilmekten memnun olmayabilir."

Beck, Ezra'nın dikkatini çekmek için hafifçe öne doğru eğilerek homurdandı. "Senin bir kız arkadaşın bile yok," diye yanıtladı kuru bir sesle.

Ezra'nın kaşları saç çizgisine kadar kalkıyor. "Bildiğiniz, efendim." Aynadan bana göz kırptırıyor. Jest, Beck'i daha da kızdırmayı başarır. Öfkeyle paketi elimden kaptı ve aramızdaki deri koltuğa koydu. Her şeyin ne anlama geldiğini açıklamaya başlarken parmakları bazı cümlelerin üzerinde geziniyor. Gözlerim yüksek sesle okuduğu kelimelerde geziniyor, o kadar emin ki

Bir tür gölgeli anlaşma imzalamıyorum.

Paketin üç sayfasını bitirdiğinde kalın kirpiklerinin arasından bana baktı. "Devam etmem için bana ihtiyacın var mı yoksa benim medeni bir insan olduğumu ve seni hiçbir çarpıklığın tuzağına düşürmeyeceğimi bilecek kadar bana güveniyor musun?"

"Bilmem kigüvensöz konusu olduğunda doğru terimdir."

Beck, cevabım onu gerçekten gücendirmiş gibi bir surat ifadesi takındı. İyi, diye ısırıldı ve takım elbise cebinden telefonunu çıkardı. "Seninle görüşmesi için avukatımı arayacağım o zaman, eğer gereken buysa."

Parmakları telefonda bir şeyler yazmakta hızlıdır. Kendimi şaşırtarak, koltuğa uzanıp elimi onun ön kolunun üzerine koydum. "Bekle," diye itiraz ediyorum. Takım elbisenin avucumun altındaki hissi bile bana onun pahalı olduğunu söylüyor. Yumuşak, soluk ten rengine karşı harika görünen açık gri.

Beck elimin kolunun üzerinde durduğu yere baktı. Onu çekip gözleriyle buluşturuyorum. "Avukatını arama. imzalayacağım."

Gözleri benimkilere saplandı. Oturduğum yerde kıpırdanmamaya çalışıyorum. Yarım, onun bölünmemiş dikkatini böyle çekmeyi seviyor. Diğer yanımdan başka her yere bakmasını istiyor. Söylenmemiş çok şey bırakıyormuş gibi beni izlemesini kaldıramıyorum. "Ama bana güvenmiyorsun." Sesindeki küçümsemeyi duymak için roket bilimcisi olmaya gerek yok.

Gözlerimi devirerek ayağımın altındaki çantaya uzandım. Bir kalem arayarak onu karıştırıyorum. "Ne yapıyorsun?" Beck sonunda sorar.

Neden burada tek bir kalem bile bulamadığımı merak ederek çantadan rastgele şeyler çıkardım.

Tipik olarak, bu çanta beklenmedik hazinelerle dolu Mary Poppins'inki gibidir. Bugün, rastgele şeylerle dolu

İhtiyacım olan tek şey dışında - bir kalem. "Bir kalem arıyorum," diye homurdandım, makyaj çantamı çıkarıp yolumdan çekerken.

"Zahmet etme," diye yanıtlıyor Beck. Evrak çantasını açar ve bir kalem tutar. "Bunu kullan."

Kalemi ondan kaptığımda elimde beklediğimden daha ağır geldi. Bu adamın kalemleri bile pahalı geliyor.

Her noktalı çizgiyi imzalarken bacaklarımı derme çatma bir masa gibi kullanarak paketi kucağıma koydum.

9

Margo

"Bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" Sonunda soruma cevap vereceğini umarak dürttüm. "Dairenize gidiyoruz."

"Biz neyiz?" çılgılık atıyorum.

"Senin dairene gidiyoruz," diye tekrarladı bu sefer daha yavaş, sanki onu ilk söylediğinde anlamamışım gibi. Onu mükemmel bir şekilde anladım. Nerede yaşadığımı bildiği için şoktayım.

Bir sıkıntı sesi dökülüyor dudaklarımdan. "Mümkün değil. Nerede yaşadığımı bilmiyorsun."

Ezra ön koltuktan ses çıkarır. Gürültü, Beck'in ona hemen tehditkar bir bakış atmasına neden olur. "Tam olarak nerede yaşadığını biliyorum, Margo," dedi ses seviyesinde.

"Sana inanmıyorum."

Bana başını sallıyor. Pencereden dışarı bakarken işaret parmağı şakağına saplandı, gözleri geçen arabalara odaklandı. "Senin hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmediğimi düşünmen çok hoş."

İmkansız. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." Başlangıç olarak, ailesinin yazlık evinde zar zor birbirimize birkaç cümle kurduk.

Kelimelere gerçekten ihtiyaç yoktu.

Bu düşüncüyü aklıma geldiği gibi hızla uzaklaştırıyorum. Aklımda ihtiyacım olan son şey o hatıra. Güvenebileceğim tek şey, Carter'ın Beck'e benim hakkımda çok şey söylediğinden şüphe duymam. Beck ve Carter'ın kardeş olmalarına rağmen yakın olmadıkları gerçeğini hatırladım. Hayal ettiğim son şey, ikisinin oturup benim hakkımda konuşmalarıydı.

Pencereden bana bakıyor, dudaklarında ukala bir sırıtış var. "Çalıştığın şirketin sahibi olduğumu unutuyorsun. Senin hakkında sahip oldukları herhangi bir bilgiye şimdi burada sahibim, şakağına hafifçe vuruyor ve buna adresin de dahil.

Yenik düşmüş bir şekilde iç çektim, koltuğa çöktüm ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bu ürkütücü, biliyorsun."

"Elimdeki kaynakları kullanıyor."

Telefonum titriyor. Beck'e pis bir bakış atıp kilidi açtım ve oda arkadaşlarımla grup sohbetini kontrol ettim. Gözlerim, Beck'in beni işten çalmasından bu yana yaptıkları uzun sohbeti taradı.

EMMA

Winnie. Kendi Sindirella'mızı bugünlük işten aşırarak için kimin ortaya çıktığına asla inanmayacaksın.

WINNIE

Beckham Sinclair???

Aman Tanrım. Geldi mi?

Beni okumaya bırakma. DETAYLARA

ihtiyacım var!! EMMA

Üzgünüm. Darla az önce telefonumda olduğum için bana bağırdı.

EVET!!!! Güzel varlığıyla bizleri onurlandırdı. KİMSE BANA BU KADAR SICAK
OLDUĞUNU SÖYLEDİ. WINNIE

Margo neden cevap vermiyor? Margo... ayrıntılara ihtiyacımız var. Şu
anda olduğu gibi. EMMA

Yeni patronuyla ateşli araba seksi yapıyor olabilir. Patronum böyle görünse yapardım.

Kuyu. Sanırım teknik olarak o benim patronum. O asistanlık pozisyonunun bana teklif
edilmemesi çok kötü. Yatak odasına kadar ona yardım ederdim.

WINNIE

Emre!! O senin patronun.

EMMA

Kızdım, ne kadar ateşli olduğunu bilmiyordum. Margo bundan
bahsetmedi. WINNIE

İnternette yayınlanan her resmini gönderen liseli kızlardan oluşan aptal bir gruptayım. Hepsi hâlâ
onlara bir parça ilgi göstereceğini umuyor.

MARGO

O kadar iyi görünmüyor.

Gülümsedim, gözlerim aynı zamanda telefonuna bakan Beck'e takıldı. Az önce en iyi arkadaşlarıma
gönderdiğim metni bir bilseydi. Muhtemelen her hareketine verdiğim tepkinin aksini söylediği
konusunda kendini beğenmiş bir şeyler söylerdi.

EMMA

Kapa çeneni. Vuruyor
muydun? MARGO

Hayır. Beni dairemize götürüyor.

EMMA

BEN YOK OLDUĞUMDA?! Ne oluyor, Margo. Ona yatak odamı gezdirebilirim.

Hem Beck'in hem de Ezra'nın dikkatini çekerek güldüm. Hemen tepkimi maskeliyorum. Beck'in
arabanın diğer tarafına uzanıp telefonu elimden çalması riskini almak istemiyorum. Yapacağı bir
şey gibi görünüyor. Telefonuma dönüp bakıyorum. Ben Beck'le sahte nişanlıymışız gibi davranmak
zorunda kaldığımda Emma aklını kaybedecek.

WINNIE

Neden seni oraya
götürüyor? MARGO
Sanırım öğreneceğim.

Telefonumun sayısız kez titrediğini hissetmeme rağmen, geri kalan mesajları şimdilik görmezden geldim. Ezra, Beck'in yalan söylemediğine dair bana ipucu vererek tanıdık bir sokağa döndü. Nerede yaşadığımı biliyor ve oraya gidiyoruz. "Bana neden benim evime gideceğimizi söyler misin?"

Bu aslında onu gülümsetiyor, ancak gülümseme arkadaşça olmaktan başka bir şey değil. Şeytani, arkasındaki anlamı merak ederken midemi bulandırıyor.

"Hepinizi topluyoruz. Yarın New York'a uçuyoruz."

Yemin ederim bu adam beni çıkmaza sokmaya çalışıyor. "Seni doğru duyduğumu sanmıyorum. Yarın gidemeyiz."

"Peki bu neden?"

"Çünkü burada arkadaşlarım var. Paketlemem gerekiyor. Ülkeyi dolaşmak için daha fazla zamana ihtiyacım var."

Başını tutan ele daha derin eğilirken gözlerinde bir mizah zerresi var. "Beni arasaydın buna sahip olacaktın. Üzgünüm ama görev çağırıyor. Yarın New York'a dönmem gerekiyor. Bu geceyi tercih ederdim ama cömert davranıyorum ve bu akşamı sana veriyorum. Ama cömertliğim bu kadar. Pazartesi sabahı benimle ofiste olman gerektiği için yarın benimle ayrılacaksın.

Endişeyle tırnak etlerimi alıyorum. Normalde uzun bir hafta sonu için hazırlanmam bir hafta sürer. Hayatımı kökünden sökmek ve bir gecede ülkenin yarısını geçmek için nasıl toparlanacağım?

Aklıma bir düşünce gelince beynim dönüyor. "Adresimi biliyorsan, numaramı da biliyordun."

Sırıtırken mükemmel düz beyaz dişlerini gösteriyor. "Bu çok daha verimli görünüyor."

Ezra apartman kompleksine girerken tartışmam boğazımda kaldı. Beck gerçekten araştırmasını yapmış olmalı, çünkü doğru binaya bile yaşıyoruz. Ezra SUV'u park ederken, Beck ve ben sessizce bakışıyoruz. Ondan uzağa bakmayı reddediyorum. Hayatımın gelecek yılını ona devretmiş olabilirim ama o bana son dakikada tüm eşyalarımı toplayıp yarın taşınmamı söyleyemez.

"Yarın gitmiyorum."

"Pazartesi sabahına kadar New York'a gitmeyi başka nasıl planlıyorsun?"

Bir anlamı var. Ama bunu kazanmasına izin vermeyi reddediyorum. Aniden hayatıma girdi ve her şeyin kontrolünü eline aldı. Bu kontrolün bir kısmını geri istiyorum, New York'a taşınıp katılacağım bu maskaralığa ne zaman başlayacağımı belirleme şeklinde olsa bile.

Kendinden emin bir şekilde, "Kendi başıma bir uçuş ayarlayacağım," diye yanıtladım. Bunu yapmak muhtemelen tüm banka hesabımı boşaltacak, ama sırf onunla bu savaşı kazanmak için bunu yapmaya hazırım.

Tiksinti içinde homurdandı. "Koçla uçmana izin vermiyorum." Diyorkoçbirinin yatak böcekleri veya bitlerden bahsetme şekli. Sanki gezegendeki en iğrenç şeymiş gibi. Birincisi, bazı otobüs uçuşlarını oldukça keyifli buldum. Bir torba kraker *Vekurabiye*? Bu saf bir lüks.

Ezra arabadan inerken, "Hakkın belli oluyor," diye çıktım. Açıkça Beck'i dinlemek zorunda kalmak istemiyor ve ben buna karşı savaşıyorum. *Ben olsam ben de yapmazdım.*

Beck çenesini sıkıyor, bunu çokça yaptığını öğreniyorum. Görünüşe göre benimleyken sürekli bir öfke halinde. Düğmelerine basmaya çalışmıyorum. Son günümde işime gelip sonra da

eşyalarımı toplayıp beni uçağa bindirme cüretinde bulunabileceğini düşünmesini istemiyorum.

yarın onunla

Emniyet kemerini çözerek deri üzerinde kaydı ve aramızda bir bariyer görevi gören evrak çantasını hareket ettirdi. Ondan kaçmaya çalışsam da vücuduyla beni sıkıştırıyor. Sırtım kapıya dayadı. Gidecek hiçbir yerim yok. Karanlık, fırtınalı, çivit mavisi gözlerinden başka bakabileceğim bir yer bile yok.

Avucunu başımın yanındaki pencereye bastırıyor. Uyluklarımız birbirine bastırıyor, vücudumuzun başka hiçbir yeri birbirine değmiyor. "Nişanlım olacak kadının özel jetim varken fayton uçurmasına izin vermem."

"Pek çok insan onu her gün uçuruyor."

Dişlerini gıcırdatıyor, gözlerinde ateş. "Pek çok insan sen değilsin."

Kahr

etsin.

HAYI

R.

Beck'in şu anda bana bakışı, söylediği her şeyi kabul etme isteği uyandırıyor. Endişe var ama kararlılık da var. Bunun kazanamayacağım bir savaş olduğunu hiç şüphesiz biliyorum. Zaten önemli değil. Şu anda savaşmak istediğim şey kalbim, çünkü onun "bir sürü insan sen değilsin" demesinden hoşlanıyordu.*biraz* çok fazla.

"Git eşyalarını topla, Margo."

Ona bu kadar yakinken, porselen cildinde sakal izinin olmamasına hayret ediyorum. Acaba bu sabah yeni traş oldu mu, yoksa sarı saçları olduğu için pek iyi görünmüyor. Kafamda, bavula koymam gerekenlerin ve arkadaşlarıma bırakacaklarımların bir listesini şimdiden zihnimde oluşturuyorum. Ama bunu bilmesini istemiyorum. Düğmelerine basmak, onu kızdırmak ve çenesindeki o kası görmek çok daha eğlenceli.

"HAYIR."

Kafamın yanındaki cama vurarak yerimden sıçradım. Kendini benden ayırarak, onu kızdıran şey buymuş gibi kapısını fırlatıp açtı. Arabamın kapısını açmadan önce düşüncelerimi toplayacak zamanım bile yok. İri elleri beni koltuk altlarımdan yakalayarak hem kendisinin hem de Ezra'nın önünde kırımın üzerine düşmemi engelliyor.

Ayağa kalktıktan sonra bile Beck bir elini üzerimde bıraktı. Beni pazımdan tutana kadar birkaç santim aşağı kaydı. Onu kurtarmaya çalışıyorum ama parmakları sıkıca kavradı.

"Bırak," diye talep ediyorum.

Beni dinlemek yerine parmaklarını sıktı ve beni apartmana doğru çekti. "Senden sonra," diye homurdandı, ne kadar kolumu ondan çekmeye çalışsam da tamamen sakin ve toparlanmış bir şekilde.

Sonunda kolumu kurtaracak kadar sert çektim. Ama ona gözümün ucuyla baktığımda, yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi fark ettiğimde, acaba benim daha fazla telaşlanmamla uğraşmak istemediği için mi bırakmıştı?

Benimle gelmiyorsun.

"Planlamıyordum ama sonra bir çocuk gibi davranmaya başladın, o yüzden şimdi gelip bavulunu toplamana yardım edeceğim, böylece uçağa yetişmeye hazır olursun. *Yarın*"

Ses tonu itiraz etmem için bir neden olmadığını açıkça ortaya koyuyor ama bu beni son bir kez denemekten alıkoymuyor.

"Beni zorlayamazsın," diye ısırđım.

Dudağını ısırarak bana tek kaşını kaldırdı. "Margo, yarın öyle ya da böyle benimle geleceğine

söz verebilirim. Bu seni New York'a götürmek için omzumun üzerinden atmam gerektiği anlamına geliyorsa, o zaman yaparım. Tekme atıyor ve çığlık atıyor olsanız bile.

İkimiz de birbirimize bakıyoruz, ikimiz de geri adım atmayı reddederken göğüslerimiz inip kalkıyor. Sonunda göz temasımı kestim, gözlerim Ezra'yı aradı. Onunla hızlı bir arkadaş edindiğimi ve beni destekleyeceğini umuyorum ama şansım kalmadı. Karşı hatta biriyle konuşurken yüzünde kocaman bir gülümsemeyle telefonunu kulağına götürüyor.

Yüksek sesle inleyerek daireme doğru yürüyorum. Beck'in peşimde olduğunu bilmek için arkamı dönmeme gerek yok. Kızgın bakışları boynumda bir dağ gibi, kavurucu ve ön kapıma her adımda daha fazla sinirlenmeme neden oluyor.

Anahtarlarım için cebime uzanırken, "Bana patronluk taslamandan bıktım," diye mırıldandım. "Buna alış," diye klipsliyor.

10 Beck

Margo, yarınki beklenmedik ayrılışla ilgili duygularını duyurmaktan çekinmiyor. O yüksek sesle çantalarını toplarken, yatağının kenarına oturmuş, odasındaki dağınıklığı izliyordum. Biraz tiyatro eklemekten hiçbir şey yapamaz.

Elinde büyük bir makyaj çantasıyla banyo kapısı duvara çarparak hızla kapıyı açtı.

Açık valizindeki çantayı fırlattığında bile gereğinden fazla sert fırlatıyor. Dolabına doğru yürüdü, askılardaki kıyafetleri karıştırdı. Askılardan bakarken çubuk üzerinde yüksek sürtünme sesleri çıkarıyor, ara sıra elbiseleri askıdan çekip yatağın üzerine fırlatıyor.

Daha iyi günler görmüş gibi görünen bir süveter alırken, "Bunların hepsini toplamanın gerekli olmadığını biliyorsun," dedim. Yakasından tutuyorum, yıpranmış örgü boyunca dağılmış yıpranmış ipliklere dikkat ediyorum.

Margo arkasını dönüp bana pis bir bakış attı. Bunu ona asla söylemezdim ama görünüşü korkutucu olmaktan çok daha sevimliydi. "Giyecek giysilere ihtiyacım var."

Kazağın gevşek ipliklerinden birini çekiyorum. "New York'ta alışverişe gideceğiz. Bunu işe giderken giyemezsin."

Gözleri kısıldı. "New York'taki o lüks mağazalardan hiçbir şey alacak param yok."

Eski kazağı yatağın üzerine atıp derin bir nefes alıyorum. Onu gücendirmeden ne söylemek istediğimi düşünürken parmaklarımla burun kemerimi kısırdım. Hafifçe yürümek zorundayım. Margo'yu, ne yapacağımı bilmediğim kadar çok param olmasına rağmen ona kıyafetleri alacağımı söylersem karşı koyacağını bilecek kadar tanıyorum. Eski olduğu belli olan, kumaşı artık rahattan çok kaşıdıran giysilerle işe gelmesine izin vermeyeceğim. "Kıyafetleri ben alırım, Margo. İhtiyacınız olanı bulabileceğiniz birden fazla mağazaya sahip hesaplarım var. Sadece lütfen daha iyisini yap...O" Atılan süveteri işaret ediyorum.

"Beni etkilememi istediğiniz kişileri etkilemek için güzelce giyinip acınacak küçük projeniz değilim."

O ne getireceğine karar verirken burada oturduğum yirmi dakika boyunca telefonum sayısız kez çaldı bile. Sabrım çok zayıflıyor. Yorumu, beni başa çıkabileceğimin sınırına göndermekle ilgili. Asla giymeyecekken bunlardan bazılarını paketlemek için zaman ayırmasının bir anlamı yok çünkü ona yeni şeyler alacağım. Anlamsız görünüyor. Ayağa kalkarak, onu küçük dolabına geri götürene kadar mesafeyi kapattım. Sırtı kıyafetlerine çarpma kadar benden kaçmaya çalışıyor. Gözlerindeki küstah bakıştan etkilenecek burnumun ucuyla ona baktım. Sen benim küçük projem değilsin ve asla olmayacaksın. Öyle demek istemedim ve bunu biliyorsun. Yapmama izin vermektense tartışmayı tercih edersin*bir*senin için bir şey."

En iyi yaptığını öğrendiğim şeyi yapmak için ağzını açtı -tartışmak- ama o bunu yapamadan avucumu dudaklarının üzerine koydum. "Yani, olacak olan şu. Aldığın şeyleri paketleyeceksin*ih*tiyaç. Manhattan'a vardığımızda sana satın alamayacağım şeyler. Duygusal bok ya da her neyse. Arkadaşlarınıza vermek veya ziyaret ettiğinizde saklamak için ne isterseniz burada bırakabilirsiniz. Doğrusu, onunla ne yaptığın umurumda bile değil. Ve sonra buradan ayrılacağız. Bugün olmamız gereken birkaç yer var; arkadaşlarına onlarla bir veda yemeği yiyeceğini ya da sevişeceğini, hatta yarın onlarla kahvaltı edeceğini söyleyebilirsin ve sonra yarın öğleden sonra uçağa bineceğiz. Anlaşıldı?"

Öfkeli iç çekişini avucumda hissediyorum. Nefesi tenimde sıcak. Aklım yardım edemiyor ama nefesinin benim çok daha mahrem bölgelerime karşı nasıl hissedeceğini merak ediyorum. Bu fikirle aletim pantolonumun içinde kıpırdandı. Avucumu dudaklarından çekiyorum. "Ve kayıtlara geçsin, bir kese kağıdı giyip herkesi etkileyebilirsin."

Margo küçük ellerini göğsüme koydu ve kızgın bir inlemeyle beni itti. Yakınlığımla onu biraz sinirlendirerek eğleniyor olsam da, beni ondan birkaç metre uzağa itmesine izin vererek gülümsedim. Havalı davrandığını düşünebilir ama yanaklarına akan kanın sıcaklığını hissedebiliyordum. Her keskin nefes alışını avucumda hissettim ve gözlerindeki meraklı arzuyu görebildim.

Tartışmak yerine beni şoke eden Margo arkasını döndü ve bir kez daha dolabını karıştırmaya başladı. Sadece yatağında oturmaktan ve iş e-postalarına bakmaktan sıkıldım, küçük odasının etrafında dolaşıyorum, burada olanlardan onun hakkında daha fazlasını öğrenmek için can atıyorum.

Arkamdan konuşurken, yere boydan boya aynaya bantladığı bir sürü polaroid fotoğrafa bakmakla meşguldüm. "Sadece*kayıt için*"—az önce kullandığım ses tonuyla alay ediyor—"Paranızın çoğunu yeni giysilere harcayacağım."

"Başka bir şey beklemezdim." Gülümsüyorum ve yüzünün yanında kocaman bir pizza dilimi olan Margo'nun fotoğrafını çekmek için uzanıyorum. Büyük, yuvarlak biberli dev ince dilim, anında New York tarzı bir pizza olarak tanınır. Önünde büyük NYU harfleri bulunan sweatshirt de bana bunun onun üniversite günlerinden olması gerektiği konusunda ipucu veriyor. Aynadan çekiyorum ve bant camdan çıkarken bir yırtılma sesi geliyor.

Fotoğrafı önümde tutarken gözlerimin yüzünde gezinmesine izin verdim. Çok mutlu görünüyor, tamamen kaygısız. Saçları şimdi olduğundan birkaç santim daha kısa görünüyor. Üniversite yıllarından olmalı. Onunla The Hamptons'ta ilk tanıştığım zamankiyle hemen hemen aynı uzunluktaydı. Doğrudan kameraya bakıyor, kameranın arkasındaki kişinin söylediği şeye gülüyormuş gibi ağzı hafifçe açık.

Ben odasına bakınırken Margo eşyalarını toplamaya devam ederken arkamdan çeşitli sesler geliyor. Resmi düzgün bir şekilde aynaya geri yapıştırdım ve bir sonraki şeye bakmaya devam ettim. Ayaklarım onun sanat alanı olması gereken bir yerin önünde durdu. küçük. Küçük bir tahta sandalye, masanın önünde ancak bir eskiz defteri ve çizim aletleri tutacak kadar büyük duruyor.

Parmağımı eskiz defterinin kapağının altına kaydırdım, saatlerce ne çizdiğini öğrenmek için can atıyordum. Birkaç santim kaldırdım, kapandığında ortaya çıkan eskiz bir elin başlangıcı.

"Onlara bakman senin için değil." Sesi sakın, nefesi sinirli olabilecek kadar hızlı. "Neden?" İtiyorum, sesim alçak. Aklım bir hatırayla yanıp sönüyor. Sıcak bir yaz gecesine ay gökyüzünde yüksekti ve şüpheli kararlar alındı. Eskiz defterinin her sayfasına bakmama izin verdiği bir zamanı canlı bir şekilde hatırlıyor gibiyim. Çizdiğin şeyde*DSÖ*sen çizdin..."

Etrafımızdaki hava elektriklenir. Bana şokla bakarken somurtkan dudakları açıldı. Hiç biri

birimiz o yaz gecesini kabul etmişti - şimdiye kadar. "Bu farklıydı."

Bakışları benimkinden parmaklarının eskiz defterinin kapağında gezindiği yere kaydı. Benimkini kapağın altından ve ilk sayfadan çekiyorum. Parmak ucum, parmağıyla buluşana kadar kapakta kayıyor. Elimi kaldırıp elimi onunkinin üzerine koydum. Ellerimizin boyutu çok büyük bir fark. Benimki onunkini gölgede bırakıyor. Parmaklarımı onunkilerin arasındaki boşlukta birleştirip, benimkilerin avucuna dayanana kadar dolaşmasına izin verdim. Birleşen ellerimizi kaldırıp kapaktan çıkardım.

"Nasıl olduğunu anlamıyorum," dedim, onları masanın kenarına koyarken elini hâlâ ellerimin arasında tutarken. "Hiç değilse, şimdi ne çizdiğini bilmeye daha da fazla hakkım varmış gibi hissediyorum. Söylesene, oraya çizdiğin hâlâ ben miyim, Violet?"

Elini benimkinden çekti, o an aramızda gitti. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye çıkıştı, eskiz defterini masadan çalıp valizine tıktırırken.

Yalanlar yalanlar yalanlar.O bilirKesinliklene
hakkında konuşuyorum? Dudağım seğiriyor. "Öyle diyorsan."

Bir gün o gece olanlar hakkında konuşacağız. Ama bana daha çok ısınmasına izin vereceğim. Normalde sabırlı bir adam değilim ama onun için olabilirim. Sonunda kabul ettiğimizde beklemeye geçecek.

11

Margo

Beck bizi New York'a götürmek için hiç vakit kaybetmedi. Bu öğleden sonra daireme gelmeden önce arkadaşlarıma veda etmem ve eşyalarımı toplamam için bana bir gece ve sabah verdi, uçağımıza yetişebilmemiz için aceleyle hazırlanmam için beni rahatsız etti.

tartıştım. Jetin sahibiyse, teknik olarak geç kalmış olamaz mı?

Kendimi hiç gerçekten fakir hissetmedim. Ailem geçinmek için ellerinden geleni yaptı. Ailem işlerin yürümesi için maaş çekinden maaş çekine yaşadı, ama biz sevildik ve bize bakıldı. Büyürken pek bir şey istemedim. Elbette, üç seviyeli Barbie Rüya Evi'ni istiyordum ve onu ilk piyasaya sürüldükten bir yıl sonra aldım ve satıştaydı, ama gerçekten ihtiyacım olan her şeye ve hatta istediklerimin çoğuna sahiptim. Ailemin bir ton parası olmasa da büyüyen mutlu bir çocuktum.

Üniversiteden sonraki ilk birkaç ay, muhtemelen kendimi en fakir hissettiğim zaman olabilir. Süresi dolmak üzere olduğu için indirimde olan ramen eriştelere ve marka dışı atıştırmalıklarla yaşıyordum. Şu anda, New York'ta yaşamamanın yolu gibi geldi.

en azından öyleydi *Benim* New York kolej çocuğu yaşama biçiminin versiyonu.

Beck'in çok katlı çatı katı dairesinin fuayesinde dururken, onun ne kadar inanılmaz derecede zengin olduğunu şimdi fark ediyorum. İlk ipucum Manhattan'da yaşadığı olmalıydı. Buradaki ufakık bir stüdyonun bir aylık kirası, Los Angeles'ta üç yatak odalı bir evde yaşamak için ödediğimizin neredeyse üç katı. İkinci ipucum, asansöre adımımızı attığımızda Beck'in bir anahtarla parlayan bir düğmeye basmadan önce bir sensörün önünde bir anahtar kartı kaydırması gerektiği gerçeği olmalıydı. *PH*üstünde.

Elbette bir çatı katında yaşıyor. Ve tabii ki şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem alan. "Orada öylece durup aval mı bakacaksın?" Beck'in ayak sesleri siyah bilyede yankılanıyor döşeme. Gösterişli bir altın giriş masasının önünde durup cüzdanını ve anahtar kartını seramik bir kaseye koyuyor.

Ayaklarım asansörün gösterişli halısının üzerinde duruyor. Kapılar üzerime kapanmadan önce üç kez çınlıyor. Bir havlamayla kapanan kapıların arasına sıkışıp kaldım, neredeyse kargaşada çantamı düşürüyordum.

Beck odanın ortasından sırtıyor. Parmakları valizimin kulpunu kavradı, gözleri beni yakından izliyordu.

Yardımanın için teşekkürler, dedim alayla.

"Tek başına halledebilirsin sanmıştım." Arkasını dönerek büyük bir merdivenin yanından geçiyor. Omzunun üzerinden konuşmak için başını hafifçe çeviriyor. "Hadi, galeriden çıkalım."

Merdivenin yanına adım atarken gülerek başımı salladım. Yan kısım tamamen cam, merdivenler beyaz ve altın rengi metal vurgular. Çok modern ve pahalı görünüyor. "Kelimesini hiç

duymadım*galeri*Bu bağlamda kullanılır.”

Beck devasa bir yemek masasının yanından geçiyor, eli hâlâ valizimin kulpundaydı.

ucuz görünümlü valizimi büyük bir masanın yanında gezdiriyor. Eski spor çantam, onun sarsıntılı hareketleriyle neredeyse bavulun üstünden kayıyor. Eşyalarımın yanında duran masaya hayretle baktım. Muhtemelen süslü bir adı olan bir tür siyah taştan yapılmış gibi görünüyor. İnanılmaz derecede ağır görünüyor. Onu buraya getirmek için kaç kişi gerektiğini merak ediyorum. "Galeri..." diye tekrarlıyorum, kelimeyi dilimde test ederek. Bir evdeki bir yeri tarif etmek için kullanmak garip geliyor.

"Evet, oradagaleri. Ve şu anda, denilen şeyin içinde duruyoruz.yemek odası"diyor küçümseyici bir şekilde.

Ona dil çıkardım. "Topladım,*Pislik*"

Durup valizimi bıraktı ve şimdiye kadar gördüğüm en lüks mutfağa doğru yürüdü. Beck parmağını karanlık tezgahın üzerinde gezdiriyor. "Buraya bir denirmutfak" Sözcüğün hecelerini çıkarıyor ve sanki yürümeye başlayan bir çocukmuşum gibi bana açıklıyor.

Onu görmezden geliyorum. Bir pislik olmak istiyorsa, nişanlanmayacağım. Kafamdan geçen çeşitli hakaretleri kusmak yerine, en azından gelecek yıl evim olacak alanı alıyorum.

Beck'in alanı dekore etmekle hiçbir ilgisi yok. görünüyorfazlaGüzel. Koyu renk şemasıyla bile davetkar. Çok soğuk veya isteksiz hissetmiyor. Gözüme çarpan şey mutfak. Dolaplar tüm duvarı kaplar, koyu renkli ahşap malzemeye hafif bir parlaklık verir. Dolapların duvarı ve tezgah alanı bir tarafta tabandan tavana pencerelerle buluşuyor. Öte yandan, iki fırının bulunduğu bir duvarla, şık görünümlü bir kahve makinesinin olduğu küçük bir köşeyle ve ardından hayatımda gördüğüm en büyük buzdolabıyla buluşuyor.

Ayaklarım beni uzaya götürüyor. Elimi geniş adanın tam ortasındaki soğuk tezgahının üzerinde gezdiriyorum. Parmaklarım koyu renk taştaki narin çatlakların üzerinde gezinirken, istersem içine sığabileceğim kadar büyük görünen bir lavabonun önünde durdu. Dolaplar, armatür, mutfagın tüm detayları parlak pirinç renginde olması mutfagın modern görünümünü ateşliyor. Renk paleti birlikte iyi çalışır. Beck'in bununla hiçbir ilgisi olmadığından emin olsam da, onu tasarlayan kişi harika bir iş çıkarmış.

"Burada hiç bir şey pişirdin mi?" Mutfaga hayranlık duymayı bırakıp Beck'e bakıp onun yerine ona hayran olmaya karar verdim.

Ne de olsa o benim müstakbel sahte nişanlım.

Beck bakışlarımı tutuyor. Tezgahın kenarına yaslanıyor. Elleri ceplerinden çıkıyor. Biri kravatının kumaşını düzeltirken diğeri boynundaki düğümü çekiyor. Boynundaki kravatı tamamen çıkarana kadar gevşetmesini hayranlıkla izliyorum. Benim hakkımda bilmediğin çok şey var Margo Moretti, zamanım olduğunda yemek yapmaktan gerçekten zevk aldığım gerçeğinden başlayarak.

Dudaklarım şokla aralandı. Beck'i bu mutfakta yemek pişirirken hayal etmeye çalışıyorum ama kafamda tam olarak bu imajı oluşturmamıyorum. Yüzde doksan takım elbise giymiş ve kravat takmış gibi görünen biri için fazla dağınık, fazla rahat görünüyor. "Sen pişir?"

Beck kravatı güzelce katlıyor ve tezgahın üzerine yanına koyuyor. "Bu seni neden bu kadar şok etti?"

İçinde ne olduğuna bakmak için büyük kapıları çekerek buzdolabına doğru ilerledim. Bir sürü paket servis kabı bekliyordum ya da belki içinde hiçbir şey yoktu, ama taze malzemelerle ne kadar iyi stoklanmış olması beni şaşırttı. Omzumun üzerinden baktığımda Beck'in yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle beni izlediğini görüyorum.

Kapıları kapatıyorum ve bir kez daha onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Bilmiyorum. Sadece özel bir şefin her zaman onun için yemek pişirdiği türden bir adam olmanı bekliyordum. Yemek pişirdiğini hayal etmek zor. öyle değil mi

Takım elbiseni falan mahvetmek mi?"

Hafifçe gülüyor, vücudunu tezgahdan çekip aramızdaki mesafeyi kapatıyor. O yaklaştıkça nabzımın hızla yükselmesinden nefret ediyorum. Beck'in sorunu, onun şimdiye kadar gördüğüm en çekici adam olması. Kişiliği biraz çalışma gerektirebilir, ancak sert tavrına rağmen, onda beni çeken bir çekicilik var. Onunla savaşımayı seçebilirim ya da onun beni çekmesine izin verebilirim. Sonunda hangisinin daha kötü olacağından emin değilim ama hormonlarımı tutmam gerekiyor. *Veduygular* bu anlaşmayla kontrol altında.

Kalbim zaten bir Sinclair kardeş tarafından kırılmıştı, diğerinin yeni onarılmış olanımın yanına bile yaklaşmasına kesinlikle izin vermeyeceğim.

Beck'in elleri başımın üzerindeki mat siyah buzdolabına bastırdı. Bana dokunmuyor ama varlığı beliriyor - baskın çıkıyor - sanki her yerime dokunuyormuş gibi geliyor. "Yemeklerimin çoğunu pişiren özel bir şefim var. Ama yemek yapmayı sevmediğimden ya da yapmayı bilmediğimden değil, daha çok rahatlık için."

Nefesi tenimi gıdıklıyor. Tenis ayakkabılarım bana herhangi bir boy vermek için hiçbir şey yapmıyor, bu yüzden ona bu kadar yakinken, boylarımızın ne kadar farklı olduğuna dikkat çekiyor. İyi bir günde beş fitten sadece birkaç santim fazlayım. Benden en az bir fit daha uzun olmalı, ama ben bu konuda berbat bir yargıcım. Carter'ın 1,80 boyunda olmakla övündüğünü biliyorum ve Beck'in üzerinde kesinlikle birkaç santim var.

Yaklaştı, alınlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Hangi kolonyayı sürdüğünü bilmek istiyorum. Başka bir şeyle karışmış bergamot gibi kokuyor, tatlı bir şey - belki yasemin. Ne olursa olsun, doyamıyorum. Yüzümü sabahları nereye sıkarsa oraya gömmek, sonsuza dek zihnime kazınana kadar kokuyu içime çekmek istiyorum.

"Bir kereliğine sessizsin," diye gözlemliyor. Ona sessiz kalmamın sebebinin sırf kokusunda kaybolmak için yüzümü boynuna bastırdığımı hayal etmem olduğunu söylemiyorum. Sarhoş edici çivit mavisizi gözleri yüzümde geziniyor. Dudaklarıma baktığı gerçeğini saklamaya zahmet etmiyor.

Beckham Sinclair beni öpmek istiyor mu? Onu öpmek istiyor muyum?

Aklımda birkaç gün süren konuşmamız çınlıyor. Er ya da geç öpüşeceğimizi söylemişti. Bu fikirle alay etmişim ama o bana böyle bakarken, yapsaydık ne olurdu diye düşünmeden edemiyorum.

Yararsız olduğunu bilsem bile omuzlarımı buzdolabının soğuk metal kapılarına dayadım ve ondan kaçmaya çalıştım. "Seni yemek pişirirken hayal edemiyordum. Kendinizi güzel ve temiz tutmak için bir önlük giyiyor musunuz?"

Beck ellerini başımın üzerinden çekti ama ayakları aynı yerde dikili kaldı. Benimle göz teması kurarak, gömleğinin üst düğmesini ustalıkla çözdü. Orada durmasını bekliyorum ama durmuyor. En üstteki geri alındığında, bir sonraki delikten de düğmeyi çıkarır. Üç düğmeyi çözdükten sonra, sarı göğüs kıllarının dağılmış halini görebiliyorum.

"Ne yapıyorsun?" Onu çok yakından izlerken yarı panikle fısıldıyorum. Bakışlarım her düğmeyi geri almaya devam eden parmaklarına odaklanmış olsa da, Beck'in bakışlarının beni dikkatle izlediğini hissediyorum. "Açlıktan ölüyorum. Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, önlüğüm yok. Bu gömleği kirletemezsin. O yüzden yapmam gereken..." Gömleğini hızla çözüp son düğmesini açarken söyleyeceği şeyin geri kalanını hayal gücüne bıraktı.

Ve lanet olsun, Beck'i mutfağında açık bir düğmeyle dikilirken ve karın kaslarını sergilerken görmek, şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey olabilir.

İlk önce nereye bakacağımı bilmiyorum. Beck'in gözlerinde ateş var. Yemin ederim arzuyla o

kadar parlıyorlar ki tüm vücudumun ısınmasına neden oluyor. Önümdeki kasların dalgalanması da var.

Elimi zar zor kaldırıacaktım ve dokunuşumun altında karın kaslarının nasıl bir his olduğunu hatırlayacaktım.

Beck kendi ağızına bakarken dudaklarını birbirine bastırduğunda, anın şehvetinde kayboldum.

Onu dokunuşumun altında hissetmek, hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum.

Benim adıma karar verdiğinde içgüdüsel olarak hareket etmek üzereyim. Eğilip burnunun çeneme değmesine izin verdi.

Vay canına. Nefesim Beck'in nefesine karışıyor.

öpüşecek miyiz? Sikişmek için mi? Tanrım, ona günler önce çizgiyi asla geçemeyeceğimizi söylememe rağmen bunu o kadar çok istiyorum ki.

Şu anda, çizgiyi boşver demek ve Beck'in vidasını almak istiyorum.*Ben.*

Margo, diye soludu, eli başımın yanında durdu. Ellerimi sert karnına koyarak tek mantıklı seçeneği yaparak kendimi dengede tutmalıyım. Tenim onunkine bağlanır bağlanmaz kaslarının parmak uçlarımin altında kasıldığını hissediyorum.

Birinin bu kadar sert, sıcak ve sarhoş edici hissedebileceğini bilmiyordum.

Belki de haklıdır. Beni becermesi için ona yalvarmak için cazip geliyorum.

"Evet?" nefes nefese

Beck daha da yaklaşarak dudaklarını kulağımın hemen yanına yerleştirdi. Konuşmadan önce elmacık kemiğime tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu. "Buzdolabına ihtiyacım var."

Beynimin sözlerini işlemesi biraz zaman aldı ama bunu yaptığı anda üzerime soğuk su dökülmüş gibi oldu.

Ve sonra ondan cehennem gibi uzaklaşıyorum.

12

Beck

Pişmanlık.

Margo'nun mutfağın diğerk ucuna fırlamasını izlerken etrafımda oyalanıyor.

Tadının neye benzediğini keşfetmek için kendime onu neredeyse öpmeme izin vermenin pişmanlığı var. Ve sonra onu öpmeme izin vereceğini bilmenin pişmanlığı ve ben vermedim.

O kasvetli konferans odasındaki sözleri hala kafamda çınlıyor. istiyor mu bilmiyorum. Daha yeni başlamadan anlaşmadan geri adım atmasını istemiyorum. Bu yüzden, varlığımın her bir zerresi onu tezgahın üzerine çıkarmak ve onunla istediğimi yapmak istediğinde bile kendimi durdurdum.

"Margo." İç çektim, bana karşı olan ellerinin sıcaklığını biraz fazla kaçıırıyordum. şimdi, gömleğim açıkken, onun dokunuşu olmadan hava çok soğuk geliyor.

Bana bakma zahmetine katlanmıyor. Onu suçladığımı söyleyemem. Birkaç saniyeliğine savunmasız kalmasına izin verdi ve gözlerindeki şehveti bana bir an için gösterdi. Beyaz bayrak sallayıp aramızda kaynayan ateşi körüklemek yerine üzerimize bir kova soğuk su fırlatıp alevleri söndürdüm. Utandı. Bunu bilmek için yüzüne bakmama gerek yok.

Bak, diye başlıyorum.

Bavulunun kulpunu kavrarken omurgası düzeliyor. Konuştuğunda yüzüme değıl, pencerelere konuşuyor. "Bana uyuyacağım yeri gösterebilir misin?" o soruyor. Sözlerindeki titrekliliğı gizlemeye çalıştı ama ben onu yakaladım.

Avuçlarım pantolonumdan aşağı iniyor. Ona doğıru bir adım atıyorum. "Elbette. Seni oraya götürüyüm ve çantalarını alayım.

Omzunun üzerinden baktığında, utanç öfkeyle maskeleniyor. "HAYIR. Sadece nerede uyuduğumu söyle, ben de onu bulayım."

Üst kattaki çatı katını işaret ederek boğazımı temizliyorum. Amacım onu kızdırmak değıldi. Ya da belki öyleydi. Kahretsin, sıra ona geldiğinde gerçekten bilmiyorum. "HAYIR." Ona ulaştığında parmaklarını kulptan çekiyorum. Bana pis bir bakış atıyor ama aldırış etmiyorum.

"Yapacağım," diye tıslıyor. "Sadece nerede yattığımı söyle."

Onu umursamadan merdivenlere yöneldim. Alt basamağı gelir gelmez çantalarını kaldırdım ve merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladım. Yukarıya çıktığında, aşağıdan bana baktığını görünce aşağı baktım. Elleri kalçalarında sinirli bir şekilde, dudakları büzülmüş.

"Buraya gelip hangi odayı istediğini seçebilirsin ya da senin için ben seçebilirim. Beni çok bekletirsen en kötüsünü seçerim."

Boğuk bir sesle her ne mırıldanırsa, anlamıyorum. Açıkça sinirlenmiş olmasına rağmen, merdivenlerden yukarı çıkıyor. Önümde durup gözleri sahanlıkta gezindi. Cam korkuluktan alt kata

kadar inilebilmektedir. Burada bir oturma alanı var. başlayamadım

en son birisinin oraya oturduğunu hatırlayın, ama güzel görünüyor.

Bavulunu elimden çekip aldı, çabasından neredeyse geriye düşüyordu. Gözlerinde kızgın bir parıltıyla gözlerimin içine bakarak, yüzünden düşen saçı savuruyor. "Bu, Manhattan'daki en pahalı çatı katlarından biri olmalı" -gözlerini deviriyor- "bizim odamıza kıyasla buradaki en kötü oda bile bir lüks.yaygıninsan alıştı."

Konuşma ile bitti veya muhtemelen daha büyük olasılıkla ile bittiBen, Margo valizini koridorda yuvarlayarak beni arkasından izliyor.

Yanlış değil, odaların hiçbiri kötü değil. Hangisini seçerse seçsin, rahat edecek.

Ama hiçbiri yattığım aynı oda değil. Ve nedense parmağımı koyamıyorum, iki farklı katta yatacağımız için biraz kırgınım.

Çok uzak görünüyor.

Bana neler yaptığını derinlemesine düşünmeden önce, bir oda seçmesi için ondan ayrıldım. Yiyecek bir şeyler bulmak için buzdolabına bakarken gömleğimi açık bırakarak aşağı indim.

Hiçbir şey seni neredeyse ev yapımı bir yemek gibi öptüğüm için üzgün olduğumu söylemiyor.

Sadece onu neredeyse öptüğüm için mi yoksa onu öpmediğim için mi üzgün olduğum konusunda karar vermem gerekiyor.

Kızarmış tavuk ve sebze yapmak bir saatimi alıyor. Onu bir pirinç yatağı ve şimdiye kadar yaptığım herkesi etkileyen özel bir sosun üzerine koyuyorum.

Margo'nun bir kez daha görünmemesi çok kötü.

Bir saat yemek pişirdikten sonra aşağı ineceğini düşündüm. Arkadaşlarıyla brunch yaptığını ve uçakta yemek yediğini ama aç olması gerektiğini söyledi. En azından küçük bir şeyler yemek isteyeceğini düşündüm. Görünüşe göre benden beklediğimden daha fazla kaçınmak istiyor çünkü masada kırk dakika bekledikten sonra geri gelmeyeceği gerçeğini kabullendim.

Güzel olan şey, daha önce olanlar için özür dilemek için kapısının önüne bir şey bırakmak olurdu. Ama ben hoş değilim. Hiçbir zaman birinin beni tarif etmek için kullandığı bir sıfat olmadı. Bu yüzden onsuz yemek yiyorum. Arta kalanları paketleyip buzdolabına kaldırıyorum.

Sonra gece geç saatlere kadar çalışıyorum. Planladığımdan çok daha geç saatlere kadar ayakta kaldım, onun üst katta uyuması düşüncesiyle kafam o kadar karıştı ki huzur içinde uyuyamadım.

13

Margo

Ne kadar istesem de Beck'ten sonsuza kadar kaçamam.

Yine de, bu odada sonsuza kadar kapalı kalabileceğimi ve yemek yersem tatmin olabileceğimi hissediyorum. Beck'e bir noktayı kanıtlamak için neredeyse buradaki en küçük odayı seçmeyi düşünüyordum, ama biraz daha düşündükten sonra, hangi odayı seçtiğimi muhtemelen umursamadığını fark ettim. En küçüğünü seçmek beni kıcımdan ısırmaktan başka bir işe yaramaz. Alt kattaki en iyi oda olduğundan emin olduğum bir odaya sahip olacaktı, hangi odada olduğum onun için hiç önemli değildi. Farkına vardıktan sonra, buradaki en büyük odayı seçtim.

Bir misafir odasından çok lüks bir otel odası gibi hissettiriyor. Şikayet etmiyorum. Kraliçe yatak, uyumaya alıştığımdan daha büyük. Yatağın neyden yapıldığını bilmiyorum ama bir bulutun üzerinde uyumak gibiydi.

Mükemmel bir şekilde uyumalıyım.

yapmadım

Bunun yerine, Beck'in aptal, muhteşem ama kurnaz gözlerindeki arzuyu hayal ettim. Dudaklarının benimkilere karşı nasıl hissedeceğini hayal ettim. Mutfağının tüm yüzeylerinde olabilecek tüm kirli şeyleri bile düşündüm. Güneş yatak odamın tavandan tabana pencerelerinden içeri sızarken, şilteye dönüp inliyorum. New York'u yeniden deneyimlemeye hazır ve neşeli hissetmem gereken yerde, tek hissettiğim bitkinlik ve kısmen yaralanmış olmak.

Telefonum komodinin üzerinde titriyor. İç çekerek, onu almak için kendimi yataktan ittim. Cevaplamak için kaydırduğım anda, en iyi arkadaşımın tartışmasının tanıdık sesini duyabiliyorum.

"Ona Beckham'ı becerip becermediğini sor." Emma'nın sesini nerede olsa tanırdım.

Ayrıca Winnie'nin onaylamayan iç çekişini nerede görsem tanırdım. Emma ve ben sürekli ondan alıyoruz. "Emma!" Winnie azarlıyor. O onun patronu. Birlikte uyuyamazlar."

"Kapa çeneni, kesinlikle yapabilirler ve o kesinlikle yapmalı. O adamı şahsen gördüğümde, hayatının sürüşünü yapmasına izin vermeseydi, onu bir arkadaş olarak reddederdim.

Gülümseyerek ikisine de başımı salladım. Dünyada en yakın olduğum iki insanı daha bir gün bile görmemiştim ve onları şimdiden çok özledim. "Günaydın," diyorum.

Bu ikisinin de dikkatini çeker, tartışmaları hemen durur. Margie! Winnie heyecanla, ilk kez ot içtiğinde bana taktığı takma adı kullanarak, diyor.

"Merhaba Win," diye yanıtlıyorum. Yatakta doğrulup dizlerimi göğsüme çekip telefonu hoparlöre alıyorum.

"Az önce söylediğimiz her şeyi duydun mu?" Winnie ihtiyatla soruyor.

Emma, "Yaptığını biliyorsun," diye araya girdi. "Söylediğim her kelimedede ciddiydim Mar. Seni bir dahaki sefere gördüğümüzde ona midilli gibi binsen iyi olur. Sikin ne kadar büyük olduğu

hakkında her şeyi duymak istiyorum.

Kıvırcık saçlarımı tepemde topuz yaparak homurdandım. "Ben onun asistanıyım, Em. Onun seks oyuncağı değil. Onun aletine bakılmayacak. Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Bir yavru köpek suratında dudağını dramatik bir şekilde dışarı çıkardığını bilmek için Emma ile birlikte olmak zorunda değilim. Hepimiz üniversitede tanıştığımızdan beri suratını üzerimizde kullanıyor. Özellikle şu anda onu göremediğim için eskisi gibi çalışmıyor. "Hiç eğlenceli değilsin," diye çiziyor. "Kurak bir dönem geçiriyorum ve dolaylı olarak senin aracılığınla yaşamak istedim."

Bir sessizlik oluyor ve sonra diğer hattan bir nefes sesi duyuluyor. Winnie! Emma çığlık atıyor. "Neler oluyor?" Sorgularım.

Emma, "Winnie, bu metni hemen açıklamam gerekiyor," diye talep ediyor. Bir hışırtı, yüksek bir çatırdama oluyor ve ardından hat kesiliyor.

Ekrana şaşkın şaşkın bakıyorum. "Merhaba?" Kimse cevap vermiyor. Winnie'yi tekrar aramaya çalıştığımda, doğrudan sesli mesaja gidiyor. Emma'nın numarasını arıyorum, ancak hat üzerinden Emma'nın sesli mesaj kutusunun dolu olduğunu söyleyen bir ses gelmeden önce çalıyor.

"Kendimi midilliden çok bir aygır olarak düşünmek isterim."

Yalnız olmadığımı öğrendiğimde neredeyse yataktan atlayacaktım.

"Ne oluyor Beck!" Çığlık atarak ona bir yastık fırlatıyorum. Karın kaslarına çarpan kuş tüyü yastıktan hiç etkilenmeden açık kapı aralığına eğildi.

Karın kaslarından bahsetmişken, dün gece onları tam ekranda görmenin hatırasıyla vuruldum. Aslında onlara dokunmalıyım, dokunuşumun altında sıkılaştıklarını hissetmeliyim. Cehennem kadar sıcaktı.

"Ne halt olduğunu söyleyen ben olmalıyım. Arkadaşların beni bir midilli olarak nitelendirdi. Koridora açılan kapıyı arkasında açık bırakarak odaya birkaç adım attı.

Beck'in gelişigüzel giyindiğini ancak şimdi fark ediyorum. Beck'in standartlarına gelince en azından gündelik.

Bir çift koyu lacivert chino pantolon, beyaz yakalı bir gömlek ve üzerine bir kazak geçirmiş. Bir erkeğin giyebileceği en sıradan şey değil ama Beck için temelde bir çift bol eşofman ve eski bir tişört giymek gibi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum konuyu değiştirerek. Pazar brunch'ına gidecekmiş gibi giyinmiş odanın girişinde duruyor. Sanırım o olabilir. Aslında bugün Pazar.

Gözleri boşluğa bakıyor, sanki odayı ilk kez görüyormuş gibi. Belki öyledir. Odası alt kattaymış gibi gösterdi. Gerekecekçe buraya hiç gelmeyebilir. Dün gece üst kata göz attığımda, seçtiğimden daha küçük iki oda ve iki duvarında tavandan tabana kitap rafları olan bir ofis alanı buldum.

"Yeterince uyudun. Planlarımız var ve sen kendi kendine uyanmayacağın için çalar saat olmak zorunda kaldım. Dün gece öfkeyle rahat bir pijama ararken yerde bıraktığım bavulumun üzerinden atladı. "Anlaşılan, çalar saate ihtiyacın olmadığı ortaya çıktı. Arkadaşların seni sikimden bahsederek yeterince uyandırdı. Ya pardon senbinmealetim."

Utanç verici bir inilti ile kabarık yastıklara geri dönüyorum. Bir gün o koca ağzı için Emma'yı gerçekten öldürebilirim. Ülke dışından bile maskaralıkları başımı belaya sokuyor. Gözlerimi kapatıp yastıklardan birini yüzüme çektim. Belki gözlerimi yeterince sert bir şekilde kapatırsam ve utanç tanrısına bir tür dua mırıldanırsam, şiltenin içinde kaybolup bir daha asla Beck'in gözlerine bakamayacağım.

Ah, utanma, diye düşündü, sesi eskisinden biraz daha yakındı. "Hayal edilebilecek en kötü şey değildi."

Başımı yastığın altında düzensizce sallayarak tekrar inledim. her birini patlatacağım

Emma'nın internetteki utanç verici hikayelerinden biri. Daha da iyisi, Cabo'da önümüzde duran hoş çiftin üzerine kustuğunun çok detaylı bir resmini çizeceğim. Hepimiz bir geziye çıkamayacak kadar akşamdan kalmaydık ama yine de toplandık ve gittik. En azından toplanmaya çalıştık. Emma, yolculuğun on beş dakikasında on iki kişilik minibüsün - ve yolcularının - her yerine parçalar patlatmaya başladı.

Elimin üstünde iki sıcak el hissettiğimde, Emma hakkında duyduğum diğer tüm utanç verici hikayeleri ondan intikam almak için hayal ediyordum. Beni sarsıyor. *O ne yapıyor?*

Margo, dedi, sesi sabitti. Parmaklarımı çekiştirerek yastığı sıkı tutuşumdan kurtarmaya çalıştı. Parmak uçlarımı tüm gücümle yastığa bastırdım, yüzüme o kadar sert bastırdım ki zar zor nefes aldım.

"Hayır," diye çıkıştım, canım pahasına yastığa tutunarak. Beck'in gözlerinin içine bakmalı ve ona asla binemeyeceğimi söylemeliydim. İğrenç bir surat yapabilir ve işleri daha az garip hale getirmek için bir tür şaka yapabilirdim.

"Neden saklanıyorsun?" Homurdandı ve elimden kaydırmak için yastık kılıfının kenarını çekiştirdi.

Onu cankurtaran halatı gibi tutuyorum. "Çünkü en iyi arkadaşımın ölümünü planlamakla meşgulüm. Beni bırak. Ne yazık ki, Beck amansız ve benden çok daha güçlü. Tek bir kolay çekişte yastığı elimden aldı.

Gözlerimi sımsıkı kapattım, Beck'in varlığının üzerimde belirlediğini hissettim.

"Gözlerini aç," diye talep ediyor. Şiltenin vücudumun altına hafifçe battığını hissediyorum. Pislik, oturup ortadan kaybolmayarak işleri daha da kötüleştiriyor.

"Çekip gitmek." Kolum onu yataktan itmek için uzandı. Gözlerimi o kadar sıkı yumdum ki, onu hissetmek zorunda kaldım. Parmaklarım kalçası olduğunu düşündüğüm şeye değiyor. Büyük elini benimkinin üzerinde hissettiğimde etrafımda hissediyorum.

Vay canına, Violet. Göğsünden hafif bir kahkaha sesi gelir. Ucu olduğunu düşündüğüm yerden nazikçe elimi tuttu. Bu çılgınca olurdu çünkü bu onun sikinin ucu olsaydı, o şey çok büyüktü.

O haklı. Kesinlikle daha az midilli ve daha fazla aygır.

Kalçalarının arasına sıkıştırdığı şeyin farkına varınca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bana kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bakıyor. Yanaklarım utançtan o kadar yanıyor ki, ateşli bir kadının yapabileceği tek mantıklı şeyi eski sevgilisinin patronu olan ve onun sahte nişanlısı olmak üzere olan kendisinden çok daha ateşli ağabeyi ona öyle bakarken yapıyorum. Onu yataktan ittim ve tüm vücudumu bu çabaya verdim.

Belki şimdi ipucunu alır.

Vücudumun çok fazlasını içine atmam dışında. Ben rahat şilteden muzaffer bir şekilde ona bakarken Beck'in yataktan fırlaması yerine, ikimiz birden yere yuvarlandık.

Neyse ki, ya da biraz şanssız, nasıl baktığınıza bağlı olarak, doğrudan Beck'in üstüne iniyorum. Yüksek sesle yere vurduk *Güm güm*, vücutlarımızın altındaki yumuşak halıya rağmen. Yanağım sert göğsüne bastırıyor. Elleri, sabit durmamı sağlamaya yetecek kadar hafifçe kalçalarımı bastırdı.

Utanmış bir şekilde ona bakarken saçlarım etrafımda bir kalkan oluşturuyor.

Kıçım zeminle birleşerek beni dikkatlice üzerinden iterken sadece utancımı körüklüyor. Beck zarif bir şekilde ayağa kalkıp kıyafetini düzeltiyor. Bana bakıyor. Kaşlarının hafifçe yukarı kalkması dışında yüzü ciddiye. "Kemiklerimi atlamaya mı çalışıyorsun?"

"Ee, hayır." Az önce hissettiklerime bakılırsa, kemiklerini zıplatmak muhtemelen harika - belki biraz acı verici - bir zaman olurdu.

Beck dışında. Bahsettiğimiz kişi Beckham Sinclair. Neden onun aletini düşünmeden edemiyorum? Neden içime sığıp sığmayacağını merak ediyorum?

"Gözlerindeki hararetli bakış aksini söylüyor," diyor gerçekçi bir şekilde. Ayağa kalkarken kızgınlıkla ona homurdanarak kendimi yerden ittim.

Beck gülümseyerek başını benim olduğum yöne doğru eğdi. "Şımarık meme uçların*özellekle*Aksini söyle." Gözlerim irileşerek, az önce onun hakkında sahip olduğum kirli düşüncelerin kanıtlarına baktım. "Hainler," diye mırıldandım, kollarımı hızla göğsümde kavuşturup sıkılmış bir bakışla onu sabitledim.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Dişlerimin arasından yalan söylüyorum.

Karşılık veren gülümsemesi, söylediğim tek kelimeye bile inanmadığını anlamamı sağlıyor. Beklediğimi yapmak ve ayrıca meme uçlarımın onun yanında sinir bozucu bir şekilde heyecanlandığını açıkça belirtmek yerine, onu bıraktı.

Odama girer girmez çıkışa doğru ilerliyor. Kapı eşiğinde durup parmak eklemiyle kapı pervazına iki kez vurur. Omzunun üzerinden baktığında yüzü neredeyse acı çekiyor. "Hazırlanmak. Hızlı."

"Neden?"

"Alışverişe gitmek için randevumuz var. Aşağıda bekliyor olacağım."

Tartışmaya veya sorulara yer bırakmaz. Kıçı yanıyormuş gibi odadan uçup gidiyor.

Son birkaç dakikada öğrendiğim iki şey var.

Birincisi, aşılmaz Beck'in onu hissettikten sonra göğüs uçlarımı sertçe görmeye tepki verdiğini düşünüyorum.

-ve ben bunu sevdim.

Ve iki, görünüşe göre zengin insanların alışverişe gitmek için randevuya ihtiyacı var.

14

Beck

"Beck." Margo, ses tonunda ihtiyatla koluma yapıştı. "İçeri girebileceğimi sanmıyorum."

İkimiz birden beliren binanın önünde dururken parmakları süveterimin kumaşına kaydı. Sanki perili bir eve ya da berbat bir doktor randevusuna gidecekmiş ve Beşinci Cadde'de alışveriş yapılacak en iyi yerlerden biri olan Bergdorf Goodman değilmiş gibi bakıyor.

İkimiz bir Lance Armstrong özentisi tarafından alt edilmeden önce, hızla yaklaşan bir bisikletçinin önünden bedenlerimizi çektim. Yolda değil de kaldırımda sürdüğü için pisliği azarlama dürtüme karşı koyarak dilimi ısırdım.

Onu binaya doğru çekmeye çalışarak, "Burası sadece bir dükkan," diye hatırlattım. Onun için ayırdığım özel kişisel alışveriş seansına şimdiden beş dakika geç kaldık. Geç kalmak normalde tahammül ettiğim bir şey değil ve bir şekilde onunla kendimi geç kalıyorum. Canımı sıkıyor ama bu hayal kırıklığı bu sabahki küçük karşılaşmamızdan kalmış olabilir. Aletimi zar zor fırçaladı ve ben bir kaya kadar serttim.

Bana kirli bir bakış attı. "Bu sadece bir mağaza değil, burası zengin insanlar için - klas insanlar için bir dükkan. Ben oraya ait değilim.

Kaşımı kaldırdım. "Dersin olmadığını mı söylüyorsun?"

Margo kolunu benimkinden çekerek bana gözlerini devirdi. "Dersim var, sadece yok*Saks*veya*Bergdorf* bir tür sınıf. Bu, yatılı okullarda büyüyen ve aileleri yazlık ve kışlık tatil evleri olan insanlar için." Bana bakıyor, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Gibi insanlar*Sen*"

O yanlış değil. Üniversiteden önce tüm eğitimimi bir yatılı okulda yaptım. Ailemin The Hamptons'ta, Vail'de bir evi ve dünya çapında çeşitli mülkleri var. Annemi Bergdorf Goodman'ın koridorlarında takip ederek büyüdüm, orası dışında herhangi bir yerde olmayı diledim.

Elim çenemde geziniyor, yüzümdeki hafif tüyler avucumu çiziyor. "Garip. İçeri adım atmak için nitelikler olduğunu bilmiyordum. İkimiz de büyük taş binaya odaklanıyoruz. Mağazanın birden çok katı vardır ve her biri farklı bir departmanı barındırır. Ve bu sadece kadınlar binası. Karşımızda erkekler sokağı var.

Margo tereddütte geri adım atarak dikkatimin binadan ona dönmesine neden oldu. Kıyafetini işaret eder gibi ellerini vücudunda aşağı doğru tırmıklıyor. "Nitelikler, Target'ta alışveriş yapıyormuş gibi görünmem." Büyük beden sweatshirt'ünün alt kısmını çekiştiriyor, giysi uyluğunun ortasına kadar inecek kadar uzun. Sweatshirt ve tayt kombini beyaz sneaker ile kombinleniyor. Ayakkabılar en azından yeni gibi görünüyor, beyaz ayaklarının altındaki kirli kaldırımla tam bir tezat oluşturuyor.

"Sana bir ortakla özel bir alışveriş yaptığımızı söylemiştim."

"Bunun gerçekten kimseyi görmeyeceğim anlamına geldiğini düşündüm. bu yüzden kelime*özel*.

Şimdi gidiyorum

Muhtemelen senin için bir çeşit düzeltici üst proje ya da onun gibi bir şey olduğumu düşünecek bir grup kadınla birlikte bir mağazaya girmek zorunda kalmak.

Bir anlamı var, ama gerçekten önemli değil. Evet, Margo muhtemelen bazı tuhaf bakışlarla karşılaşacak, ama derinlerde bir yerde tüm bu insanlar büyük olasılıkla içlerinde sefil durumdalar ve buna göre giyinmiş olsa bile yargılayacaklardı. Bu, bu seviyedeki insanların yaptığı şeydir. "Başkalarının ne düşündüğünün ne önemi var ki?" dürttüm

"Değil." İçini çekerek saçlarını omuzlarından iterek sırtına düşüyor. "Ama önemli olmalı*Sen*. Bunlar senin insanların. Utanman ya da bir şey gibi giyinmiş biriyle görünmen gerekmez mi?*sıradan*?" Alaycı bir şekilde "sıradan" diyor, seçtiği kıyafetten rahatsız olmasına rağmen cesareti geri dönüyor.

Sırtım binaya dönük ve onunla yüz yüze olacak şekilde dönerek kapşonlunun bir ipini çekiyorum. "Burada hayatta kalacaksan çok çabuk öğrenmen gereken bir şey var ki, diğer herkesin senin hakkındaki düşüncelerinin saçmalık olduğu. Ne düşündükleri umrumda değil yoksa mutsuz olursun—*Sadece*Onlar gibi. Bu yüzden sana biraz fazla uzun süre bakacaklar. Neden sana burunlarını kıyacaklar ve kibirli arkadaşlarına dedikodu yapacaklar? Seni mutsuz hissettirmek istiyorlar çünkü böyle hissediyorlar.

Gözleri hafifçe yumuşar. Görünüşe göre güvenini yeniden kazanıyor, pişmanlık duymadan her saniye kendisi oluyor. "Aslında, orada sana ait değilmişsin gibi bakan her bir kişi kızgın çünkü en az miktarda makyajla bir sweatshirt içinde senin görüldüğünün yarısı kadar güzel görünmek için binlerce kıyafet, süslü makyaj, saç stilisti ve estetik cerrah gerekiyor."

Geriye doğru bir adım atarak elini tuttum ve bizi binaya doğru çektim. Bu noktada hiç şüphesiz on dakika geç kaldık. Başka birinin yerinde olsaydım, muhtemelen randevumu iptal eder ve o gün için bir sonraki kişiye geçerlerdi. Stilistler paralarını komisyona göre kazanıyor. Müşterileri beklemek onların maaş çeklerini kazanma yolu değil.

Asansörlere ulaşana kadar parmaklarım onunkileri kavradı. Düğmeye basıyorum ve hemen iki kapı açılıyor. Onu içeri çektim ve sonunda kapılar kapanırken bıraktım.

Ona bakmak için döndüğümde, onun zaten beni dikkatle izlediğini görüyorum. Gözleri yüzümün her yerinde geziniyor.

Sanki bir şey söylemek istiyor ama söyleyemiyormuş gibi dudakları tekrar tekrar açılıp kapanıyor. "Ne?" diye soruyorum, tam şimdi ihtiyacımız olan zemine basmayı hatırlıyorum. Asansör yükselmeye başladığında, "Hiçbir şey," diye mırıldandı.

"Yüzündeki ifade, hiçbir şey değil de zihninden geçen bir şeymiş gibi görünüyor."

Beyaz ayakkabılarıyla gerçekten ilgileniyormuş gibi yaparken gözleri yeri buluyor. "Sadece Beckham Sinclair,*milyarder bekar*"— dalga geçiyor—"modeller, aktrisler ve varislerle çıkan adam bana güzel dedi." Sesi kulağa tuhaf geliyor, sanki bunun olduğuna inanmıyormuş gibi, ki durum böyle olamaz.

Margo, gözden kaçmayacak kadar güzel. Bunu fark etmemesine imkan yok.

"Senin her zamanki tipine kıyasla başarısız oluyorum," diye devam ediyor. Kendisinden nasıl bahsettiği biraz rahatsız edici.

Kapı açılır açılmaz asansör çınlıyor. Nereye gideceğini bilemese de ileriye doğru bir adım atıyor. Ulaşamayacağım bir adım atmadan önce dirseğinden tuttum ve onu kendime yaklaştırdım. Sweatshirt kolunun gevşek kumaşı tutuşumun altında toplanıyor. Margo, gözlerinde şaşkınlıkla bana baktı. Eğilip derin bir nefes alırken göz teması kurdum.

Kimseye kıyasla asla başarısız olamazsın, Margo.

15

Margo

Bana yukarıdan bakarken canlı gözleri benimkileri delip geçti. Etrafımızdaki hava elektriklenmiş gibi geliyor. Ya da belki de vücudumun her yerindeki sıcak kızarma öyle görünmesini sağlıyor. Beck'in gözleri dudaklarıma kaydığında, dün gecedен sonra ona ne kadar kızgın olursam olayım, isterse beni öpmesine izin vereceğimi hiç şüphesiz anladım.

"Bay. Sinclair? Arkamdan bir ses geliyor.

Beck omzumun üzerinden bakmadan önce birkaç dakika daha büzülmüş dudaklarıma baktı. Gözlerindeki arzu geldiği gibi hızla söner. Yüz hatları her zamanki gibi işine dönüyor. An ince havaya dağılır.

Hayal kırıklığı göğsümde patlıyor.

"Benim," diye cevap verdi, vücudumun etrafından dolanarak. Artık beni izlemese de elini belime gelene kadar sırtımdan aşağı kaydırarak anı biraz canlı tutuyor. Eli yavaşça beni öne doğru itti. Ayaklarım kendiliğinden öne çıkıyor, zihnim Beck'in beni öpmek isteyip istemediğini hayal edip etmediğimi merak etmekle meşguldü.

Bekleyen kadın bize kocaman gülümsüyor. "Harika." Gözlerini bana dikti, bu kadar lüks bir yerden alışveriş yapmaya hazır olmamama rağmen, bana bakışında hiçbir yargılama belirtisi yoktu. "Peki burada kim var?" Sesi tatlı, hiç de küçümseyici değil. Ondan zaten hoşlanıyorum. Onun tarzını daha da çok seviyorum.

Ben bir adım atıp elimi kadına uzattığım anda Beck elini belimden çekti. "Ben Margo," diye yanıtlıyorum.

Eli benimkine koyduğunda soğuktu ve el sıkıştık. "Margo..."

"Sadece Margo." Hanımefendi ya da soyadlarıyla hitap etmediğiniz sürece cevap vermeyen kadınlara muhtemelen alışıktır. Bu tür bir formaliteye ihtiyacım yok. Garip ve gereksiz görünüyor.

Başparmağını omzunun üzerinden geçirmeden önce başını salladı. "Kuyu*Sadece*Margo, ben Quincy.

Quincy gibi havalı bir isme sahip olması beni hiç şaşırtmadı. Ona inanılmaz derecede iyi uyuyor. "Seni odaya geri götürelim ve ne düşündüğünü görelim," diye devam etti birkaç adım geri giderek.

Sorgulayan bir bakışla Beck'e baktım. Tek cevabı, kolunu önünde tutmaktır. "Önden buyurun."

Süslü bir alışveriş asistanına sahip olmanın ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama öğrenmek beni heyecanlandırıyor. Bizi şeftali rengi kapıları ve biraz daha açık renkli karo zemini olan bir koridora götürürken, şimdiden her şeyi algılamaya başladım.

Kapılardan birinin önünde durup kolu tutuyor. Arkasında asılı birkaç kıyafeti olan küçük bir oda bulmayı umuyorum. Kapıyı açtığında gördüğüm şey beklentilerimi boşa çıkarıyor. Quincy, "VIP

süitimize hoş geldiniz," diyor ve yalnızca "olarak" tanımlanabilecek bir odaya giriyor.

lüks.

Gözlerim önce ne yapacağımı bilemeyerek etrafta zıplıyor. Büyük odada, aynı anda birden fazla kişinin VIP süitinden yararlanabilmesi için tasarlanmış birkaç farklı alan vardır. Şu anda, odadaki tek insanlar biziz. En arkaya doğru yürür ve salondaki en büyük giyinme alanında durur.

Yerden tavana uzanan bir aynadaki yansımamıza bakıyorum. Yandan çıkan parçaları vardır, size bir kıyafeti deneme ve onu panoramik bir görünümle inceleme olanağı verir. Kadife bir kanepenin başka bir duvara yaslanmış, koltuk üç veya dört kişinin sığabileceği kadar geniş. Her iki ucunda da pahalı görünen yastıklar oturuyor. Beck, yastıkların ısıtılı, ısıtılı kumaşının yanında biraz yersiz görünerek ortaya oturuyor. Önünde dairesel bir sehpa duruyor, pahalı dergiler düzgün bir şekilde üst üste yığılmış. Dergilerin yanına birkaç ayakkabı kutusu yerleştirilmiş, kapakları hâlâ açık.

Quincy parlak bir giysi rafının önünde durup, üzerinde asılı duran çeşitli eşyaların üzerinde elini gezdiriyor. "Bay. Sinclair burada kıyafet tercihlerinizle ilgili bir form doldurdu, ben de onun doldurduklarına ve güncel stil trendlerine göre seçenekler belirledim. Bazı kıyafetleri denedikten sonra her zaman daha fazlasını çekebilirim. Kulağa hoş gelmek?"

Başımı salladım, ona cevap vermek için kelimeler kullanamayacak kadar Beck'e bakmakla meşguldüm. Nedense, Beck'in dün gece zaman ayırıp anketi doldurmasına takıldım. Her zamanki tarzımın ne olduğu hakkında bir fikri olduğundan şüpheliyim, ama gerçekten önemli olan düşünce.

"Yaptın?" diye soruyorum, sesim gergin, midemde kelekler uçuşuyor.

Beck küçümser bir tavırla havaya el sallıyor. Soruma cevap verme zahmetine girmeden telefonunu çıkardı ve ekrana baktı. zorunda değil. Herhangi bir dikkat çekmek istemese bile, duygu her iki şekilde de önemlidir.

Üçümüz de birkaç vuruş için sessiziz. Sonunda, Quincy elbise askısından birkaç parça çekmeden önce ellerini çırttı. "Üzerinde bir şeyler deneyelim!"

Beck'e bir kez daha bakma riskini alıyorum ama o telefonuyla o kadar ilgili ki bana ilgi göstermiyor. Quincy yüzünde cesaret verici bir gülümsemeyle bir kıyafet verir. Beck'in oturduğu kanepenin solundaki büyük bir kapıyı işaret ediyor. "Orada üstünü değiştirmek istersen ve giydikten sonra, kalıbı ve neleri sevip neleri sevmediğin hakkında konuşabiliriz."

"Anladım." Odaya bir adım atıp kapıyı kapatıyorum. Soyunma odası bile olması gerekenden çok daha gösterişli. Alanda başka bir büyük ayna, pembe altından kadife bir sandalye ve içinde kartvizitler ve su şişeleri olan bir sehpa var. Askıları duvardaki bir kancaya taktım ve önce Quincy'nin denemem için seçtiği şeyi aldım. Duvardaki başka bir kancadan sarkan iç çamaşırı takımını fark ettiğimde boynumdan yukarı doğru hafifçe kızardım. Sütyenin üzerindeki etiketi çekiyorum, sütyenin tam benim bedenimde olduğunu görünce şok oldum. Bu düşünce için Quincy'ye teşekkür etmeyi hatırlamam gerekecek. Eski spor sütyenim ve erkek çocuk kısa iç çamaşırlarım muhtemelen o gün için en iyi iç çamaşırı seçenekleri değildi. Kendimi savunmak için, Beck kişisel bir alışveriş randevumuz olduğunu söylediğinde, birinin benimle mağazada dolaşıp kıyafet seçmeme yardım edeceğini düşündüm. Başka birinin onları benim için seçip denemek zorunda kalacağını düşünmedim.

Quincy'nin seçtiği sütyen ve tanga, bu sabah benim seçimlerimden daha iyi bir şeyler denemekle eşleşecek. Tek sorunum, iç çamaşırlarımı, özellikle de tangayı giydiğimde onu eve götürmem gerektiğini hissediyorum. Omuz silkerek ten rengi dantel kumaşın etiketlerini çıkardım. Quincy bunu her zaman yapar. Burada yapılacak şey bu olsa gerek.

Taytımı ve eşofmanımı çıkarmam uzun sürmedi. Sütyenim ve iç çamaşırlarımı da çıkardıktan sonra, onları düzgünce katlayıp çantamın en dibine tıktırıyorum. Sonra, kollarımı sütyenin içinden geçirip sırtımda bağladım ve göğüslerime mükemmel şekilde oturmasına hayret ettim. Onun

son derece rahat, ancak yine de onları iyi bir şekilde kaldırmayı başarıyor. Tanganın her iki yanından geçerek onu kalçalarımın doğru çekiyorum ve her iki tarafı da kalça kemiklerimin üzerine yerleştiriyorum. Kumaşın yüksek kesimine rağmen son derece rahattır. İnce kumaş, külot çizgileri olmamasını sağlar.

Quincy'nin benim için seçtiği kıyafeti inceleyerek duvarda asılı duran giysilere bir adım yaklaştım. Gri süveter elbise inanılmaz derecede rahat görünüyor ama aynı zamanda işe giderken giyilebilecek kadar da şık.

Artık Ekim ayı olduğuna göre, burada New York'ta havada sonbahar soğuğu var, bu beni çok heyecanlandırıyor. Kaliforniya'nın dört mevsimi olmamasını hiç sevmedim. Central Park'taki ağaçlarda yaprakların değiştiğini, yaz sonbahara döndüğünde havanın farklı koktuğunu görmeyi seviyorum. Çoğu insanı rahatsız etse de, burada Ocak ayının dondurucu soğukunda toplanmanın özel bir yanı var. Boynuma kocaman bir fular sarmayı ve çıplak tenimin her santimini örtmeye çalışmayı seviyorum. O zaman kışın ısırması ortadan kalktığında ve çiçekler açmaya başladığında heyecan vericidir. Kaliforniya'da gerçekten sadece bir taneye sahip olana kadar her sezon deneyimlemeyi ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim.

Süveter elbiseyi askıdan nazikçe çıkardım, kumaşın yumuşacık dokusuna hayran kaldım. Zahmetsizce vücuduma kaydı, yapabilseydim hayatımın her günü giyeceğim lüks bir kumaşla beni kucakladı.

Odanın içindeki aynanın önüne geçerek görünüşüme bakıyorum. Elbisenin vücudumdaki hissine aşık olmakla kalmıyor, üzerime nasıl oturduğuna da takıntılıyım. Ellerimi kumaşın üzerinde gezdirip düzeltiyorum. Uyluğumun ortasında duruyor. Bir çift şeffaf siyah tayt ofiste Beck'in asistanı olarak giymeyi uygun hale getirirdi, ancak tayt giymeyip onun yerine bir çift diz üstü çizme giyerek bunu kolayca giyebilirdim. Askıdaki siyah deri ceketini alıp omuz silktim ve deri ceketin eklenmesiyle kıyafetin dönüşmesine bayıldım.

Sanki zihin okuyucuymuş gibi, kapı çalındı ve ardından Quincy'nin sesi geldi. "Denemen için bir çift çizmem var. Bay Sinclair ayakkabı numarası hakkında bir tahminde bulundu."

Kapıyı açtığımda, onu giydiriyorsam elbiseyle eşleştirmeyi tam olarak düşündüğüm şeyi tutarken buldum. Onları aldım, ona teşekkür ettim ve kapıyı tekrar kapattım. Oturup her birini giydim. Çizmenin üst kısmı ile elbisemin alt kısmı arasında sadece küçük bir deri görüne kadar onları bacağımdan yukarı doğru çekiyorum. Baldır ortalarına kadar inen botların arka kısımlarında bağcıklar bulunmaktadır.

Çizmeler mükemmel uyum sağlar. Beck'in yaptığı şeyleri nereden bildiği hakkında hiçbir fikrim yok, ancak ilk kıyafeti ve uyumuna bakılırsa, randevu için bilgileri doldurduğunda hiç de fena değildi.

Küçük odadaki aynaya bakmak yerine kapıyı açtım ve hem Beck hem de Quincy'nin beklediği daha geniş alana adım attım. Quincy aynanın yanında duruyor ve ben platforma çıkıp küçük bir dönüş yaparken gülümsüyor.

Aynadan göz teması kurarak, "Bu harika görünüyor," diyor. "Ne düşünüyorsun? Onu sevdin mi yoksa işareti mi kaçırdım?"

Bir bacağıma uzatıp tüm kıyafeti aynada görüyorum. "İşareti hiç kaçırmadın. Görünüşünü seviyorum. Tamamen benim tarzım. Ve her şey mükemmel bir şekilde uyuyor."

Quincy, Beck'in olduğu yöne bakar. "Eh, biraz yardım aldım." Bakışlarını takip ederek Beck'e baktım. Telefonuna yakından baktığını gördüğümde yaşadığım hayal kırıklığından nefret ediyorum.

Bana bakmasını isteyerek onu birkaç saniye daha izledim. Açıklanamayan bir nedenle, bana tepeden tırnağa bakmasını istiyorum. Uyluğunun az miktarda görünen kısmına bakmasını ve

dokunuşunun altında nasıl bir his olduğunu merak etmesini istiyorum. Elbisenin sırtıma yapışmasına, kıvrımlarımı hayal gücüne çok az yer bırakacak şekilde göstermesine verdiği her tepkiyi gözlemlemek istiyorum.

Dünyadaki tüm irade onun bana bakmasını sağlamıyor. Sonunda arkamı dönüp geri dönüyorum

Midemde hissettiğim hayal kırıklığı hissine rağmen Quincy'nin gülümsemesi.

"Aşığım," diye onaylıyorum, platformun etrafında dönüp küçük bir kıkırdama salıyorum.

Quincy, giysilerle dolu rafa dönerken, "Mükemmel," dedi. "Bakalım seni başka neye aşık ettirebileceğim."

16

Beck

Margo'nun güzelliği sinir bozucu olduğu kadar büyüleyici.

Quincy denediği pek çok kıyafetten biri için telaşlanırken, ben telefonuma odaklanmış gibi yapmaya devam ediyorum. Margo giyinirken bu soyunma odasında oturmak şu anda yapmam gereken son şey. Her şeyi bırakıp Kaliforniya'ya uçarak sonunda Margo'yu beni dinlemeye ve teklifimi kabul etmeye ikna etme konusundaki doğaçlama dürtüm sayesinde hiç bitmeyen bir yapılacaklar listem var. Dün gece eve gelip bugünü çalışmak yerine onu yerleştirmek için kullandıktan sonra, halletmem gereken bir mil uzunluğunda bir bok listesi var.

Bunu tek başıma yapması için kolayca Margo'yu gönderebilirdim. İlk başta, plan tam olarak buydu. Ezra onu ne isterse almak için Beşinci Cadde'ye bırakmadan önce beni ofise bırakacaktım. Son dakikada sinir bozucu bir şekilde planı değiştirdim ve işi bitirmek yerine onunla gelmeye karar verdim.

Margo, Quincy'ye "Seçtiğin tek bir şeyi bile beğenmediğimi sanmıyorum," dedi. Gözümün ucuyla, aynada her açıdan kendine baktığını görüyorum.

"Bunu duyduğuma sevindim. Size daha fazla seçenek getirmek için başka bir tarama yapmam gerekiyor. Bakmaya giderken bir isteğin var mı?"

Margo dönmeyi bırakır. Aynadan beni izlediğini hissedebiliyorum ama başımı kaldırıp onunla göz göze gelme dürtümü bastırıyorum. Hala daha önceki anı ve küçük kardeşimin eski kız arkadaşının ağzına tecavüz etmek istediğimi kesin olarak fark etmem üzerinde duruyorum.

Quincy gelmeseydi, yapardım. Kendimi durduramazdım. Margo'nun ağzı çok öpülesi görünüyordu. Ağızımın onunkine yaptığı saldırıyla dudaklarını farklı bir renge çevirmek istedim. Dudaklarımızın çarpışmasıyla ağzının etrafındaki bronz tenin pembeye dönüşmesine tanık olmak istedim. O kadar çok istemiştik ki, ortaya koyduğu sözde terimler üzerindeki yansımaları veya düşünceleri hiç düşünmeden alacaktım.

Jüri, Quincy'nin ortaya çıkmasının bir lütuf mu yoksa bir lanet mi olduğu konusunda hâlâ kararsız. Ama kesin olan bir şey var ki, Margo'nun solundaki kapının arkasında soyunması düşüncesi, kabul edebileceğimden çok daha fazla dikkatimi dağıttı. Margo'yu odaya kadar takip edebilmek, kapıyı kapatabilmek ve asansörde başladığımız işi bitirebilmek için Quincy'nin gitmesini istememek için her şeyimi aldım.

Asistanım ve müstakbel sahte nişanlım olan kadını öpmek istediğimi fark ettiğimde kalbimin göğsümde gümbür gümbür attığını anmak, zamanımı telefonuma gelen e-postaları yanıtlamaya ayırmama neden oluyor. Kendimi kontrol altında tutan tek şey bu.

Görünüşe göre, Margo ve Quincy arasındaki konuşmanın bazı parçalarını kaçırmışım. Aklımdan çıktığımda, Quincy'yi VIP süitinin kapısında dururken buldum. Yüzümdeki ifade, açıklama ihtiyacı

duyacağı kadar kafası karışmış olmalı. "Gidip birkaç sıradan daha seçeceğim" - o

Margo'ya göz kırpmıyor - "kıyafetler. Yukarı ve aşağı giyilebilen birkaç parçanın yanı sıra.

Kafamı çok fazla meşgul eden kadınla burada yalnız kalma fikriyle nabzım gümbür gümbür atarken hızla başımı salladım.

Bakışlarımı Quincy'den kaçırdığımda, Margo özel soyunma odasına geri adım attı.

Kendimi bu kanepeye dikmiş halde tutmak için elimden gelen her şeyi yaparken elimi yüzümde gezdirerek iç çektim. Margo'ya sahte nişanlılık anlaşması teklif etmeye karar verdiğimde niyetim tamamen saf değildi. Ama henüz onu öpmek için kendime izin vermeye niyetim yoktu. Düşünce tek başına her şeyi olması gerekenden daha karmaşık hale getirir. Bunu yapmak için yanıp tutuştuğum gerçeğini değiştirmiyor, sonuçlarına lanet olsun.

Gerçek şu ki, Margo'nun beni hevesli bir beklentiyle izlemesini izledikten sonra, onun da beni öpmek istediğini doğrulayan ağır nefesleri, benim onu öpmek istediğim kadar, aklıma başka bir şey gelmiyor.

Gözlerim onun arkasında durduğu kapıyı izlerken, telefonum titredi, neyse ki dikkatim dağıldı. Onun kapının arkasında soyunduğu düşüncesiyle nabzım hızlandı. Kıyafetlerinin altında ne sakladığını zihnimde canlandırmadan edemiyorum. Birini çizmeden önce yaptığı gibi, her santimine yeterince yakından dikkat ederek çıplak teninin her santimini incelemek istiyorum.

Aletim pantolonumun içinde sertleşirken istemsizce dudaklarımdan ağır bir hırıltı döküldü.

Bir araya getirin.

Gerçek şu ki, başka hiçbir kadın beni onun kadar büyülemedi. Durumu kontrolümü kaybetmeme neden olan şey, onunla aşık olmuş gibi davranacağımız bilgisi mi yoksa tamamen başka bir şey mi bilmiyorum.

Margo kapalı kapının arkasından konuştuğunda kendimle bir irade savaşı yapıyorum. "Ee, Beck?" diye soruyor, sesi tereddütlü.

Telefonumdan kapıya bakıyorum. "Evet?"

"Sanırım yardımına ihtiyacım var."

"Nedir?"

"Fermuarım. Sıkıştı ve alamıyorum."

"Anlayabileceğine eminim," dedim sertçe.

Bir inilti çıkardı. "Zar zor ulaşabiliyorum. Bu işin içinden tek başıma çıkabileceğimi sanmıyorum."

Gözlerim süitin kapısına kaydı. Belki Quincy her an geri döner ve Margo'nun imdadına yetişir. Derinlerde hariç, daha iyi biliyorum. Ayrıldığında, biraz zaman alabilirmiş gibi göründü. İhtiyacımız olursa yiyecek aramamız için başka bir kattaki kafenin menüsünü bile bırakmıştı.

Quincy yakın gelecekte geri gelmeyecekti. Bu, yardıma ihtiyacı olan Margo için kötü, ama benim için korkunç çünkü şimdilik yalnız olduğumuzu bilmek felaket.

"Biraz daha çabala," diye talep ediyorum. Kendime bir tasma tutmak için son bir çaba.

Margo'nun şiddetli iniltisi sadece pantolonumdaki sertleşmeyi körüklüyor. "Denedim, Beck," diye sızlandı. "Anlayamıyorum ve çok dar geliyor ve muhtemelen tüm gardırobumdan daha pahalı olan bir kumaş parçasını yanlışlıkla yırtmadan önce yardımına ihtiyacım var, tamam mı?"

"İyi," diye havlıyorum, biraz fazla sert bir şekilde. Aniden onun için çaresiz kalmam Margo'nun suçu değil.

Belki o kadar ani değildir ve aslında onun hatasıdır. Konudan tamamen habersiz.

Kapıyı açıp onu karşımda bulduğumda dudaklarımdan bir dizi küfür döküldü. Elleri arkasından bükülüp sıkışan fermuar olduğunu tahmin ettiğim şeyle uğraşırken gözlerinde panik var.

Bir adım atıp kapıyı arkamdan kapatıyorum. Gözlerim vücudunda geziniyor, vücudunu saran

kısa elbiseden başka bir yere bakamıyordum.

"Biraz yardım?" Margo sırtı bana dönük olacak şekilde döndü. Aynadan beni izliyor, onun

parmaklar hala fermuarı sıkıyor.

"Bugünün amacının sana iş kıyafeti bulmak olduğunu sanıyordum. Bunu ofiste giyemezsin."

Bana başını salladığında saçları fermuarın önüne geçiyor. Geriye doğru bir adım atıyor, kolları iki yanına düşüyor. Uzun saçlarını iki yana salladığımda omurgası düzeldi. Çıplak tenine zar zor dokunuyorum ve bu çenemi kenetlemem için yeterli.

"Bunu işe giderken giymeyi planlamıyordum," diye fısıldıyor.

Onu görmezden geliyorum, parmaklarım fermuarı kavrarken parmaklarım sırtını sıyırıyor. Dişlere ekstra kumaş sıkışmadan önce elbisenin tepesinden yalnızca bir veya iki inç indirmeyi başardı. Fermuarını çekerek vücudunu kuvvetle biraz daha kendime çektim.

Kıçını önüme değdirerek nefes almama neden oldu. Zaten gevşek bir iple tutunuyordum. Onu kaybetmeme ve bu acınası bir elbise bahanesini ortadan yırtıp dudaklarımı onunkine çarpma saniyeler kaldı. İkimizin de başı dönene kadar onu öpmek en iyi hata olur.

"Gerçekten değildim," diye devam ediyor. Fermuarın içine sıkışan az miktardaki ipeği çıkarmaya çalışarak tekrar fermuarı çektim. işe yaramadı Onun küçük ciyaklaması beni etkiliyor.

"Öyle diyorsan," dedim dişlerimi sıkarak. Kendime kızıyorum çünkü hiçbir zaman kontrolünü kolayca kaybeden biri olmadım. Bundan vazgeçmek benim için zor ve burada onun huzurunda kendimi kontrol edemiyorum.

Şimdiye kadar onu öpmediğim için en çok kızgınım.

Fermuarı çözmeye çalışırken başımı kaldırdım ve onun beni yakından izlediğini gördüm. Yanakları mükemmel bir kızarıklığa sahip. Derin nefes alıp vermesi, onun da benim hissettiğim şeyleri hissettiğini doğruluyor.

"Bana öyle bakmayı kes," diye çıkıştım tekrar fermuara bakarak. Tekrar çekiyorum ama kıpırdamıyor. Ancak kumaşı yakalamayı başardı, onu bundan kurtarmak beklediğimden daha zor olacak. Vücuduna mükemmel şekilde oturan bir şey giymemiş olsaydı, onu kolayca kafasından geçirebilir ve bu şekilde çıkarabilirdik.

"Sana nasıl bakıyorum?" Geriye doğru küçük bir adım attı ve gerekli olmasa da kendini bana daha çok bastırdı.

"Bana olmak istediğin gibi bakıyorsun...*ihtiyaç*öpülmek," dedim. Fermuarı tutmayan eli hafifçe beline kayarak kumaşı kalçasından kavradı.

Ya yaparsam?

Parmak uçlarım kalçasını delip vücudunu benimkine yaslıyor. "Kastetmediğin şeyleri söyleme," diye uyardım, eğilerek dudaklarımın hassas boynunun derisine değmesini sağladım.

"Asla yapmazdım." Küçük kalçaları üzerimde gıcırıyor, içimde kalan azmi de kırıyordu.

17

Margo

Beck beni zorla kalçalarımдан tuttu ve daha ben bunu yapamadan onunla yüzleşmem için beni döndürdü. Bu ani hareket, dengemi sağlamak için kollarını tutmaktan başka çare bırakmadı. Vücudumu aynaya yaslayarak küçük oda boyunca bedenlerimizi yönlendirdi. Açıkta kalan ten soğuk ama benim için fark etmiyor. Beck'in bana her santimimi yutmak istiyormuş gibi bakmasını sağlamak için en soğuk yerlerde dururdum.

Elleri belimden boynuma doğru gidiyor. Yüzümü kendisine yaklaştıırken nazik değildi. Çenemde hafif bir ağrı var, sanki beni bırakırsa anın sona ermesinden korkuyormuş gibi beni sımsıkı tutuyor.

Başparmağımın dokunuşuyla dudaklarım aralanıyor. Defalarca koşturuyor, onu öpme beklentisiyle dizlerimi zayıflatıyor. Menekşe, diye tısladı, gözleri başparmağına odaklanmıştı.

"Bana neden öyle diyorsun? Bu benim adım değil. Alt dudağımı çekiştiriyor.

"Bana göre."

"Neden?" Süveterini tuttum ve beni daha şimdiden öpmesi için onu daha yakına çekmeye çalıştım.

Delici çivit mavisi bakışları sonunda dudaklarımdan çekildi. Saçımdan bir tutam yakalamadan önce benimle kısa bir süre göz teması kurdu.

"Saçın," diye açıklıyor, onu aramızda tutarak. "O yaz içinde mor çizgiler vardı. Menekşenin mükemmel tonuydular. Ağabeyim seni eve getirdiğinde düşündüğüm ilk şey buydu."

"İkincisi neydi?"

"Benim bilmediğim halde senin tadının nasıl olduğunu kardeşimin bilmesinden nefret ettiğimi."

"Belki de öğrenmenin zamanı gelmiştir." Nefesim kesik kesik geliyor, kalbim göğsümden fırlamakla tehdit ediyor.

"Lanet olası zaman hakkında."

Verebileceğim cevap ne olursa olsun, dudaklarının benimkilere bastırılmasıyla elimden alındı. Yine de bu yanıtı tercih ederim. Beck yüzümü avuçlarının arasına aldı, başparmaklarını yanaklarıma bastırırken beni ustalıkla öptü.

İlk öpücükler genellikle garip ve ritimsizdir. Beck'te durum böyle değil. İlk kez öpüşmenin heyecanı var ama aynı zamanda hıza aşinalık da var. Daha önce birbirleriyle hiç yapmamışken tam olarak nasıl öpüleceğini bilen bedenlerimiz.

Dili, içeri girmeye kararlı bir şekilde dudaklarımın dikişine karşı savaşıyor. Öpücüğün her saniyesinin tadını çıkararak isteyerek açtım. Beck'in böyle çıldırdığını görmek, beni öperken kendini kaybettiğini hissetmek çılginca. Bir öpücükten çok daha fazlası, sanki beni işaretliyormuş

gibi. Vücudu benimkine karşı sert, beni aynaya karşı daha da zorluyor. Bardak soğuk, vücudu sıcak. Vücudumun yumuşak kıvrımları, onun sert eğimlerine ve düzlemlerine baskı yapıyor. Kazağını bu kadar sıkı tutmasaydım erirdim

ayaklarının dibindeki bir su birikintisine. Kumaşa hayatım bağıymış gibi tutunmasam da, yüzümü kavrarken sımsıkı sarılması beni ayakta tutmaya yetebilirdi.

"Margo," diye mırıldandı, alt dudağımı dişlerinin arasına alırken sesi gergindi. "Siktir," diye inledi, dudaklarını benimkilere yaklaştırdı ve dilini onlara sürttü. "Dudakların bu nefis tadı alıyorsa, diğer bölümlerinin ne kadar harika bir tat aldığını ancak hayal edebilirim."

Sözleri üzerine bacaklarım birbirine kenetlendi. İsteddiği her yerde beni tatması için her şeyi yapardım. "Eğer senin dilin benim ağzımda bu kadar iyiye, başka şeylerde ne kadar iyi olduğunu ancak tahmin edebilirim."

Tekrar ağzıyla ağzımı kapatırken hırlamasını dudaklarımda hissettim. Avuçları yüzümden aşağı indi ve bunun yerine çıplak kalçalarıma dokundu. Başka birini öperek zaman kaybetmekten nefret ediyorum. Hiçbiri onun gibi öpüşmeyi bilmiyordu. Bunu aceleyle, ama öyle bir ustalıkla yapıyor ki, bunu yaparken sonsuza dek kaybolabilirim.

Parmakları tehlikeli derecede küçük olan mini elbisenin etek ucuyla oynuyor. Kıçımı avuçlamak için uzanarak kumaşın altına kaydırdı. Kumaş şimdi belime dolanıyor. Fermuar hala sıkışmış olmasaydı, kolayca çıkarabilirdik ve ağzını diğer organlarıma bastırdığını hissedebiliyordum.

Menekşe, dedi öpücüğü bozarak, parmakları hâlâ kıçımı okşuyordu.

"Hm?" Cevap verdim, vücudum onu öpmekten transa geçmişti. Daha sonra, ilk etapta bana bir takma ad verdiği gerçeğini saplantı haline getirerek takma ad üzerinde duracağım. Hiç bir lakabı benim için yazdığı kadar sevmemiştim. Ayrıca, arkasındaki anlam haftalarca aklımda kalacak.

"Bunu toplum içinde giymenin hiç şansı yok." Bakışlarının sıcaklığı vücudumda dolaşırken tüylerim diken diken oldu.

Kapının dışından gelen bir vuruş ikimizi de irkilttiğinde cevap vermek için ağzımı açtım.

"Test etmeniz için birkaç öğeyle geri döndüm. Daha gündelik seçenekler bulmak için başka bir kata gitmem gerekecek," diyor Quincy, Beck'le beni içinde bulduğu durumdan tamamen habersiz.

Beck sırtıyor, eğilip boynuma öpücükler konduruyor. Ben inlememek için elimden gelen her şeyi yaparken o yalıyor ve sonra yumuşakça ısıyor.

"Tamam," diye cevap verdim, sesim alışılmadık derecede nefesliydi.

"Bay Sinclair nereye gitti?" Çubuğa sürtünen askıların sesi sessizliği dolduruyor.

Beck parmak uçlarını kalçamın iç kısmında gezdirerek benimle dalga geçtiğinde dudağımı ısırarak zorunda kaldım. Quincy bizi bu şekilde yakalamadan önce durması için yalvararak ona baktım.

Paniğim onu daha da fazla körüklüyor gibi görünüyor. Kurnaz sırtışını gizlemeden başını sallarken bu buyurgan ama şakacı tarafını görmeyi beklemiyordum.

Dudakları göğsümü öptüğünde, He uh, diye inledim. Mini elbisenin ipek korsesi göğüslerimi neredeyse çeneme kadar itiyor, narin tenim neredeyse kumaşın üzerinde dalgalanıyor. Dışarı çıkıp bir telefon görüşmesi yapmak zorunda kaldım, diye yalan söyledim. Dişlerinin hassas tene sürmesi bacaklarımın arasında ısı birikmesine neden oluyor. Quincy'nin burada bıraktığı sırım, onunla beklenmedik karşılaşmadan sıırıslık olmuştur olmalı.

Quincy dilini şaklattı. "Garip. Onu orada görmedim."

Beck yalan söylediğim için bana seslendiğinde sarı bir kaşını kaldırdı. Benden başka ne beklediğini bilmiyorum. Quincy'nin benim için seçtiği pahalı elbiseyle beni çok kızdığını ve rahatsız ettiğini bilmesine gerek yok.

"Evet,*garip*," Cevapladım. Beck sözlerimi tekrarlayarak benimle dalga geçiyor ve beni bir kez daha öpmek için eğiliyor.

Quincy, Getirdiği tüm yeni eşyaları nihayet alması gerektiğinden, "Birkaç dakika sonra

döneceğim," diye yanıtlıyor.

telefonu kapattı.

"Kulağa hoş geliyor," diye cıvıldadım ve birkaç dakika sonra kapının yanında sessizlik olunca rahat bir nefes verdim.

Beck bir adım geri çekildi, mavi gözlerinde hala sıcaklık vardı. "Belki de o elbiseyi senden nasıl çıkaracağımızı bulmamızın zamanı gelmiştir."

Tek yapabildiğim arkamı dönüp saçımı hareket ettirerek bir kez daha erişmesini sağlamak.

Aynada gözleriyle yeniden karşılaştığımda, çok daha farklı ve karmaşık hissettiriyor.

Asistanı olarak başlamadım bile ve ortaya koyduğum şartları çoktan çiğnedik.

18

Beck

Ezra, Margo'nun son eşyalarını şehir arabamızın bagajına yüklemeyi bitirirken bana anlaşılmaz bir bakış attı. Çantaların neredeyse tamamı sığmıyordu, bugün satın alınan ürünlerden bazıları daha sonraki bir tarihte teslim edilmek yerine gerçekten stokta olsaydı sığmazlardı.

Margo ve ben bir mağazadan diğerine sürüklenerek onun için tamamen yeni bir gardırop oluşturduk. Yanımda duruyor, ona yeni aldığım onbinlerce dolarlık yeni giysiye rağmen mağazadan giymekte ısrar ettiği eşofmanının kolunu endişeyle karıştırıyor.

Arkadaki çanta ve kutu yığınının pişmanlıkla bakarak, "Bunun için sana asla borcumu ödeyemeyeceğim," diyor yumuşak bir sesle.

Vücudumu ona doğru eğdim, parmaklarım uzanıp ona dokunmak için yanlarımda seğirdi. Aslında o soyunma odasında onun tadına bakıp ona dokunduğumdan beri başka bir şey düşünemedim. Bu talihsiz bir durum çünkü onunla toplum içinde yakınlaşamıyorum. Henüz değil. Ezra'nın şüphesiz Margo'nun aniden hayatıma girmesiyle ilgili soruları var, ama bizi bir süre daha patron ve asistandan başka bir şeymişiz gibi davranmamız daha iyi olmaz. Maskaralığı devam ettirebilmemiz için, insanların işlerin ciddileştiğini herkese duyurmadan önce bir tür profesyonel ilişkimiz olduğuna inanmaları gerekir.

"Bunun karşılığını bana ödemeye kalkarsan çok kızarım," diye yanıtladım. Alt dudağını çiğniyor, belli ki sözlerimden herhangi bir karşılık alamıyor.

"Bana bunların hepsini alman çok garip geliyor. O şeylerden bazıları çok pahalıydı."

Ona başımı sallıyorum. "Fiyatı önemli değil. Etrafta dolaşacak kadar param var, güven bana.

Ellerini eşofmanının önündeki büyük cebe soktu. "Pekala, daha ucuz şeyleri seçmeye çalıştım ama çoğu ürünün fiyatı listelenmemişken bu zor. Hem bunun ne anlamı var?"

Ezra'nın bagajı kapatmasını izliyorum. Bana başını salladı ve artık hazır olduğumuzu işaret etti. Etrafımızdan dolandı ve ikimiz de içeri girmek için adım atmamıza rağmen arka yolcu kapısını açtı. "Orada alışveriş yapan çoğu kişi fiyatı umursamıyor," diyorum. Ağzımdan çıkmak garip geliyor. Biraz haklı.

Arabanın arka koltuğuna geçmek için döndüm ama kolumdan tutarak beni durdurdu. Ne eklemek istediğini merakla merakla onu izlerken başım dönüyor. Derin bir nefes alarak bir kez daha bana odaklanmadan önce Ezra'nın arabaya binişini izledi. "Sadece sana teşekkür etmek istedim. Gerçekten mi, *tamamen*," diye vurguluyor. "Hiç kimse benim için bu kadar fazlasını yapmadı ve bunun nedeninin benimle iş yerinde görülmek zorunda olman ve kıyafetlerimden utanmak istememen olduğunu biliyorum, ama yine de çok şey ifade ediyor. Target'tan ya da herhangi bir yerden sadece kıyafet almam iyi olurdu.

Dudağım keyifle seğiriyor. "Evet, ama Target soyunma odaları öyle mi... *eğlence*?"

Gözleri genişliyor. Yanaklarına yayılan pembe rengin nedeni havadaki hafif soğuk değil.

Sabahtan beri yaptığım gibi öpücüğümüzü kafasında canlandırmasını umarak onu gülümseyerek baş başa bırakıyorum. Şehir arabasının arkasına tırmanırken vücudum deri koltuğun üzerinde kayıyor. Margo'nun yüzünde hâlâ sersemlemiş bir ifadeyle aynı şeyi yapması birkaç dakika alır.

Araba yolculuğunun tamamı boyunca sessiz kaldı. Zaten onunla pek konuşacak zamanım olmadı. Sürekli aramalarla telefonum çaldı, insanların durmadan bana ihtiyacı var.

Ezra büyük bir binaya yanaştığında, Margo bana kafası karışmış bir şekilde bakıyor. Yüksek binanın tepesi, aşağıdan itibaren bulutları öpüyormuş gibi görünüyor.

"Neredeyiz?" diye soruyor pencereden bakarak.

Ezra kapıyı açtıktan hemen sonra parmak eklemlerimle kalçasına dokunuyorum. "Yeni ofisine bakıyoruz Violet. Scoot. Sana orayı gezdireceğim."

Vücuduna baktığında gözleri korkuyla açılıyor. "Bana işe gideceğimizi söylememiştin!" diye tıslıyor, bol eşofman üstünü giyiyor. "Birinin beni göreceğini bilseydim sayısız yeni kıyafetten birini giyerdim."

Sesindeki panik oldukça bariz ve tamamen sevimli. Bacağını bir kez daha itiyorum. "Git, Margo, sorun değil."

Özür dilercesine Ezra'ya bakarak başını öfkeyle salladı. "Oraya böyle görünerek girmeyeceğim," diye talep ediyor. Bedeni koltuğa iyice yerleşiyor. Öfke nöbeti bana yeni yürümeye başlayan bir çocuğu hatırlatıyor ama o bunu çok daha şirin yapıyor.

Margo, diye uyardım, onun alanına girip kalçamı onunkine bastırarak vücudunu bir santim hareket ettirmeye çalışarak. "Arabadan inebilirsin ya da seni zorlarım. Çılgın bir New York sürücüsünün bana çarpması riskine girmeden kendi tarafımdan çıkamam, bu yüzden siz çıkana kadar çıkamam. *Cook*, çıkmak."

Tırnakları kendini dikili tutmak için deriye girmeye çalışıyor.

"Tüm iş arkadaşlarımdan beni ilk kez eski bir NYU sweatshirt'ü içinde görmesine izin veremem."

Ezra ve ben bir mizah anlayışı paylaşıyoruz. omuz silkiyorum "Neden? Turist olduğunu düşünmelerinden mi korkuyorsun? Alay ediyor. "Bunu oraya gittiğimde kampüste aldım, çok teşekkür ederim."

Kalçalarımı ona daha çok bastırdım ve vücudunu koltuğun kenarından sarkana kadar birkaç santim daha hareket ettirdim. Yanımızdan geçen insanlar bize meraklı bakışlar atıyor ama hiçbiri durup bir şey demiyor. Bu kadar yoğun bir şehirde bazı insanların bizi fark etmiş olması bile yeterince şok edici.

Kimse seni görmeyecek, diye onu rahatlattım. "Bunu bilmiyorsun," diye tartışıyor.

Başımı öne arkaya eğerek dudaklarımı ince bir çizgi haline getirdim. "Aslında, biliyorum. Pazar günleri veya tatillerde kimsenin işe gelmemesi gerektiğini söylenmemiş bir şirket politikası haline getirdim. İş hayatı dengesi falan."

Sözlerim onu hazırlıksız yakalamış gibi görünüyor. Başı şok içinde bana doğru döndü. "Yaptın?" Sesindeki bu güvensizlik beni gücendirmeli.

Sonunda itaat edip arabadan inene kadar onu dürterek başımı salladım. Son dakikada neredeyse kaldırıma takılıp düşüyor. Ezra ve ben aynı anda onu yakalamak için uzanıyoruz.

Ayağa kalktığında, arabadan inmeyi bitiriyorum, Ezra kapıyı arkamdan kapatıyor. "Genellikle hafta sonları orada olan tek kişi benim. Sana söz veriyorum."

Söyleyecek başka bir şeyi varmış gibi dişleri dudağına saplanıyor ama en azından şimdilik bunu

kendine saklıyor.

Artık direnmeyerek, tepemizde yükselen binaya bakmak için başını kaldırdı. "Sen buna sahipsin?"

Kıkırdadım, onu girişe doğru yönlendirmek için elimi sırtının ortasına koydum. "Hayır, en üstteki yedi katı kiralıyoruz."

Binanın döner kapılı girişine doğru yürürken Ezra'yı arabada bırakıyoruz. İçeri girdiğimde, Tom burada sakın bir Pazar gününün tadını çıkarıyormuş gibi masasında otururken ona dostça gülümsedim. Hafta içi bir gün, bu kat gelen giden insanlarla dolu olurdu. Binayı çok tanınmış bazı şirketler ve hukuk firmaları ile paylaşıyoruz. Bu kat genellikle normal çalışma saatlerinde ve sonrasında işlerini yapan insanlarla doludur. Mümkün olan en az sayıda insanın yanında olmak istiyorsam, Pazar gününün işe gelmek için en güvenli gün olduğunu yıllar içinde öğrendim. Yine de ara sıra bir kişi veya küçük grupla asansörü paylaşacağım, ancak bu, asansöre binmenin on dakika sürdüğü tipik iş günlerine hiç benzemiyor.

Başka herhangi bir gün, metal detektörden geçerken rozetimi tarayarak Tom'un yanından geçip giderdim ama bugün Margo ve ben onun önünde durdum.

"İyi günler Tom." Tanıdık bir gülümsemeyi paylaşıyoruz. Gülümsemesine karşılık vermemek elde değil. Babam olacak yaşta olmasına rağmen, beklenmedik bir arkadaşlık geliştirdik. Yaşını asla bilemezsin çünkü şakaları ve cesareti bana daha çok on sekiz yaşındaki bir öğrenci cemiyetini hatırlatıyor. Artı, her sabah bu kapılardan geçen diğer bazı insanlar gibi ona pislik davranmamak bana bazı VIP avantajlar sağlıyor. Örneğin, bazen lobide sıra beklemek yerine ikinci veya üçüncü kata çıkabilmem ve bu şekilde bir asansöre binebilmem için çalışan merdivenlerini kullanmamı işaret ediyor.

Tom tüm kalbiyle Margo'ya odaklanmadan önce bana bilgiç bir şekilde gülümsedi. Onu suçlamıyorum. Eski bir kolej eşofmanının içinde bile güzelliği herkesin dikkatini çekiyor. "Günaydın Bay Sinclair." Sesi çatallı. Tahminim işten eve gelip puro içmeye olan düşkünlüğünden. Yıllar boyunca ona birkaç ender puro verdim, yeni bir yatırımcı beni kızdırdığı veya birileri benden yararlanabileceğini düşündüğü için işe kara kara kara kara düşünmeye geldiğimde bile tanıdık gülümsemesi için minnettarım.

Margo'ya göz kırpmıyor. "Peki bu sabah getirdiğin bu hoş genç bayan kim?" Margo ona gülümsüyor ve şüphesiz Tom'un kötü kalbinin olması gerekenden daha hızlı atmasına neden oluyor. "Ben

Margo," diye yanıtlıyor, elini sıkmak için masanın üzerinden uzanarak. "Margo Moretti," diye bitiriyor.

Tom onun elini ona uzatıp tüm dikkatini ona vermesine biraz şaşırılmış görünüyor. Burada çalışan pisliklere ve gergin kadınlara alışık. Bırakın elini sıkmak için zaman ayırmak şöyle dursun, hiçbiri ona ikinci bir bakışı esirgemedi.

Onu aldı, nasırlı eli onunkini sardı. "Ben Tom. Tom Banks. Ona hayretle bakıyor. Tom'dan başkası olsaydı, Margo'nun ona doğrulttuğu kocaman gülümsemeyi biraz kıskanırdım. Tom'un otuz yıldır evli olduğunu ve bu işten daha çok sevdiği tek şeyin karısı, çocukları ve torun sürüsü olduğunu biliyorum.

Margo gülüyor. Ses, kara donmuş kalbimi biraz eritiyor. Sese alışmam çok uzun sürmeyecekti. "Tom Bankaları mı? Tom Hanks gibi ama birB"

Onu komik bulduğu gerçeğini yiyip bitirerek ona muzaffer bir şekilde gülümsüyor. "Elbette. Ama ben çok daha yakışıklıyım."

"Eh, belli ki," diye cevap verdi, dirseklerini onun masasının tezgahına dayayarak.

Boğazımı temizleyip ona bir santim yaklaştım. "Bayan Moretti, benim yeni asistanım. Onu benim için sisteme ekleyip bir rozet alabilir misin? Çoğu sabah işe benimle gelmesi gerekiyor ama bazen tek başına geliyor ve ziyaretçi kartı almasına gerek kalmaması için izne ihtiyacı olacak.

"Tabi ki." Bir kağıt parçasının çıktısını almakta, onu bir panoya kırpmakta ve Margo'ya vermekte hızlıdır. "Bu bilgilerin hepsini benim için doldurabilirsen. Ehliyetin var mı?"

"Aslında biliyorum," diye yanıtlıyor, ehliyetini çıkarıp ona veriyor. Tom ehliyetini taratmaya çalışırken Margo formu doldurmakla meşgul. Buradaki çoğu kişinin ehliyeti yok. Benimkini seyahat ederken güncel tutarım ama nadiren araba kullanırım. Çoğu zaman arabayı Ezra kullanır ya da yeterince yakınsa ben yürürüm.

Tom işini bitirir ve ehliyetini onun önüne koyar. Bana soran bir bakış atıyor. "Sormamda sakınca yoksa Polly'ye ne oldu Bay Sinclair?"

"Artık her pazartesi sabahı ev yapımı ekşi mayanızı alıp almayacağınızı mı merak ediyorsunuz?" Alay ediyorum.

Tom bana başını sallarken biraz utanmış görünüyor. "Bana karşı her zaman nazik olmuştur. Sadece onu kontrol etmek istedim.

Ona laf atmayı bırakıyorum. Polly'den gelen ev yapımı ekmeğin tadını çıkardığından emin olsam da, benim sevdiğimi biliyorum, onun durumunu sorarken niyeti saf görünüyor.

Ben konuşmadan önce derin bir nefes alırken Margo panoyu ona geri verdi. "Polly hâlâ benim yönetici asistanım ama yaşlandıkça eskisi gibi benimle seyahat etmesini istemiyorum. Margo benimle seyahat ederken ve başka şekillerde bana yardım ederken, o benim işlerimi burada halledecek. Kahvemi almak gibi.

Ciddi olup olmadığımı anlamak için gözlerini bana dikti. Hala seyahat etmediğimiz zamanlarda ona hangi görevleri yaptıracağıma karar veriyorum.

Tom, "Bunu duyduğuma sevindim," diye mırıldandı ve Margo'nun bilgilerini bilgisayara doldururken bilgisayar ekranına odaklandı.

"Bay Sinclair'in kahvesini almama güvenip güvenmeyeceğini göreceğiz." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Peki bu neden?"

Omuz silkiyor, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirliyor. "Biraz beceriksiz ve dalgın biri olarak tanınırım. Süslü kahve siparişinizi bozmaktan ve hatta dökmekten nefret ederim."

"Sıcak Americano, iki şekerli krema yok," dedim ifadesizce.

"Seni kahve türünden bir yulaf sütüne bağladım," diye dalga geçiyor.

Dilim tıkırdıyor. "New York'a ihanet edip West Coast'a taşınan kız diyor. Söyle bana, Margo, siparişin nedir? Parmağımı havada tutup bana cevap vermesini engelledim. "Hayır, bekle, tahmin edeyim. Buzlu lavanta yulaf sütlü latte.

Dudağını ısıyor, mükemmel dudaklarında küçük bir kaş çatma belirliyor.

Gülümsedim, Tom'un az önce Margo'ya yaptığı rozeti alıp aramızda havada tuttum. Haklı mıyım?

Gözlerini devirerek kartı elimden aldı. "Bu genel bir kahve siparişi," diye yakınıyor.

Margo uzaklaşmadan önce Tom'a hızlı bir veda etti, kahve siparişini doğru yapmama açıkça kızmıştı. Harika bir hafızam var. Can sıkıcı derecede mükemmel. Hemen hemen hiçbir şeyi unutamam. Bu nedenle, ailemle tanışmak için The Hamptons'a yaptığı geziden verdiği emri hatırlıyorum.

Tom, Margo'nun lobinin ortasında durmasını izlerken gülümseyerek baktı. Kendini biraz oyalamak için telefonunu çıkarıyor. "Paranızın karşılığını fazlasıyla verecek birine benziyor, Bay Sinclair," diye belirtiyor.

Ona bakmak için bakışlarımı Margo'dan uzaklaştırdım. Başımı salladım.

"Muhtemelen haklısın, Tom." Işık çalıyor. "Ondan zaten hoşlanıyorum."

Ben de. Sorun şu ki, belki biraz fazla.

19

Margo

"Ofisinden gördüğün manzaranın bu olduğuna inanamıyorum." Altımızdaki şehre hayret ediyorum. "Her şeyi görebilirsin. Çarpıcı."

Altımdaki nefes kesen manzaraya doyamadığım için burnum soğuk cama dayadı. New York'a her zaman aşık oldum. Bir üniversite turu için ilk ziyaret ettiğim anda kalbim buraya aitti. Hayatımın en üzücü günlerinden biri eşyalarımı toplayıp Los Angeles'a taşındığım gündü. Şehrin koşuşturmacasında olmalıydım. Ama o zamanlar doğru seçimi yaptığımı düşündüm.

"Buradan manzara muhteşem," diye onayladı, sesi arkamdan geliyordu. Bana doğru bir adım attığını duydum ama ona bakmak için arkamı dönmedim. Ev demek istediğim tek yere bakmakla çok meşgulüm.

İşlerin nasıl yürüdüğü komik. New York'a dönme sebebimin Beckham Sinclair olduğunu asla düşünemezdim.

Arkama bile bakmadan varlığını yanımda hissediyorum. Hamptons'ta tanıştığımız zamandan beri bile, garip bir şekilde onun her zaman farkındaydım. Sanki birbirimizi tanıyormuşuz ya da en azından anlamış gibiydik - ve neredeyse hiç konuşmadan. Beni sahilde çizim yaparken bulduğu, eskizlerimi beslemek için sadece ay ışığını kullandığı geceyi düşünüyorum.

O akşam pek konuşmamıştık bile. Omzumun üzerinden eğilip çizdiğim şeyi incelerken nefesinden gelen alkolün kokusunu alabiliyordum. Her nasılsa ay ışığının parıltısı ve beni içine çeken kokusu altında, bulduğu şeyden utanmamıştım...DSÖbulmuştu.

Omzu benimkine değişiyor. "Ne hakkında düşünüyorsun?"

Şehre birkaç dakika daha özlemle bakıyorum. Burada kalmak için her şeyi yapacağım, Winnie ve Emma'nın buraya taşınmasını ve burayı yeniden bizim evimiz yapmasını sağlamanın bir yolunu bulacağım. Los Angeles bir çeşit satış gibiydi. Ve şimdi döndüğüme göre, burada kalmak için ne gerekiyorsa yapacağım. New York'u evine çağıranlardan biri olmak. Bir yanım aşağıdaki insanların hikayelerini bilmek için can atıyor. Üniversitedeyken ve meşgul olmadığım günler olduğunda, kalabalık kafelerde ve açık hava kafelerinde oturup etrafımdaki insanları çizmeyi severdim. Bazen kafamda onlar için koca bir hayat yarattırdım. Onları bir kabinde kahve yudumlarırken çizmek yerine egzotik, sıradan bir yere, onlar için doğru olduğunu düşündüğüm hikayeye bağlı olarak farklı insanlar için farklı senaryolar çizerdim.

"Margo'yu mu?" Beck'in parmak eklemi yanağıma değişiyor.

Gözlerim onunkileri bulduğunda, gözlerindeki hüznü gizleyemiyorum. Buradan bir daha asla ayrılmak istemiyorum, diye itiraf ettim. İçinde büyümediğin, sadece birkaç yılını yaşadığın bir şehrin kendini evin gibi hissetmesi tuhaf.

Kaşları çatıldı. "O zaman yapma," diye teklif etti boğuk bir sesle, parmak boğumunu çok hafifçe

fırçalamasına izin vererek

Elini cebine sokmadan önce alt dudağımı okşadı.

Göz temasını keserek devasa özel ofisine baktım. Onu burada, işini yaparken görmek ilgimi çekiyor. Burada çok mu zaman harcıyor yoksa daha çok uygulamalı mı? Dakikalarının çoğu, içeri girerken yanından geçtiğimiz gösterişli konferans salonundaki toplantılarda mı geçiyor? Bir soru sorum var. Öğrenmek istediğim çok şey var.

Derin bir nefes alıp kokusunu içime çekiyorum. "O kadar kolay değil. Ya işler yolunda gitmezse? Ya burada bir iş bulamazsam, bilirsin, bizim... anlaşmamız? Tanrım, döndükten sonra Kaliforniya'ya taşınmak çok yazık olur."

"Neden?"

"Çünkü geri dönmek, buraya ne kadar ait olduğumun bir hatırlatıcısı."

"Eğer istemiyorsan geri dönmek zorunda değilsin. Bütün bunlar söylenip yapıldıktan sonra bile, seni mutlu eden her yerde olmayı hak ediyorsun."

Onu birkaç dakika inceliyorum. Tüm bunların oluyor olması hâlâ gerçeküstü. Sadece şimdi için çalışmıyorum *the* Beckham Sinclair, ama yakında onun nişanlısı olacağım. İkimiz dışında herkes onun bana aşık olduğunu düşünecek ve ben de ona. Onunla sonsuza kadar rol yapmak o kadar da kötü olmazdı ama her zaman daha fazlasının olabileceğine dair bir umut olurdu.

Bu yüzden onu bir daha asla öpemiyorum. En azından geçen sefer yaptığımız gibi değil. Başkaları için bir gösteri kabul edilebilir, ancak sadece ikimiz olduğumuzda, onu öpmeyi ve bunun sahte olduğunu bilmeyi kaldıramıyorum. Kocaman bir yalan. "İşte bu," diye başladım gözlerini tutarak. "Kalmak için mümkün olan her şeyi yapmak istiyorum. Camden'la o röportajı istiyorum."

Ona sanatımı göstermek ve kendimi kanıtlamak istiyorum. her şeyden çok istiyorum başka. Bu yüzden seni tekrar öperek bu anlaşmayı tehlikeye atmak istemiyorum.

Yavaşça başını salladı, bu konudaki hisleri hakkında bana herhangi bir fikir vermedi. "Beni öpmenin Camden'la tam olarak ne ilgisi var?" Daha iyisini bilmesem, ses tonunda bir miktar kıskançlık olduğunu söyledim.

"Sadece bugün beni öptüğünde, kafamda çizgiler bulanıklaştı. Sahte hissetmiyordu. İmajını temizlemek ve benim için her zaman istediğim işi almak gibi bir şeymiş gibi gelmedi. Gerçek olmadığını bildiğim halde gerçek gibi geldi ve şu anda buna ihtiyacım yok."

Beck konuşacakmış gibi boğazını temizledi ama ben onu yumruğuna kadar yendim. "Bak, bunu kabul etmek utanç verici ama kardeşin beni gerçekten mahvetti. Ne zaman gösteri için olup olmadığını bilmeyi kaldırabilir miyim bilmiyorum."

Eli yan tarafında sıkılır, üstündeki damarlar daha belirgin hale gelir. "Sen ve ben bu sabah erken saatlerde oradaydık, Margo. Bu şov için değildi ve bunu böyle anladıysan gücendim."

Beck benimle baş başayken tepemde dikiliyor. Çivit rengi süsenleri öfkeyle kararıyor, içlerinde bir fırtına oluşuyor. Ona nasıl cevap vereceğimi ya da cevabının ne anlama geldiğini bilmiyorum. Gerçek olduğunu kabul eden bu mu? Zaten kafamı o kadar çok becerdi ki ve ilk resmi iş günüm yarına kadar bile değil.

Gözlerindeki bakış, ikimizin de birbirimizin kafasını mı karıştırdığımızı merak etmeme neden oluyor. Belki de sahte iş, bir zamanlar düşündüğümüz kadar iyi çalışmaz.

"Bana seni bir daha öpmememi söyle, ben de öpmeyeceğim. Ama o anı olduğundan daha az hale getirme. Bütün gün bunu düşündüm. Bu lanet bir şov değildi ve sen de olmadığını çok iyi biliyorsun."

Beni ofisinde yapayalnız bırakıyor ama uzağa gitmiyor. Bir konferans odasının ışıklarını yakıp oturur ve sonraki saati telefon görüşmesi yaparak geçirir.

Belki de bu ofis alanını alırken beni görmezden gelmesi beni cezalandırıyor. Ya da belki

yapabilseydim bütün gün ofisinin penceresinden dışarı bakabileceğimi biliyordu, bu manzara dünyanın en iyilerinden biri olmalı.

şehir.

Her iki durumda da, molamız boyunca ikimiz de konuşmuyoruz. Hatta çatı katına vardığımızda hiç konuşmuyoruz.

20

Beck

Ofisteki konuşmamızı muhtemelen daha iyi idare edebilirdim. Sorun şu ki, öpücüğü bu kadar kolay savuşturduğu için gücenmişim. Benim hakkımda çok düşük düşündüğünü. Başkası için onu özel olarak öpeceğimi nasıl düşünürdü? Elbette, insanlar bizim nişanlı olduğumuzu ve bir etkinlikte falan olduğumuzu düşünseler, bu düzenlemeyi daha inandırıcı kılmak için ona iffetli bir öpücük verirdim.

Ama bu sabah, o soyunma odasında onu uğruna öptüğüm tek kişi kendimdim. Önceki gece sabahın erken saatlerine kadar onu yatakta öpmeyi düşünmüştüm ve bu gerçekleşmeden önce bütün sabah alışveriş yaparken bunu düşünmüştüm.

Onu öptüm çünkü onu öpmeme düşüncesi içimde bir boşluk hissi uyandırıyordu.

Daha iyi bilmeliydim. Hazır değildi. Asistanım ve ardından nişanlım olmayı kabul ederken şartlarını ortaya koyduğunda da bunu söylemişti. Ona olan birincil isteğim yüzünden fazla kör olmuştum ve bu arada beni onu öpmeye cüret etmesine bakılırsa, kendimi durdurmak mümkün değildi.

Nasıl davrandığım için ondan gerçekten özür dilediğimde, çok geçti. Bana kızdığını söyleyebilirdim. Bir kadının benimle hiçbir şey yapmak istemediğini anlayacak kadar zekiymim ve eve dönüş yolculuğu boyunca aldığım hisler bunlardı.

Çantaları ve kutuları yukarı kaldırmasına yardım eden Ezra'ya gülümseyip yaltaklandı, ama ne zaman yardım etmeye çalışsam kirli bir bakışla sonuçlanıyordu.

Ezra, Margo ile benim aramda bir şeyler olduğunun açıkça farkında olarak onu şeker gibi yedi.

Margo'nun yeni eşyalarını odasına yığdığımızda dört saat önceydi ve o kapıyı neredeyse yüzüme çarptı.

O saatlerin ikisini özel spor salonu ve saunada bastırılmış hüsrânımı çözmeye çalışarak geçirmiştim. Öpüşmemizi bir hiçe indirgemeye çalıştığına hâlâ inanamıyorum. Güven sorunlarının telefonumda resmi görünen adamdan kaynaklandığı için daha da öfkeliyim.

Mutfak tezgahından öfkeyle telefonumu alıp cevaplamak için kaydurdım. "Ne istiyorsun?" Ses tonum arkadaşça değildi ama iş ona geldiğinde hiç öyle olmuyordu.

Gülüyor ama bunda gerçek bir mizah yok. "N'aber, ağabey?" Yüksek sesli müzik sesini boğuyor. Nerede olursa olsun, ne yaparsa yapsın, sessiz değil.

"Niçin beni arıyorsun?" Sözcükleri kullanmasına yüz buruşturarak kırpıyorumakşam yemeğiVekardeş.

"Bugün eğlenceli bir bilgi aldım," diye alay etti. Ne sormamı istediğini biliyorum ama sormuyorum. Kurmaya çalıştığı tuzağa düşmeyeceğim.

"Ve neden umurumda?"

Fırın zamanlayıcısı arkamdan bip sesi çıkarıyor. Ona doğru yürüyorum, içini açıp içindeki teriyaki somonuna bir göz atıyorum.

Carter diğer hatta kıkırdar. "Çünkü Beckham, bunun seninle ve belli bir eski-

kız arkadaşım."

Kahretsin.

Margo'nun benim için çalıştığını ve sonunda nişanlım olacağını öğreneceğini biliyordum ama itiraf etmeliyim ki bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim.

"Tekrarlıyorum. Neden umrumda?"

"Sanırım umursayan benim. Neden Margo'yla çıkıyorsun? Biliyorsun ona hala aşığım."

Bir spatula alıp tavada pişen yeşil fasulyeleri çevirerek alay ediyorum. "İlişkinizin tamamı boyunca onu aldatmadınız mı?"

"Ben olgun değildim," diye karşılık verdi, sözlerini biraz geveleyerek. Gerçekleşme beni şok etmiyor. Carter her zaman şişeye biraz fazla sert vurmayı seven biri olmuştur. "Ona yaptığım şey için aptaldım ama onu geri istiyorum."

sikişmek gibi, Yüksek sesle söylemek istiyorum ama dilimi ısıırıyorum. Carter, Margo ile yaptığım küçük anlaşmadan haberdar olamaz. Şimdi değil, asla değil. Margo ondan nefret etmemiş olsa bile ağabeyimin onu bir daha incitmesine asla izin vermem. O aptal ve acınası, her zaman aletiyle düşünmekle o kadar meşgul ki, iyi bir şeye sahip olduğu zaman onu fark edemeyecek kadar.

Aynı hatayı tekrar yapmasına izin vermeyeceğim. Bu konuda söz hakkım varsa hayır. "Benim için asistan olarak çalışıyor." Konuyu biraz değiştirerek konuyu değiştiriyorum. "O yeniden benim olacak, Beckham. Sadece sana bunu hatırlatmak istedim."

Sözlerini düşünürken telefonu kulağıma tutarak durdum. Yapmam gereken son şey, erkek kardeşimle Margo yüzünden sidik maçına girmek. Margo'nun zavallı kıcıyla geri dönme düşüncesinin kanımı ne kadar kaynattığını bilmesini istemediğimden, kelimelerimi dikkatli seçmeliyim. Onu The Hamptons'daki ailemizin evinde onunla birlikte görmek, ona sadakatsiz olduğunu bilmek bile beni olması gerekenden daha fazla üzdü. Şimdi ona daha da fazla bağlıyım, onun veya başka birinin bilmesini istediğimden daha fazla ve kardeşimin onu geri alması benim cansız bedenimin üzerinde olacak.

"Beck?"

Neden umursadığımı düşündüğünü bilmiyorum ama o sadece benim için çalışıyor, Carter. Kiminle çıktığın veya çıkmak istediğin benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Ne istiyorsan onu yap." Cümlemin ağzımdan çıktığı hissinden nefret ederek telefon görüşmesini bitir'e bastım. O söz konusu olduğunda dikkatli davranmalıyım. İstedğim son şey, kardeşimin gelip Margo'yu onunla geri dönmesi için ikna etmeye çalışması. Onunla asla geri dönemeyeceği konusunda kararlı görünüyordu, ama aynı zamanda onu gerçekten incittiği konusunda da dürüsttü. İnsanlar seni incitme gücüne sahip olduklarında, sana açıklanamayan şeyler yaptırır bir kontrole sahip olurlar. Kendini yaparken hiç görmediğin şeyler.

Derin bir nefes alarak burun kemerimi parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum. Carter'ın Margo'yu geri istemek konusunda bu kadar açık olmasını beklemiyordum ama yine de, Carter her zaman sahip olamayacağı şeyi istedi. Sonunda istediğini elde ettiğinde, bundan sıkılır. İnsanın Margo'dan nasıl bıkabileceğinden emin değilim ama bıktı.

Anneme çocukken çok şımarık olduğunu düşündüğümü söyledim. Margo'nun benim için çalıştığını söylediği anda hayatına geri dönmesini istediği gün gibi ortada. Ailem bana karşı iyiydi. Sevildim ve cesaretlendirildim ama yine de onlar bana Carter'dan çok daha sert davrandılar. Aramızdaki farkı takdir ediyorum. İstedğim şeyler için çalışmak zorundaydım. Carter her şeyi ona teslim etmişti. Ona verilmeyecek tek şey, Margo'ya tekrar sahip olma şansı - bundan kesinlikle emin olacağım.

Yanık sarımsak kokusu mutfağı doldurur. "Kahretsin," diye küfrediyorum, tavada yanan sebzeleri hareket ettirmek için arkamı dönüyorum. Sanırım yeşil fasulye tamamen bitmeden onu aldım. Sıvıyı dağıtmak için tavayı sallamadan önce biraz daha yağ döküyorum. Sıcaklığın düşürülmesi

Gaz ocağı, duvara gömülü fırınlardan birine doğru yürüyorum. Onu açıp somona bir göz atıyorum ve mükemmel bir şekilde çıtır çıtır olduğunu görüyorum. Elimi bir fırın eldiveni ile koruyorum ve somon balığını dışarı çekiyorum. Artık sebzelerin ısısı kısıldığına göre, bir süre önce yapmam gereken şeyi yapıyorum: Margo'yu buluyorum.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak koridorun sonunda onun kapısının önünde durdum. Kapattı, diğer taraftan müzik geliyor. Şimdi onun önünde durduğuma göre, bunun harika bir fikir olup olmadığını merak ediyorum. Muhtemelen bana hâlâ kızgın ve ben de derinlerde bir yerde ona karşı hâlâ hüsrana uğruyorum. Duygu göstermek tüylerimi ürpertiyor ve ona karşı bir gündür yeterince gardımı indirmiş gibiydim.

Daha iyi düşünmeden parmaklarımı kapısına üç kez vurdum. Hiçbir şey olmuyor. Ayaklarımın üzerinde kayıyorum, üç kez daha vuruyorum ama bu sefer daha yüksek sesle. Kapıyı üçüncü kez çalmak üzereydim, beni görmezden gelmesine sinirlenmişim ki kapı hızla açıldı, diğer uçta yeni yıkanmış Margo vardı.

Yeşil gözleriyle beni sabitlediğinde ruh halini belli etmiyor. "Merhaba," diyor, ses tonu düzgün. boynumu kaşıdım "Ben... şey." Gözlerim vücudunda dolaşırken kelimeler beni hayal kırıklığına uğrattıyor. Bir çift büzgülü pijama pantolonu giyiyor, göbek deliğinin hemen altından düzgünce bağlanmış bir fiyonk. Pantolon iyi görünüyor, ama nabzımı hızlandıran üst olarak giydiği şey. Kolsuz bluz ve sütyen arasında bir tür çapraz giyiyor. Göbek deliğinin hemen üzerinde duruyor, ince kumaş vücuduna oturuyor. Serçe parmağımdan daha ince olan askılar üst kısmı yukarıda tutuyor ve kumaşın içinden geçen meme uçlarının altında sütyen takmadığı açık.

"Sen..." Gülümsemeye çalışırken dudakları seğiriyor. Kolları vücudunu kavuşturdu ve artık meme uçlarının hatlarına bakıp ağzımda nasıl hissedeceklerini hayal etmediğim için kelimelerimi toparlamam için zaman tanıyordu.

Ellerimi pantolonumun cebine sokarak, "Bir ateşkesim var," diyorum. "Peki o da ne?"

"Akşam yemeği yaptım."

"Bu şifre şefe yaptırdığın için mi yoksa kendin mi yaptın?"

"Sana ne söyledim? Yemek yapmaktan zevk alıyorum ve uygun bir ateşkes olması için kendim yaptım. Mutfakta köle gibi davrandım ve daha önce pislik olduğum için özür dilerim.

Muhtemelen özrümü kabul etmek isteyip istemediğine karar vererek bana baktı. Ona başka seçenek bırakmayacağım. Benimle oraya geri dönmediği sürece aşağı inmeyeceğim. Daha önce ikimiz de çocukça davrandık ve yarın onun ofisteki ilk gününe bana kızgın olarak girmek istemiyorum.

Sonunda, "Daha önce bir tür pisliktin," diyor, bir gülümsemeyle savaşırken savaşı kaybediyor. "Evet, pekala, bu benim çekiciliğimin bir parçası."

Gözleri kısıldı. "Özrün kabul edildi." Son dakikada rotasını değiştirmeden koridora çıkacakmış gibi davranıyor. Kapı suratıma kapanmaya başlıyor. Tam olarak kapatamadan elimi ahşaba vurdum ve kapatamasın diye parmaklarımı kenarına doladım.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" Kapatmaya çalıştığında tutuşum sıkılaştı. İzin verseydim, aslında parmaklarımda kapatırdı.

"Özrünü kabul edip seninle yemek yemek istemeyebilirim." Gözlerinde en ufak bir korku belirtisi yok. Aslında, bunun tam tersi olduğunu düşünüyorum. Kapıyı sonuna kadar itmeye çalışırken heyecanlanmış görünüyor.

Oynamak istediği bir oyunsa, o zaman alacağı bir oyundur. "Bu anlaşmanın şartlarını değiştiriyorum."

"Şartlarımızı çoktan çiğnediğimiz düşünülürse, bunun bize ne faydası var bilmiyorum," diye ateşledi

geri.

“Umursama. Şimdi işin bir parçası -teklif- şu ki, ikimiz de evdeyse, birlikte akşam yemeği yiyoruz.

Margo başını sallıyor. "Bu, anlaşmanın bir parçası değildi ve istediğiniz şeye daha iyi uyacak şeyler ekleyemezsiniz."

Gülümseyip onu hazırlıksız yakaladım ve kapıyı açmaya zorladım. "Ben senin patronunum, unutma. İstedğim her şeyi yapabilirim. Onun alanını doldurana kadar bir adım yaklaştım. "Ve şu anda, kışının aşağıda yemek masasına oturmasını istiyorum."

“Zamanın dışındayım. Şu anda sadece Beck'sin. Sen değilsin*Bay Sinclair*yarına kadar. Seni dinlemek zorunda değilim." “Bay” demek istiyor. Sinclair” alaycı bir şekilde, ama tam tersi bir etkiye sahip. Tatlı tonu sadece büyüyen ereksiyonumu besliyor.

"Sana yemek için aşağı inmediğin bir akşam yemeği pişirdim bile. Bir daha olmuyor.”

"Beni zorlayamazsın."

Aklıma bir fikir geliyor. Kulaktan kulağa sırtarak onu geniş bir gülümsemeyle iğneledim. Ah Violet, evet yapabilirim.

21

Margo

Yer ayaklarımın altından süpürüldü ve beni tamamen hazırlıksız yakaladı. "Beckham!"

Çılgık atıyorum ve tüm gücümle sırtına vuruyorum. "Beni hemen yere indir."

Adımları bir vuruşta duraksamıyor. Tokatlarımdan yılmadan koridorda ilerlemeye devam etti ve elinden kurtulmaya çalıştı.

"Kıçımı bir daha tokatla, Margo, ben de seni dizimin üstüne çökertip iyiliğine karşılık vereyim."

"Bunu hayal bile edemezsin," diye köpürdüm, bacaklarımı ileri geri tekmeleyerek. Bizi merdivenlerden aşağı indirirken bu hareketler beni daha da sıkı tutmasına neden oldu.

Gülüştü uğursuz. "İşte burada çok yanıyorsun. Hiçbir şey beni senin o küçük, sıkı kıçını kıpkırmızı yapmayı hayal etmekten daha mutlu edemez, tabii bunu gerçekten yapmaktan başka.

Bugün erken saatlerde ona kızgın olmasaydım ve sonra beni isteğim dışında buraya getirdiği için, yorum beni tamamen tahrik edebilirdi. Dürüst olalım, kıçımdaki el izinin zihinsel resmini görünce klitorisim zonklıyor. Eğer bu benim diğer bölgelerimle de oynayacak anlamına geliyorsa, avucunun hassas tenime değmesini seve seve kabul ederdim.

Ne? HAYIR. Klitorisimle zihnimi şu anda Beck'e kızgın olduğumuz aynı sayfada toplamaya çalışarak kalçalarımı birbirine kenetledim.

"Vay. Seninle müstehcen konuşmam gerçekten seni susturdu mu? Daha sık denemem gerekecek."

Beni mutfak adasına eyerlenmiş sandalyelerden birine nazikçe oturturken, davranışları sözleriyle tam bir tezat oluşturuyor. Elini iki yanımdaki kolçaklara koyarak bana sırtıttı. Ona her ne bulaştıysa, aramızdaki dengeyi değiştirmiş. Benimle bu kadar küstahça konuşmasını, bu kadar küstah olmasını beklemiyordum. Hatta ona bu sahte nişanlılık durumuna girerken koyduğumuz şartları hatırlatmanın onu benden uzaklaştıracağını düşündüm.

Dudaklarını zar zor benimkilere değdirecek kadar eğilmesi, bunun tam tersi olduğunu gösteriyor. "Söyle bana Margo, sana şaplak attığım için amın ıslanıyor mu? Kahretsin, başta canımı yakacaktı ama ben sonra seni iyi hissettireceğime söz ver."

hayrete düştüm Kelimeler için tamamen kayboldum. Bu öpücükten sonraki konuşmamızın ve ofisteki konuşmamızın işleri garipleştirmesini bekliyordum. Beck'in başka planları vardı, birlikte olmamızın tüm nedenlerini baltalamak gibi korkunç bir fikir ve onu o kadar şiddetle isteyen tarafıma hitap etmek gibi, sözünü tutması ve tehdit ettiği her şeyi yapması anlamına geliyorsa, şartların canı cehenneme derdim.

Dilini şaklattı ve alt dudağımı dişlerimin arasından çıkardı. Bunu yaptığımı fark etmemiştim, ama hepsi aynı cümleyle am ve şaplak diyerek ona inlemesini bastırma çabasıydı. Kulağa pis ama

ağızından çıkanlar kadar sıcak geliyordu.

Endişelenme, o pijama pantolonunun altında ne kadar ıslandığını düşüncesi beni en az o kadar, belki daha da fazla tahrik ediyor. Eğer sözlerim seni bu kadar ıslatabilirse, en iyi zamanım olur

Vücudumun belirli bölümlerinin sana neler yapabileceğini anlamaya çalışıyorum.”

Cinsel geçmişim birbiri ardına vanilyalı karşılaşmalarla dolu. Beck'in pis ağzından, onunla seksin bundan başka bir şey olmayacağını zaten biliyorum.

Avuçlarım tişörtünün yumuşak kumaşını tutmak için uzanıyor. Son bir saniye kararında, onu kendime çekip cehennemini öpmek ve sözlerinin her birini yerine getirmeye zorlamak mı yoksa onu uzaklaştırmak ve bokumu toparlamak için ondan umutsuzca ihtiyacım olan alanı zorlamak mı istediğimi bulmalıyım.

Onu tüm gücümle iterek ikincisini seçtim. "Dur," diye yalvardım, sesim hiç inandırıcı değildi. Onu uzaklaştırabilmemin tek nedeni, bedenlerimizi ayırmama izin vermesi.

Ayağa kalkıyor, biçimli kolları artık beni tutmuyor. Tezgâhın diğer tarafına geçip bir dolaptan tabakları aldığı anda, yatak odamın kapısında belirdiği andan beri ilk kez sağlam, derin bir nefes alabiliyorum.

"Ofiste olduğumuzdan beri kafanı falan mı vurdun?"

Yaptığı her şeyi tabaklara koyarken sırtı bana dönük. Ne olursa olsun, nefis kokuyor. Midem guruldadı, hazırladığı yemeği hevesle istiyordum. "Hatırladığımdan değil," dedi ifadesizce. "Neden?"

Rahat ve zonklayan klitorisimi biraz daha az hissetmemi sağlayacak bir pozisyon bulmaya çalışarak sandalyede kıpırdandım. Şişmiş kısma dokunan en küçük kumaş fırçası bile ihtiyaçtan neredeyse nefes nefese kalmamı sağlıyor. Sözleri üzerimde öyle bir etki bırakmıştı ki. Haklı, eğer onun o pis ağzından hemen hemen kurtulabilirsem, onun diğer bölümlerinin bana yıldızları gösterebileceğini biliyorum.

"Çünkü önceki konuşmamızı unutmuş gibisin. Muhtemelen öpüşmememiz gerektiğini söylediğim yerde, biliyorsun, birbirimizden hoşlanıyormuş gibi yapıyoruz filan.

Omzunun üzerinden bakıyor. "Bu öğleden sonra rol yapmadığımı açıkça belirttiğimi sanıyordum."

Ağzım kapanıyor. Artık ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Beck'in benden hoşlanıp hoşlanmadığını merak etmekten, benden etkilendiğini tamamen kabul etmeye gittim.

Solundaki bir çekmeceye uzandığında gümüş takımlar takırdadı. Önüme bir tabak koyarken sessizdi. Yemek, kendi evinin rahatlığında kendisi tarafından yapılmamış, lüks bir restorandan gelmiş gibi görünüyor. Mükemmel miktarda kömürleşmiş ve baharatlanmış gibi görünen yeşil fasulye ile eşleştirilmiş üzerine bir çeşit sır serpilmiş mükemmel pişmiş somon gibi görünen bir şey var. Sarımsağın kokusunu alabiliyorum, beklentiyle midem guruldadı.

Beck yanıma bir tabak daha koydu ve ikimizin de tabaklarının yanına düzgün bir şekilde gümüş takımlar koydu. Ona teşekkür etmeliyim ama aramızdaki ani değişimi kafamda çözmekle meşgulüm.

Yanıma oturmuyor. Bunun yerine mutfaktan çıkar ve birkaç dakikalığına gözden kaybolur. Döndüğünde bir elinde bir şişe beyaz şarap, diğerinde iki bardak taşır.

Hiçbir şey söylemeden bardakları önüne koydu. Şarap şişesini açmak için uzmanlıkla çalışıyor, ön kol kasları sürekli dalgalanıyor. Bana isteyip istemediğimi sormadı, iki iri bardağa döktü ve biri benim tabağımın önüne, diğeri kendi tabağının önüne oturacak şekilde tezgahın karşısına itti.

"Muhtemelen ilk günümünden önce bu kadar çok şarap içmemeliyim," diye itiraf ettim, odadaki gerilimi kırmaya çalışarak. Pek yardımcı olmuyor. Hâlâ bacaklarımın arasında zonkluyorum ve başlattığı haçlı seferine boyun eğmek onun doğasında yok gibi.

Beck somonu çatalıyla saplayarak mükemmel bir lapa lapa ısıruk çıkarıyor. Ağzına koyar, konuşmadan önce çiğner ve yutar. Patronu tanıyorum. Omuz silkiyor. İçimden bir ses, güne şarap

baş ağrısıyla başlamanı umursamayacağını söylüyor. Yeşil fasulyeden büyük bir ısırık alıyor. "Artı,

o patronun güne başlamak için ona kahve alacak yeni bir asistanı var. Hiçbir şey bir bardak şarap kadar baş ağrısını tedavi edemez.*normal*/Kahve."

"Normal"i vurgulama şekli, açıkça kahve siparişime bir yumruk. Gözlerimi ona çevirerek çatalımı havada tuttum ve ona doğrulttum. "Denemeden siparişimi bozma."

"Her zamanki gibi devam edeceğim." Somon parçasının neredeyse yarısına geldiğimde, ben daha ilk ısırığımı bile yememişken, o yemeğinden bir ısırık daha aldı.

Somonu ağzıma atmadan önce üstündeki sosa sürterek çatalıma biraz somon sapladım. Hemen boğazımdan bir inilti düşüyor, ne kadar lezzetli olduğuyla gözlerim geriye doğru yuvarlanıyor.

"Seni ilk kez inlettiğimde sana dokunmayacağımı bile düşünmemiştim."

"Bu lezzetli." Ağzıma büyük bir lokma atıyorum ve aynı anda somon ve yeşil fasulyeleri sığdırmak için genişçe açıyorum.

"Kavrulmuş tavuğum da lezzetliydi ama dün gece onunla hiçbir şey yapmak istemiyor gibiydin."

Yutmadan önce çiğnemeyi bitirmem biraz zaman alıyor. Lokmayı şarapla yıkadım, tatlılığı yemekle nefis bir şekilde eşleşiyor. Bir yanım Beck'e bir şişe şarabın kaç para olduğunu sormak istiyor ama ben buna karşıyım. Muhtemelen bilmesem daha iyi. Çok lezzetli ve bu kadeh şarabın oldukça pahalı olduğunu bilerek hayallerimi yıkmak istemiyorum.

"Birincisi, yemek yaptığını bilmiyordum. İkincisi, senden biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Bunun için sadece kendini suçlayabilirsin."

Kaşlarını kaldırıyor, şarap kadehi dudaklarının önüne tünemiş. Kızarmış tavuğumun tadını çıkaramadığın için neden kendimi suçlayayım, söyle bana?

"Çünkü her yerde olan sensin. Beni asistan olarak tutmayı teklif ederken tüm iş için ofisime geliyorsun ve sonra benden sahte nişanlın olmamı istiyorsun.

"Carter'ın adını bir daha ağzına almamaya karar verdiğimizde ne kadar kızardığını çok iyi hatırlıyorum," diye sözünü kesti.

Konferans odasındaki sözlerinin ne kadar ani olduğunu hatırladığımda, aynı kızarma yanaklarıma tırmandı. "Tamam belki değil*Tümü*ışletme. Ama dün gece, tam orada" -buzdolabına işaret ediyorum- "beni öpmek istiyormuşsun gibi geldi. Ama sonra bana şunu hissettirdin..." Hangi kelimeyi kullanacağımı bilemeyerek içini çektim. "Bilmiyorum aptal, sanırım? Bana engel olduğumu söylediğinde kendimi aptal gibi hissettim. Durumu falan yanlış okumuşum gibi hissettirdi. Yani evet, kızarmış tavuğunu istemedim.

"Durumu yanlış anlamadın. Durdum çünkü bana öpüşemeyeceğimizi söyleyen kişinin sen olduğunu hatırlamıştım.

"Ne beyefendi," diye alay ediyorum. "Aynı duygu bugüne kadar sürmedi mi?"

Kahkahası alçak ve güldü, omurgamdan aşağı ürpertiler gönderiyordu. Ah, Margo, ben centilmen değilim. Bugün seni öptüm çünkü temelde bana yalvardın. Sadece çok fazla kısıtlamam var. Bana bir keresinde öpüşmemizi istemediğini söylemiş olabilirsin ama o soyunma odasında bana sormuştun. Ben kimim ki hayır diyeyim?"

İkimiz de tabaklarımızı toplamaya odaklanıyoruz. Yemeğin ne kadar lezzetli olduğu konusunda oldukça şok oldum. Beck bana yemek yaptığını söylediğinde bu kadar iyi olacağını düşünmemiştim. Bu adamın yapamayacağı bir şey var mı?

Tabağım artık temizken, parmaklarımı şarap kadehimin sapına doladım ve büyük bir yudum aldım. Mermiyi ısırmam ve bütün gün korktuğum bir sohbete başlamam gerektiğini bilerek derin bir nefes alıyorum.

22

Beck

Ne hakkında konuşmak istediğini tam olarak bilmem için tek kelime etmesi gerekmiyor. Ofisteki konuşmamız hakkında daha fazla konuşmak istemesini bekliyordum. Aslında, kendisi için koyduğu korkunç şartları ve bu anlaşmayı tartışmak için can atıyordum.

Her zaman istediğini elde eden biri oldum. Ve benim istediğim Margo Moretti.

Onun bir tadı yeterli değildi. Ona olan iştahım daha da artıyor, soyunma odasındaki kısa karşılaşmadan doyuma ulaşamıyorum. Onunla - ona - yapmak istediğim daha çok şey var ve her şey onun aramızdaki karşılıklı çekiciliği kabul etmesiyle başlıyor.

"Ne söylemek istiyorsan söyle, Margo," diye kestim. Beni bir kez daha sinirlendirmesini ve aramızdaki kimyayı önemsiz göstermesini beklerken ellerimi kucağımda kavuşturdum.

Margo sandalyesinde kıpırdanıyor, gergin bir şekilde bacak bacak üstüne atıyor ve bacak bacak üstüne atıyor. Yüzünde her duygunun görülebilmesine bakılırsa toplantı odasında berbat olurdu. Gözleri, ona büyümlü bir cevap verebilirmiş gibi, arkamdaki şehir silüetine bakıyor.

"Dürüst olacağım, aramızdaki şeylerin bu kadar hararetili olmasını beklemiyordum. Özellikle *Bu yüzden*

hızlı. O kadar çok... gerilim olması için."

Sözlerini işlerken parmağım şarap kadehimin sapında aşağı yukarı hareket ediyor. Başımı sallayarak, yüzündeki her duyguyu işliyorum. "Yapmadın mı?" Sahildeki o geceyi hatırladıkça sesim biraz kuşkulu çıkıyor. Gerginlik beklememesine imkan yoktu.

Bana bakan gözlerinin hafifçe kısılması, zihninin benimkiyle tamamen aynı anıyı tekrarlamakta olduğunu gösteriyor. Ağır bir iç çekişi bırakıyor. "Hayır, yapmadım Beck. sen *Senve* ben *Ben*. Evet, senin asistanın olacaktım ve evet nişanlı numarası yapacaktık ama burada bitmesini bekliyordum."

"Bunun için senden başka suçlanacak kimse yok. Teklifimi sunarken sana olan ilgimi oldukça net bir şekilde ortaya koyduğumu sanıyordum.

Şarap kadehinin yarısını yuttu ve ben de ona oldukça cömert bir şekilde dökmüşüm. "Kelimenin tam anlamıyla çapkın bir playboy milyarder olarak tanınıyorsun, genel olarak kadınlarla böyle konuştuğunu sanıyordum."

"Senin bahsettiğin kadınlarla konuşmaya pek gerek olmadığını görüyorum."

Dudaklarından az miktarda beyaz şarap dökülerek ince kolsuz bluzunun üzerine düşüyor ve küçük bir ıslak leke oluşturuyor. "Her zaman aklına geleni mi söylersin?" Çenesinde kalan şarap damlalarını siliyor.

Kendimden bir yudum almadan önce omuz silkiyorum. "Ara sıra. Tipik olarak, kafamdan geçen şeyler çok daha kötü.

"Bilmek bile istemiyorum."

"Daha önceki ifadenize geri dönecek olursak, evet, hiçbir zaman lafı dolaştıran biri olmadım.

kadınlar. zorunda değildim. Sana ikimizin de yararına olacak bir teklifle geldim. Aramızda açıkça karşılıklı bir çekim olması ek bir avantaj. Kavga etmenin ya da inkar etmenin anlamını göremiyorum.”

"Senin için söylemesi kolay. Soğukkanlı ve hesapçı olmanla tanınırsın, bazı insanlar senin bir kalbin olup olmadığı konusunda da spekülasyon yapıyor."

"Benim hakkımda makaleler mi okuyorsun, Margo?"

Gözleri dönüyor. "Bu sadece bir gözlem. İnsanlar şirketinizin dışında bağlılıklar oluşturmadığınızı düşünüyor.”

"Eh, insanlar beni gerçekten tanımıyor. Ben böyle kalmasını tercih ederim. Ekler oluşturabilirim, sadece bunu yapma konusunda seçiciyim. Bunda özellikle yanlış bir şey görmüyorum. Hepimizin böyle olması gerekmiyor mu?"

"Tamam not etti. Her iki durumda da, kendim için aynı şeyi söyleyemem. Kendimi biliyorum. Son erkek arkadaşım Ca tarafından incitildikten sonra şehveti başka bir şeyle karıştırmak istemiyorum. İstendiğimi hissetmeyi seviyorum, istendiğimi hissetmek istiyorum ve senin gibi birinin beni isteyebilmesi beni gururlandırdı. Ancak, ilişkiyi yanlış yorumlamanın benim için ne kadar kolay olacağını da biliyorum.”

Ne söyleyeceğimi dikkatlice düşünmeliyim. Büyük bir parçam, tüm erkeklerin kardeşim gibi bok parçası olmadığını belirtmek istiyor, ama öte yandan, çok sayıda erkek de öyle.*Kesinlikle*kardeşim gibi. İsteseler benim hakkımda sert şeyler söyleyebilecek bir dizi kadın kesinlikle var. Aldattığım için değil, bunun olması için hiçbir zaman yerleşik bir ilişki içinde olmadım, ama birçoğu onlardan istediğimi alıp onları terk ettiğim için beni suçladı. Ben her zaman önde oldum. Onları asla istedikleri gibi umursamazdım. Ama sonunda, onlara istediklerini -bir ilişki- vermezsem, o zaman kötü adam ben olurdum. Ne kadar uyarıda bulunursam bulunayım.

"Oturup kara kara düşünecek ve bana ne düşündüğünü söylemeyecek misin?"

"Biliyor musun, kendimi sana karşı herkesten daha açık sözlü buluyorum," diye işaret ettim, her kelimeyi kastederek.

"Sana inanmıyorum."

Baş parmağımı dudağımın üzerinde gezdirerek göz teması kurdum. "O zaman sanırım bunu sana kanıtlamak için daha iyi bir iş çıkarmam gerekiyor, değil mi?"

Şaşkın görünüyordu, cevabımın bu olmasını beklemediği belliydi. Onun sessizliğini kendi avantajıma kullanıyorum. Öne eğilerek bar taburesinin bacaklarından birini kavradım ve kendime yaklaştırdım. Elleri dengesini sağlamak için kolçakları buluyor. Dizlerimiz birbirine değene kadar onu kendime çektim. İşte anlaşma, Margo. senden etkilendim Anlaşmamızı her iki şekilde de sürdürmeyi planlamıştım, ancak aramızda açıkça bir kimya olduğu gerçeğinin ek bir avantaj olduğunu söylerken dürüst olacağım. İkimizin de ihtiyaçları var ve bu ihtiyaçların başkaları tarafından karşılanmayacağı konusunda hemfikir olsak da, bunun yerine birbirimizi kullanmamız mantıklı. Ama seni asla zorlamam ve aramızda olduğunu bildiğim şeyi kabul etmen için sana yalvarmayacağım. Yani, beni bir daha öpmek ya da çok daha eğlenceli şeyler yapmak istemediğini söylüyorsan, bu senin kararın. Onu son bir çekiştirip vücudunu dizlerimin arasına oturttum. Uyluklarımın içi onunkine bastırıyor, dizleri tehlikeli bir şekilde aletime yaklaşıyor.

"Ama aramızdaki gerginlikle mücadele etmenin faydasız olduğunu anladığın an, seni bu çatı katının her bir yüzeyine dağıtacağım. Sana tapılmayı ne kadar hak ettiğini kanıtlayacağım. Bu anlaşmadaki her şey sahte olmasaydı ne kadar mükemmel olacağını çok çabuk anlayacaksın."

Dili hevesle dudaklarını ıslatmak için dışarı bakıyor, sözlerimin onu nasıl etkilediğinin ölü bir örneği. O da benim yaptığım şeyi istiyor. Aslında, kendini ıslak ve bu evin çeşitli yerlerinde bana

muhtaç olarak tasavvur ettiğinden, amının şu anda sırlıklam olduğuna bahse girerim. Kahretsin, sadece hayal etmek zor. ona sahip olmayı çok isterim

Bu adaya eğildim, ben ona aramızdaki çekiciliği inkar etmenin bizim için ne kadar trajedi olacağını kanıtlarken zevkle çılgılık atmasını sağlayın.

Aramızdaki küçük boşluğa uzanıp baş parmağımı az önce dudağına koyduğu noktanın üzerinde gezdirdim. Şu anda eğilip onu yeniden tatmaktan başka istediğim bir şey yok. Tadına bakmak, test etmek, onunla alay etmek, dudaklarımda coşkuyla inlemesinin ne kadar süreceğini öğrenmek istiyorum.

Onun için çok planım var. Yapmak istediğim çok şey var ama o inkar içinde yaşamayı bitirene kadar hiçbirini yapmıyorum.

"Senin kurallarına göre oynayacağım. Seni bir daha öpmeyeceğim. Sen dizlerinin üstüne çöküp bunun için yalvarana kadar hiçbir şey yapmayacağım ve o zaman bile, şu anda kendini inkar ettiğin gibi seni de inkar edebilirim. Ama bilin ki bir gün bunu daha fazla inkar edemeyeceksiniz. Amın benim için o kadar şiş ve sıırıslıkla olacak ki, o küçük amcığına hak ettiği şekilde tapmam için çaresiz kalacaksın. Şu anda teslim olabilirim ama vermemeliyim. Sırf aramızdaki kimyayı olduğu gibi kabul etmek yerine küçümsemek istediğin için beni beklettiğin gibi ben de seni bekletmeliyim. Ne olursa olsun, sonunda aletimi senin içine gömdüğümde, ki ikimiz de bunun olacağını biliyoruz, hüsrânımı senden çıkaracağım ve sen hevesle - açgözlülükle - her anını alacaksın."

Yeterince zorlarsam, sanırım her şeyi değiştirebilirim ve gözlerindeki aç bakışla o anı şimdi yaşayabilirim. Nefesleri hızlı, göğüs uçları kumaşın altında sert. Azgın, sözlerimden tamamen tahrik oldu.

Tabii, dedim alçak sesle, dudaklarına bakarak.

"Meğer ki?"

"Tam burada ve şimdi bana onu istediğini söylemezsen. Bana şu anda şartları sikeyim dersen, bahsettiğim her şeyi ve daha fazlasını yaparım. Kendini o kadar iyi hissettireceğim ki, daha önce birlikte olduğun ve bir kadını nasıl tatmin edeceğini bildiğini sanan diğer zavallı erkeği hatırlamayacaksın. Yarın ilk günün için bitkin düşene kadar gelip tekrar gelmeni sağlayacağım. Sana bunun sahte olduğunu söyleyerek beni ne kadar kızdırdığını unutacağım bu tek fırsatı veriyorum. Al, iki dakika içinde geleceksin, sözlerime dikkat et. Bırak onu ve sonunda bunu ne kadar çok istediğini kendine itiraf ettiğinde yalvarmak zorunda kalacaksın."

"Yapamam."

Dilimi şaklattım, başımı hayal kırıklığıyla salladım. "Ne ayıp. Yüzümü senin o tatlı amına gömmeye o kadar hazırdım ki."

Ayağa kalktım, tabaklarımızı alıp yarın temizlikçilerin halletmesi için lavaboya koydum.

Aletim donlarımla savaşıyor, az önce Margo'ya söylediğim her şeyi yapmak istiyor. Beni ne kadar üzse de görmezden geliyorum. Bununla savaştığı için kızgınım ama bu benim için bir şeyleri değiştirmiyor. Sözlerimin her biri doğrudur.

Margo'ya sahip olacağım, ama o benim için diz çöküp yalvaran uslu, küçük bir kız olana kadar değil.

23

Margo

Bir el pijamamın kemeriyle oynuyor. Derin bir uykudan uyanırken elime daha fazla erişim sağlamak için vücudumu döndürmeye çalışarak ona doğru eğildim.

Arkamdan tanıdık bir ses, "Tanrım, benim için çok ıslaksın," dedi. Kalçalarımı Beck'in bariz ereksiyonuna karşı gıcırdatıyorum.

Dokun bana, diye yalvardım, merkez bölgemi parmaklarıyla hizalamaya çalışarak. Yararı yok, diye alay etti, parmaklarını onu en çok istediğim yerin tam üstündeki hassas tenin üzerinde usulca gezdirdi. İhtiyacım olan sürtünmeyi çaresizce ararken kalçalarım ileri geri sallanıyor.

Beck'in derin, çakıllı sesi kulağıma, "Bunun için yalvarman gerekecek," dedi. Kulağımın arkasındaki noktayı ısırdı ve tüm vücuduma ürpertiler gönderdi.

"Beck," diye inledim, o kadar çok ileri geri sallandım ki, parmaklarını bacaklarımın arasındaki zonklayan noktada hissetmiyorum. "Beck, lütfen."

Tüm vücuduma çarpan soğuk hava gözlerimin açılmasına neden oldu. Rüya gördüğümü fark ederek etrafıma baktım ve ıslak rüyamdaki kişi yüzünde muzaffer bir ifadeyle bana bakıyor.

Beck bu sabah, vücuduna mükemmel şekilde dikilmiş siyah bir smokini içinde önümde dururken nefis görünüyor. Altına siyah bir gömlek giyiyor ve onu siyah bir kravatla eşleştiriyor. Tüm siyahlık, gözlerindeki karanlığa uyuyor.

Elindeki yorgani kavrayıp yataktan tamamen çekerken gülümsemesi o kadar tehlikeliydi ki. "Benimle ilgili ıslak bir rüya mı görüyorsun?"

Bacaklarımın arasındaki yastığa korkuyla baktım. Sanırım onun Beck olduğunu ve cansız bir nesne olmadığını düşünerek ona karşı dönüyordum. *Gerçek cehennemde ne var?*

"Hayır," diye çıktım, çarşafı ayaklarımdan tutup üzerime çekmeye çalıştım. Beck benim için çok hızlı, onu kapıyor ve çekiyor. "Kendine bu kadar yüklenme." Aşağıya baktığımda, uyku tulumumun yanda toplanmış olduğunu ve göğsümün kol deliğinden dışarı taşmak üzere olduğunu görüyorum. O gözlerinde şehvet fırtınasıyla bana bakarken, ben ihtiyatlı bir şekilde düzeltmeye çalışıyordum.

"Mhm," diyor. "Beck," diye taklit ediyor, normal derin tonu normalden birkaç oktav daha yüksek, "Beck, lütfen." İnemeleri dramatikti ve sesim hiç de öyle değildi ama tanrım o kadar gergindim ki benimle alay etmesi bile beni tahrik ediyordu.

Yüzümü ellerimin arasına alıp utançtan ölüyorum. Habersizce buraya gelip beni utanç verici durumlarda bulmaya devam edecekse kapımı kilitlemeliyim. "BENAslaZamanın on dakika öncesine gitmesini ve benim onunla ilgili ıslak rüya gördüğüme asla tanık olmamasını isteyerek yalan söyledim.

En azından bunun ıslak bir rüya olduğunu düşünüyorum. Hiç kimse hakkında bir tanem olmadı.

Eminim beni uyandırmısaydı çok daha ileri gidecekti.

"Aslında burada ne yapıyorsun?" Yatağın karşısından ona bakarak suçladım. Başucunda duruyor, hem çarşaflarım hem de yorganım elinde, gözleri beni her yerde süzerken zamanını alıyor.

"Asistanımı uyandırıyorum. Zaten geç kaldık. Yirmi dakika içinde bir toplantım var."

Çılgılık atarak telefonuma bakıyorum. Bir alarm kurardım. Aslında ben ayarlardım *Yedi* Bugün güneş doğmadan kalkıp işimin ilk gününe hazırlanmam için alarmlar. Ekrana bakıyorum, yanana kadar ekrana dokunmaya çalışıyorum. Ne yaparsam yapayım yanmıyor.

Bok. Dün gece Beck'le tuhaf ve sarhoş edici bir anın ardından buraya koştuğumda telefonumu şarj etmeyi unutmuş olmalıyım.

Görünüşe göre düzgün düşünemeyecek kadar azgındım - bu da telefonumu fişe takmayı unutmama neden oldu. "Siktir git siktir git!" diye mırıldandım, yataktan kalkıp büyük gömme dolaba doğru uçuyorum. Bırakın misafir odasını, ebeveyn yatak odası için bile çok büyük. Şikayet etmiyorum, özellikle de markadan sonra.

Beck'in bana aldığı yeni gardırop.

Ben giyecek bir şeyler bulmaya çalışırken askılar ve giysiler her yöne uçuşuyor. Normalde, bir gece önce giymek istediğim kıyafeti hazırlardım. Bunu ilk kez yapmadım çünkü kafam çok dağınık bir şekilde odama döndüm.

Sonunda Quincy'nin benim için seçtiği yüksek belli bir pantolonla mükemmel gidecek bir blazer ceket buldum. İkisi de iş çıkırtkanlığı yapıyor ve eğer ofisteki insanların beni en başından ciddiye almalarını istiyorsam, bu başlamak için mükemmel bir yol.

İkisini de kendim yapabileceğim gerçeği dışında *Vepatron* güne geç kaldı.

"Bunu daha önce duymamıştım."

"Neden beni daha önce uyandırmadın?" Bağırdım ve atletimi çıkarıp yere fırlattım. İçeri girdiğim anda dolabı dağıttım ama temizlemek için zamanım yok. Akşam eve gidince yapacağım.

"Denedim." Beck'in sesi bu kez daha yakın. Omzumun üzerinden baktığımda onu dolabın girişini doldururken buldum.

"Burada biraz mahremiyet var mı?" Ellerimle göğüslerimi kapatarak havlıyorum.

Beck iç çekerek arkasını döndü ve az önce doldurduğu alanı terk etti. "Sayısız kez çaldım. Uyanmıyordun, ben de dalmak zorunda kaldım.

Garip. Normalde o kadar uyumam.

PJ pantolonumu çıkardım ve her bir ayağımı pantolonun paçalarına kaydardım ve kalçalarımın üstündeki düğmeyi ilikleyerek kalçalarımın kadar getirdim. Beck döndüğünde ceketin altına giyebileceğim bir bluz arıyorum. Gözlerini sımsıkı yumdu, işaret parmağından dantelli sutyen aramızda sarkıyordu. "Bunu giy," diye talep ediyor. "Ofiste benden başka hiç kimse o mükemmel pembe meme uçlarını göremez."

"Demek gördün!" Sutyenini elinden kaptım. Sırtıma takmam ve vücudumda düzeltmem uzun sürmedi.

Bir gözüm hafifçe açılıp giyinip giyinmediğime bakıyor. Görünüşe göre sadece sutyenim ve pantolonumla olmama rağmen yeterince iyi giyindiğimi düşünüyor. İki elini de açtı ve bana o tanıdık Beck sırtışını verdi. "Kasıtlı olarak bir şey görmedim. Bana burada çıplak olduğunu söylemeliydin.

"*Elbette*, demek istemedin."

"Bu konuda yalan söylemek için bir nedenim yok, Margo. Her iki durumda da, kimse ofiste olanları görmüyor. Birlikte çalıştığım bir sürü azgın adam var ve tüm iş arkadaşlarımla nişanlımı düzdüğünü hayal ediyorsam yapabileceğim en son şey çalışmak olur."

Beyaz bir bluzu başıma geçirip sol elimi aramızda tutuyorum. Müstakbel nişanlım, diye

düzelttim çıplak yüzük parmağımı işaret ederek. "Yüzüğüm yok."

İki kolumu da ceketimin kollarından geçirirken dudağını ısırıldı. İlk günüm için tahmin ettiğimden daha hızlı hazırlanmam gerekiyordu ama en azından yeni gardırop, aralarından hızla seçim yapabileceğim birçok harika seçenek sunuyordu.

Şimdi, gün boyunca hangi işkence aletini giymek istiyorum?

Gözlerim ayakkabı rafını taradı ve şu anda sahip olduğum çok sayıda kırmızı tabanlı ayakkabıyı inceledi.

Anne babası kadar zengin olan Winnie'nin bile sadece bir çift Louboutin ayakkabısı var. Ve onlar yirmi birinci doğum günü hediyesiydi.

"Öyleyse yüzük sorununu çözmemiz gerekecek, değil mi?" geri ateş ediyor. Bana blöf yapmaya çalışıyorsa, işe yaramaz.

Hepsi senin suçun, Beck. Teklifi sen yap Bu elde büyük, şişman bir elmas istiyorum. İnsanlar daha azını beklemezler."

Elini mükemmel şekillendirilmiş sarı saçlarından geçirdi. Dün gece nasıl görüldüğünü hatırlıyorum, o duştan sonra dalları hala ıslaktı ve öğleden sonranın büyük bir kısmında yaptığı her şeyi yaptıktan sonra jelleştirme zahmetine girmemişti. Beck'i sevmiştim ama bu temiz traşlı patron görünüşü benim için de aynı işi görüyor.

"Bunun sahte olduğunu söyleyip duran sensin. Bir teklif gerekli mi?*sadece gösteri için?*" Sadece gösteriş olsun diye söylemesi, aramızdaki şeyleri platonik tutma konusundaki ısrarımla egosunu ne kadar incittiğimi merak etmeme neden oluyor. Pekala, birbirlerinin kemiklerinden atlamak isteyen iki insan ne kadar platonik olabilirse.

Raftan bir çift çıplak kahverengi topuklu ayakkabı alıp her birine ayağımı kaydırıyorum. Ayakkabılar bana fazladan birkaç santim vererek Beck'in gözlerine eskisinden biraz daha iyi bakmamı sağlıyor. Elim siyah kravatını aşağı kaydırıldı ve hiç gerekli olmasa da düzeltti. Üzerindeki gümüş klipsle oynuyorum. "Teklifin arkasındaki duygu sahte olabilir," ona bakma riskini alarak söze başladım, "ama yine de rol yapabiliriz."

Aramızda kalan gerilim çok yoğun. Bir yanım sözlerinin doğru olup olmadığını öğrenmek istiyor. Onu öpmek istesem izin verir miydi? Yoksa tehdit ettiği gibi bunun için yalvarmalı mıyım? Öğrenmek çok kolay olurdu. Çok iyi hissettirirdi, ama bence daha iyi.

Beckham Sinclair'le yatmayı ne kadar çok istesem de - ki bu kötü olma ve çaresizliğe tecavüz etme noktasını geçmiş - daha iyisini biliyorum. O, kalbimi kıran adamın ağabeyi. Carter'ın çok daha iyi, daha ateşli, daha zengin versiyonu. Kalbimi Beck'e ne kadar kolay teslim edeceğimi biliyorum ve bu, yapmaya istekli olduğum bir şey değil.

Onu becermek muhtemelen hayatımı değiştirirdi. Sonunda şehveti aşkla karıştıracaktım ve Carter'dan sonra kaçınmaya çalıştığım korkunç kalp kırıklığı döngüsüne girdim.

Beck'in etrafından dolanmaya çalıştım ama beni dirseğinden yakaladı ve vücuduna doğru çekti. "Ezra toplantım için beni ofise bırakacak ve sonra senin için geri dönecek. Hazırlanmak." Bana tepeden tırnağa bakıyor. Boynumdan aşağısı formda görünüyorum ama oradaki kimse beni görmeden kesinlikle yüzüme makyaj yapmalı ve saçımı yapmalıyım. Ortaya çıktığında bir izlenim bırak, Margo. Ne de olsa müstakbel Bayan Sinclair sizsiniz.

Beckham Sinclair çok kirli oynuyor. Eğildi, iki yanağımdan tuttu ve şehvet kadar basit görünmeyen bir bakışla bana baktı. Hiç de bile.

Ve bu senin problemin, Margo, Kendime söylerim.Olmadığında çok daha derin bir şey istemekle hata yapacaksın. Kalbiniz eskisi kadar bütün olmadığında sahip olmak tehlikeli bir kusurdur.

Uzaklaşıp dolaptan çıkmadan önce alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

Onu izlemeye başladım, neden şimdiden onunla yatmak için kendime izin vermek istediğimi merak ediyorum.

Haklı olmasından korkuyorum. Eninde sonunda olacak ve gözlerindeki kara parıltı bunun için bana yalvaracağını söylüyor. Beckham Sinclair, egosunun zedelenmesinden hoşlanmaz ve ben de onu reddederek bunu yaptım. Hepsinin en iyi yanı - ya da belki de en kötüsü - beni yalvarttığı düşüncesi beni aşırı derecede tahrik ediyor.

24 Margo

Tö:MARGOMKULAKLAR@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE
From:BECKHAMSiÇERİK@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE

Ofise yeni geldim. Bir toplantıya girmek üzereyim. Ayrılırken kahvenin beni beklemesini bekliyorum. Kesinlikle lavanta ya da batı kıyısında yaptıkları başka bir şey yok.

geç kalma
bek

Sıcak saç maşasını lavaboya bıraktım ve doğru okuduğumdan emin olmak için e-postasını üç kez daha okudum. Bu gerçekten benim işim mi şimdi? Bunu ona kahve ısmarlamak için mi giydiriyorum? İç çekerek, tam önümde olmadığı için kendimi cesur hissederek bir yanıt yazmaya başladım.

Tö:BECKHAMSiÇERİK@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE
From:MARGOMKULAKLAR@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE

Yani penis kalemleri tasarlamaktan kahve kapmaya mı geçtim? Bunun bir yükseltme olup olmadığından emin değilim.

Yüceltilmiş kahve koşucunuz,
Margo

Kendimden memnun bir şekilde gülümsüyorum, telefonumu tezgahın üzerine koyup saç maşamı bir kez daha alıyorum. Az miktarda makyaj yapmayı çoktan bitirdim. Dün alışveriş yaptığım tüm yeni ürünlerle muhtemelen çok eğlendim. Makyaj yapmayı genellikle bulduğumdan çok daha eğlenceli hale getirdi. Bazı ürünleri ne yapacağımı, hangi sırayla kullanacağımı bilemediğim ürünler. Krem allığı fondötenden sonra mı bronzerden önce mi kullansam? Kaş jeli kalemden önce gelir mi? Bunlar, bir sonraki konuşmamızda Emma ve Winnie'ye sormam gereken sorular. Neyse ki koyu renkli, kalın kaşlarım tam olarak çıkmıyor.*ih*tiyaçüzzerlerindeki herhangi bir ürün, ben de üzerlerine biraz jel sürdüm ve iyi dedim. Arkadaşlarımın yeni ürünleri nasıl kullanacağımı gösterme fırsatına

atlayacaklarından eminim, her ikisi de benim hiç olmadığı kadar makyajla ilgileniyor.

Siyah saçlarımın uzun buklelerini kıvrırmak üzereyken telefonum çaldı. Üçlü kontrol

Ütüyü kapattım, saç aletlerim için sıcak pedin üzerine koydum ve yeni uyarıyı kontrol ettim. Beck'in yanıtını okurken gülümsememe engel oluyorum.

Tö:MARGOMKULAKLAR@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE
FROM:BECKHAMŞİÇERİK@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE

O iğrenç kalemleri bir daha tasarlamaktansa her şeyi yapmayı tercih edersin. Biliyorsun. Bunu biliyorum. Bunun en ufak bir zevk olduğunu varsaymayalım. Bu sabah asistanımla kahve alacaktım ama o benimle ilgili ıslak rüyalar görmekle meşguldü. Söylesene, senin o küçük amını yalıyor muydum yoksa beceriyor muydum?

Islak rüyalarının nesnesi,
Beck

Yanaklarımı ısıttığını hissettiğim renk için allığa bile gerek yok. Onu bugün yönetim kurulu üyeleri veya yatırımcılarla dolu bir odada otururken, bu tür pis düşünceleri yazarken hayal ediyorum. Beni çok sıcak hissettirmemeli, ama öyle. Beck bana karşı herhangi bir fiziksel harekette bulunmayarak sözünü yerine getiriyor olabilir, ancak sözlerinden vazgeçiyor gibi görünmüyor. Bu bir sorun olabilirdi, çünkü dilinden dökülen müstehcen kelimeler, dilinin benimkine değmesi kadar iyi hissettiriyordu.

Tö:BECKHAMŞİÇERİK@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE
FROM:MARGOMKULAKLAR@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE

Sorunuza cevap vermiyorum çünkü rüya sizi hiç ilgilendirmiyordu. Çalışıyor olman gerek. Patronu hakkında ıslak bir rüya görmeyi asla hayal etmeyen asistanınız,
Margo

Not: Bir şirket e-postasında böyle şeyler söyleyebilir misin? Potansiyel bir İK sorunu gibi görünüyor.

Gözlerim, dünkü geziden kalan, henüz açılmamış makyaj kutularında geziniyor. Mükemmel ruju arıyorum, dudaklarımda patlayacak ama ilk gün için çok fazla görünmeyen bir şey istiyorum. Kırmızı çığlık atabilirpatronu sismek istiyorumbirazfazlafazla.

Pembe ve nude arasında mükemmel bir karışım olan bir tonda karar kılıyorum. Dudaklarımda zahmetsizce kayar ve onları mükemmel bir şekilde nemlendirir. Banyodan çıkmadan önce yaptığım son şey, yeni Baccarat 540 parfümümden birkaç sprey sıkmak ve iyi olduğunu söylemek. Misafir odamdaki masadan yeni Prada el çantamı alarak kendimi işe gitmeye hazır görüyorum.

Ana kata inen merdivenlerden inerken Ezra ile iletişime geçmem gerekip gerekmeyeceğini veya ofise nasıl gideceğimi merak ediyorum. Daha da kötüye giderse, işe taksiyle gidebilirim. Binanın ara sokaklarını belli belirsiz hatırlıyorum.

Bundan sonra ne yapacağım konusunda uzun süre endişe duymuyorum. Ezra'yı büyük yemek masasında bir elinde dergi, diğerinde tek kullanımlık bir kahve fincanı ile otururken buldum.

"Günaydın Bayan Moretti," diyor neşeyle, başını dergiden kaldırarak.

Ona sıcak bir gülümseme sunuyorum. "Bana gerçekten Margo diyebilirsin. Patrona söylemeyeceğim."

Bu beni güldürüyor. "Eğer ısrar ediyorsan." Dergiyi alıp koltuğunun altına sıkıştırdı. Kahvesini almak için uzandığında ön kapağa bir göz attım.

"Bu Beck mi?"

Ezra ve ben elindeki dergiye yakından bakıyoruz. Doğrudan kameraya bakan, kaşlarını çatmış bir Beck buluyorum. Derginin adıyla büyük bir manşet var,*Şirket İçeriği*.

"Bunu yapmayı tartıştı," diyor Ezra, gözlerim manşeti okurken. Görünüşe göre, yönetim kurulunda önemli bir yeri ve kontrolün çoğunluğunu elinde tutarken, bir şirketi yaptığı fiyata satan en genç şirketlerden biri olarak gösteriliyordu.

"Bu beni hiç şaşırtmadı." Ezra dergiyi bana uzatarak daha iyi bakmamı sağlıyor. Onu açıp, kendisi ve işi hakkında tam sayfa bir yayın bulana kadar sayfaları çevirdim. Tüm fotoğraflarda kızgın görünüyor. Ama en azından bu makale, bizi şu anki durumumuza götüren makaleden farklı olarak, onun izniyle yayınlandı.

Gözlerim sayfalardaki her kelimeyi incelerken, "Onun hakkında tüm bunları bilmiyordum," diye mırıldandım. Carter'ı yıllarca sevdim ama hakkını saklamadı. Bazen benim için bir sapmaydı, ama çoğunlukla onunla çıkmaya hakkı olduğunu biliyordum, bu yüzden benim için bir anlaşmayı bozmadı. Üniversite mezuniyet sınıfımın yarısını lanet olası sorun buydu. Beck'in de aynı şekilde olduğunu, kendi şirketini kurmasına ve karşılığında onu çok büyük bir paraya satmasına neden olan şeyin zengin aile geçmişi olduğunu varsaymışım.

Ezra alçak sesle ve alçak sesle ıslık çalar. "Bay. Sinclair tam olarak paylaşımcı bir tip değil."

Makale doğruysa, ki bunu isteyerek yaptığı için öyle olduğunu düşünüyorum, Beck ailesinin parasını girişimini finanse etmek için kullanmadı. Aslında, sadece şirkete para kazanmak için kampüste tuhaf işlerde çalışmaktan bahsediyor. Sonunda şirketi sıfırdan kurmadan önce bazı kardeşlik arkadaşlarını vizyonuna yatırım yapmaya ikna etti. Bu bilgiyi bilmek nedense beni sinirlendiriyor. Beck'in kardeşiyle aynı haklara ve gümüş kaşığa sahip olduğunu hayal ettim. Carter, kendisine altı rakamın üzerinde ödeme yapmayan bir işte hiç çalışmadı. Güzel, mütevazı yaşanabilir bir ücretaltındao. Onun sözleri, benim değil.

Makale, Beck'in neden sadece babasına şirkete yatırım yaptırmadığına dair herhangi bir ayrıntıya girmiyor. Babasıyla tanıştım ve iyi bir adama benziyordu - özellikle de çok zengin biri için. Bana nazik davrandı ve beni küçük düşürmedi; ailemin kim olduğu ve nereden geldiğime dair sorular için avlanırken bile. Sorgulama tarzıyla beni hiç küçümsemyormuş gibi hissettirmedi, sadece beni gerçekten tanımak istiyor gibiydi.

"İlginç." Makalenin başlığını hatırlayarak dergiyi ona geri verdim, böylece bu gece daha sonra internette arayabilirim. Şimdi Beck hakkında bilmediğim başka ne olduğunu merak ediyorum.

Kim olduğuna dair tüm sorularımı aklımın bir köşesine itiyorum. Gülümsemeye çalışarak başımı Beck'in tabiriyle galeriye doğru eğdim. "Ne zaman istersen girmeye hazırım."

Esra bir şey söylemez. Beck gibi o da az konuşan bir adam gibi görünüyor. Aklım Beck'le ilgili sorularla doluyken onu asansöre kadar takip ettim. Şirkete sahip olmasının büyük bir nedeninin babası olduğunu her zaman düşünmüştüm ama durumun böyle olmadığını öğrendim. Onun hakkında bilmediğim çok daha fazla şey olmalı ama öğrenmek için can atıyorum.

Aklım binaya giden tüm yolculuk boyunca kayboldu. Çantamda defalarca çalan telefonum bile beni düşüncelerimden ayırmıyor. Sonunda beni serbest bırakan tek şey, Ezra'nın arabayı park edip bana bakmak için dönmesi oldu.

"Beck önce burada durman gerektiğini söyledi." Pencereden dışarı bakıyorum ve lacivert tenteli

bir kahve dükkanı buluyorum.

Başımı sallayıp yanımdaki koltuktan çantamı aldım. "Ona kafein almaya gidiyorum, böylece Beck'in tipik huysuz halinden daha huysuz olmasın."

Bu Ezra'yı kahkahalarla kuşatır. Kapıyı açıp arabanın etrafından dolanmadan önce avucunu direksiyona vurdu. Kapım açılıyor, yüzünde hala geniş bir sırıtış var. Bence ona iyi geleceksin, Margo, dedi açıkça.

Ayak bileğimi topuklarıma kadar burkmamaya dikkat ederek dışarı çıktım. "Bunu sadece günlük kafeinini aldığım için söylüyorsun."

Ezra'nın geri dönen bakışı tam olarak okuyamadığım bir bakış ama benim de zamanım yok. Ben başka bir şey söyleyemeden kapıyı kapatıyor ve sürücü koltuğuna geri dönüyor. "Sonra görüşürüz!" diye bağırarak arabaya atlıyor.

Kahve içmek için bekleyen New Yorkluların kuyruğuna katılıyorum. Şehrin koşuşturmacasına geri dönmek canlandırıcı hissettiriyor. Los Angeles'ta insanlar seni umursamıyormuş gibi davranır, sana bakar ve seni yargılar. New York'ta insanlar seni umursamıyormuş gibi davranıyor çünkü gerçekten umursamıyorlar. Sıradaki herkes kendi hayatlarıyla o kadar meşgul ki benim hayatımı yargılayacak zamanları yok.

Önümdeki kadın bir spin dersinden ayrılıyor gibi görünüyor ya da belki onu daha çok ateşli yoga tipi olarak görürdüm. Her ne ise, hepsi iş kıyafetleri giyen bir insan kalabalığının içinde dururken başını dik tutuyor.

Telefonum tekrar titredi. Sipariş verme sıramın gelmesine birkaç dakikam kaldığını bildiğimden, onu çıkardım. Bildirimim Beck'ten gelen başka bir e-posta olduğunu gördüğümde damarlarım heyecanla doluyor. Dün çok net bir şekilde daha fazlasını istediği halde onu uzaklaştıran biri için neye biraz fazla cevap verdiğini merak etmenin heyecanını seviyorum. Daha çok, bana yapacağına söz verdiği her pis şeyi yaptığı için onun altında ezildiğim anlamına geliyordu.

Tö:MARGOMKULAKLAR@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE

FROM:BECKHAMSiÇERİK@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE

Toplantım bitti ama burada asistanım ve kahvem yok. Bu ikisi de sorun.

bek

Tö:MARGOMKULAKLAR@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE

FROM:BECKHAMSiÇERİK@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE

Sana etkilemek için giyinmeni söylediğimde, yine de işe gelmen gerektiğini kastetmiştim. Sabrım tükeniyor.

bek

İkinci e-posta, ilkinden bir dakikadan az bir süre sonra gelir.

Ona bir yanıt yazmaya başladım ama onu bekletmenin muhtemelen daha iyi olacağını anladım. Hem asistanının hem de kahvesinin nerede olduğunu merak ederek konferans odasında biraz daha oturup güveç yapabilir. Onun asistanı olarak iyi bir iş çıkarmaya kararlıyım, alacağım büyük maaş çekini kazanmak istiyorum.

şimdi alıyorum ama onunla biraz oynamaktan kendimi alamıyorum. Bunu çok kolaylaştırıyor. Duygularını göstermesini sağlamak çok eğlenceli.

Tezgaha vardığımda hem Beck'e hem de kendime kahve ısmarlıyorum. Onunkine biraz fazladan bir gülümseme eklediğimde bir gülümsemeyi ısırdım. Çok değil, ama sıkıcı kahve siparişini renklendirmek için fazladan küçük bir şey.

Baristalar hızlı. Kısa sürede kahvemi içtim ve işe gitmeye hazırım. Caddede yürürken içecek taşıyıcıyı ellerimin arasında hassas bir şekilde dengeliyorum. Beck, kafenin ofise ne kadar yakın olduğundan bahsederken yanılmamıştı. Takım elbiseli bu kadar çok kişinin sırada beklemesinin nedeni muhtemelen buydu. Bahse girerim birçoğu benimle aynı ofiste veya onun yanındaki yüksek binalardan birinde çalışıyordur.

Asansörlere giderken masasının yanından geçerken Tom bana kocaman gülümsedi. Masasının tezgahına doğru yürüdüm ve hiçbir şey dökmemeye dikkat ederek kahveleri nazıkçe dudağa koydum. Çantama uzanıp içinden küçük bir pasta poşeti alıyorum. Önümdeki uzun tezgahın üzerine koyup ona doğru kaydurdım.

"Aç olabileceğini düşündüm," diye açıkladım, Tom'un gözleri heyecanla parlarken. "Ev yapımı ekmek falan değil."

"Mükemmel, Bayan Moretti." Torbayı heyecanla açar, çörekleri çıkarır ve hayranlıkla BT.

"Bacon
çedarını
n
favorim
olduğu
nu
nereden
bildin?"
omuz
silkiyor
um
"Çılgın
ca bir
tahmin
di."

"Zaten benim iyi tarafımdaydınız, ama bu sabah beni düşündüğünüz için teşekkür ederim, Bayan.

Moretti."

Kahvemi tekrar almadan önce elim boşverircesine salladı. "Sonra görüşürüz?" diye soruyorum birkaç adım geri giderek.

"Bay Sinclair'in sana karşı fazla sert olmasına izin verme," diye yanıtıyor.

"Asla yapmazdım." Dönüp asansörlere doğru yürüdüm ve oldukça büyük bir grup insanın yukarı çıkmasını bekledim.

Telefonum, çantamdan gelen başka bir mesajla alarm veriyor, ama elimi uzatıp onu kapmak için serbest bırakma riskine girmiyorum. Yapmak isteyeceğim son şey, kahveyi olması gereken kişiden uzağa dökmek.

Biz daha yükseğe tırmandıkça insanlar asansörden dışarı dökülüyor ve insanları indirmek için sık sık duruyor. Sonunda, ihtiyacım olan kata varıyoruz.

Asansörden bir adım atarken midem sinirden biraz bulandı. Beck şu anda bir toplantıdaysa ne yapmalıyım? Garip bir şekilde mi duruyorum? Ofisinde mi bekleyeceksin? Tabii ki buraya geldiğimde ona kahvesini vermekten başka ne yapacağım konusunda beni gerçekten bilgilendirmemişti.

Konferans salonlarından birindeki bir koltuktan kolunu kaldırdığını gördüğümde ne yapacağımı düşünmekle meşguldüm. O büyük tekerlekli sandalyesini masadan uzaklaştırırken ve içeri girmem için işaret ederken kristal berraklığında cam, içeriyi görmemi sağlıyor.

En az on erkek ve bir kadın olması gereken masanın önüne girmeyi sabırsızlıkla bekleyerek beceriksizce gülümsedim.

"İşte buradasın." Beckham aceleyle sandalyeden kalktı, cam kapıyı benim için açtı ve beni içeri aldı. Kulağımın yanına eğiliyor. Kimsenin duymayacağı kadar alçak bir sesle, "Lanet olası zaman," diye homurdandı. Bizi dikkatle izleyen bir grup insana bakarken elinde tutarak tepside kahvesini aldı.

Millet, sizi yeni asistanım Margo Moretti ile tanıştırmak istiyorum. Bana baktı, gözleri vücudumda sıcak bir iz bıraktı. Bu sabah beni giyinirken izlediği küçük dolaptaki gerilimi düşündüğümde sırtım karıncalandı. Dudağı takdir edercesine hafifçe yukarı kıvrılır.

biçim. Umarım bu gördüklerini beğendiği anlamına gelir.

En güzel gülüşümü yapıştırıyorum. "Hepinizle tanıştığım memnun oldum." Beck'in masalarda oturanların hepsini tek tek gözden geçirip kendilerini tanıtmaması için dua ediyorum. Bana aynı anda bu kadar çok isim söyleniyorsa, isimlerini hatırlamamın hiçbir yolu yok.

"Bunlar bazı yönetim kurulu üyeleri ve yatırımcılar. Yine de başka bir zaman tanıtım yaparız. Sana ofisini göstereyim."

Masadaki yerine yürüdü, masadan bir bloknot ve az önce ona verdiğimin aynısı bir fincan kahve kaptı.

Beni geldiğimiz kapıdan geçirirken onlara veda ettim. "Kahve içtiğini görüyorum," dedim gergin bir gülümsemeyle.

Gözlerinde mizah olsa da ağzına ulaşmıyor. Bu toplantı odasında tamamen iş yapıyor, o kendini beğenmiş sırtışı, birlikte görünmediğimiz ilk hafta sonu boyunca gittikçe daha fazla gördüm.

Kendime karşı güçlü ve emin hissettiğim mükemmel dolgun dudaklarına getirdi. Büyük bir yudum alırken boğazı inip kalkıyor. "Ah," diyor, yanındaki çöp kutusuna atmadan önce içeceği bitiriyor. "Asistanım gecikti. Toplantıya hiçbir şey almadan gidemezdim, bu yüzden Ezra ve ben daha önce durduk.

Masa başında çalışan insanların arasından onu takip ederek nefesim kesildi. "O hain." Beni dükkana bırakırken Ezra'nın yüzündeki özür dileyen ifadeyi şimdi anlıyorum. Bir zamanlar onun içtiği kahvenin yanında olduklarını bilmeliydim.

İnsanların arasından sıyrılıyoruz, Beck ara sıra durup devam etmeden önce beni çeşitli iş arkadaşlarıyla tanıştırıyor. Önceki işimin aksine, görünürde bir bölme yok. Çok daha açık, insanların sohbet etmesine ve izole hissetmemesine izin veriyor.

Çalışma alanımın yerdeki insan kalabalığı içinde olmasını bekliyordum ama o bizi dün bana kendi ofisini gösterdiği kişisel ofisler sırasının en arkasına götürdü.

Ofisinin önünde durup bana rahat bir şekilde sırtıttı.

Kahvemden bir yudum alıp gözlerimi kısarak ona baktım. "Bana neden öyle bakıyorsun?"

Hiçbir şey söylemedi, sadece kapıyı açtı ve beni içeri işaret etti. Yanından geçerken, "Artık benim ofisim değil," dedi. "Artık senin."

25

Beck

Margo şaşkın bir bakışla beni izliyor. Gözleri ofisten bana kaydı. "Dün buradaydık ve sen bunun olduğunu söyledin.*senin*ofis."

Onu yavaşça iterek odaya soktum ve kapıyı arkamdan kapattım. "BTöyleydi**benim** ofisim, ama artık **senin**."

"Ani değişiklik neden?"

"Basit. Bu en iyi manzaraya sahip. Bunu **senin** gibi takdir etmiyorum. İzin verseydi dün bütün gün aşağıdaki şehre bakışını izleyebilirdim. Kavgaya girmeseydik muhtemelen yapacağım şey buydu. O burada kalıp pencerelerden dışarı bakarken öfkeyle konferans odasında kamp kurarak durup durduğumda, bina ekibiyle iletişime geçip bazı düzenlemeleri yapmalarını istemiştım. Köşe ofis, şehrin en iyi manzarasını sunar. Uzak köşedeki cam pencerelerin yanında durursanız, gökyüzünde süzölüyormuşsunuz gibi hissedersiniz."

"Beck," diye fısıldadı, bana çok fazla duyguyla bakarak. Göğsümü ağır ve gergin hissettiriyor. Gözleri parlarken özlemle daraldı. "Yapmak zorunda değildin."

Aramızdaki boşluğu test ederek ona doğru temkinli bir adım attım. İkimiz de kahvelerimizi tutuyoruz, içki ellerimizde ona daha fazla yaklaşmamı engelleyen bir bariyer gibi. "Zorunda olmadığımı biliyorum. İstediğim gerçeğini değiştirmez."

Gözleri yüzümde gezinirken dudakları aralandı. Bir kere olsun, özelliklerimde ne bulunduğunu bilmiyorum. Bir kayıtsızlık maskesi takmak konusunda her zaman iyi olmuşumdur. Aslında, gerçekten bir maske değildi. Bu benim kişiliğim. Genelde başkalarını umursamıyorum - ona kadar. Onun burayı çok daha fazla takdir edebileceğini bilsem, bu ofisi elimde tutamazdım.

"Senden ne haber?" Eli yana düşerken bardağındaki buz sallanıyor.

Omuz silktim ve ofisler arasındaki bağlantı kapısına bakmak için başımı çevirdim. "Uzakta değilim, şu kapıdan geçiyorum. Yeni ofisim **senin** olması gereken şeydi."

"**Senin** yanına bir oda ya da belki bir masa alacağımı düşünmüştüm," diye şaka yapıyor içkisini bırakırken.

"Burada odamız yok. Daha işbirlikçi bir çalışma alanına inanıyorum."

"Farkettim. O zaman neden özel bir ofise sahibim?"

"Çünkü işbirliği yapmanız gereken tek kişi,*Ben*" İki ofisimizi birbirine bağlayan kapıya doğru yürüyorum. Yeni odam eskiden Polly'nindi ama yeni üstlendiğimiz yeni projelerimizden birine nezaret etmesi için onu farklı bir kata taşıdım. O kat için en büyük odaya sahip, dün plan değişmeden önce Margo'nun olması planlanan odadan biraz daha yüksek.

Yeni ofisimi işaret ederek açtım. Bundan sadece biraz daha küçük ama aşık olduğu Manhattan manzarasına izin veren köşe görünümüne sahip değil.

"Bak, artık kolayca işbirliği yapabiliriz."

Margo bana gözlerini devirip yeni yerine oturmak için döndü. "Bunun benim olduğuna inanamıyorum. Bir asistanın bu kadarına ihtiyacı var mı? Eğer sadece senin kahve kızınsam o zaman bunu sana söylemekten nefret ederim Beck ama burada gördüklerimi ne kadar sevsem de herhangi bir ofise ihtiyacım olduğunu düşünmüyorum.

"Bana kahve getirmekten çok daha fazlasını yapacaksın," dedim ona. Sonra masasında karşısına oturuyorum ve burada Sintech'teyken görevlerini gözden geçiriyoruz.

26 Margo

Tö:MARGOMKULAKLAR@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE
FROM:BECKHAMŞİÇERİK@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE

Bana öyle bakmayı kes. Soyunma odasından bu yana ıstıraplı bir hafta oldu ve o zamandan beri tek düşündüğüm dudakların. Bana o ceylan gözleriyle bakarken onları bir daha ısırırsan seni yalvartmayı unuturum.

Kurallar çiğnenmek için konmadı mı? bek

Tö:BECKHAMŞİÇERİK@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE
FROM:MARGOMKULAKLAR@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE

Bana öyle bakmayı kesmelisin. İşimi yapmaya ve notlar almaya çalışıyorum. Dikkat etmek.

Çalışmam için bana para ödüyorsun. İşimi yapayım.
asistanınız,
Margo

Tö:MARGOMKULAKLAR@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE
FROM:BECKHAMŞİÇERİK@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE

En güvendiğim danışmanlarımdan biri sürekli olarak size baktığında dikkatinizi vermek zor. Sana bir daha bakarsa, olay çıkaracağım ve ona, eğer birinin olacaksan, benim de olacağını göstereceğim.

Onu yönlendirirken dikkatli ol, Violet. Ben çok kıskanç bir adamım. bek

Tö:MARGOMKULAKLAR@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE

FROM:BECKHAMSiÇERİK@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE

Ezra bu gece seni bensiz alacak. Bir toplantım var. Hala akşam yemeği için evde olacağım. Eve geldiğimde beni bekliyor olmalısın.

bek

Tö:MARGOMKULAKLAR@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE

FROM:BECKHAMSiÇERİK@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE

Seni uyandırmak için uğradığımda uyurken çok huzurlu görünüyordun. İşe hazır olduğunuzda Ezra sizi alacaktır. Gelirken kendine (ve bana) bir kahve al.

Keşke dün gece işten başka nedenlerle geç kalsaydık. bek

Tö:BECKHAMSiÇERİK@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE

FROM:MARGOMKULAKLAR@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE

İstedığınız belgeleri ekliyorum. Ayrıca olabileceğini düşündüğüm değişiklikler için birkaç yorum bıraktım.
daha iyi çalış.

Margo

Tö:MARGOMKULAKLAR@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE

FROM:BECKHAMSiÇERİK@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE

Ne kadar yetenekli bir sanatçı olduğunu bilmeseydim sonsuza kadar Sintech'te kalman için sana yalvarırdım. Yorumlarınızı kabul ettim ve pazarlama ekibine gönderdim.

beni şaşırtmaya devam
ediyorsun bek

Tö:BECKHAMSiÇERİK@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE

FROM:MARGOMKULAKLAR@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE

Winnie, Emma ve ben bu hafta sonu Cadılar Bayramı için uyumlu kostümler yapıyoruz. ister miydin
katıl

mak? Deri içinde iyi

görüneceğini düşünüyorum.

Tö:MARGOMKULAKLAR@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE

FROM:BECKHAMSiÇERİK@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE

Koordine edici bir kostümden daha az yapmayı tercih edeceğim bir şey düşünemiyorum. Seni deride görmek için sabırsızlanıyorum.
bek

Tö:MARGOMKULAKLAR@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE

FROM:BECKHAMSiÇERİK@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE

İkinci olarak, isteğinize göre gündelik Cuma günleri uygulamayı düşünüyorum. Hiç bir kot pantolon beni tahrik etmedi. Sen kot pantolon içindeyken doğru düzgün düşünemiyorum. Beni geri çevireli neredeyse bir ay oldu.

Henüz yalvarmaya hazır
mısın? bek

Tö:BECKHAMSiÇERİK@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE

FROM:MARGOMKULAKLAR@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE

Gündelik Cuma günlerini elinden alırsan, istifa ederim. İnsanlar giyinmeye başladığından beri moral çok daha yüksek görünüyor.
cuma günleri rahat.

Öneri için rica ederim.
Margo

PS... kotu sen aldın. Onları sevdiğine sevindim.

Tö:MARGOMKULAKLAR@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE

FROM:BECKHAMSiÇERİK@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE

sözlerimi yanlış anlama Kot pantolonunu vücudundan sökmeyi çok isterim. Aslında kottan nefret ediyorum. Bana seni ne kadar çok istediğimi hatırlatıyorlar.

Neden hala benim
değilsin? bek

Gelen kutumdaki en sevdiğim e-postalarımı yaptığım yolculuktan yüksek bir çınlama sesi beni ayırdığında yerimden sıçradım. masum başladı. İlk başta bu özelliği öğrendim ve görevi tamamlamayı unutmamak için Beck'in bana gönderdiği bir e-postayı favorilere ekledim. Ama sonra bana nabzımı hızlandıran e-postalar göndermeye devam etti ve birkaç hafta içinde ikimiz arasında çok güzel bir e-posta koleksiyonum oldu.

neden ona şimdiden teslim olmadığımı sorgulamamı sağladı.

Beck'e direnmek gittikçe zorlaşıyor. Birlikte yaşıyoruz, birlikte çalışıyoruz ve temelde her şeyi birlikte yapıyoruz. Bundan şikayetçi değilim. Aslında muhtemelen olması gerekenden daha çok seviyorum. Ama birlikte geçirdiğim onca zaman sayesinde, Beck'i olduğu gibi tanımaya başlıyorum.

Ve küçük erkek kardeşi gibi değil. Deneseler daha zıt olamazlardı.

Bu da Beck ve benim bizim için cinsel gerilime neden teslim olamadığımıza dair bahanelerimi gitgide zayıflatıyor.

Bir aydan fazla bir süre önce soyunma odasında o günden sonra tekrar öpüşmemiş olsak da, ne olursa olsun ona bağlanıyordum. Bizde de işler tamamen masum değildi. Görünüm evde ve burada işte oyalandı. İkimiz de birlikte daha fazla zaman geçirmek için bahaneler bulduk. Ayrı geçirdiğimiz tek zaman, onun benim ihtiyacım olmayan toplantıları olması veya geceleri ikimizin de ayrı yataklara gitmesi.

Daha ne kadar dayanabileceğimi merak ediyorum. İlerlemeleri devam ediyor. Beck ne istediğini, yani beni açıkça belirtmekten çekinmiyor. En azından gelecek yıl için. Ve onu reddetmek için nedenlerim tükeniyor.

Masaüstü bilgisayarımın üst köşesinde yanıp sönen bir bildirim beni tüm hayal gücümünden uzaklaştırdı.*eglençe*Beck ve ben, kendi yöntemlerimde bu kadar kararlı olmasaydım yapabilirdik.

E-postayı açtım ve Beck'ten geldiğini fark ettim. Gözlerim önümdeki cam pencereye kayıyor. Buradan, geliştirme başkanlarından birinin sunumuyla oturduğu konferans odasını net bir şekilde görebiliyorum. Ona baktığımda ekrandaki sunumu izlemiyor. Bana dik dik bakıyor.

Kurabiye kavanozuna uzanırken yakalanmışım gibi anında gözlerimi kaçırdım. Mecazi olarak, sanırım *senabilir*Buna, yapmamam gerektiğini bildiğim halde kurabiye kavanozuna uzanmak deyin. Bu örnekteki kurabiye kavanozu sadece Beck'in kirli, alaycı e-postalarıdır.

Gözlerim e-postasında geziniyor, beni hâlâ izliyor olabileceğini bildiğim için çok fazla tepki vermemeye çalışıyorum.

Tö:MARGOMKULAKLAR@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE

FROM:BECKHAMSiÇERİK@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE

Kıskanmalı mıyım? Otuz dakikadır yüzünüzde bir gülümsemeyle bilgisayarınızın ekranına bakıyorsunuz. Şimdi bacak bacak üstüne atıyorsun. Neye bakıyorsun Violet?

Bana odaklan. bek

Gülümsemeye çalışırken yanaklarım seğiriyor. Aklıma bir fikir geliyor. Orada işi olmayan ama karşı koyamadığım biri. Bir yanıt yazarken odağım önümde klavyeye sabitlenmiş durumda.

Tö:BECKHAMSiÇERİK@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE

FROM:MARGOMKULAKLAR@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE

Beni yap.

Kendimle gurur duymakla meşgulüm, Beck'le kedi-fare oyununun heyecanına bağımlıyım ve ofis kapım yüksek sesle çarpıldığında. Yukarı baktığımda, bana bakan kızgın bakışlı bir Beck buldum.

"Bayan Moretti." Derin, çakıllı tonuna rağmen sesini sabit tutuyor. "Evet, Bay Sinclair?"

Beck omzunun üzerinden herkesin görebileceği cam pencerelerden dışarı bakıyor. Burada ikimizi de görmemiş gibi yapan meraklı gözleri kaçırmak zor değil. Bir akvaryumda olmak gibi. Şu anda Beck'in gözlerindeki tehlikeli parıltıyla, tüm iş arkadaşlarımın şu anda görebildikleri için minnettar olduğumdan emin değilim ya da görmelerinden nefret edip etmediğimden emin değilim.

"Harekete geçemeyeceğimi bile bile kanımın pompalanmasına neden olan e-postalar göndermenin hoş olduğunu mu düşünüyorsun?"

BT."

Sandalyemde arkama yaslanıp bir bacağımı diğerinin üzerinde çaprazlayarak onun yükselen vücuduna yukarıdan aşağıya baktım.

Omuzlarında kızgın bir set var. Çenesi o kadar sıkı kenetlenmiş ki bu sırada dişlerini gıcırdatıyor mu merak ediyorum. Korkarım neden bahsettiğini bilmiyorum.

Hareketimle dikkatini tam olarak nereye çektiğimi bilerek kalemimi dudağımın üzerinde gezdiriyorum.

"Belki de seni şu anda bu masanın üzerine eğmeli ve beni cezalandırdığın için seni cezalandırmalıyım."

Kalemi dişlerimin arasına alıp ona gülümsedim. "Tüm çalışanlarının önünde mi?" Dilim tıkırdıyor. "Bir şey bana İK'nın bunun birçoğkötü bir fikir."

Beni yakından izlerken burun delikleri açıldı. Bana cevap vermek için zaman harcıyor. Tehditkâr bakışlarıyla birleşen sessizliğinin beni kıvrandırmaya yettiğini bildiği halde, sanki aklımı okuyabiliyor gibiydi.

Uğursuz bir gülümsemeyle belirmeden önce başparmağını alt dudağında gezdirdiğinde midem bulandı. "Tanrım, sonunda seni dizlerinin üzerine koyduğumda çok güzel olacak. Belki senin beni cezalandırdığın kadar ben de seni cezalandırırım."

Ben cevap veremediğimden sırtını düzeltti. Bir adım daha yaklaştı, gözleri bilgisayar ekranıma kaydı. Tüm eski mesajlarımızı yeniden okuduğumu gösteren sekmeleri aceleyle kapatmaya çalışıyorum. Yoğun ihtiyaçtan tenimi karıncalandıran gülümsemesi yok oldu, iş için kullandığı maskesi yerine oturdu.

"Söyle bana, Colorado hakkında ne düşünüyorsun?"

Kaşlarım şaşkınlıkla alnımda birleşiyor. "Affedersin?"

Parmağını masanın kenarında gezdiriyor. Dokunuşu açıktaki dizime tehlikeli bir şekilde yakındı.

"Devam etmemiz gereken bir iş gezimiz var. Yarın."

"Yarın?"

Parmak eklemlerini masama vuruyor. "Yarındiye onaylıyor."

Ve sonra, sonunda pes etmeden onunla seyahat ederken nasıl hayatta kalacağımı merak ederek beni ofisimde yalnız bıraktı.

27

Beck

"Beck, bence bir sonraki çıkışta yola çıkmalıyız."

Homurdandım, gözlerim önümüzdeki yola odaklandı. Ön cam silecekleri hızlı bir şekilde arka arkaya kayar, ancak aşırı hızlarına rağmen yine de pek yardımcı olmazlar. Gökyüzünden yağan yoğun kar yağışıyla, yolda gerçekten bir şey görmek zor.

"Yakında kardan çıkacağız," diye yanıtladım sinirlerini yatıştırmaya çalışarak. Yanımda otururken çok gergin görünüyor. Geriye dönüp baktığımda, iki yıldır üzerinde çalışılan bir gelişmeyi düzene sokmak için şirkete yeterince yatırım yapmayı henüz kabul eden adamın evinde kalma davetini belki de kabul etmeliydim.

Kabul edemeyecek kadar gururluydum. Oğlunun Margo'ya bakışından nefret etmişim. Onu istediği gibi izlemişti. Yapacağım son şey, bir kar fırtınasından kurtulmak için hepsiyle birlikte o evde kalmaktı. Sinir bozucu, golden-retriever oyunculuk yapan oğlunun, pençelerini ona batırmayı beklermiş gibi Margo'ya ne kadar kötü baktığını bilmeden. İş ona gelince arzusunun bakışını iyi bilirim. Çünkü bir süredir aynı görünümü giyiyorum.

En başta Margo'yu getirmemeliydim. Kabul edildi, işe alındığını düşünmesinin bir nedeni de benimle seyahat etmektir. Ama toplantının başında Margo arkamdan adım attığında, oğlunun gözlerinin parladığını gördüğüm an, onu getirdiğime pişman oldum.

"Eğer bu radar doğruysa, en az on iki saat kar yağması gerekiyor. Ve bu, görmeme izin verdiği kadarıyla.

"Böyle şeyler asla doğru olmaz."

"Oh, demek artık bir meteorologsun?"

"Ve sen?" Hakaretini ona geri atarak suçluyorum. İyi bir iş gibi görünse de ben lanet olası bir meteorolog değilim, çünkü çoğu zaman yanılıyorlar ve yine de işlerini sürdürüyorlar.

"Tek söylediğim, bir kar fırtınasında ölmeye çalışmadığım. Bu yüzden, küçük havaalanınıza ulaşmak için sürmeye devam etmek istiyorsanız, konuğum olun. Bunun içinde uçmalarının hiçbir yolu olmadığını düşünürsek aptalca olduğunu düşünüyorum ama bir deneyebilirsiniz. Öte yandan ben, kar fırtınasından sıcağında ve hayatım için endişelenmeden çıkabilmem için beni bir sonraki çıkışta bırakmanı çok isterim.

"Seni bilmediğin bir yerde yalnız bırakmıyorum."

"Kar fırtınasının ortasında pervasızca araba sürmek daha iyi bir seçenek mi?"

Direksiyon simidini bembeyaz etmeseydim, ona bakar ve pis bir bakış atardım. Haklı olabilir ama ben hâlâ er ya da geç karın en kötüsünü atlatmak zorunda olduğumuz izlenimine sahibim. Oldukça ani oldu, kar yağmaya başlamadan önce ilk başta kolayca görülebilen küçük sağanak yağmurlar.

"Beck." Bana sesini yükseltiyor. Yanaklarımda sıcak bakışlarını hissedebiliyorum.

"Ne?"

"Sanırım yakınlarda Sütten Dağı diye bir kasaba var. Bir sonraki çıkışta kenara çekin.

Kalacağımız bir yer olmalı."

"HAYIR. Neredeyse bitti.

İnliyor, elleri hayal kırıklığı içinde havada uçuyor. "Biz *Olumsuz* neredeyse bitti. Arabadan inip bir yerde kalmak istiyorum! Her an bir çıkıştan geçiyor olabiliriz. Orada iniyoruz.

"Son kontrol ettiğimde, arabayı kullanan benim."

Karda görmek için gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum. Belki de haklıdır. Sürmeye devam edersek karın hafifleyeceğini düşünmüştüm ama görüş giderek daha da kötüleşiyor. SUV'un dört tekerlekten çekişinde bile, lastiklerin ara sıra kaygan yamalar üzerinde kaydığını hissedebiliyorum.

Ah bak, dedi Margo alaycı bir şekilde. Göz ucuyla, telefonunu yüzüne doğru tuttuğunu ve üzerinde bir şeyler okuduğunu görebiliyorum. "Görünüşe göre, fırtına nedeniyle eyaletler arası üç mil ileriye kapatmışlar. *Garip*. Sanki gerçekten çok tehlikeli bir kar fırtınasındaymışız gibi!"

Bu senaryoda yanlış olmamdan nefret ederek, "Ses tonuna dikkat et," diye uyardım.

"*Üslubuna dikkat et*" alay ediyor. "Tanrım, çok inatçı ve sinir bozucusun. Hatalı olduğunu kabul edip çekip gidebilir misin?"

"*Bensinir bozucu?*" Çılgınca gülüyorum, yolun dört bir yanına kar savuran şiddetli rüzgarın arasından daha iyi görmeye çalışmak için koltukta öne doğru eğiliyorum. "Beni hayal kırıklığına uğrattın. Seninle tanıştım. Bu yüzden bana inatçı demeden önce kendine bir bak tatlım.

"*Sevgilim?*" tiksintiyle diyor. "Benimle dalga geçme, pislik."

Derin bir nefes alıp yakın olduğunu düşündüğü çıkışa dair herhangi bir işaret arıyorum. "Seni küçümsemiyorum."

Alaycı bir kahkaha aramızdaki gergin boşluğu dolduruyor. "Yanıldığın ve benim haklı olduğum için kızgın olman, pislik olmak için bir bahanen olduğu anlamına gelmez."

Ağzımı kapalı tutarken dişlerim birbirine gıcırıyor. Ona getirmek istediğim o kadar çok şey var ki, onu öptüğüm andan itibaren dik başlı olan oydu. O şu an için bana kızgın olabilir ama ben bir aydan fazla bir süredir hayal kırıklığına uğradım. Şu anda aynı fikirde olmadığımızı bildiğim için bunların hiçbirini söylemiyorum.

"Eyaletler arası yolun ileride kapalı olduğundan emin misin?"

"Kendini kontrol etmek ister misin?" köpürüyor. Gözümün ucuyla ona bakmaya cesaret ediyorum.

Telefonunu bana doğru salladı, üzerinde trafik güncellemeleri varmış gibi görünen bir tür uygulama açıldı. Bana ver, diye talimat verdim, bir elimi direksiyondan çekip önünde tuttum.

"Yok ebesinin!" diye bağırıyor. "Şimdi iki elinizi de direksiyona koyun. *Sendeli?*"

Ağzımdan sert bir iç çekiş çıkarken parmaklarım kıpırdadı. Kahrolası telefonu bana ver de inmem gereken yere bakayım.

"Sana söyledim, bu bir sonraki çıkış."

"Bir yerde bir çıkış görüyor musun?" Ona her geçen saniye daha fazla hüsrana uğrayarak işaret ettim. "İki elinizi de direksiyona koyun, tekrar bakayım," diye talep ediyor.

Homurdandım, telefonu elinden almak için aceleyle uzandım. işe yaramadı Çığlık atıyor, bu ses yerimden sıçramama neden oluyor. Hemen aramızdaki boşluğa uzanıp direksiyonu tutuyor.

Ellerini çek, diye azarladım, işimi yapabilmek ve onu güvenli bir yere götürebilmek için ellerini itmeye çalışarak.

"Ah, yani *Şimdi* güvenlik konusunda endişeli misin?"

Elini direksiyondan çekmeye çalışıyorum ama küçük parmakları o kadar sıkı dolanmış ki

beklediğimden daha zor.

Direksiyonu elinden almaya çalışırken çıkış işaretini kaçırıyorum. Her şey tek bir büyük bulanıklıkta olur. Direksiyonu önümüzde beliren çıkış rampasına doğru çevirmeye çalışıyorum. Ne yazık ki Margo da aynı anda görüyor. İşaret etmeye çalışarak direksiyonu sallıyor. Hareketlerimizin birbirine karışması çarkın çok fazla sağa gitmesine neden olur. Ağır çekimde, lastikler kullanılmayan çıkış rampasından aşağı kayıyor, yüzeyi ıslak kar kaplıyor. Bir an yolda mükemmel bir şekilde sıralandık, ardından tekerleğin ani hareketleri bizi yolun kenarından kaymamıza ve küçük bir setten aşağı kaymamıza neden oldu.

Kolum hemen Margo'ya uzanıyor ve onu herhangi bir darbeden korumak için göğsünü çaprazlıyor. Çılgılığı SUV duvarlarından sekerek kalbimi onun incinmiş olduğuna dair saf bir paniğe kaptırmama yol açtı.

Her nasılsa şansımız yaver gidiyor ve araba neredeyse anında duruyor, lastikler yol kenarındaki kalın çamur ve kar karışımına saplanıyor.

Darbe o kadar yumuşak ki hava yastıkları bile açılmıyor.

Yaralandığına dair herhangi bir belirti var mı diye yüzünü ve vücudunu tarayarak hemen ona baktım. "İyi misin?" İyi olduğundan emin olmak için parmaklarımı yanağına ovma için uzandım.

"Bana dokunma," diye öfkeyle cevap verdi, elimi ondan uzaklaştırarak. "Beniyi"

Onun incinmesinden sorumlu olmadığım için o kadar rahatlamış olmasaydım, benimle kullandığı üsluptan rahatsız olurdum.

"Eh, bu durduğumuzdan emin olmanın bir yolu," diyorum, beni suçladığı pislik gibi konuştuğumu bilerek.

"Gerçekten mi? Şu anda bunu mu söylüyorsun?"

"Söylemem gereken başka bir şey var mıydı?" Yardım etmek için aramayı denemek için telefonumu çıkardım. Ezra özel havaalanında bizi bekliyor. Bir şeyler yapabilir. Ya da en azından bir çekici çağırmayı deneyebilirim.

"Evet, seni neredeyse öldürdüğüm için üzgünüm, Margo?"

Ona bir bakış attım. "Direksiyona geçen sendin! Bir ölüm arzun var mı?"

Ağır bir iç çekişi bırakıyor. "Direksiyona geçmemin tek sebebi, senin elini çekmendi! Sadece bizi güvende tutmaya çalışıyordum.

Gözlerimi ona çeviriyorum. "Sanmıyorumdurmadanyolcunun direksiyonu tutması için güvenli bir seçim. Sürücü kursuna gittin mi?"

"Şu anda tam bir pisliksin."

"Üzgünüm. Bizi hiçliğin ortasında sıkışıp bırakmamıza yardım ettiğin için minnettar olmalı mıyım? Telefonumu aramızda sallıyorum. "Lanet olası bir hizmet olmadan."

Dudakları biraz şekilleniyorÖsözlerim ona kayıt olurken. İfademi kendisi için doğrulamak için telefonuna bakıyor.

Hizmetimiz yoktur.

Gözlerim sımsıkı kapanırken uzanıp başparmağım ve işaret parmağımla burun kemerimi çimdikledim. Sakinleştirici bir nefes alıp seçeneklerimizin neler olduğunu düşünmeye çalışıyorum.

Esasen, biz mahvolduk. Hizmetimiz yoktur. Dışarısı kararıyor. Kar, herhangi bir şeyi görmeyi zorlaştıran kalın, ıslak kümeler halinde düşer. Rüzgârı ve acı soğuğu da ekleyince dışarısı bir kabus dönüşüyor.

Ayrıca, uygarlığın tek işaretinin uzaktaki küçük bir ışık huzmesi olduğu eğlenceli bir gerçek var. "Belki birinin geçmesini bekleyebiliriz?" Margo'nun teklifi.

Gözlerimi kapalı tuttum, pişman olabileceğim bir yanıt vermeden önce dilimi ısırdım.

Derin bir nefes alarak gaz pedalına basmanın bir işe yarayıp yaramadığını görmeye çalışıyorum. Yeterince bastırabilirsem, belki kurtulabiliriz. Çabalarım boşuna. Bir santim hareket etmiyoruz.

"Sıcakta kal," diye emrediyorum. Öfkeyle kapı kolunu çekip kapıyı açtım. Aniden soğuğun etkisiyle yüzüme çarpıyorum. Yüzümü korumak için ceketimin yakasını çekiştirmek bile rüzgarın sertliğiyle savaşmaya yetmiyor.

SUV'nin farları geceyi aydınlatarak yanıp sönüyor. Aracın önünde eğilerek ön iki tekerleğe bakıyorum.

"Siktir," diye mırıldandım, her iki tekerleğin de dörtte birinin çamura battığını fark ederek. Çekici olmadan çıkmanın bir yolu olduğunu sanmıyorum.

Mükemmel.

Arabaya geri döndüm ve sürücü koltuğuna oturup kapıyı kapattığımda sıcaklığın tadını çıkardım.

"Yakınlarda bir kasaba olduğundan ne kadar eminsin?"

Tırnak etlerini karıştırıyor, gergin olduğunda bunu yaptığını fark ettim. Bizi bu duruma soktuğum için kendime bu kadar kızmasaydım uzanıp sinirlerini yatıştırmaya çalışırdım. Bu durumda ne yapacağımı bilmiyorum, bu yüzden cipin kendi tarafımda kalıp öfkemle yanacağım. "Demek istediğim, bir çıkıştı, buradadüşünmekSutten Dağı diye bir kasaba hakkında bir şeyler söylüyordu ya da onun gibi bir şey. Elbette işletmeler var mı? Bence..."

"Sendüşünmek?"

"Evet Berk sanırım. Varmış gibi gösterdi ama buna tamamen güvendiğimi söylemek istemiyorum."

Öfkeli bir iç çekişle ne yapacağımı anladım. Onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Sen arabada kal. Kilitli tutun ve açık tutun. Geri döneceğim."

Ağzı açık uçar, gözlerinde korku. "Dışarı çıkıyorsunO?"Gözleri, görüşün daha da azaldığı ön cama bakıyor - mümkün olduğunu bilmediğim bir şey.

"Fazla seçeneğim yok. Bize yardım bulmam gerekiyor.

Birkaç saniye dudağını kemiriyor. "Seninle gideceğim. Belki bu gece kalacak bir yer buluruz."

"Bu koşullarda dışarı çıkamazsın." Ses tonum sert ama yumuşatmak umurumda değil. Daha önce bize teklif edilen güzel, sıcak yerde kalamayacak kadar kıskanç olduğum için, onun acı soğukta ve karda güçlkle ilerlemesini izlemek zorunda kalırsam, lanet olası aklımı kaybedebilirim.

"Bir seri katili arabada beklemek de pek iyi bir seçenek değil," diye tükürdü. Kolları defansif bir şekilde göğsünün üzerinde çaprazlanır. Bana diktiği bakış muhtemelen beni korkutmalı. öyle değil

"Bir şey bana seri katillerin bile böyle havalarda dışarıda olmadığını söylüyor."

Bana biraz daha yaklaşırken kaşları saç çizgisine kadar kalktı. "Oh, yani şimdi koşulların ne kadar kötü olduğunu kabul ediyorsun?"

Gözlerim yuvarlanıyor. "Orada koşullar çok kötü. Onun içinde dışarı çıkmıyorsun."

İnce ceketinin fermuarını çenesine kadar çekerek meydan okurcasına bana bakıyor. "Eğer oraya gidiyorsan, ben de gideceğim."

"Hiç şansın yok." Sen

benim patronum

değilsin.

Ne kadar sinirlenmiş olsam da dudaklarım mizahla seğiriyor. "Aslında, Ben. Böylece karar verildi. Burada kalacaksın.

Sohbeti aniden bitirmemin onu bundan caydıracağını umarak kapımı bir kez daha açtım.

bir kasaba olduğunu umduğum yere kadar beni takip etme aptalca fikri.

Araba kapanıyor. Yolcu kapısı açıldığında ne halt çevirdiğini anlamak için döndüm. Dışarı çıktı, ısınmak için kollarını vücuduna yakın tuttu. Anahtarları havada sallıyor, saçları rüzgardan her yere uçuşuyor.

"Gittiğimiz için kilitlememiz gerekiyor."

"Arabaya geri dön, Margo!" Isık çalan rüzgara bağıyorum.

Beni görmezden geliyor. Işıklar iki kez yanıp sönerek, yolun kenarından ışıklara doğru yürümeye başlamadan önce arabayı kilitlediğini gösterir.

Ona doğru koşarken elbise ayakkabılarım karda kayıyor. Margo, diye tısladım ona yetişerek. Beni görmezden geliyor, gözleri önündeki ışıklara odaklanmış durumda.

"Beni görmezden gelmeyi bırak," diye talep ettim.

Kar ikimizin de yüzüne çarpıyor. Bu fırtınada donup kalabiliriz. Ve benimle birlikte donması tamamen gereksiz. Arabada kalmalıydı.

"O zaman bana ne yapacağımı söylemeyi bırak," diye bağırdı rüzgara karşı.

"Şimdi lanet olası inatçılığın sırası değil," diye köpürdüm. Omuzları şimdiden soğuktan titremeye başladı. Rüzgârın ikimize de çarpma şekliyle, dudaklarının maviye dönmesi sadece dakikalar almalıydı.

Yoluna devam ediyor. Ayağındaki tüylü botların kar için benim elbise ayakkabılarımdan daha iyi olduğunu düşünmüyorum. Beni görmezden gelmeye bu kadar kararlı olmasaydı, bu gerçeği bilmesine izin verirdim.

Kendime ve ona karşı yüksek bir öfkeyle inleyerek ceketimi çıkardım ve aramızdaki mesafeyi yedim. Hiçbir uyarıda bulunmadan paltoyu omuzlarına atıp en azından biraz daha ısınması için yukarı ve kulaklarının çevresine çekmeye çalıştım.

"Ne yapıyorsun?"

Montum olmadan rüzgar takım elbise ceketimi ve ince düğmemi kesiyor. Ne kadar soğuk olduğunu saklamaya çalışıyorum. Önemli değil. Biraz daha sıcak olacağı anlamına gelseydi, bu fırtınada tamamen çıplak soyunurdum.

"Eğer beni dinlemeyeceksen, o zaman en azından seni donarak ölmekten korumaya çalışacağım." "Senden ne haber?"

"Bunu beni takip etmekte ısrar etmeden önce düşünmeliydin." Ellerimi ısıtmak için ceplerime tikiştirip arkamdan beni takip edeceğini bildiğimden yola koyuldum.

Işıklar yaklaştıkça, bugün verdiğim kararlar için kendime daha çok kızmaktan kendimi alamıyorum.

28

Margo

Küçük hanın kapısından girerken ayaklarımdaki Ugg'lar sırlıslıklam sırlıslıklam. Resepsiyonda bizi bekleyen kişiye doğru ilerlerken kendimi ıslak bir köpek gibi hissediyorum, giysilerimin her santimi üşüyor ve vücuduma yapışıyor.

Tezgâhın arkasında oturan yaşlı kadın, okuduğu kitabı kucağına sıkıştırarak bize sıcacık bir gülümseme veriyor. Bir çift pembe okuyucu çıkardı. "Aman Tanrım," dedi endişeli bir ifadeyle, ikimizin de dağınık görünüşünü göz önünde bulundurarak. "Fırtınaya mı takıldın?"

Birbirimize bir bakış atıyoruz, ikimiz de kavgamızdan dolayı hâlâ ateşliyiz. Beck ona bakarken dudakları ince bir çizgi halini aldı. Bunu söyleyebilirsin, dedi alçak sesle.

"Kasım ayı için çok kar var," diye düşünür kadın, Beck'in hırıltılı ses tonundan hiçbir şekilde caydırılmaz.

Beck parmaklarını tezgaha vurarak homurdandı. Göz ucuyla bana kısaca baktı. Ona kar fırtınası hakkında verdiğim sayısız uyarıyla ilgili iğneleyici bir yorumu geri alıyorum. İşler kötüye giderse yolları ve üst geçitleri kapatacakları konusunda onu uyarmıştım. Bu durumda olmamız benim suçum değil.

"Gece için bir odaya ihtiyacın var mı?" Burnunun üzerindeki gözlükleri düzeltiyor, Beck'in devam eden huysuzluğuna rağmen gözlerinde sıcaklık var.

"İki odaya ihtiyacımız olacak. Sahip olduğun en pahalı iki şey."

Kadın dilini şaklatıyor. "Üzgünüm efendim, kar yüzünden sadece bir odamız var..." Aramıza baktı, sonunda yüzündeki huzursuzluk yayılmaya başladı.

"İyi," diye tersledi. Onunla konuşurken ses tonundan dolayı onu cezalandırmak istiyorum. Hava durumu uzmanı olduğuna karar vermesi onun suçu değil. *Aptal, inatçı adam.*

Bana pis bir bakış atıyor. Bir an için düşüncelerimi okuyup okuyamadığını merak ettim. Bakışlarını benden kaçırıp kızgın bakışlarını hoş kadına dikti. "İki yatağı olduğu sürece, ne varsa alırız."

Arkasını döndü ve arkasındaki bir çividen bir dizi anahtar aldı. "Balayı süitimiz kaldı. Balayı uçuşları için rezervasyon yaptıranların iptali oldu." Önündeki anahtarları şingirdatıyor. "Şanslısın," diye ekliyor, sesi bir kez daha cıvıl cıvıl.

Korku mideme yerleşiyor. Beck benimle aynı kanıya varıyor olmalı. Balayı süiti bana iki yataklı bir oda gibi gelmedi.

Boğazını temizleyip anahtarları elinden aldı. "Balayı süitinde iki yatak mı var?"

Başını sallıyor. "Hayır canım, sadece bir tane. Yine de oldukça büyük, eğer evlenmeyi bekliyorsan ya da biliyorsun," -beceriksizce aramıza bakıyor- "kız arkadaşınla aranda biraz mesafeye ihtiyacın var." Utançtan tükürüğümle boğularak öksürüyorum. Hafif bir eğlence belirtisi

Aman Tanrım Beckham Sinclair kızarıyor mu?

“Çevrede iki odalı bir şeye sahip olabilecek başka hanlar veya oteller var mı?

Bu yere karşı hiçbir şey yok, ama benim *asistan* burada ve iki yatağa ihtiyacım var.

"Korkarım öyle değil. Suttin'in kalbinde birkaç tane var ama seni oraya götürebilecek herhangi bir ulaşım olduğunu sanmıyorum.

Elimi pazısının üzerine koydum ve düğmesinin soğuk kumaşını içine çektim. Kolalı, dondurucu soğuk kumaş vücuduna neredeyse donmuş gibi geldi. "Bu iyi." Sesimi sakın tutmaya çalışıyorum. "Anlayacağız."

Bana tepeden bakarken burun delikleri açıldı. Kafasından neler geçtiğini öğrenmek için her şeyimi verirdim. Daha önce bana çok kızmıştı, ikimiz yaşlı evli bir çiftten daha çok tartışıyorduk. Şimdi o kadar kızgın görünmüyor ama anlamlandıramadığım başka bir duygu daha var. Anahtarları cebine sokar ve ardından cüzdanını çıkarır. Teslim olmuş bir şekilde iç çekiyor. "Biz alacağız."

Benimle aynı yatağı paylaşma düşüncesinden bu kadar rahatsız olmaması gerektiğini söyleme dürtümü bastırdım. Bana çeşitli zamanlarda beni becermek istediği her yolu anlattı, bu yüzden beni iğrenç bulmadığı açık. Ayak parmaklarımın erimesi ve bu dondurucu giysilerden kurtulmam anlamına gelecekse, onunla seve seve aynı yatağı paylaştırdım.

Konu açılmışken, tezgahın üzerinden eğildim ve ona usulca gülümsedim. "Burada bir hediyeelik eşya dükkânınız veya yeni giysiler alabileceğimiz bir yer açma şansınız var mı? Sıcak ve dondurucu soğuk suda tamamen doymamış bir şey için çaresizim.

Küçük günlüğüne bir şeyler yazmayı bitiriyor, Beck'in kredi kartını çalıştırıyor ve ona geri veriyor. "Elbette, tatlım. Seni ona götürmeme izin ver. Bu han kocam ve ben tarafından işletiliyor. Karın bize güç kaybettirmediğinden emin olmak için dışarı çıktı, ben de seninle dükkanda ilgilenebileyim.

Kadın, üzerinde hediye durağı olduğunu belirten ahşap bir işaret bulunan küçük bir açıklığa doğru yavaşça yürüyor. İçeri girer girmez, tüm rafı kaplayan ahşaptan oyulmuş çeşitli hayvanlar var. Onlara bakarken beni yakalıyor. "Kocam oyuyor bunları," diyor gururla, parmağım büyüklüğünde oyulmuş bir geyiği alıp elinde çeviriyor.

"Muhteşemler," dedim ona. Bir bıçağı kullanarak ayrıntıları bu kadar mükemmel hale getirmek için bir elde gereken kararlılığı hayal bile edemiyorum. Zanaatkarlıktan fazlasıyla etkilendim.

Bir yanıt mırıldanarak bizi Beck'in evindeki kendi odamdan daha büyük olmayan mağazanın derinliklerine götürdü. Eli uzanıp iki giysi rafını işaret ediyor. "Korkarım elimizdeki tek seçenek bunlar." Başından başlayıp ayaklarına kadar Beck'e bakıyor. "Yine de bunların sana tam olarak uyacağından emin değilim," diyor özür dilercesine.

İleriye doğru bir adım atarak rafı karıştırmaya başladı. "Bir şeyler bulabileceğimden eminim." Raftan kapşonlu bir kapşonlu çıkarıyor ve içindeki etikete bakıyor. Görünüşe göre standartlarını karşılıyor, bana teslim ediyor. "Bunu al."

“Bakmanız için ikinizi bırakıyorum. İşiniz bittiğinde öndeki kasaya gelin, hepinizi sıralayacağım.”

Arkasını döndüğünde kibarca gülümsedim.

"Teşekkür ederim." Beck kapşonluyu sallayarak

almam için işaret etti. "Beck, bu şey benim için üç beden fazla büyük."

Bana bakma zahmetine girmeden kıyafetlere bakmaya devam etti. “Sahip oldukları en sıcak kumaş. Dudakların çok soğuktan morarmış, o yüzden seni sıcak tuttuğu sürece ne kadar büyük olduğu umrumda değilse beni bağışla.

Verdiği cevap beni hazırlıksız yakaladığında ağızım bir anda kapandı. Sözleri tek başına vücuduma sıcaklık yayıyor. Sessizliğim, kısa bir an için omzunun üzerinden bakmasına neden oldu. “Sizden herhangi bir argüman yok mu? Ben

çok Tartışmak senin görevin gibi görünüyorduher lanet şeyBugün."

Eşofmanı göğsüme bastırarak kıkırdadım. Ellerimi kumaşın içine soktum, içindeki yapağının soğuk ellerime karşı ne kadar yumuşak ve sıcak hissettirdiğini seviyorum. "Yaklaşan bir kar fırtınası falan varken yollarda olmamamız gerektiği gerçeğine işaret ediyor olsaydım, buna tartışma demezdim."

Raftan bir ekoseli pijama takımı çıkarıyor ve boyutunu öğrenmek için etiketi kontrol ediyor. Göğsünden bir homurtu çıkıyor. Kırmızı ve siyah kareli bir pijama giyen, göğsündeki cepte yazan dev bir ayıyla süslü Beck'e görünmek isteyen sırtıyla savaşıyorum.*çok yorul*dum. Yetişkin bir adam için değil, bir çocuğun pijama takımına ait bir şey.

"Benim bedenimde başka bir şey yok," diye inledi.

Sweatshirt'ü kaldırıyorum. "Bunun sana uymamasına imkan yok." Raflardan birine doğru bir adım atarak kendi bedenime uygun peynirli pijama takımlarından birini bulmaya çalışıyorum. Elimdeki kapşonlu kadar sıcak görünmüyorlar ama yine de şu anda giydiğim donmuş kıyafetten çok daha iyiler.

Beck aniden bana döndü ve birbirine karışan nefeslerimiz diğerini ısıtana kadar aramızdaki tüm mesafeyi tüketti. "Dinlemiyor musun? En sıcak şeyi senin ihtiyacın var diye kendime almıyorum. Şimdi sana uyan bir pantolon bul ve bu gece için ihtiyacımız olacak başka şeyler bulalım.

Çenem neredeyse yere sarkmış halde, geri çekilen formunu izlerken beni orada öylece bıraktı. Bugün beni ne kadar kızdırmış olursa olsun, Beck'in az önce tanık olduğum o ilkel, besleyici yönü bende bir dizi karışık duygu uyandırıyor.

Talimatlarını takiben, seçeneklere bakıyorum, fazla bir şey bulamıyorum. Sonunda, kayak yapmaya gittiğinizde iç çamaşırı olarak giyilmesi gerektiğinden neredeyse emin olduğum bir paçalı don buldum, ancak şartlar göz önüne alındığında bulabildiğim en iyisi bu.

Beck'i bulduğumda, kollarına çeşitli tuvalet malzemeleri yığıyordu. İki telefon şarj cihazını yığının içine iterken bir kutu diş fırçası neredeyse yere düşüyordu.

"Yardıma mı ihtiyacınız var?" Ona bir adım daha yaklaşarak teklif ediyorum. Sesim tuhaf çıkıyor, zihnim -ve hanımlarım- birkaç dakika önceki otoriter ama nazik sesi karşısında hâlâ sersemlemiş durumda.

"Anladım," diye homurdandı.

"Tamam," diye mırıldandım içimden. Atıştırmak için bir çeşit yiyecek aramaya karar vererek onu bu işe bırakıyorum. Yemek yemeyeli asırlar gibi geliyordu. Belki karnı toksa Beck'in morali düzeler, acıktığı için öfkesi olabilir. En azından umarım durum böyledir. Bu kadar huysuzken onunla kar yağan bir gece, bir kar fırtınasından çıkmak için ideal yolum gibi gelmiyor.

Sahip oldukları yetersiz yiyecek seçiminin önünde duruyorum. Seçenekler daha iyi olabilir, ama sanırım daha da kötü olabilir. Onlar*Yapmak*benim zayıflığım olan kırmızı meyankökü var, bu yüzden bu benim kitabımda bir kazanç. Kollarımda Beck'inkine benzer bir yığın oluşmaya başladı, benimki hariç, tuvalet malzemeleri yerine yiyecek vardı. Görünüşe göre yerel biri tarafından yapılmış birkaç farklı torba kurutulmuş sığır eti ve birkaç torba patates cipsi ekliyorum. Oda için birkaç su şişesi alarak küçük bir buzdolabının yanından geçiyorum.

Yemek seçimlerim, şefinin hazırladığı veya pişirdiği tüm süslü yemekler göz önüne alındığında, muhtemelen Beck'in standartlarına uymuyor, ancak koşullarımıza göre bulabildiğim en iyisi bu.

İkimiz han sahibinin önünde buluşuyoruz. Tezgâhın üzerine tüm malzemeleri bırakıp ona baktım. "Üzgünüm, sanırım daha önce adını unuttum. Doğru dürüst düşünemeyecek kadar soğuktum."

Bu, Beck'in bir kez daha homurdanmasını garanti ediyor. Cevap vermesini bekleyerek onu

görmezden geldim.

Kayıt defterine her öge için bir kod girer. "Benim adım Carmen ve kocam Leroy, eğer onunla karşılaşırsan."

"Bizi içeri soktuğun için teşekkürler. Dolu olsaydın ne yapardık bilmiyorum. Yola çıktık ve başka bir yere gitmek için bir çekiciye ihtiyacımız olacak."

"Bunu duyduğuma üzıldüm," diye anlayış gösteriyor. "Leroy yarın sana yardım edebilir, hava durumu ve yollar..."

izin vermek.”

Carmen yiyecek maddelerini çalmaktan vazgeçip Beck'in tezgahın üzerine güzelce yerleştirdiği şeylere geçti. Dürüst olmak gerekirse, aldığı şeylerin yarısı, o olmasaydı kesinlikle almayı unutacağım şeylerdi. İnatçı kışına ne kadar kızgın olursam olayım, benim sahip olamayacağım şeyleri düşünerek onun A Tipi kişiliğini takdir edebiliyorum.

Sonunda giysilere, en son kese kağıdına koyarken alamadığım birkaç çift çoraba geldi. Beck'in takdir ettiğim başka bir şeyi düşündü. Ayak parmaklarım hayatımda hiç bu kadar üşümemişti.

Carmen bizi kontrol etmeyi bitirdikten sonra bizi odamıza götürmeyi teklif ediyor. Kabul ediyorum, aynı zamanda Beck onu bulacağını söylüyor. Carmen onun cevabını duymazdan gelerek büyük bir ahşap kapının önünde durmadan önce bizi bir merdivene ve birkaç koridora götürmeyi tercih ediyor. Balayı süiti ahşaba kazınmış, altına öpüşen iki ayı da kalıcı olarak oyulmuş.

Mahcup bir şekilde gülümsüyor ve ikimizin de içeri girmesini izliyor. "Temizlik hizmeti yeni evli çift için ayarlandı, bu yüzden odadaki fazladan eklemelere aldırmayın, süitle birlikte geliyorlar, keyfini çıkarın." Carmen bize göz kırptı ve ikimizi de karşısında bıraktı.

Öfkeli bir iniltiyle Beck elini cebine atıyor ve anahtarı deliğe sokuyor. Yemin ettiğimde içine zar zor bakıyor, "Sikildim," diye mırıldandığını duydum.

29

Beck

Margo arkamdan, Eh, bu çok hoş, diye seslendi.

Onu görmezden geliyorum, oda için yaptığım hakareti geri alıyorum. Bu hoş değil. Bu tam bir işkence olacak. Margo'nun isteklerine saygılı olmak, şimdiye kadar sahip olduğum her bir kısıtlamayı test ediyor. Şimdi aramızda cızırdayan öfke ve onun sıcacık vücudunun benimkinden birkaç santim ötede uyuyacağını bilmek, düşüncelerimi şehvetle karıştırıyor. Her tarafına dağılmış gül yapraklarıyla dolu büyük yatak, duruma yardımcı olmuyor.

Beni kar fırtınası konusunda ilk kez uyardığında onu dinlemediğim için en çok kendime kızdım. Nihai hedefimize ulaşmak, işe odaklanmak ve onun huzurunda boğulmadığım toplantılarla dolup taşmak istiyordum.

Bir erkek kendini ancak bu kadar tutabilir ve Margo'yu sürekli yanımda tutmanın en iyi fikir olmadığını öğrendim. Aramıza öpemeyeceğimiz, dokunamayacağımız veya perde arkasında hiçbir şey yapamayacağımız aptalca bir kural koyana kadar olabilirdi çünkü benim hıyar kardeşim ona hak ettiği gibi davranmadı.

Ben de iyi bir adam olduğum için onun yanında kendimi dizginlemedim. Bana verdiğinden başka bir bahane sunsaydı, savunmasını çoktan aşmış olurdum. Aramıza ördüğü duvarlar yerle bir olur ve ikimiz arasındaki bariz çekiciliğe şimdiden yenik düşerdik.

Margo birkaç şey söylüyor ama kelimeler bana uymuyor. Burada uyuyabileceğim bir kanepe ya da başka bir şey olmasını yarı yarıya ummuştum. Bana bu lüks verilmedi.

"Neden sinirli davrandığını gerçekten anlamıyorum," diye ağzından kaçırdı ve sonunda dikkatimi çekti. "Kızması gereken biri varsa, o benim. En başından seni kar konusunda uyan benken, benim için bir pisliktin.

Hediyelik eşya dükkanındaki çantaları masanın üzerine bırakıyorum. Çenemi kapalı tutmamın daha iyi olacağını bildiğim için ona herhangi bir yanıt vermiyorum. Pişman olacağım bir şey söylemek yerine, banyoya doğru sinirli adımlar attım. Hemen duşa uzanıp suyu en sıcak ayarına getirdim. Dışarıdaki soğuk havaya rağmen çabuk ısınır, odada hızla buhar oluşmaya başlar.

"Beck!" Margo banyonun girişinde durur, gözlerinde bir kez daha ateş vardır. Bana neden kızdığını anlıyorum. Onun için bir pisliktim ama yine de özür dileyemeyecek kadar kızgınım.

Hâlâ renkli mavi dudaklarının görüntüsü, bir anda donmuş olan sıırılsıklam ıslak tutamları, suçluluk duygusuyla kendimden nefret etmeme neden oluyor. Onu kar hakkında biraz dinleseydim, bu durumda olmazdık. Lüks bir otelde sıcak olurduk, tamamen sıradan bir şey hakkında tartışırdık.

"İçeri gir," diye talep ediyorum, başımı duşa çevirerek.

Ağzı açılıyor. "Beni görmezden geliyorsun ve sonra bana patronluk taslayabileceğini mi düşünüyorsun?" O sallıyor

kafası hüsrarla odaya geri döndü. "Olmayacak Berk. Beni kontrol edemezsin.

Onun topuklarında sıcak takip ediyorum. "Son baktığımda, senin patronunum."

Göğsünün derinliklerinden ağırlaştırılmış bir ses düşüyor. "Zamanın dışındayım."

Büyük kral yatağa oturmadan önce dirseğini kavradım ve yüzünü bana dönmesi için çevirdim.

Dişlerim birbirine sürtüyor ve baskı altında kırılmakla tehdit ediyor. "Elde etmek. İçinde. .

Duş."

Gözleri onu tuttuğum yere kaydı. Tutuşum altında titriyor, o günkü pişmanlıklarımın tabutuna bir çivi daha.

"HAYIR."

"Evet."

Kolunu kurtarmaya çalışıyor ama daha fazla baskı uygulayarak onu durduruyorum.

"Zaten neden beni dušta istiyorsun? Beni çıplak bırakma yöntemin bu mu?

Saçma sapan mantığına gözlerimi devirdim. "Bu seni çıplak bırakmaya yönelik bir girişim olsaydı, Violet, çoktan çıplak olurdun ve arkandaki yatakta açgözlülükle aletimi alıyordun."

Bu, bana geri ateş edeceği esprili sözleri durdurur. Ağzı kapanıyor. Sessizliğine rağmen öfkesi, omuzlarının küstah duruşundan ve bakışlarından belli oluyor.

"Duş alıp almamamın ne önemi var?"

Parmaklarım ıslak yeninin üzerinde seğiriyor. "Çünkü dişlerin takırdıyor ve vücudun soğuktan titriyor ve verdiğim kararlar yüzünden bir dakika daha acı çekmeni izlemek zorunda kalırsam, lanet olası aklımı kaybedebilirim."

Bir an için beni dinleyeceğini sandım. Sözlerim onu o kadar hazırlıksız yakaladı ki söyleneni gerçekten yapabilir.*Sürerken güzel bir düşünceydi.* Dakikalar sonra gözlerinde meydan okuma kıvılcımları parlıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Ben iyiyim."

Elimi yüzümde gezdirerek iç çektim. İyi olmasına imkan yok. Donuyorum ve kıyafetlerim onunkinden daha kalındı. Üzerindeki montum ona biraz daha fazla katman sağlıyor ama yine de yeterli değil. Üşümüş olmalı ve sırf bana inat olsun diye ısınmak için bir şeyler yapmayı reddetmesi çocukça. Bununla uğraşacak havamda değilim.

"Bunu güzel bir şekilde yapmaya çalıştığımı unutma,"

diye homurdandım. Kaşlarının arasında çizgiler

beliriyor. "Sen ne-"

Sözleri, onu omzuma attığım an sustu. Üzerindeki tüm su onu normalden daha ağır yapıyor ama yine de diğer insanlara kıyasla hafif.

Ben banyoya girerken bacaklarını aşağı yukarı tekmeliyor. "Ne oluyor Beck!" diye bağılıyor, defalarca sırtıma vuruyor. "İstedğini anlamadığın zaman beni lanet olası bir mağara adamı gibi tavlayamazsın."

Onu taşımaya devam ederek duşa giriyorum ve buharı tüten sıcak suyun ikimizin de giyinik bedenlerimizin üzerine akmasına izin veriyorum. Onu düşürürken vücudu önümden aşağı kaydı, bana baktığında yüzünde kızgın bir ifade vardı.

Su ikimizin de yüzlerinden aşağı akıyor, buharı vücudumuzun etrafında dalgalanıyor. "Bana bir noktayı kanıtlamaya çalışıyorsun diye öylece donarak ölemezsin," diye karşılık verdim.

Aramıza uzanıp ona ödünç verdiğim montun fermuarını çektim. Ben de onun için hazırladığı ince paltoyla aynı şeyi yaptığım için yere düşüyor ve tamamen unutuluyor.

Eli benimkine şaplak atıyor. "Kıyafetlerimi çıkarmıyorsun."

"Onları sen çıkar, ya da ben, ama donmuş giysileri üzerinde tutmak seni ısıtmak için hiçbir şey yapmıyor." Geri çekilmeye çalışarak duş kapısına doğru bir adım attı. Kolumu ortasından

dolayıp onu çekiyorum.

vücuduma karşı sert "Tanrı aşkına, Margo, kavga etmeyi bırak."

Vücudu benimkine karşı gergin. Giysi katmanları vücudumuzu dokunmaktan ayırıyor ama yemin ederim teninin sıcaklığını parmak uçlarımda hissedebiliyorum. Sonunda vücudunun gevşediğini hissedene kadar onu kendime tuttum.

Benden bir adım uzaklaştı, döndü ve ıslak saçlarını yüzünden çekti. "İyi. Sen kazandın. Ancaksadeceçünkü üşüyorum."

Rahatlayarak derin bir nefes verdim ve dudaklarının beni çılgına çeviren doğal kırmızı rengine dönmesini bekledim. Yere bakıyor, bir iş gezisinde giyemeyecek kadar seksi bir iç çamaşırı seti giyene kadar birbiri ardına sıyrılıyor.

"Bu da ne böyle?" Gözlerim sutyenin siyah dantel apliklerine karşı savaşılan sert meme uçlarına odaklanıyor.

Suyun akışına daha derin bir adım attı ve sıcak tarafından yutulurken küçük bir inilti çıkardı.

Bu aslında sahip olduğum en kötü fikir olabilir. Sadece vücuduna ısı vermeyi düşünüyordum ama onunla duşta kapalı kalmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmemiştim, özellikle de tüm o kahrolası katmanların altında ne sakladığını bulduktan sonra.

Margo, diye homurdandım.

Gözleri açık, vücuduna bakıyor. Şu anda ne kadar seksi görüldüğünü bilmesi gerekiyor. Su uzun tutamların arasından akarken ellerini saçlarının arasından geçirerek, "Bu," diye başladı, "bana aldığın küçük bir şey."

Burnumun kemerini çimdikledim ve sırtım ona dönük olacak şekilde döndüm. Artık titremediğine göre, zihnim daha net hale geliyor. Onun için birincil ihtiyaç geri dönüyor. Artık önceki soğuğu düşünmüyorum ve onun yerine onu ısıtabileceğim tüm nefis yolları düşünüyorum.

Parmaklarım öfkeyle takım elbisemin ceketinin düğmelerinde çalışıyor. Özel takım elbise binlerce dolara mal olmuştu ve muhtemelen şu anda kapladığı kar ve çamurdan mahvolmuştu. Fark etmez. Şu anda önemli olan ondan ve çok uzun zamandır hayalini kurduğum kısımlarını örten küçük giysi parçalarından cehennem gibi uzaklaşmak.

Açarken duş kapısı yüksek sesle duvara çarpıyor. Şanslıyım ki kırılmadı. Bu, onu hayal kırıklığıyla arkamdan kapatmama engel olmadı. Bacaklarımın beni götürdüğü hızla banyodan çıktım, ondan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Bu iş gezisinin canı

cehenneme. Kar

fırtınasına lanet olsun.

Ve kendimi onun içine gömmeyi ne kadar çok istediğimi ve içindeki tüm öfkeyi siktir et.

Kravatımı vücudumdan koparıp ayaklarıma fırlatıyorum. Tam arkamdan sesini duyduğumda öfkeyle pantolonumu kalçalarımın altına itiyordum.

Kahrolası bir ninja olmalı çünkü duşu kapattığını veya banyodan çıktığını duymadım. Onu hiç duyamayacak kadar bu durumda sıkışıp kalmanın öfkesiyle oyalanmakla meşgul olmalıyım.

"Bana neden bu kadar kızgınsın?" diye soruyor arkamdan.

Onunla yüzleşmeye cesaret edemeden gömleğimin düğmeleriyle uğraşıyorum. Vücudunu daha çok örtüp örtmediğini bilmiyorum ama kendimi tutmam şu anda kağıt inceliğinde. Onu bir daha o iç çamaşırıyla görürsem, kontrolümü kaybedebilir ve o mükemmel vücudunu parçalayabilirim.

"Konuşmayı bitirdim." Sözlerim kısa, hiçbir kesintiye yer bırakmıyor. Şu anda gerçekten konuşmak istemiyorum. Ağzımızı daha iyi kullanmak için koymayı tercih ederim ama bunu tam olarak yüksek sesle söyleyemem. Ya da yapabilirdim, ama bu bana içten içe beni istediğini kanıtlamaktan başka bir işe yaramaz, ama bunun olmasına izin vermez.

"Eh, değilim," diye çıkıştı, etrafında dolanarak önümde durdu. En azından kusursuz vücudunu benim grşmnden korumak için vücuduna beyaz bir havlu sarmıştı.

Bana yukarıdan aşağıya bakarken yakaladım. O duştan çıktığında hediyeelik eşya dükkanında bulduğum berbat pijama takımını tamamen giymeye niyetlenmiştim ama yine beni öylece dinleyemedi.

Gmleğim açık, korumak için çok çalıştığım kasları ona gösteriyor. Gözleri lacivert boxerıma takıldı ve onu i çamaşırlarıyla görmek zaten üzerimde olan baskıyı daha da körükledi.

"Hiç sana söyleneni yapar mısın?" Ellerimi kalçalarıma koyarak i çekiyorum.

Havlusunun kumaşına daha çok sarılıyor. "Bazen. Bana neden kızgın olduğunu söyle, seni gerçekten dinleyebilirim.

"Neden kızgın olduğumu bilmek istemezsin."

"Bana ne yapıp ne istemediğimi söyleyemezsin."

"Bana bir daha sorarsan, sana söyleyeceğim ve gerçekten bilmek istemeyeceğine söz veriyorum." "Bana neden kızgın olduğunu söyle."

Gözlerinde kingenlik yok, sadece saf bir meydan okuma var. Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silmek için ona yapacağım o kadar çok şey var ki.

Kollarımı gömleğimin kollarından çekip yanımızdaki yatağa fırlattım. "Kızgınım çünkü seninle bu lanet otel odasında tıkılıp kaldım ve aklımdaki tek şey seni ne kadar çok istediğim. Seni öpmek, seni tatmak, sıkmek için aresizim. Bütün geceyi senin o mükemmel vücudunu sıcak tutmanın yeni yollarını bularak geçirmek istiyorum. Neden kızgın olduğumu bilmek ister misin? Çünkü iten içe senin de tüm bunları istediğini biliyorum, bunun olmasına izin veremeyecek kadar inatsın -çok korkaksın. Ve kahrolası hayatımda bir kez olsun, bir şey istiyorum - bir şeye ihtiyacım var - sahip olamayacağım. Demek oradasın. Kızgınım çünkü seni benim yapmak istiyorum ve sen buna izin vermiyorsun çünkü kardeşim senin için bir pislikti ve sen bunu atlatamadın.

Bana kocaman açılmış gözlerle bakıyor, tekrar tekrar kırpıştırıyor. Göğüs kafesim inip kalkıyor. Kelimeleri ona bağırmaktan boğazım düğümlendi, onları gğsmnden atmaya ihtiyacım var. Artık geri dönüş yok. Nasıl hissettiğimi biliyor. Ona ne kadar çok ihtiyacım olduğunu söyledim ve şimdi neden öylece pes edemeyeceğimize dair hangi bahaneyi sunacaksa ona kendimi hazırlamam gerekiyor.

Ama o yapmıyor. Aslında, söylediği şey değil... yaptığı şey. Havlu yere düşer.

İ amaşını çoktan gitti.

Margo önümde ıplak. Gözlerimin içine baktığında parmakları meme uçlarıyla oynuyor. "Yalvaracağım nokta bu mu?"

30 Margo

Tamamen ve tamamen mahvoldum. Mecazi olarak. Fiziksel olarak mı? Bütün bunların sonunda olmayı umuyorum.

Beck'in dili dudaklarını ıslatmak için dışarı bakıyor ve aramızdaki yadsınamaz kimyayla bu kadar uzun süre savaştığım için kendimi alkışlıyorum.

Onu reddetmek için iyi bir girişimde bulundum. Silahlarıma beklediğimden daha uzun süre takıldım. Ama günün sonunda patronumla ilgili ıslak rüyalar görmekten bıktım. Gelecekteki sahte nişanlım. Eski erkek kardeşimin ağabeyi. Şimdiye kadar yaptığı her kirli tehdidi düzeltmesine hazırım.

Beckham Sinclair'in beni becermesine hazırım. Kendini içime gömmesinin onun için nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. Onun tamamını hissetmek, beni alabildiğim kadar derinden doldurmasından başka hiçbir şey bilmemek için çaresizim.

Başparmağı az önce yaladığı yerde geziniyor. Odanın öbür ucuna uçmasını ve beni çıplak görünce şimdiden eğilmemi bekliyordum. En azından beni öpmesini beklerdim.

Boxerındaki artan ereksiyon beni ne kadar çok istediğinin kanıtı, sadece henüz harekete geçmiyor.

Göğsünün derinliklerinden alçak bir hırıltı çıkar. "Sana seni becermem için bana yalvarman gerektiğini söylediğimde her lanet kelimemde ciddiydim."

"Bana nasıl yalvaracağımı söyle, yapayım," diye yanıtladım hemen.

Avucunu aletin üzerinde gezdirerek takdirle sırtıttı. "Ah, yapacağım, bunun için endişelenme." Bana bir adım daha yaklaşıyor.

Alışkanlıktan dolayı mahrem yerlerimi ellerimle kapatıyorum. Bunu istemediğimden değil. Duşta düşünecek zamanım oldu. Orada kıyafetlerimi çıkardım ve ne istediğimi tam olarak bilerek oradan ayrıldım. Eski ofisimdeki ilk tehdidinden istediğim buydu.

Vücudumu kendisine doğru çekerken, eli sırtımdaki hassas tene karşı sıcaktı. "Benim önümde kendini örtme," diye talep ediyor. "Benden koruman için her bir santimini görmek için çok uzun süre bekledim."

Yutkundum, ona bakmak için sırtımı kaldırdım. "Seni istiyorum Beck," diye itiraf ettim, ona olan tüm öfkem gözlerindeki şehvetle dağıldı. "Haklısın, bu anlaşmanın başından beri seni istiyordum. Sadece seninle farklı olacağından korkuyorum.

Kalçalarındaki deriye saplarken parmak uçları acı vericiydi. "Öyle olsa iyi olur," diye homurdandı, vücudumu kendine çekti ve dudaklarını benimkilere bastırdı.

Tanrım, ne güzel öpüştüğünü unutmuşum. Dilinin benimkine değmesi bile bedenimi ihtiyaçtan

ısıtıyor. Bir saat önce hipotermiinin eşiğinde olduğumuzu asla bilemezsin. Isı artık etrafımızdaki alanı kaplıyor. Eli vücudumda gezinirken parmak boğumları göğüs kafesimin yan tarafına değdi.

Göğüs ucumun koyu teninde daireler çizirken ellerini çekti. Dudağını ısırırken sırtışı kendini beğenmiş.

"Yatağa uzan."

Talep karşısında kafam karışmış halde donakaldım. "Yalvarmama ne oldu?"

Beni kalçalarımından kaldırdı, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi bir kez daha taşıyordu beni. Beni yatağa fırlattı, vücudum gül yapraklarıyla dolu yumuşak şilteye çarptı.

Beck vücudunu bacaklarımın arasına aldı ve bana açlıktan ölmüş bir adam gibi baktı. Belki *bensahip olmak*onu aç bırakıyor Onunla bu kadar uzun süre dalga geçmek eğlenceli ve çok ateşliydi. İtiraf etmem hastalıklı ama oynadığımız kedi fare oyununu beğendim.

İçimden bir ses bana yapacağı her şeyin çok daha eğlenceli olacağını söylüyor.

Kendisi yatağa girdi, vücudu benimkinin üzerinde belirdi. Göğüs ucumun çevresini öpüyor, sivri uçlu tomurcuğumun etrafındaki hassas cildi yalıyor ve emiyor ama ağzını göğsümün onu en çok isteyen kısmına koymuyor.

Benimle dalga geçerek ve gözlerindeki muşpilikten zevk alarak diğel göğsümde de aynı hareketleri tekrarlıyor. Karnımı öpmeye başladığında sırtım kamburlaştı, parmak uçları da vücudumu aşağı indirirken hafifledi.

Sıcak avuç içleri bacaklarımın iç kısmına değdi ve bacaklarımın arasındaki ıslaklığı mükemmel bir şekilde görebilmesi için onları iterek açtı.

"Güven bana Violet, verdiğim sözleri her zaman yerine getiririm. Seni becermem için çok yalvartacağım. Ama önce..."

Parmakları şişmiş klitorisime dokunuyor. "Birinci?" inliyorum.

"Önce uslu bir kız ol ve bacaklarını benim için açık tut. Senin tadına ihtiyacım var.

Ağzını bana mühürledi ve bir şekilde amımı yalamada beni öpmekten daha iyi olduğunu öğrendim.

Parmak uçlarım yorganı yumrukluyor, o beni büyülerken tutunacak bir şeye ihtiyacım var. O kanıtıyor *kivardia*ç bırakıldı Onu istediğı şeyden - benden - mahrum bırakmışım ve beni onu beklettiğime pişman edecek.

Dilinin bana karşı çalıştığını hissetmediğim için kendimden nefret ediyorum.

"Senin bu sevimli küçük amcığın bana ihtiyaç duyduğu için sırlıslıkam oluyor." Bir parmağını sokar, ardından bir başkası. Onları yayıyor, beni en lezzetli şekillerde esnetiyor.

"Çok sıkısın." Beni germek için parmaklarını kıvırıyor.

"Sığacak mısın?" Başparmağı klitorisime değdiğinde inledim.

Nefesi uyluğumun iç kısmında sıcak. "Endişelenme bebeğim, her şeyimi almaya hazır olduğundan emin olacağım."

Parmaklarıyla mükemmel bir ritim içinde çalışan dili, ihtiyacım olan tek şey. Çok iyi hissettiriyor, onu tamamen içimde hissetmenin ne kadar acıtacağı umrumda değil. Bunun için çaresizim, her santimimi doldurduğunu hissetmek istiyorum.

Göğüs ucumla oynamak için uzandım ve onun hareketleri benimkiyle birleşince vücudumda dolaşan hislere katkıda bulundum. Vücudumda bir orgazm başlıyor. "Beck," diye inledim, "çok yaklaştım."

Benim sözlerim onu daha çok çalışmaya zorlamak yerine, tam tersini yapıyor. Bana sırtarak uzaklaşıyor. Bu sırtış, mükemmel dudaklarını kaplayan uyarılmamın kanıtını görünce çok daha sıcaktı.

"Henüz gelemezsin bebeğim," dedi, sesinde bir özür imasıyla. "Bunun için beni çok beklettin ve önce senin yalvarman gerektiğinde ciddiydim."

İnledim, orgazma çok yakındım ama yeterince yakın değildim.

Beni bu kadar kolay bırakmayacağını bilmeliydim. Ona bir aydan fazla işkence yaptım, ben

beni bunun için çalıştırmasını beklemeliydim.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde dirseklerimin üzerinde doğrulup bacaklarımın arasından ona baktım. "Beni yalvartman için sana şans verdim."

Omuz silkiyor, ayağa kalkıyor, elini boxerına sokuyor ve aletini serbest bırakıyor. Görünce ağzım açılıyor. Çok büyük. Başparmağını bir precum boncuğu üzerinde gezdirerek boyuna doğru çalıştırıyor.

"Sana söyledim, önce seni tatmam
gerek." "Ve şimdi anladın mı?"

"şimdi yalvarma zamanın geldi, Violet."

31

Beck

Yataktan kayıyor. Onu yakalama ve yalvarmanın canı cehenneme deme dürtümle savaşıyorum. Onun orgazmını dudaklarımda tatmak, aletimi içine gömmeden önce dilimde nabzını hissetmek istiyorum.

Sorun şu ki, ben gururlu bir adamım. Ona bunun için yalvarması gerektiğini söylediğimde, o anda ciddiye almadı. Sözlerimden geri dönecek biri değilim, bu yüzden onu yalayıp yalamak yerine yatağın kenarına oturdum. Gözlerimi bir televizyon konsolu ile yatak arasındaki boşluğa çevirdim.

"Oraya git ve dizlerinin üstüne çök."

Açık alana ihtiyatla bakıyor, parmakları dalgınlıkla amına gidiyor ve yarattığım ıslaklığın içinden geçiyor.

Elimi şaftımdan aşağı kaydırarak dilimi şaklatıyorum. "Çok hızlı değil. Şu anda kendinize dokunmanıza izin verilmiyor."

Dudağını dişlerinin arasında çalıştırıyor. Tartışmasını bekliyorum. Bir kere, o değil. İyi bir kız gibi önümde boşluğa yürüyor, şefkatle dizlerinin üstüne düşüyor. Beni dikkatle izlerken gözleri kocaman açıldı.

Kendimi okşayarak, "Bu daha çok böyle," diye övdüm. Karşımdaki kadınla ilgili kurduğum her fantezi, onun şu andaki görüntüsüne kıyasla başarısız oluyor.

Margo mükemmel çıplak kışını topuklarının üzerine koyarak arkasına yaslandı. "Şimdi ne yapmamı istiyorsun?"

Arkama yaslandım, bir kolum ağırlığımı korumak için yorganın üzerinde dururken, diğer kolum sert uzunluğumu aşağı yukarı hareket ettirmeye devam ediyor. Hiçbir zaman sabırlı bir adam olmadım, ancak önümde manzara olsaydı, dünyadaki tüm sabrı uygulayabilirdim.

Elleri çıplak teninde geziniyor, parmakları pembe, sertleşmiş göğüs ucunu hafifçe sallıyor.

"Ellerini kalçalarına koy," diye talep ediyorum. Dudaklarından geçen şiddetli inilti, yalnızca, beni bu kadar uzun süre reddetmesinin bedelini gerçekten ödemesini sağlamak için, bunu biraz daha uzatma arzumu körüklüyor.

"Özür dilemeni istiyorum," diye başlıyorum.

"Ne için özür dilemem gerekiyor?" Bir çeşit sürtüşme elde etmeye çalışarak kıpırdandı. "Eninde sonunda bunun olacağını ikimiz de bildiğimiz halde bizi bu kadar beklettiğin için." "Sonunda ne olacaktı?"

"Sikişiyoruz, Margo. Benimle New York'a ilk taşındığında sana bu şans vermiştim. Sahip olduğun her fanteziyi, her arzuyu yerine getirmeye hazırdım ve sen beni reddettin.

Ayağa kalkıp ona doğru yürüyorum. Ellerimi ondan uzun süre uzak tutamam. Artık bana ona dokunma, kime ait olduğunu kanıtlama şans verdiğine göre duramıyorum. Onun etrafında

dönüyorum, bir elim hala dünyadaki her zaman yaptığım gibi aletimi aşağı yukarı okşuyor.

"Ne istersem, ne zaman istersem onu almaya alışkınım. Kıçını benim için ağlatmama izin vermek yerine beni beklettin. Beni reddettin. Daha da kötüsü, sen benim lanet küçüklüğümü suçladın.

seni hiç hak etmeyen kardeşim Ben öfkeliydim. Özür dilemek. İkimizi de reddettiğin için ne kadar üzgün olduğunu söyle, belki o zaman sikimi hak edersin.

Yüzüne düşen bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdım. Avucuma eğilip yanağını tenime değdiriyor.

"Üzgünüm."

Parmağımı alt dudağında gezdirip aşağı doğru çekiyorum. "Ne için üzgün?"

Beklettiğim için özür dilerim. Baş parmağımı ağzına bastırdığımda vücudu titriyordu. Dudaklarını parmağımın çevresine dolayarak boğazına derinlemesine bastırmama izin veriyor. Onaylayarak iç çektim, başparmağımı çekip çenesinin üzerinden geçirdim. "Zordu," diye ekliyor.

"Sadece yapmadın *Ben* Bekle bebeğim. Sen yaptın *biz* Beklemek. Acı vericiydi. Saf işkence."

O kadar güzel ki canımı yakıyor. Onu dizlerinin üzerinde görmek, ondan istediğimi isteyerek yapmak dayanılmaz derecede seksi. Gördüğüm en ateşli şey. Beni beklettiği için onu çoktan affettim. Yalvarmaya istekli görüntüsü, yazı tahtasının tamamen silinmesi için yeterlidir. Ama bunu bilmesine gerek yok. Şimdilik, gösterinin tadını çıkaracağım, çok yakında sikimi ona gömmeme ve asla ayrılmama yol açacağını biliyorum.

Parmaklarım yanağına dokunuyor. "Zor olduğunu biliyorum bebeğim. O tatlı amcığın beni istiyordu, beni ondan mahrum etmekte ısrar etsen de beni tam olarak sarsamadın. Rüyalarında bile sana musallat oldum."

"Hayır, yapmadın."

Parmak uçlarım sertçe çenesine bastırdı ve bana bakması için başını salladı. "Bunu tekrarlamak ister misin?"

O gülümser. *Kahrolası Margo Moretti*. Diz çöküp onu becermem için bana yalvarırken bile meydan okumanın bir yolunu buluyor.

"Yapmadın." Bana bakıyor, yeşil gözlerinde pişmanlık belirtisi yok.

"Bunu söylediğine pişman olacaksın." Çenesini bırakarak birkaç adım geriledim ve yatağın kenarındaki koltuğumu geri aldım.

Margo, memnun gülümsemesini saklamaya çalışarak dudaklarını birbirine bastırıyor. Aletimi dudaklarının arasından geçirerek yüzündeki şımarık gülümsemeyi silmek istiyorum.

Demek böyle olacak. Sikim daha da sertleşiyor. Onu dizlerinin üzerinde görmeyi seviyorum ama biraz geri itmesi çok ateşli. Ona ödediğinden daha fazlasını yapacağım.

"Bacaklarınızı açın."

Alnında küçük bir kırıışık oluşur.

"Dizlerini kaydırarak aç," talimatını verdim. "Bana o şişkin kedinin bir görüntüsünü ver."

Tam olarak dediğimi yapıyor. Uyluklarını açarak ıslak ve muhtaç amcığı tekrar görünür hale geliyor. Dudaklarımı yaladım, hala dudaklarımda onun tadı vardı. Artık ondan bir kez tattığıma göre, asla yeterli olmayacak. Her gün onu tatmak, her sabah yatağımdan ayrılmadan önce dilime değdiğini, zevkten kıvrandığını hissetmek istiyorum.

"Şimdi ne olacak?" sessizce soruyor. Sesi birkaç dakika önceki kadar kendinden emin değildi. Belki de şimdi önümde yayıldığına göre, o küstahlığının bir kısmını kaybetmiştir. Ya da belki onu bekletmemden bıkmıştır. Bunu onu öpmeme izin vermeden ve bir daha yapamayacağımı söylemeden önce düşünmeliydi.

"Kendi kendine oyna."

Az önce bana yapamayacağımı söyledin.

Elim duraksıyor. "Fikrimi değiştirdim. Şimdi sana söyleneni yap ve kendinle oyna."

Yanakları kızardı, hassas teni az önceki rüzgarın acısıyla şimdiden hafifçe

pembeleşmişti.

Kaşlarını kaldırıp ona baktım ve bir an için aletimi tekrar boxerımın içine soktum. Öne doğru eğilip onu beklentiyle izliyorum.

Tamamen emin olamayarak beni izlerken birkaç dakika ikimiz de kıpırdamadık. Sonunda eli uyluğuna kıvrılarak ıslaklığın üzerinde kayar. Aklım, odasına girdiğim ve onu uykusunda adımın inerken bulduğum sabah geri alındı. Ne kadar inkar etmek istese de, beni hayal etmeye başladığını biliyordum. Yastıklarından birinin üzerinde öyle bir kıvranıyordu ki, aletim dikkatimi çekmişti.

İşaret parmağı yarığına karşı yukarı ve aşağı sürtünüyor.

"Beni düşündüğün gibi kendine gelmeni istiyorum. Bu sefer amını bu kadar ıslak ve muhtaç olanın ben olduğumu kabul etmekten başka seçeneğin olmayacak. Rüyalarında benimle ilgili hayaller kurmadığını söylerken yalan söyledin, şimdi sana önümde parçalanmandan başka bir seçenek vermeyeceğim, adımın dudaklarından saf bir zevkle dökülüyor.

Klitorisini çevreliyor. Vücudumdaki tüm sinirler yataktan fırlayıp ona kendim için dokunmak istiyor ama ben bu ayartmaya direniyorum. Ona dokunmadığım zamanlarda bile onu çılgına çevirdiğimi kabul etmem için bunu yaptığını görmem gerekiyor. Bana yaptığının aynısı. Küçük eli aletime hiç dokunmadı ve ben onun sağlıklı olamayacak kadar çok hayalini kurdum.

"Neden buraya gelip yapmıyorsun?" Eline karşı ileri geri sallanarak benimle alay ediyor, parmağı içinde kayıyor.

Gülümsüyorum, öne eğiliyorum. "Yalvarıyor musun?"

"Lütfen gel beni becer," diye soludu, parmağını içinde hızlandırdı. Diğer eli, meme uçlarından birini başparmağı ve işaret parmağı arasında ovuşturarak harekete geçmeye başlar. "Sizi beklettiğim için üzgünüm."

"Aferin kız," diyorum. "Bu iyi bir başlangıç."

Beni izlerken gözleri kısılıyor. "Yaklaştım," diye itiraf ediyor, daha da hızlı ileri geri sallanarak. İsteddiği sürtüşmeyi elde etmeye çalışarak kendi eline sürtünüyor ama bu henüz yeterli olmamalı.

Onu yakından izliyorum, parmaklarım onun yerini almak için seğiriyor. Saçları omuzlarından aşağı dökülüyor, kalçaları mükemmel bir ritimle sallanırken mükemmel sivri göğüs uçlarına değiyor.

Onu becermek için sabırsızlanıyorum. Vücudunun mükemmel zeytin tenini bozacağım, ısırp emerek izlerimi bırakacağım. Ona o kadar sert vuracağım ki beni günlerce hissedecek. Beni tekrar almaktan dizlerini zayıflatacağım.

Kalçalarım yataktan ancak boxerımı kalçalarımın altına kaydırmama yetecek kadar kalktı. Yere düşmelerine izin verdim, aletim hevesle fırladı.

Nefesi hızlanıyor, dudaklarından bir inilti dökülüyor. O gelmek üzere. Ama onun bitirmesine henüz hazır değilim.

"Şimdi gelmene izin vermem için bana yalvar."

Parmakları durmuyor ve kendisine söyleneni yapacağına dair herhangi bir işaret vermiyor. Elinde ileri geri sallanıyor, orgazma o kadar yakın ki, pes etmeyi reddediyor.

Margo, diye uyardım. "Dur yoksa bu gece benden hiçbir şey alamayacaksın. O küçük parmağın, şu an beni dinlemezsen, geceyi geçirmek için çok iyi bir iş çıkarsa iyi olur. Çünkü sana söyleneni yapmazsan alacağın tek şey bu."

İnleyerek başını geriye atıyor ama parmağı içini itmeyi bırakıyor. Islaklığı uyluğunun iç kısmına sürterek dışarı kaydırıyor.

"Gelmene izin vermem için bana yalvarmanı istiyorum," diye tekrarlardım. "Bunu yapan ben olsam bile mi?"

"Evet."

"Bu hiç adil görünmüyor."

"Adil olmayan, ne kadar süre bunun kaçınılmaz değilmiş gibi davrandığın."

"Gelmem gerek," diye soludu, parmaklarını beni en çok istediği noktaya yaklaştırdı. "Seni beklettiğim için özür dilerim dedim. Ne düşündüğümü bilmiyorum. Şimdi *Lütfen*, Beck, kendimi zorlamam gerek yoksa senin yapmana ihtiyacım var."

"Kendini parçalara ayırmanı izlememe izin ver bebeğim. Yeter ki bunu yaparken benim adımları inle."

Bu kez, iki parmağını gidebildiği kadar derine iterken inleyerek içine ikna ediyor. "Seninle yattığımı hayal et, Margo."

Elim bir kez daha aletimi bulduğunda gözleri kapandı. Yarın yürüyemez hale gelene kadar bütün gece onu becermeye bu kadar kararlı olmasaydım, o zaman gelişini izleyerek bitirirdim. "Senin amcığının açgözlülükle beni ele geçirmesinin nasıl bir şey olacağını hayal ederek sikimi okşuyorum."

"Aman Tanrım," diye inliyor, vücudu zevkten titriyor.

Başımı sallıyorum. "Hayır, sana inlemeni istediğimi söyledim *Benim* geldiğinde adını Seni elinden sıırılsıklam eden Tanrı değil."

"Beck..." Hassas deriyi yoğururken göğsünü tutan eli titriyor. "Senin içine girmenin tüm farklı yollarını düşündüm."

"Nasıl olduğunu söyle bana," diye soludu. Kalçaları bir yandan diğer yana hareket ederken parmaklarını klitorisine bastırıyor, daireler çiziyor.

Onun hızına ayak uydurarak ve daha hızlı bir adımla aletimi okşayarak sıırttım. "Mutfak tezgahında ya da yemek masasında birlikte yediğimiz her yemekte, kendimi masanın üzerine dayadığımı ve onun yerine seni yemek yaptığımı hayal ettim. Seni kenara çekip içine atmadan önce yalayıp tadacağım onca yeri düşündüm."

"Beck," dedi nefes nefese. İnlemeleri omurgamdan aşağı ürpertiler gönderiyor. Neden denemeden bile bu kadar seksi olmak zorunda?

"Ofiste, seni masamın üzerine eğdiğimi ve kendimi arkadan senin içine gömdüğümü hayal ettim. Önümde her ayağa kalktığında o mükemmel kıcını ellerimle işaretleyeceğimi hayal etmiştim. *Benim* çalışanlar. hayal ettim *canlı* Seni arkandan ittiğimde kırmızı baskının nasıl görüneceğini ayrıntılarıyla anlat, işe aldığım insanların önünde beni sorgulamanın bedelini ödeteceksin."

Başı yüksek bir inilti ile geriye düşer. Onu görür görmez gelmeden önce kendi elimi yavaşlatmalıyım.

"Yaklaştım," diye soludu, yerde bir aşağı bir yukarı zıplayarak. Parmakları klitorisini bastırmak için çalışıyor. Boştaki eli meme ucunu çekiyor. Kenardan itildiği anı ağzının aralandığını ve dudaklarından yüksek bir inlemenin kaçtığını anlayabiliyorum. "Beck," diye nefes alıyor.

"İşte bu," diye övdüm, "gelirken adımları söyle bebeğim. Kimin sana böyle hissettirdiğini hatırla. Bana bu kadar uzun süre işkence ettikten sonra iyi bir kız gibi gelebileceğini sana kimin söylediğini hatırla."

Orgazmdan dönüşünü hayranlıkla izliyorum. *Kahretsin*, Serbest bırakılmasının dalgalarını aletime, ağzıma, parmaklarıma sürdüğünü hissetmek için sabırsızlanıyorum. Lanet olası herhangi bir vücut parçamı alacağım.

Sonunda gözleri fal taşı gibi açılıyor. O açgözlülükle ona bakarken dilini dikizleyerek, benim horoz ovuşturma beni içine alır.

"Tatmak için sabırsızlanıyormuşsun gibi aletime bakıyorsun, Violet."

Kendimi aşağı yukarı ovuştururken bana ne yaptığını tam olarak bilerek dudağını dramatik bir şekilde yalıyor. "Bekleyemiyorum," diye yanıtlıyor.

"Aletimi boğazına sokmamı mı istiyorsun? Söylediğin için bile o ağzını cezalandırmak için

bu asla aramızda olmayacak mı?"

Heyecanla başını salladı ve bana aç gözlerle baktı. Sözlerini kullan. Bunu ne kadar çok istediğini söyle bana."

"Senin tadına bakmak istiyorum, Beck. Ağzımda sertleştğini hissetmek için seni çılgına çeviren kişi olmak istiyorum. Ne kadar ileri gideceğini bilmesem de seni ne kadar ileri götürebileceğimi test etmek istiyorum..." Boyuma bir aşağı bir yukarı bakarken gözleri kocaman açıldı.

"Bunu ne kadar çok istediğini göster bana. Bana doğru sürün ve bunun için yalvar.

32

Margo

Yüzündeki ciddi ifadeyi görmesem şaka yaptığını düşünürdüm. Hayatımda hiç birinin beni becermesi için böyle yalvarmak zorunda kalmamıştım ve özellikle onlara ne kadar çok ihtiyacım olduğunu kanıtlamak için onlara doğru sürünmek zorunda kalmamıştım.

Ama Beck hiç kimse gibi değil. Bunu biliyor ve benim de bildiğimden emin olmak istiyor. Aramızdaki bağı inkar etmeye kalkıştığım için bile bu benim cezam.

Muhtemelen beni neden bu kadar tahrik ettiğini araştırmalıyım. Başka biri bana onlara doğru sürünmemi söyleseydi, onlara cehenneme gitmelerini söyler ve oraya sürünerek gitmelerini söylerdim.*Ben.*

Beck dışında herhangi bir erkek.

Beck için öne doğru eğildim, avuç içlerimi tırmalayan tüylü halıyla birleştirdim. Yalvarmak için dizlerime binmekten dizlerim çoktan ovuşturdu. Ya da belki de ben kendi kurtuluşumun peşinden koşarken halının üzerinde kaymalarındandı. Her iki durumda da, nihai hedefin ne olduğunu bilseydim, memnuniyetle odanın bir ucundan ona doğru sürünürdüm.

Eli kalın boyunda yukarı aşağı hareket ediyor, anı baştan tekrarlamadan önce başparmağı uçta geziniyor. Oral seks yapmaktan hiçbir zaman gerçekten zevk alan biri olmadım, ama ona ne kadar kalın ve uzun olduğunu nasıl uyduracağımdan bile korkmama rağmen, ağzımı onun üzerinde gezdirme düşüncesine hevesle sabırsızlanıyorum.

"Bana sürün, Margo."

Dediğini yaptım ve aramızdaki mesafeyi yavaşça kapattım.

"Çok seksisin," diye mırıldandı, gördüğü en seksi şey benmişim gibi bana bakarak.

Açık.

Bunu başka biriyle yapmaktan utanırdım ama onun için her şey farklı. dizlerimin üzerinde bile ona doğru sürünerek, kendimi her zamankinden daha seksi hissediyorum. Açık bacaklarının arasında durdum. Ellerim tereddütle yukarı uzandı ve sert kalçalarının üzerinden geçti. O kadar çok kas var ki, her birini inceleyerek zamanımı alabilir, onları ezberleyebilirim, böylece geri dönüp onları kusursuz bir hassasiyetle çizebilirim.

"Bunu bana sadece sen yaptırabilirsin," dedim ona, ellerimi bacaklarının üzerinde gezdirerek zaman ayırarak. Sert zemin dizlerimi ısıtıyor ama rahatsızlığı zar zor hissediyorum. Daha yeni gelmiş olmama rağmen, tekrar yapmaya hazırım. Bu sefer bana dokunmasıyla. Bunu hangi parçasının yaptığı benim için önemli bile değil, yeter ki öbu sefer yapan

Saçlarımdan tuttu ve beni kendine doğru çekmek için çekiştirdi. Yüzümü yüzüne yaklaştırdığında dizlerim bir anlığına yerde asılı kaldı. "Doğru anladın." Parmakları saçımın ağrıyan noktalarını geçici olarak ovuşturdu. "Ve sakın bunu unutmaya kalkma."

Sözleri bacaklarımın arasındaki yeri ihtiyaçtan sızlatıyor ama gözlerindeki bakış

benim klitoris kesinlikle zonkluyor. Bakışlarında o kadar çok sahiplenme var ki, sanki başka bir adam için dizlerimin üstüne çökmeyi düşünsem dünyayı yerle bir edermiş gibi. Tam burada, şu anda, önümde oturandan başka hiçbir erkekle bir şey yapmayı hayal etmezdim.

Burada neler olduğunu merak ederek gözlerinin içine bakıyorum. Birbirimizi öfkeyle becermemizi ve bunu sistemlerimizden çıkarmamızı bekliyordum ama gözlerindeki ateş, benim gözlerimde gördüğünden emin olduğum arzu, bunun tek seferlik bir şey olmayacağını açıkça ortaya koyuyor. Olasılıklar aklıma gelince amım kasılıyor.

Beckham Sinclair ile çok şey yapmak istedim. Şu anda, onu ağzımdan boyuna çözmek istiyorum. Aşağıya baktım, dilimi dudağımın üzerinde gezdirdim.

"Aletime böyle bakmaya devam edersen, onu boğazından aşağı itip ne kadar dayanabileceğini görmek zorunda kalacağım."

Yaklaşmak için eğildiğimde dudaklarım aralandı. "Dene beni," diye fısıldadım.

"Sana sahip olmak için beni bu kadar beklettikten sonra sikimi hak ettiğini düşünüyor musun?" "Senin için telafi edeceğim."

Yutuyor, tanımlanmış Adem elması aşağı yukarı sallanıyor. Parmakları yavaşça yüzümün yanında gezindi. Yüz hatlarındaki normal keskin bakış yumuşar, arzu hala içlerinden parlar. "Çok fazlaysa bana söyle, Violet."

Tek ihtiyacım olan sözleri, onu ağzımda mahvetme arzumu körüklüyor. Bakışlarımı ondan kaçırıp devasa ereksiyonuna odaklandım. Üstü parlıyor, ucundan zerre sızıyor.

"Sadece bakacak mısın?" diye sorar, sesi pürüzlüdür.

Uzanıp parmaklarımı etrafında kıvırdım. O kalın, bir kez aşağı yukarı ovuştururken parmak uçlarım neredeyse değmeyecek kadar yakın. Aleti elimde seğiriyor, başı zevkle geriye düşüyor.

"Siktir," diye homurdandı. Elimi biraz daha hızlı hareket ettirirken biraz daha sıkarsam ne olduğunu gözlemleyerek onu büyülenmiş bir şekilde izliyorum.

Ağır aletini kavrayışında hissetmeye zaman ayırırken dişlerini sıkıyor. Parmak uçlarım gövdeden aşağıya doğru akan kalın damarların üzerinde geziniyor. Eğildim, ağzım ucunun üzerinde geziniyordu. Ondan olabildiğince fazlasını ağzıma sığdırmaya kararlı olarak iç çektim.

Genişçe açıp dilimi dişlerime bastırarak onu almaya başlıyorum. Onu alabildiğim kadar ağzıma iterken dudaklarım ona dolandı. Kendimi biraz daha ileri iterken dişlerinin arasından hava tısladı, aletin ucu gırtlığımın arkasına çarptı.

Yavaşça bir ritim ayarlarken Beck'in parmakları bir kez daha saçlarıma dolandı. Boğazımı açmaya çalıştım, onun daha çok içime girmesine izin verdim. Alabildiğim kadar alsam da, boğazımda hissettiğim baskıdan gözlerim buğulansa da ondan hâlâ kaldıramayacağım kadar çok şey kalmıştı. Poposunu aşağı yukarı okşadım, parmaklarım ağzımla uyum içinde çalışıyordu.

"Lanet olası." Beck inledi ve kafa derimin üzerine daha fazla baskı uygulayarak kendini boğazımdan daha derine itti. Neredeyse öğürecektim ama fiziksel olarak mümkün olduğu kadar ondan kurtulmaya çalışarak bununla mücadele ettim. Çıkardığı sesler, onu mümkün olduğunca derine her aldığımda mide kaslarının kasılması, tüylerimi ürpertiyor. Bununla ilgili her şey çok sıcak.

"İşte bu, bebeğim," diye nefes alıyor. "O gırtlığını benim için aç. Kahretsin, çok iyi gidiyorsun. Parmakları saçlarımda sıkılaşıyor. "Artık daha hızlı gideceğim, Margo. Sadece çok gelirse bana söyle.

Adımlarını hızlandırırken kalçaları bir anlığına yataktan kalktı. Her tepkisini hayranlıkla izlerken, her istediğini, neye ihtiyacı varsa yapmasına izin verdim. Ağzımı beceriyor ve ben onun her pis saniyesine bayılıyorum. Beck'in kontrolünü bu şekilde kaybetmesine neden olanın ben

olduğumu bilmek bacaklarımın arasını daha da çok zonkluyor. Ondan alabildiğim kadar çok santim almaya devam ederken kalçalarımı birbirine sürttüm. Kendime ait olanı bulmaya çalışırken, uyarılmamın kalçalarımı kaplayan ıslaklığını hissedebiliyorum.

sürtünme.

Kalın aletin ağzıma her pompalayışında, ucu boğazımın arkasına çarptığında, göz kapaklarımda daha fazla gözyaşı birikiyor. Sonunda onlarla daha fazla mücadele edemiyorum, baskının yarattığı yaşlar yanaklarıma düşüyor, durmak için herhangi bir hareket yapmıyorum. Hiçbir şey yapamayacak kadar çözülmesini izlemeyi seviyorum ama benden ihtiyacı olanı almaya devam etmesine izin ver.

Çenem ve dudaklarım ona uymak için gerildiğim için ağrıyor ama durmayacağım. Ağzım ve elim bir uyum içinde çalışmaya devam ediyorum. Dudaklarından hafif bir inilti kaçarak beni kışkırttı.

Beckham Sinclair'in gelmesini sağlamak istiyorum. Sanırım sikini ağzımdan kurtardığında yolumu bulmaya çok yakıным. Gözlerim onu buluyor. Gözlerindeki çaresiz bakışı görene kadar şikayet etmeye hazırım.

"O akıllı ağzını sikmeyi ne kadar sevsem de, senin içini istiyorum."

Alt dudağım dışarı fırlıyor. Onun için ne kadar azgın olsam da, kendini içime gömdüğünü hissetmek için çaresizken, sadece ağzımı ve elimi kullanarak onu paramparça etmek istedim.

Beklemesi gerekecek. Ona bitirmediğimi söyleyemedim, beni yerden kaldırıp kendisine doğru çekiyor.

Elleri kabaca yüzümü kavradı ve beni burun buruna gelene kadar kendine çekti. Şu anda kendimi açıkta ve savunmasız hissetmeme neden olan şey çıplak olmamak. Beck'in ruhumun derinliklerine bakması, görmesini istediğimden emin olmadığım şeyleri görmesi, bu anı ağır hissettiriyor. Ağırlık kötü hissettirmiyor, aslında tam tersini hissettiriyor ama bu farkındalık ürkütücü.

"Seninle ne yapacağım ben?" diye soruyor, sesi boğuk. Gözleri yüzümde geziniyor, parmakları tembel tembel elmacık kemiklerimin üzerinde gezinirken nazik. Birkaç dakika önce, yüzümden yaşlar akana kadar aletini boğazıma vurduğu düşünülürse bu jest çok tatlı.

"Sik beni," diye cevap verdim, kelimeler daha çok bir yalvarma olarak çıkıyordu. Bacaklarımı kaldırarak, üstüne binene kadar kucağına tırmandım. Penis kıcıma sürtünerek tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Yanaklarımdaki tutuşu gevşemedi. Aksine, burnunu kulağımın üzerine sürttüğünde daha da sıkılaşıyor. Ah merak etme bebeğim. Vücudun artık beni kaldıramayacak hale gelene kadar seni defalarca becermeyi planlıyorum. Ve sonra baştan yapmayı planlıyorum çünkü beni çok uzun süredir tamamen senden mahrum bıraktın. ne yapacağımı soruyordum*sonrasında*"

"Sonrasında?" Kalçalarım ona karşı çalışmaya başladı. O kadar ıslanmıştım ki, onun üzerinden zahmetsizce süzülüyordum. Bizi mükemmel bir şekilde hizalarsam, kalçalarımın sadece bir hareketi onun üzerine kaymasını sağlardı.

Boynumu öpüyor. Dili, dişlerinin kıstırdığı kısımlara masaj yapıyor. Görünüşe göre Beck ile böyle olacak. Sert ve sonra yumuşak, zevk almadan önce cezalandırıyor. Mutluluktan başımı döndürüyor. Sanki bir ilaca dokunmadan kafam iyiymiş gibi.

Hafifçe geri çekildiğinde nefesi boynumda sıcaktı. "Evet, sonra. Bu akşamdan sonra. Bu otel odasından ayrıldıktan sonra. Bu sadece bu geceye ait bir şey olamaz. Şu andan itibaren sonsuza dek her lanet olası günde senin amından -senden- bir ev yapamazsam kesinlikle delireceğim.

Sözleriyle içim kasılıyor. Tanrım, çok güzeller. Sözlerinin nasıl bu kadar kirli olup aynı zamanda bu kadar şiirsel olabildiğini bilmiyorum.

Beck, diye inledim. Onun için çaresizim. Penis daha fazlasına ihtiyaç duymama yetecek kadar girişime bastırıyor. Onu çok istiyorum. Ona umutsuzca ihtiyacım var.

Meme uçlarımdan birini ağızına aldı ve ucunu ıslaklığıma sürttü. Hassas klitorisime karşı hissettiğim duygu beni kendinden geçirerek inletiyor. Geri çekildiğinde soğuk hava, ağzının yanında kalan ıslak noktayla buluşur. "Margo," diyor, uyaran bir ses tonuyla.

"Hm?" Kalçamı ona doğru sallıyorum. Ne zaman kendimi onun üzerinden kaydırabileceğimi, onu kendime kaydırabileceğimi düşünsem, kalçalarını benden uzaklaştırıyor ve tam olarak istediğim şeyi almamı engelliyor.

“Beni bir daha mahrum etmeyeceğine dair yemin et. Bana o tatlı küçük amcığının şöyle olduğunu söyle

olduğum gibi benim için çaresiz. Bu cehennem çukurunu terk ettikten sonra da orası benim olacağına yemin et. Yarın hala benim olacağına söz ver."

Daha derine oturdum, aletin başını klitorisime bastırdım. Kalçamı döndürerek yüzünü kavradım ve bana bakmasını sağladım. "Yalnızca bunun için yalvarırsan," diye takılıyorum, beni nasıl yalvarttığını anımsayarak. Aslında onu yalvartmayacağım ama rol yapmak eğlenceli.

Gözleri arzuyla parlıyor. Genişçe gülümsüyor. İstedğin zaman bana diz çöktürebilirsin, Margo. Aslına bakarsan, tanıştığımız andan beri onların üzerinde olduğumu düşünüyorum."

"Tanıştığımız an değil," diye hatırlattım ona. Görünüşe göre ailesinin yazlık evinde tanıştığımız, ne yazık ki onun yerine Carter'ın kolunda olduğum zamanı unutmuştu.

Bizi aşağı çekiyor, vücutlarımız yumuşak yorganla çarpışıyor. "İlk lanet andan itibaren."

33

Beck

Ona soru sorması için zaman vermiyorum. Daha iyi düşünmeden kelimeler ağzımdan döküldü.

O üzerimdeyken kalçasını kavradım ve artık liderliği ele geçirmesine izin vermiyordum. Islaklığını gerilen aletime sürttüğünde çok eğlenmişti. İçeri girip ona çarpmamak içimdeki her şeyi almıştı. Kendimi onda kaybetmek istediğim kadar başka birinde kaybolmayı hiç istemedim.

Onu yaladığımda amcığı parmağımı sıkıyordu. Etrafıma sarılmıştı, ne kadar sıkı olduğunu gösteriyordu. Aletimin ucunda ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyordum ama benim için iyi ve hazırlıklı olduğundan emin olmak istiyorum. Onu içeri kaydırduğımda, kendimi dizginleyemeyeceğim. Sonunda ona girdiğimde, o kedinin benim için hiç olmadığı kadar hazır olduğunu bilmem gerekiyor.

Kalçalarından tutup tüm vücudunu kendime doğru çekiyorum. Elleri göğsüme düşüyor. "Ne yapıyorsun?"

Seni güzelleştirmek ve aletim için hazır hale getirmek istiyorum.

Kıvraniyor, heyecanını üzerimde gezdiriyor. Kullandığım kelimelerin onu etkilemesine bayılıyorum. Ona dokunmama bile gerek yokken o çok ateşli ve bana muhtaç. "Hazırım. Sana ihtiyacım var Berk."

homurdandım. Onun her bir kahrolası mükemmel santimini ezberlemekten başka bir şeyi nasıl yapacağımı bilmiyorum. Benden önce erkeklerle beraber olmuşken, benden sonra başka bir erkeğin olma ihtimalinin hiç olmadığını ona hatırlatmak için onun içinde sonsuza kadar kalabilirdim.

"Benim de sana ihtiyacım var. Bir şeye ihtiyacım olduğundan daha fazla. Ama her şeyimi alabilmen için seni hazır hale getirmek istiyorum."

Kalçaları aynı anda yüksek sesle inliyor. "Alabilirim.*Lütfen*, Berk." "Siktir, Margo, yalvarmana bayılıyorum."

"Öyleyse beni becer."

Aramızdaki itme ve çekme, neredeyse dudaklarından dökülen inlemeler kadar sıcak. Sözlü tartışmamız, klitorisine karşı dilim kadar ya da ağzına gömülü aletim kadar ön sevişme.

"Seni becermek için her türlü niyetim var bebeğim. Buna güvenebilirsin. Ama önce, senden başka hiçbir şey soluyamayana kadar yüzümü becereceksin.

Sözlerim onu duraksatıyor, kalçaları artık ileri geri sallanmıyor. Dudakları ayrılıyor. "Ne?"

Ellerim beline düşüyor, onu aynı anda hem kaldırıp hem çekiyor. Yüzüme oturmanı istiyorum, dedim yavaşça.

Başını sallıyor, gözleri kocaman. "Yapamam. Yani ben hiç-"

İstediğim yere yaklaşan amına bakarak dudaklarımı yaladım. "Daha da fazlası

bana getirme sebebi. Sana ne kadar benim olduğunu kanıtlayacağım.

Beni tereddütle izliyor. "Emin misin?"

"Bu korkunç bir soru. Elbette eminim."

Onu vücudumdan çekip, şişmiş, ıslak amcığıyla ağzımı dolduruyorum. Dilim alt dudağımda geziniyor. Onu en son tattığımdan bu yana uzun zaman geçmedi, yine de hala açlıktan ölüyorum.

Tutunacak bir şey bulmak için yatak başlığını kavradı. Amcığı dilimin hemen üzerinde geziniyor, dilimle klitorisini daire içine almadan önce onu sonuna kadar aşağı çekmeye çalışıyorum ama yatağı iyi bir şekilde tutuyor ve artık vücudunun aşağı inmesine izin vermiyor.

"Yüzümü sikeyim bebeğim," dedim onu tekrar çekiştirerek. Bunun onu tamamıyla rahat olmaya ikna edeceğini umarak dilimi onun üzerinde gezdirdim.

İnliyor ama vücudunun tamamen gevşemesine izin vermiyor. Kollarımı kalçalarının üzerinden geçirip onu aşağı çekiyorum.

"Beck," diye inledi, ben dilimi içine sokarken. "Seni boğacağım."

Uyluklarını benim için daha da genişlettim, onu baştan çıkarabilmem için daha da fazla açtım. "İşte mesele bu. Bunu yapanın ben olduğumu bilerek, senin damlayan ıslak amında boğulmak istiyorum. Geldiğinde, bunu kendime karşı hissetmek istiyorum, Violet. Aradaki her kıvrınmayı, spazmı ve diğer her şeyi hissetmek istiyorum. Ve bunu bir kez yaptığımda, senin o tatlı küçük amcığının her santimimi almaya hazır olduğunu anlayacağım.

Sonunda vücudu gevşedi, yüzüm onun ıslaklığına gömüldü. "Böyle iyi bir kız."

Onu yalayıp kucakladım, parmaklarım kıcının dikişinde aşağı yukarı koşturuyor. İnlemeleri yükseliyor, kalçaları inip kalkıyor. Yakın olması gerektiğinden emin olana kadar dilim onun en hassas noktalarına karşı acımasızdı. Artık kendini tutmamasına bayılıyorum. Tüm ağırlığı yüzüme biniyor ve her saniyesinde büyüleniyorum.

Tam da ondan istediğim şeyi yaparken göğsünden yüksek bir inilti çıkıyor - yüzümü güzelce beceriyor - en iyi hissettiren hızı seçerken kalçaları kaotik bir hareketle hareket ediyor.

Ah Beck, geliyorum, diye bağıyor. Yüzümü sürerken parmakları yatak başlığına yapıştı. Kalçalarını benden uzaklaştıran kadar yalamayı bırakmadım. Sürünüyor, vücudumdan aşağı kayıyor, ta ki

Onunla bir kez daha göz göze geliyorum. "Bunun böyle hissettirebileceğini bilmiyordum..."

Çabucak, onun altından çıkıp vücutlarımızı döndürüyorum. Şimdi altımda yatarken, bana diz çöktüren kadını takdir etmek için bir dakikamı ayırdım. Her yöne çılgınca uzanan saçlarıyla, arzuyla kızaran yanaklarını çerçeveleyen bazı parçalarla nefis görünüyor. Margo düzgün bir şekilde becerilmiş gibi görünüyor ve benim aletim henüz onun içine girmedi bile.

Onunla işim bittiğinde neye benzediğini görmek için sabırsızlanıyorum. Aklımda sonsuza kadar yanacağını şimdiden söyleyebilirim. Bundan sonra ne yapacağımı merak ederken beni merakla izlediği görüntüsü. O gece ailemde onun yüzündeki benzer bir bakışı hatırlıyorum. O zamanlar çıplak değildik, vücutlarımız zar zor birbirine değiyordu ama onu şimdi olduğu kadar o zaman da çaresizce istiyordum.

Gözleri yüzümden geziniyor. Uzanıp parmağını dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Yüzünün her yerindeyim."

Bundan utanmış görünmüyor ya da bundan hiç emin değil. Aslında, aç bir şekilde dudaklarıma bakarken kalçalarını gergin aletime yaslıyor. "Yüzümden boşalmanı görmek seni tahrik ediyor mu?"

Gözleri kafasına döndü, vücudu sözlerim karşısında titriyordu.

Yaklaşp dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. "Kendini dudaklarımda görmek seni tahrik ediyorsa, dilimin tadına bakmak seni ne kadar çılgına çevirecek acaba?" Açlıktan ölmüş bir adam gibi dudaklarının kenarlarını yalayarak dilimi ağzına soktum.

Bana doğru sallanıyor, ereksiyonumu girişiyle neredeyse mükemmel bir şekilde hizalıyor. Sadece baskı uygularsam, onu benim için genişletiyor olurdum.

Amına bakıyorum. "Tanrım, Margo, benim için sırlsıklam oluyorsun bebeğim."

Sırtı yataktan sarkıyor. "Beck, beni şimdiden becermezsen onu kaybedeceğim."

Sırtttım, aletimin başını şişkin dudaklarının arasından geçirerek. Kahretsin, benim için çok hazır. Hayatımda gösterdiğim en sabır bu. İç çamaşırlarını duşta gördüğüm andan beri içine düşme dürtümle savaştım. Yine de bir mucize eseri, zamanımı aldım.

Ama sonunda zamanı geldi.

Margo Moretti'yi becereceğim. Hayallerimin çoğuna musallat olan kadın. Son bir yıldır sahip olduğum her lanet fantezide yer alan kadın.

Dilimin sadece ucunu içine sokarak şaklatıyorum. Ben sadece bir inçlik bir mesafedeyim ama o kadar yüksek sesle inliyor ki, kendimi onun içine soktuğumda ondan hangi sesleri çıkarabileceğimi bilmek için can atıyorum. "Beni daha fazla bekletmeyeceğim."

"Tanrıya şükür," diye yanıtladı, beni daha derine götürmeye çalışmak için kalçalarını oynatırken yüz hatlarında tam bir coşku vardı.

Başım la klitorisini turlayarak ondan ayrıldım. "Unutma Margo, sana böyle hissettiren Tanrı değıl. Benim adımdan başka bir isim söylersen sana kimin böyle hissettirdiğini hatırlatmanın yollarını bulmam gerekecek. Ve sana söz veriyorum, eğer gereken buysa, günlerce yürüyemeyeceksin."

Hayal kırıklığı içinde inliyor - ya da belki zevkten. Gerçekten, onunla bilmiyorum. Bize gelince, her ikisinin de sürekli bir akışı içinde görünüyoruz. Başka bir şekilde istemezdim. "Bu gerçekten bir tehdit mi?" o da benimkine ateş ediyor.

Bu kadın. O benim sonum olacak. Benim yıkımım. Ve her saniyesinin tadını çıkaracağım.

34

Margo

Beck dilini şaklatıyor. "Siktir, bebeğim. Böyle şeyler söyleyemezsin."

Bana bebeğim dediğini duymak dünyadaki en sevdiğim şey olabilir. Bana neden Violet lakabını koyduğunu öğrenmek bana komik şeyler yaptı ama nedense bebeğim bir anda çok fazla duygulandım.

Kalçamı ona doğru kavislendiriyorum. "Sadece sana pek tehdit gibi gelmediğini söylüyorum. Aslında, bana uzun zamandır verdiğin bir söz gibi geliyor..."

Beck üzerimde geziniyor, gözleri hassas tenimin her santimini takip ediyor. Tüm bu ön sevişmenin bitmesi için can atarak kalçalarımı oynatıyorum. Ağzının beni bu şekilde tüketmesi çok lezzetliydi ama şimdi onu içimde hissetmeye hazırım. Etrafında esnediğimi hissetmek, ona ve sadece ona mükemmel bir şekilde şekil vermek istiyorum. Beni ondan başka herkes için mahvedecek şekilde yapacağına tamamen güvenerek, beni sınırlarımı zorlamasını istiyorum.

"Tehdit ya da söz, sözüme bağlı kalmamın zamanı geldi, değil mi?" Sadece gözlerindeki bakıştan, o söylenmemiş sözü tutacağını biliyorum. Daha önce söyledi. Henüz içime bile girmede ve haklı olmasından korkuyorum - ben onunum. En azından başka kimseyle asla böyle olmayacak anlamında. Nasıl olabilir? Şimdiye kadar hiç kimse bana onun şu anda baktığı saf ihtiyaçla bakmadı. Ondan başka kimsenin bir daha yapacağını sanmıyorum.

Heyecanla başımı aşağı yukarı salladım. Kalçaları duraksadığında içeri girmek üzere. "Prezervatife ihtiyacım var."

"Hap kullanıyorum. Lütfen yapma. Sözlerim beklediğimden daha yalvarıcı çıktı. "Sadece demek istediğim, hepinizi hissetmek istiyorum. Arada bir şey yok."

Çenesi kasılırken gözleri kararıyor. "Margo..." Adım onun ağzından bir uyarı gibi çıktı.

Aceleyle, "Yani, zorunda değiliz," dedim.

Ucu ıslaklığında geziniyor. "Asla asla diye bir kuralım olmuştur."

Bacaklarımın arasından yukarıya bakıyor, gözlerine savunmasız bir bakış. Ona bir prezervatif almasını söylemek için ağzımı açtım. Ben bir şey diyemeden o konuşuyor. Ben de aramızda bir şey hissetmek istemiyorum.

Artık kelimelere gerek yok. Aramızda bir anlayışla, beni itiyor. Biraz, sonunda bedenlerimizi birleştireceğimizi bilmenin zevkinden, biraz da onu alabilecek kadar esnemenin acısından inledim.

"Seni elimden geldiğince hazırladım bebeğim," dedi dişlerinin arasından. "Artık iyi bir kız olma ve her şeyimi alma vaktin geldi."

Kendini bana kaplıyor, beni tamamen onunla dolduruyor. Kendimi tok hissediyorum, ağrı, sikişinin başının hissettiği noktaya çarpmasının verdiği coşkuyla karşılaştırıldığında, donuk bir zonklamadan başka bir şey değil.

en iyi.

"Etrafımda esnediğini, aletime mükemmel bir şekilde şekil verdiğini hissedebiliyorum."

Ellerimi sırtındaki kasları bularak, "Daha fazla," diye yalvardım. Kaşındım, onu içimde daha da derinleştirmeye çalıştım.

Çeneme hafif öpücükler bırakmak için eğilerek yavaşça içeri ve dışarı doğru itti. Eli yukarı kıvrıldı, yüzümü kucaklamadan önce parmakları göğüs uçlarımdan birini çimdikledi. Senin için yavaş gitmek istiyorum, dedi, dudakları ağızma değdi. "Ama siktir et bebeğim, daha hızlısına ihtiyacım var. Daha zoruna ihtiyacım var. Kendime yardım edemiyorum.

Kalçalarım, vücudum onun istediği aynı şeyler için çaresiz.

"İstedğim bu," diye mırıldandım. "Alabilirim."

Kalçalarını bana doğru çekerken göğsünden yüksek bir hırıltı çıktı ve beni onu tamamen almaya zorladı. Bana doğru koşarken parmak uçları sırtının gergin kaslarına saplandı. Yatak onun gücü altında sallanıyor. Uylukları arkası gövdesine çarptı ve odayı bir şaplak sesi doldurdu.

Kalçaları sert ama ağızımdaki dili tatlı. Midemde alçak basınç oluşması için mükemmel kombinasyon. Gözlerim açıldı, onun da şu anda olanlardan benim kadar etkilendiğinin onaylanması gerekiyor. Şu anda hissettiğim kadar çaresizce birine ihtiyaç duymamıştım. Sırtını tırmalamak, bölgemi işaretlemek, onu alıp ona mükemmel bir şekilde şekil vermek istiyorum ki başka kimseye uymayayım.

Elim sırtında geziniyor, parmaklarım kirli sarı saçlarının arasına dolanıyor. Mükemmel şekillendirilmiş düz dallar, saatler önce kar fırtınasında ilk kaldığımızda karmakarışık hale geldi, ama onları daha da fazla karıştırmak benim görevim haline geldi. Beck'in tüm soğukkanlılığını kırmak, dünyanın geri kalanı için giydiği cepheyi paramparça etmek ve altında ne olduğunu görmek istiyorum.

Saçını çekiştirdim, tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı, o sürekli beni o kadar derinden itiyordu ki kırılacakmışım gibi hissediyordum. Yavaşlıyor, sadece horozunun başı kalana kadar kendini dışarı çekiyor. Sanki gelmenin eşiğinde olduğumu biliyordu ve neredeyse uçurumdan düşme hissini daha da uzatmak istiyordu.

Tek bir basit hareketle saçlarıyla oynayan eli alıp başımın üstündeki yastığa yerleştirdi. Aynı şeyi diğer kolumla da tekrarladı ve iki bileğimi de tek eliyle tutana kadar başımın üzerine kaldırdı. Tüm kontrolü alarak onları yastığa itti.

Tek yapmam gereken kalçalarının her hareketinden zevk alarak istediğini yapmasına izin vermek. "Kendine bak," diye düşünür. İyi bir kız olduğun gibi her santimimi alıyorsun.

İnledim, sırtım yorgandan çıktı. Kalçalarının cezalandırıcı itişiyi karışan sözleri saf bir esriklikti. Asla durmak istemiyorum. Böyle hissetmem gerektiği anlamına gelseydi seve seve defalarca yalvarırdım.

"Bana seni istediğim gibi becerme gücü vermek hoşuna mı gidiyor, Margo?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak. Kelimeler beni başarısız kılıyor. Gelmeye o kadar yakınım ki, bacaklarımdaki birikmeye odaklanmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Bileklerimi elinden kurtarmaya çalıştım, orgazm içimi parçalamadan önce ona bir şekilde dokunmaya, bir şeye tutunmaya ihtiyacım vardı. Parmakları etrafımı sıkıyor, tüm kontrolü ona bırakmaktan başka bir şey yapmama izin vermiyor.

"Aramızdaki bu çekime bu kadar uzun süre karşı koymasaydın, o tatlı amcığının beni kaç kez hırsıyla ele geçirdiğini bir düşünsene."

inliyorum. Kendime yalan söylediğim ve bu olmayacakmış gibi davrandığım her saniyeden

nefret ediyorum. Vücudumun onun dokunuşuyla her an yanabileceğini bilseydim, muhtemelen kaçınılmaz olanı bir ay önce kabul ederdim.

"Sana hissettirebilirdim*Bu yüzden* için iyi*Bu yüzden* uzun," dedi alçak sesle.

Eğilip meme ucuma hava üfleyerek hassas tenimi aşırı hızlandırdı. Onun dili

sivri etin etrafındaki cildi okşar. Sanki aynı anda her yerdeydi. Aniden çok fazla oluyor ve artık dayanamıyorum. Tüm vücudum havai fişeklere dönüşürken göğsümden bir inilti yükseldi.

Beck, benden orgazmın her son saniyesini sağarak beni itmeye devam ediyor. O kendi kurtuluşunun peşinden koşarken kaslarımın onu sıkıca sardığını hissedebiliyorum.

"Aletime geldiğinde çok seksi oluyorsun," diye homurdandı, dudakları hâlâ göğüs ucumun yanındaydı. Göğsümün etli kısmını ısıyor. "Senin o güzel kedinin beni sımsıkı tuttuğunu hissetmeye kafayı takacağım."

Bedenim harcanmalı. Benden zaten üç orgazm başardı, bu benim özel bir küçük mor arkadaşım sayesinde yalnızca bir kez yaptığım bir şeydi. Şimdiden bacaklarımın arasında hafif bir ağrı hissedebiliyorum ama durmak istemiyorum.

Beck'in yüzündeki ifade bana onun da işinin bitmediğini kanıtlıyor. Sırıttı, sonsuza dek hatırlayacağım bir şeyi yavaşça içimden içeri ve dışarı iterken göğüslerimin arasında gezinip durduğunu görünce sırıttı.

"Sözlerimi yerine getirmeye daha yeni başladım."

35

Beck

Sonunda Margo'yu sikmenin benim için bir şeyleri değiştireceğini biliyordum ama bunun bu kadar felaket hissettireceğini düşünmemiştim. Etrafıma dolanma şekli, beynimi onun benim için yaratıldığını düşünmesi için mükemmel bir şekilde kandırıyor. Birlikte mükemmel olduğumuzu. Bana sadece bir yıl söz vermesi çok yazık. Maskaralığımızı -eğer buna öyle diyebilirsiniz- mümkün olduğu kadar uzun süre devam ettirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Bana izin verseydi, sadece onu becermek için onunla sonsuza kadar savaşacağıma oldukça eminim.

Vücudunun benimkinin altında gevşediğini hissettiğimde, önu yorgana oturana kadar onu çevirdim. Kalçalarını yukarı kaldırarak, bir kez daha onun sıırsıklam ıslak amıyla aynı hizaya geldim. Uyluklarının arkasında, kalçalarımın ona çarptığı yerden küçük kırmızı işaretler var. Aramızda olup bitenlerin fiziksel olarak hatırlatılması fikrini seviyorum. Hissediyorum, o hissetse iyi olur ama üzerinde zararsız küçük izler bırakmakta yanlış bir şey yok. Ona bakmaya cesaret eden herkese benim olduğunun kanıtı olarak bırakmak.

"Bana dizlerinin üzerinde sürünürken çok seksiydin. Sikimi ağzına tıkarken dizlerinin üzerinde daha da seksi." Avucum kışının kıvrımına sürtünüyor. "Ama siktir et bebeğim, dizlerinin üstüne çökmüş, kışın havada, amın beni tekrar alt etme beklentisiyle damlıyor, dizlerinin üzerinde en sevdiğim manzara olabilir."

Yüzü yastığa gömülürken bile inlemesi duvarlardan sekiyor. Sözlerimin onu etkisi altına almasına bayılıyorum.

Parmak ucum, yanaklarının arasındaki dikişin üzerinde geziniyor. Hiç dokunulmamış bir nokta bulup bulmadığımı merak etmeme neden olarak irkildi. Bir an daha onun dışında olmak istemediğimden, vücudunu terk eden yüksek sesli nefesin tadını çıkararak bir kez daha içine daldım.

Sözlerime, dokunuşuma, sikime karşı çok tepkili; Ben buna bağımlıyım. Bir elimi sırtına bastırdım, onu arkadan becerirken onu yatağa ittim. İnemeleri gittikçe yükseliyor ve beni kendi salıverilmeme yaklaştırıyor.

Bir kolu altında kıvrılarak vücudunu benimkine yaslıyor. Yeni pozisyon bir şekilde beni onun içinde daha da derinlere oturtuyor. Margo kollarını boynumun arkasına doladı, ben ona girip çıkmaya devam ederken göğüsleri zıplıyordu. Altımızdaki yatak gıcırdadı, benim belirlediğim cezalandırıcı ritimden yatağın her an kırılabilceğı yönünde bir gıcırtı.

Onu arkadan alırken dizleri benimkilerle örtüşüyor, sırtını önüme yaslıyor. Etrafına uzandım, parmağım klitorisini buluyor. Hassas tomurcuğı ovuştururken kendimi onun içine ve dışına ittiğimi hissedebiliyorum. Ona mümkün olduğu kadar çok ihtiyaç duyduğum için, boştaki elim mükemmel pembe göğüs uçlarını çimdiklemek için uzanıyor. Bu noktada çok yakınım ve etrafımı saran

kaslarından ve dudaklarından dökülen miyavlama ve inlemelerden bir orgazm daha peşinde olduğunu biliyorum.

Bunun şimdiye kadarki en iyisi olmasını istiyorum. Menim çıplak derisini kaplarken adımları haykırdığını duymak istiyorum.

Birlikte ne kadar mükemmel olduğumuzu kanıtlamak için onun mümkün olan her santimini harekete geçirmek benim görevim.

Baş göğsüme yaslanmak için geriye düşerken dudaklarım boynunun yan tarafını öptü.

"Adımı bir daha haykır," diyorum hassas tenine karşı. "Çılgılık at ki bu yerdeki herkes senin kime ait olduğunu bilsin."

"HAYIR."

Cevabını onaylamayarak dişlerimi boynuna sürttüm. Onu dik tutmak için vücudunu benimkine yaslayarak hızımı artırıyorum. Derinin cilde tokat sesi odayı doldurur. Omurgası kavislenirken, amcığı sikimin etrafını daha da sıkı sarıyor. Bana bu kadar mükemmel bir şekilde sarıldığı hissi, kurtulmamın eşiğine gelmeme neden oldu. Onu daha hızlı ve daha hızlı pompalarken omurgam karıncalandı, uçurumdan gönderilmek için çaresizdim.

"Bir tane daha bebeğim," diye homurdandım kulağının yanında. "Benim gibi senin de benim için ne kadar harap olduğunu kanıtlayacak bir tane daha."

"Beck!" diye bağıyor. O benim aletimin her yerine gelirken tırnakları boynumun arkasını ısıyor. Bu sefer, onun uyarılmasının kanıtının şaftımdan aşağı aktığını hissedebiliyorum. Adımı haykırmasıyla birleşen bu his, beni rahatsız eden şeydi.

Şimdi tekrar geldiğini bildiğim için ondan ayrıldım. Yorganın içine düşüyor, orgazmından aşağı inerken hala göğsünden sekerek iniyor. Bileğini tutarak, o mükemmel yüzünü görene kadar vücudunu çevirdim.

Elim aletime düşüyor, sıcak sıvı dışarı dökülene kadar yukarı ve aşağı pompalıyor. Onun için çaresizliğimin kanıtını izlerken, onun vücudunu kaplamasını, gözlerinin kocaman ve şehvetli olmasını izliyorum. Aşağı inerken şaftımı çalıştırmaya devam ediyorum. Tüm bu süre boyunca, Margo gözlerinde şehvetle beni izliyor.

Onun her yerinde benim cum aşağı bakıyorum. "Beni ne kadar çılgına çevirdiğinin belirtileriyle iyi görünüyorsun." Parmak ucumu uyluklarının arasına oturan cum damlalarından geçiriyorum. Islak parmağımı uyluğunun iç kısmında gezdirdim ve şişmiş klitorisini yumuşak bir şekilde daire içine aldığımda durdum.

Margo gerizekalı. "Beck, zar zor hareket edebiliyorum," diye sızlanıyor. "Bunlar ne kadar akıllara durgunluk verse de, iyileşmek için iki saniyeye ihtiyacım var."

Gülümsedim, vücudunu yorgandan çekip kollarımı ona doladım. Ani hareketiyle çılgılık attı. "Seni kirleteceğim," dedi göğsüme doğru.

Parmaklarım karışmış saçlarını yüzünden çekiyor. Başparmağımı kızarmış yanağına dokunduruyorum. "Bu umurunda bile değil," diye mırıldandım, onun mutlak güzelliğini içime çekerek. Her zaman nefes kesici bir şekilde büyüleyici olduğunu düşünmüşümdür, ama iyice becerildikten sonra nefesimi bu kadar keseceğini hayal etmemiştim.

Benden uzaklaştığında bunun nasıl çok alışabileceğim bir manzara olduğunu düşünerek aklımda kayboldum. Bana ata binerken dizleri kalçalarımın iki yanına oturdu. Hâlâ dimdik olan aletim ıslaklığını bastırıyor ama dinlenmeye ihtiyacı olduğunu biliyorum, bu yüzden hiçbir şeye basmıyorum.

Hala eğilmemi ve dudaklarını benimkilere yapıştırmamı engellemiyor. Öpücük yavaş ve uzundu, ikimiz de aramızdaki gerilimden yorulmuştuk ve sonunda patladı. Dili benimkine değiyor, parmakları enseme buluşuyor.

Her nasılsa, öpücük şimdi az önce yaptığımız her şeyden daha samimi geliyor. Bir kadını seviştikten sonra hiç öpmedim. Çoğu zaman yattıktan sonra bir kadının yüzüne bile bakmamayı tercih ederdim. gerekli bulmadım Sonrasında havadan sudan konuşmak ilgimi çekmedi.

Konuşmamı ya da onlara bakmamı, bunu bir daha yapmaya ilgi duymalarını istemedim. Çevremdeki kadınlar olayları yanlış yorumlamakta çok iyiydiler. Gerçeği döndürdüler ve çarpıtarak kendilerine ait çarpık bir gerçeğe dönuştürdüler.

Aynı kadınla asla iki kez yatmayarak doğru şeyi yaptığımı düşünmüştüm. Onlara asla yanlış sözler vermiyormuşum gibi görünmenin centilmence bir davranış olduğunu düşünmüştüm.

ama beni en başta Margo'yla aynı duruma düşüren çok sayıda farklı kadınla -bazılarıyla hiç yatmadığım- görülmüş olmamdı. Bundan şikayet edeceğimden değil. Aslında, beni berbat bir playboy milyarder olarak ifşa etmesi gereken makalenin yazarına teşekkür olarak çiçek gönderebilirim.

Makale, Margo'yu bana yönlendiren şeydi ya da anlambilimden bahsediyorsak, beni Margo'ya götüren şey. Her iki durumda da, onu bana getiren bir şeye üzülemez.

Dünyadaki her zaman sahip olduğumuz gibi öpüşüyoruz. Serseri Colorado'nun ortasındaki bu handa, sanki öyleymişiz gibi. Sonunda, alnını dudaklarıma bastırırken hafifçe gülümseyerek geri çekildi. Orada ona şefkatli bir öpücük verdim, görünüşe göre dudaklarımın her zaman onun çeşitli yerlerinde olmasına ihtiyaç duyuyordum.

Bunu yaptığımıza inanamıyorum, dedi yumuşak bir sesle. "Ne yapmış?"

Seks yaptım. Aman Tanrım, az önce patronumla seks yaptım. Kahretsin, az önce Carter'ın erkek kardeşiyle seks yaptım ve

—”

Yüzümü ondan ayırıp ona öfkeyle baktım. "Gerçekten onun adını söyleyeceksin.

Benim spermim teninde kururken?”

Dolgun dudakları küçük bir Ö. Gözlerindeki pişmanlık, sırf Sinclair'in önemli olan tek kardeşinin o olduğunu ikimize de kanıtlamak için bir kez daha ona düşmemi engelleyen tek şeydi. *Ben*. Uzaniyor, parmaklarıyla yüzümün yan tarafını kavıyor. Sözümü kesmeden önce seni pislik, eski erkek arkadaşımın erkek kardeşiyle nasıl seks yaptığımı anlatacaktım ve her saniyesine bayıldım.

Göğsümde alevlenen kıskançlık biraz köreldi. Başparmağını alt dudağımda gezdiriyor. Kısırdım, onu gülümsettim ve aramızdaki gerginliğin bir kısmını azalttım. Sana böyle sahip olma şansına sahip olmasından nefret ediyorum.

Gözlerime bakarken gözleri yumuşadı. "Muhtemelen bunu kabul etmemeliyim, ama aslında biz... bilirsiniz" -bir an rahatsız görünüyor- "çok şey yapmadık. Belki ilk çıkmaya başladığımızda, ama diğer insanlarla zevk bulduğu anı tam olarak saptayabilirim. Benimle daha az ilgilenmeye başladı.”

Kalçalarını tutuyorum. Ona karşı nazik olmak istiyorum ama parmak uçlarımda gezdiriyor. tenine nasıl bastırıldığını biliyorum, bu naziklik onun vücudunu benimkine karşı tutma şeklini tarif edecek bir sıfat değil. Lanet olası kaybı, diye fısıldadım dudaklarına.

Kendimi tutamadım, onu tekrar öptüm, tadına bakmadan uzun süre kalmak istemiyordum. Sadece aklımdaki diğer şeyleri söyleyecek kadar uzaklaştım. Sana sahip olduğu için ondan ne kadar nefret etsem de, seni elinde tutmayacak kadar aptal olduğu için çok heyecanlıyım.

"Neden?"

"Çünkü artık sana sahibim."

"Birbirimize sahibiz. En az bir yıllığına.”

Yorumunu siliyorum. Bana kalsaydı, ona daha uzun süre sahip olurdu. Sadece bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulmalıyım. Bacaklarını karnıma dolayarak onu yataktan kaldırdım. Bizi banyoya götürürken ciyaklıyor ama hiç itiraz etmiyor. Onu büyük ayaklı küvetin kenarına oturtup, küveti doldurmaya başlamak için kolları çevirdim. Musluklardan akan sıcak su, otel personelinin küvete dizdiği kırmızı gülleri kaplıyor.

Margo beni dikkatle izliyor, etrafımızda bir kez daha buhar yükselmeye başlarken dudaklarını birbirine bastırdı. Su dibe dolduğunda, sessizce içeri girmesi için işaret ettim. Tereddütle bir

parmağını suya daldırıp, tamamen girmeden önce sıcaklığı test ediyor. Onu takip ettim. Sırtım küvetin ucuna dayalı ve onun sırtı bana dönük olacak şekilde rahat bir pozisyon bulduk.

Küvetin kenarında bir şiş baloncuk buluyor ve su etrafımızda yükselirken neredeyse yarısını içine döküyor. Vücutlarımız, baloncuklar yanlardan taşma tehdidi oluşturan kadar tamamen su altında kalır.

Margo baloncuklarla oynuyor ve parmaklarının arasından akmalarına izin veriyor. "Sessizsin. Ne hakkında düşünüyorsun?"

"Daha önceki konuşmamız."

"Carter hakkında mı?"

"Bence onun adını söylediğin için cezalandırılmak istediğin için söylüyorsun..." Omuz silkti. "Belki"

"Bunu hatırlayacağım."

Margo içime daha çok yerleşiyor. "Tamam ama gerçekten, bana ne düşündüğünü söyle. Her zaman kafanın içindesin. Senin o parlak zihninden neler geçtiğini öğrenmek için onu görmek istiyorum.

dilimi tutuyorum Benim "ne kadar" bilmek istediğinden şüpheliyim.*Mükemmel akıl*"son zamanlarda onunla ilgili düşüncelerle karışmış durumda. Sonunda sadece nişanlı numarası yapması gereken biri için kabul edilebilir olandan çok daha fazlası.

Omzunun narin eğimini takip ediyorum. Cildi benimkine kıyasla çok bronz. "Gerçekten bilmek istiyorsun?"

Başını sallıyor.

Benim olmamanı hiç umursamadığımı düşünüyordum da. Ağabeyim olman benim için önemli değildi. Seni istememe engel olmadı. Ve derinlerde bir yerde, sana sahip olmak için hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğimi her zaman biliyordum.

36

Margo

Vücudum onunkinden karşı hareketsiz kaldı. Ona bakma ihtiyacı hissederek başımı çevirdim. Her zamanki sırtışını ağzında bulmayı umuyorum. Bana şaka yaptığını söyleyecek biri, ama bulamıyorum. Bana baktı, kaşlarını hafifçe kaldırdı, sanki ona seslenmemi istiyormuş gibi.

"Yapmadın," diye nefes verdim.

"Bana yalan söylediğimi mi söylüyorsun?"
meydan okuyor. Başımı sallıyorum. "Ben sadece..."

Beck ıslak bir tutam saç yüzümden çekiyor. "İçten içe, bence o zamanlar aramızda bir şeyler olduğunu biliyordun. Sadece kendine itiraf etmek istemediğini düşünüyorum."

Zihnim, unutmaya çalışmak için çok çalıştığım bir anıya fırlıyor. Ne kadar denersem deneyeyim, asla gerçekten gitmeyecek birine.

Kendimi yatağa attım ve uyuyamadığım için derin bir iç çektim. Bütün bir günü güneşte geçirdim, uyku bana kolayca ulaşmalı. Ve yine de değil.

Carter arkamdan horluyor. Gözlerimi devirdim, bu kadar çabuk uykuya dalmasına sinirlenmiştim. Ya da belki de benimle seks yapma vaadiyle gelmiş olmasıydı. İlk başta ona ailenin geri kalanıyla aynı evde yatamayacağımızı söyleyerek tartışmışım. Sahil evinin oldukça büyük olduğunu söylerken haklıydı. Bizi duyamayacaklardı. Israrından sonra, kabul ettim. Yakınlaşmamızın üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibiydi ve erkek arkadaşımı özlemiştim.

Birkaç dakika beni parmaklayarak geçirmesi ve iyiliğine karşılık vermek için uzandığım an durup bütün gün içki içmekten dolayı baş ağrısından şikayet etmesi çok kötü. Orgazm olmamışım ve o yanımda horlarken orgazmı kendim için bulmakta neredeyse hiç rahat hissetmiyordum.

Uykuya dalamama, midemde boşalmanın eşiğine getirilip de alamamanın yarattığı gerginlikle karışarak ayaklarımdaki yumuşak çarşafı fırlatıp ayağa kalkmama neden oluyor.

Carter, kız arkadaşının yataktan ayrıldığını fark edemeyecek kadar derin uykusunda bir santim hareket etmiyor. Karanlıkta eşyalarımı aradım, parmak arası terliklerimi giydim ve köşedeki sandalyeden sanat malzemeleriyle dolu çantamı aldım.

Kapının önüne geldiğimde Carter'a son bir kez baktım. Derinlerde bir yerde, onun uyanıp benden tekrar yatağa gelmemi istemesini umuyorum. Beni önemseyen erkek arkadaşımı geri istiyorum. Şimdi, sanki sevdiği birinden çok baş belasıymışım gibi, bana ilgisiz görünüyor. Ne zaman konuyu açsam, suçu üniversiteden sonra ilk gerçek işine başlamanın yarattığı strese atıyor. O tutar

oraya yerleştiğinde her şeyin değişeceğine söz veriyor.

nefesimi tutmayacağım Uzun mesafeli çalışıyoruz ama ona daha yakın olmak için Kaliforniya'ya taşınıyorum. Belki bu bir şeyleri değiştirir. Derinlerde bir önemi olmayacağından endişeleniyorum. Gerçekten birlikteyken artık benimle neredeyse hiçbir şey yapmak istememesi pek umut verici değil. Ben hala umuda tutunuyorum. O tanıdığım tek gerçek erkek arkadaş, sevdiğim tek erkek. Eskiden olduğumuz şeye - yeniden olabileceğimiz şeye - mümkün olduğu kadar uzun süre tutunmak istiyorum.

Yatak odasının kapısından dışarı çıkmadan önce birkaç saniye daha uyuyan bedenine baktım. Neyse ki Carter'ın ailesiyle kaldığımız birkaç gün içinde evin planını ezberleyebildim. Tatil evleri, büyüdüğüm gerçek evden çok daha güzel. Büyüdüğüm dünyanın ne kadar farklı olduğuna dair bir başka hatırlatma da Carter'ınkinden.

Burada kaldığım birkaç gün içinde, hangi döşeme tahtalarının gıcırdadığını ve hangilerinin gıcırdamadığını öğrendim. Gerekli olduğundan emin olmasam da, onları dikkatle izliyorum. Daha nce Carter'ın bakış açısından, evdeki kimsenin beni duyabileceğini sanmıyorum.

En sonunda mutfağın kapısına geldiğimde tuttuğum nefesi dışarı verdim. Sinclair ailesinden birinin gecenin bir yarısı evlerinde dolaşmamı gerçekten umursayıp umursadığından emin değilim, ama ben de anlamaya alışmıyorum.

Okyanusun arpan dalgalarına doğru koşarken sanat çantamın askısını sımsıkı tutuyorum. Bakacak kadar manzaralı bir şey olmadan büyümüş biri olarak, bu yolculuk boyunca okyanus beni tamamen büyüledi. İlk kez bir okyanus görmesem de, ilk kez bir kumsaldaydım. Ayak parmaklarım kuma değdiği andan itibaren kuma oturmayı ve eskiz defterimde kaybolmayı hayal etmiştim.

Erkek arkadaşımın başka bir reddiyle sersemlemişken bunu yapmayı tam olarak hayal etmemiştim ama önemli değildi. Birkaç huzurlu saat boyunca hiçbir şey düşünmek istemiyorum - Carter dahil.

Bilardo sandalyelerinden birinden kaptığım bir havluyu omzumdan çekip kumun üzerine serdim. Oturup çantamı açtım ve malzemelerimi özenle etrafıma yerleştirdim. Yolculuktan önce kendime yepyeni bir çizim kalemi seti verdim ve onları kullanmak için can atıyordum. Bugün havuzun yanında çizim yapmaya çalıştım ama Carter beni rahatsız etmeye devam etti, ıslak vücudu en sevdiğim eskiz defterimin her yerine damlamakla tehdit etti.

Her şey düzgün bir şekilde yerleştirildikten sonra eskiz defterimi kuağıma koydum. Daha nce, Carter'ın havuz şezlonglarından birinde uyuyakaldığı otuz dakikalık huzur içinde çizim yapmaya başlamıştım. Sinclair ailesiyle şık bir akşam yemeğine hazırlanmak için eskiz yapmayı bıraktığım andan beri, ona geri dönmek için can atıyorum.

Bana ilham de. Bir ilham perisi bulmuştum ve şimdi sadece ayın şahidi olduğum için, kimse beni bölmeden eskiz yapmaya başlayabilirim.

Kitabımın sayfalarını, orada tuttuğum geçmiş çalışmalara hayranlıkla çeviriyorum. Aceleye getirilmiş, kaba taslaklar var ve zamanımı aldığım bir tane var, tüm işler hala derinlerde gurur duyuyorum. Bir gün kendi çizimlerimi bir galeride görmek için her şeyimi verirdim, o zamana kadar üzerinde çalıştığım şeyin değerini bilmem yeterli.

Daha önce üzerinde çalıştığım çizimde durup, daha önce oluşturmuş olduğum kalem darbelerinin üzerinde parmağı mı gezdiriyorum. Esin kaynağım karşısında yanaklarım hafifçe kızardı - ya da DSbu konuda. Kasların detayı, keşke başka birine gsterebilseydim. Onlarla ilgili ayrıntılara gösterdiğim ilgiden etkilendim.

Kalemlerimden birini alıp üzerinde çalıştığım karın kaslarının mükemmel hatlarını gölgelemeye devam ettim. Etrafımı saran çarpan dalgaların sesiyle çizimin içinde kayboluyorum. nasıl

bilmiyorum

Aniden sıcak hissettiimde çok zaman geçti.

Başım fırılıyor, gözlerim tam da Tanrı bilir ne kadar uzun süredir ayrıntılı olarak çizdiğim kişiyle bağlantı kuruyor.

"Beck?" İnanamayarak sordum, ne üzerinde çalıştığıma bir göz atmadan önce kitabı kapattım. Çizdiğim şeyi görmemiş olması için içimden dua ederken, boynum sıcaktan karıncalanıyordu.

Carter'ın yakalanması zor ağabeyi, yüzünde hiçbir duygu belirtisi olmadan bana bakıyor. Dudaklarında, çok kısa bir süre içinde sık sık taktığını öğrendiğim bir kaş çatma ifadesi var. Ellerini güzelce ütilediği şortunun ceplerinde tutuyor.

"Burada yalnız olmamalısın." Sesi pürüzlüydü, bu tek cümle, tüm hafta sonu ailesiyle birlikte bana söylediğinden neredeyse daha fazlaydı.

Sahilde yukarı ve aşağı baktım, ona tek kaşımı kaldırdım. "Burada herhangi bir tehdit görmüyorum."

Homurdandı, yanıma oturduğunda beni şaşırttı. Malzemelerimden birkaçını dikkatlice yolumdan çekti, kaptığım havluyu paylaşırken kocaman vücudu benimkine çok yakındı.

"Ne yapıyorsun?" tısladım. Canım pahasına kollarım eskiz defterimi göğsüme bastırıyor. Kendime itiraf etmekten nefret ediyorum ama ne üzerinde çalıştığımı görmüş olma ihtimali yüksek. İçinde ne olduğunu gördüğüne dair herhangi bir işaret verene kadar inkar içinde yaşayacağım.

Beck dizlerini göğsüne çekiyor, kollarını bacaklarının etrafına doluyor ve kafamda onun için yarattığım bu kişi için fazla rahat görünüyor. Seni burada yalnız bırakmıyorum, dedi. Sesindeki küstah ton, tartışmamla ilgilenmediğini açıkça ortaya koyuyor.

Yine de yaparım.

"Özel bir plajdayız. Ben iyiyim. Buraya yalnız kalmaya geldim ve sen bunu mahvediyorsun.

Zahmetsizce uzanıp eskiz defterimi kollarımdan aldı. Havlunun üzerinden uzanıp kendi malımı çalmaya çalışıyorum.

"Onu hemen geri ver!" diye bağırdım, elim kitabı elinden kurtarmaya çalışırken.

Kitabı diğer tarafında tutuyor ve ondan almaya çalışmam için beni cesaretlendiren bir bakışla beni sabitliyor. Muhtemelen bir işe yaramadığını biliyorum, ama çizdiğim şeye bakarsa bir utanç birikintisine dönüşeceğim. Bunu ondan almak için elimden gelen her şeyi yapmalıyım.

Şimdilik onu geri almakla ilgilenmiyormuş gibi davranırken ellerim kucağıma düşüyor. "Başkasının eşyalarını çalmanın kabalık olduğunu söyleyen oldu mu hiç?"

Ondan aldığım tek cevap, nefesinin altından eğlenceli bir kıkırdama oldu.

Neden dudağının en ufak bir seğirmesi, gülümseme bile oluşturmayan hareketi, tüm vücudumu ısıyla kaplıyor? Bulabileceği şey için utanmasını suçlayabilirdim, ama bunun o olmadığını biliyorum.

Beckham Sinclair bana bakıyor. Gözlerinin yüz hatlarımda dolaşmasıyla söylenmemiş çok şey bırakıyormuş gibi hissettiriyor.

Gözlerim elindeki eskiz defterine kaydı. "Sana ne çizdiğimi göstermek isteseydim, yapardım. Onu benden çalmaya hakkın yok."

"Öyle değil mi?" Meydan okuyan bakışı, olması gereken her şeyi söylüyor. Pislik kesinlikle gördü. "Önce, bu hafta sonu tek başıma başıma gelen ilk fırsatı kaçırdın ve sonra özel olması gereken bir şeyi çalma cesareti. Hep böyle misin, Beckham?" "Bu Beck." gözlerimi deviriyorum. "Özür dilerim, Beckham." İsmi ni sırf onu kızdırmak için bilerek kullanıyorum. "Hasta

eşek olmayı bıraktığında sana böyle seslenecek notu al ve bana çizimlerimi geri ver.

Kitabın karton kapağını kaldırdığında midem bulandı. En azından otomatik olarak en yeni sayfaya geçmemesi gerçeğinde küçük bir lütuf var. İlk sayfadan başlıyor, çizdiğim her kalem darbesini gözleriyle tarıyor.

Sessiz, bir sonrakine geçmeden önce her çizime bakarak zaman harcıyor. Sonunda, bir kafede tek başına yemek yerken gördüğüm bir adamdan çizdiğim resme baktı. Bir sayfada, tam olarak o sabah erkenden gördüğüm gibi masaya oturmuştu. Ondan sonraki sayfa, onun için kafamda uydurduğum hayattı. Kolu bir kadının koluna dolanmış halde New York'ta bir Brownstone mahallesinde yürüyordu. Kafamda, o sabah tek başına yemek yemesine neden olan her ne olursa olsun, yaşadığı hayat buydu. Onu, yanındaki kadına, minicik, cıvıl cıvıl köpekleriyle sabah yürüyüşüne çıkmış mutlu bir aşık çizmiştim.

Beck, yeniden hayal ettiğim sayfaya tekrar odaklanmadan önce, resimde uzun bir süre duraksadı ve adamın bir önceki sayfasına geri döndü. Gözleri benimkilere bakıyor. Artık içlerinde mizah yok. Ciddiler ve keşke onu daha iyi tanısaydım, o delici çivit mavisi bakışlarının ötesinde hangi sırların yattığını bilseydim. "Bunlar nefes kesici."

İltifatına karşı soluğumu saklamaya çalıştım. Hayatımda bana yetenekli olduğumu söyleyen pek çok insan oldu ama nedense onların fikirleri beni onunki kadar etkilemedi.

Bakışları çok fazla. Çok yoğun. Yüzümdeki ifadenin, çok az tanıdığım bir adama karşı çok fazla kırılganlık gösterebileceğinden korkarak başka tarafa bakmam gerekiyor. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım, kendime yapacak bir şey vermek için havludaki kumu silkeleyerek.

Onun hakkında çizdiğim çizime ulaşmasına daha çok zaman kaldığını bildiğim için sonraki çizimleri gözden geçirmesine izin verdim.

Kitapta baktığı şeye bana dikkat edemeyecek kadar odaklandığından emin olduğumda, harekete geçiyorum. Havludan fırlayarak kitaba doğru atıldım ve onu beklenmedik ellerinden kapmaya çalıştım.

Eğer bu onu hazırlıksız yakalarsa, asla bilemezsin. Kitabı elimden kolayca aldı. Bırakmayı reddediyorum, bu da beni de beraberinde çekmesine neden oluyor. Büyük bir çekişle kitap elimden kurtuldu, ama bu sırada vücudumun onun kucağına sıçraması pahasına değil.

Kendimi dengede tutmaya ve vücudumun onun üzerine çarpmasını engellemeye çalışırken, ellerim kaya gibi sert karın kaslarının üzerinden geçen vücudunu buldu. Ani hareket, kalçalarımın birinin onunkinin üzerinden geçmesine neden olarak, ona uygun bir pozisyonda binmeme neden oldu.

Hareket etmeliyim.

Şu anda Beck ve benim üzerimize biri gelse, bu pozisyon insanların otomatik olarak en kötüsünü düşünmesine yol açardı.

Sorun şu ki, yapamam. Ona bakarken takılıp kaldım, vücudunun benimkinin altında nasıl hissettiğine hayret ediyorum.

Eskiz defterinin elinden düşmesine izin veriyor. Yumuşak bir sesle yanına iner. Güm güm. Artık onun elinde olmadığı için kendimi güvende hissetmeliyim. Artık, en azından şimdilik, çizimlerimi sıralamaya odaklanmıyor.

O çok daha kötü bir şeye odaklanmış—Ben.

Büyük ellerinden biri sırtımın küçük kısmına dinlenmek için geliyor. Sadece orada geziniyor, gerçek bir dokunuştan çok bir dokunuşla alay ediyor. Yine de karnımın dibinde havai fişekleri patlatıyor.

Erkek arkadaşımın erkek kardeşini öpmek için yoğun bir ihtiyaç duyduğumu fark ettim.

Belki de hala damarlarımda dolaşan şehvettir. Carter beni sarhoş etmeden önce orgazma çok yaklaştırmıştı. Vücudumdan geçen duyguları suçlayabilirim.

O. Ama aslında öyle olmadığını biliyorum. Vücudum gerilmiş, her an gerilimden kopmaya hazır bir lastik bant gibi. Erkek arkadaşımın alakası yok. Her şeyin kardeşiyle ilgisi var.

Ay ışığı ve çarpan dalgaların eşliğinde kendime Beckham Sinclair'i istediğimi itiraf edebilirim. Tamamen, çaresizce, o kadar şiddetli bir şekilde ki, erkek kardeşiyle bir ilişki içinde olmam umrumda değil.

Bakışları o kadar yoğun ki, aynı şeyi isteyip istemediğini merak ediyorum...

Bakışlarım dudaklarına kayıyor. O kadar mükemmeller ki, tatlarının nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Öpüşü kişiliği kadar talepkar mı yoksa dudakları bir başkasının dudaklarına değdiğinde daha mı yumuşak oluyor?

Dikkatli ol Violet, diye uyardı. Eli sırtımdan hareket ederek pazımı sardı. Sıkıca kavradı, parmak uçları hassas tenime bastırdı. Sanki kendini dizginlemeye çalışıyor. Onun da kopmak üzere olan sarmal bir lastik bant olduğunu düşünerek kendimi kandırabilirim. Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı bakıyor. Bakışlarının yoğunluğu altında aniden kurudular. "Nasıl dikkat et?" Doğru ismi kullanmadı ama önemli değil. Dudaklarından olağanüstü bir ses çıkıyor. Adımı yanlış bilse bile, kimden istediği konusunda yanlış bir yorum yok.

an. Altımda sertleştiğini hissedebiliyorum. Ne istediği belli. Ben.

Kalçalarım tutunup başladığım sallanma hareketini durdurmalarına neden olana kadar bunu yaptığımı fark etmemiştim. "Çünkü küçük erkek kardeşimin kalçaları bana böyle hareket ederken kız arkadaşını inkar edecek kadar iyi bir adam değilim."

Dudaklarımdan dökülen inilti ikimizi de hazırlıksız yakaladı.

Hayır, Marge. HAYIR.

Ağır bir iç çekişle kendimi kucğından çekip havluya düştüm.

Az önce ne oldu?

Göğsüm inip kalkıyor, damarlarımda şehvet dolaşıyor. Vücudum Beck'le bağımı koparmaya itiraz ederken, kafam bunun olmasına izin verdiğim için beni azarlıyor.

Sözleri ne anlama geliyordu?

Gözlerimi ellerimle kapatıyorum, bir inleme bırakıyorum. Orada yatıp neden olması gerektiği kadar pişmanlık duymadığımı merak ederken ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Carter'ın erkek kardeşini öpmek istediğim için pişmanlık duymak yerine kendimi durdurduğum için kötü hissediyorum.

Yalnızca Beck'in gırtlakını temizleme sesi beni kendimle olan çatışmamdan kurtarabilirdi. "Detaylara dikkatin birinci sınıf, Violet."

Kendimi hızla havludan kaldırırken gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Hayır," diye yalvardım, en başta Beck'in kucğına oturmama neden olan şeyi ancak şimdi hatırladım.

Eskiz defterim.

Çok geç. Beck'i ilk geldiği gün çizdiğim resme bakarken buldum. Bu, bir sonraki bulacağından çok daha masum.

Bunu Sinclair evinin kahvaltı köşesinde otururken çizdiğimde kendimi tuhaf hissetmemiştim. Arabayı sürerken Carter kasabaya koşması gerektiğini söyleyerek yarı yolda ayrılmıştı. Başlamak için onu ziyaret etmem için yalvardığında beni neden yalnız bıraktığını çok derinden düşünmemiştim. Önemi yoktu. Beynim, Beck'in diz üstü bilgisayarıyla tezgâhta oturmasına, telefonu kulağına dayamasına ve diğer hattaki biriyle iş görüşmelerine odaklanmıştı.

O tezgahın üzerinde çalışırken odaklanabileceğim o kadar çok şey vardı ki, ama bakmadan durmadığım şey elleriydi. Üstlerine damarlar çizmişti. Her hareketinde dalgalananlar.

Parmakları sarılı olanı çizmeye başladığımda kendi kendime bunun tamamen masum olduğunu

söylemiştim.

bir kahve kupasının sapının etrafında. Eller ellerdir. O güçlü parmakların mahrem yerlerimde nasıl bir his uyandırdığını merak etmemiştim. Ya da parmaklarının kupayı yaptıkları gibi boğazımı sarması nasıl bir histi.

Bunların hiçbirini düşünmemiştim. Ya da belki de öyleydim. Her iki durumda da, aptalın eskizini çizmek için bir saat harcadım. Hamptons'tan Selamlarsaldırıp soymak.

"Bu benim en sevdiğim kupa," diye alay ediyor, boğucu bir sırıtişla beni iğneliyor.

"Aynısına sahip başka birini görmem garip bir tesadüf," diye yalan söyledim.

Bana bilmiş bir bakış attı. Yalan söylediğimi dişlerimin arasından biliyor. Ama yalanı söylememe izin veriyor.

En azından şimdilik. Sayfayı çevirdiğinde, artık numara yapmak olmayacak.

Kaçınılmaz olanı uzatıyor, onun hakkında çizdiğim daha samimi taslağı bulma beklentisiyle oyalanmama izin veriyor. Sonunda sayfayı çevirene kadar nefesimi tutmuş bekledim, onun çizdiğim resmini gördüğünde dudakları kaşlarını çattı.

Havuz kenarında uzanıyordu, ilk kez o hafta sonu çalışmıyordu. O öğleden sonra dışarı çıktığında kaslarımın sert yüzeyleri beni hazırlıksız yakalamıştı. Mayosu ona mükemmel bir şekilde oturmuştu ve mükemmel bir kışını gösteriyordu. Hayatımda bir çift büyük boy güneş gözlüğü için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Kimse görmeden onu kontrol etmeme izin verdiler.

Beni çileden çıkaran, sarı saçlarının üzerine ters beysbol şapkası yapmış olabilir. O anda sahip olduğumdan daha fazla insan çizmek istememişim.

Mesele şu ki, çizmem için onun için başka bir senaryo yaratmak istemedim. Onu tam olarak olduğu gibi, havuz kenarında gelişigüzel uzanmış halde çizmek istedim. O an, olduğu haliyle yeterince mükemmeldi. O yeterince mükemmeldi. Onun için alternatif bir hayat bulmam gerekmiyordu çünkü onu o andaki halinden başka bir şekilde hayal edemiyordum.

Onu çizmek için zamanım olduğunda hala oldukça masum başladı. Şapkasının altından görünen bir tutam saçla başlamıştım. Gözlerini kapatan benim çizdiğim bir çift güneş gözlüğü takmıştı. Sert çenesini, mükemmel düz burnunu ve belirgin Adem elmasının kıvrımını çizerek zaman harcamıştım.

Sonra işler biraz daha arttı... masum değil.

Dokunulduğunda nasıl hissedeceklerini merak ederek belirgin göğüs kaslarına bakmıştım. Bu gece Beck bana rastladığında, karın kaslarının eğimlerini ve düzlemlerini bitiriyordum.

Kitabı kucağıma geri koyarak beni şaşırttı. Çizdiğim resme daha çok bakmasını ya da en azından bu konuda bana bir bok atmasını beklerdim. Bunların hiçbirini yapmıyor.

O beni izlerken hareket edemiyorum. Bir toplantı odasında aynı bakışı ne sıklıkla kullandığını merak ediyorum. Emir veriyor. Bir bakışla sizi yerinize sabitleyebilir.

Parmakları gömleğinin yakasını buluyor. Tek bir akıcı hareketle gömleğini çekip çıkarıyor. Kumaşı toplar ve yanına fırlatır.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum. Sesim bana ihanet ediyor. Daha fazla bir şey söyleyemem, az önce bana gösterdiği tene bakmaya kendimi kaptırdım.

Dirseklerinden destek alarak geriye doğru eğilir. Mükemmel şekilde şekillendirilmiş kaslarına bakmaktan kendimi alamadan gözlerinin içine sadece birkaç saniye bakabildim.

"Beck?" Sesim bir gıcırta olarak çıkıyor. Çok konuşan bir adam olmamasından nefret ediyorum. Ne düşündüğünü merak etmeye başladım. Boşlukları doldurmak zorunda kalmamak için aklımdan ne geçiyorsa onu söylemesini diledim.

"Bitir," diye atıyor.

Bakışlarımı şortunun kemerinin yukarısına sıçrayan saçlarından çektim. "Ne?"

Homurdandı, gözleri kucağımdaki resme yöneldi. "Beni uzaktan incelemek zorunda değilsin. Buradayım, Violet. Benim için bitir.

Ben buradayım, Violet. Kelimeler hiç bu kadar sıcak olmamıştı ve benim adımları bile doğru bilmiyordu.

Düzeltilmek istemediğimden dilimi ısırđım. Benim adım olduğu izlenimine nereden kapıldı bilmiyorum ama onun dudaklarından çıkmasından nefret etmiyorum. Ona yanlış kişiyi yakaladığını söylemek, şu anda aramızda olan her şeyi mahveder. Yapmak istediğim son şey, ne kadar yanlış olursa olsun aramızda olanları bozmak.

Havluya geçer. Her hareketle kaslarının esneme biçimine bakmanın serbest bırakılmasına izin verilmesi garip geliyor.

Emin olamayarak ona bakıyorum. İstekli bir katılımcı olarak önümde ortaya konan bugün erken saatlerde olduğundan çok daha az masum geliyor. "Ben..." Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu beklediğim en son şeydi.

Yüzündeki kendinden emin ifade kalemimi almama neden oldu. O kadar emin görünüyor ki, sanki somut kararlılığı sayesinde onun istediğini yapmaktan başka seçeneğim yok.

Bu garip hissettirmeli. İyi hissettirmeli. Bunların hiçbirisi nasıl hissettirdiğı değil. Bu heyecan verici. Doğru hissettiriyor. Ay ışığı altında Beckham Sinclair'in her bir mükemmel santimini çizmekten başka yapmam gereken bir şey yokmuş gibi.

Parmakların sevgili yaşam için kalemi kavradı. Geri aldıktan hemen sonra bir şeyi silmem gerekiyor, sinirlerim beni alt ediyor.

Onu incelerken bana baktığını hissedebiliyorum. Yüzünü zaten çizdim, böylece gözlerine bakmak zorunda kalmıyorum. Ama bu bana baktığını hissetmeme engel olmuyor. Ona ne düşündüğünü sormak istiyorum. Ya da en başta burada olduğumu nasıl biliyordu ama ağzım kapalıydı.

şu anda, işler sessiz kalmalı gibi geliyor. Etrafımızdaki tek ses, kalemimin dalgaların sesine karışarak kağıda çizdiği ses olmalıdır. İnanılmaz derecede huzurlu.

Kalçaları boyunca uzanan kasların kabaca bir taslağını çıkarmaya çalışıyorum. Onlar çok büyük. Onları bu kadar tanımlamak için ne yaptığını bilmiyorum ama her ne ise, işe yarıyor. Farklı renklerle gölgelendirerek kasları canlandırırken, kasların nereye gittiğini düşünmeden edemiyorum. şortunun içine girerek yasak bir şeye yol açarlar.

O anın sessizliğinde, Beck'in altından nasıl göründüğünü bilmek istiyorum. Yapmamalıyım ama kendime engel olamıyorum. O kirli sarı saçlar sonuna kadar iniyor mu? şortunun altında dikkat etmem gereken kaslar var mı?

Beck beni kirli düşüncelerimden ayırdı. şortunun kemerini ayarlıyor ve tenini daha da fazla göstermek için hafifçe aşağı çekiyor. Pantolonunu biraz indirdiğimde, yeni açığa çıkan cildinin geri kalanından bir ton daha açık olduğunu görebiliyorum. Güneşin yanığından pembe değil.

İkimiz de dakikalarca, hatta belki saatlerce konuşmuyoruz. Orada tam olarak ne kadar zaman geçirdiğimizi bilmiyorum. Onu çizmeyi bitirdiğimde, güneş daha yeni doğmaya başlamıştı. Güzel, pembe ve turuncu, gece gökyüzünün koyu mavisine kanıyor.

Okyanusun derin rengi bana gözlerinin çivit rengini hatırlatıyor.

Eğilip kağıt parçasına biraz kurşun kalem talaşı üfledim. "Bitti," dedim ona sessizce, yeniden huzurunda olmaktan utanarak. Yakında baştan başladığımı anlayacak. kendime engel olamadım. Ay ışığı altında ikimizin baş başa kaldığı bu andaki yüzündeki ifadeyi yakalamak istedim, böylece onu saklayabilir ve sonsuza kadar hatırlayabilirdim.

Oturur. Bir yanım, çizmek için saatler harcadığım kaslar hakkında hayal kurmayı bırakabilmem

için hemen gömleğini giyeceğini umuyor. Bana merhamet etmene izin vermiyor. Gömleği kapalı kalıyor. Daha da kötüsü, kucağımdaki eskiz defterine bakmak için vücudunu benimkine yaklaştırdı.

İncelerken nefesi boynumu gıdıklıyor. Üzerinde bu kadar uzun süre çalıştığım şeyi gözlemlerken, dayanılmaz bir sessizlik oldu. Uzun bir iç çekişi verdiğinde bundan nefret ettiği, yanlış bir şey yaptığım düşüncesiyle paniğe kapılmaya başladım.

"Yeteneğin inanılmaz. İnanılmazsın."

Konu onun kadar mükemmel biriyken bunun zor olmadığını söyleme dürtümle savaştım. Tek yapabildiğim küçük bir teşekkür.

Yarattığım şeyden gurur duyarak aşağıya bakıyorum. Muhtemelen en iyi çalışmam, detaylar mükemmel. Beck'in parmakları çenemi kavradı ve ona bakmak için yüzümü kaldırdı.

Bir an için, gözlerinden arzu gibi bir şey geçip geçmediğini merak ettim. Kendime uydurduğumu söylüyorum. Bu, Carter'ın ağabeyi Beckham Sinclair. Muhtemelen ondan arzulu bir bakış uyandırabilecek son kişiyim.

Ancak...

Bana bakışı, soğuk bakışlarının yumuşaması beni meraklandırıyor. Dudakları ince bir çizgi halinde bastırılır, çenesi kasılır. Sanki aklından geçenleri söylememek için ağzını kapalı tutmaya çalışıyor gibiydi.

Başparmağının ucuyla dudağımın üzerinde geziniyor ve bir santim kadar eğiliyor. Yaklaştı. Yaklaştım. Nefeslerimiz birbirine karışıyor.

Beni öpmesini istiyorum.

Bu düşünceyle gerçeğe döndüm.

Aramıza olabildiğince fazla mesafe koyarak ondan hızla uzaklaştım. Sanat malzemelerimi dikkatsizce bir çantaya atıyorum, eve dönmem gerekiyor.

Erkek arkadaşına geri dönmek için.

Kalem kutumu çantaya sokmaya çalışıyordum ki aniden açılıp kalemler havluya düştü. Beni yendiğinde onları yakalamak için uzanıyorum.

"Bana bak," diye talep ediyor. Ben böyle bir şey yapmam.

Yapamam. Neredeyse yapacağım şeyi düşünürken gözlerimden yaşlar süzülüyor. Ne yapmak istiyordum. Ne benHalayapmak istiyorum.

Başımı salladığımda, bakışlarını benimkilere diktiğini hissedebilsem de sessiz kalıyor. Yukarı bakarsam, yüzünde normal, kızgın kaşlarını çatıldığını göreceğime bahse girerim.

Kendimi inanılmaz derecede suçlu hissederek yutkunuyorum. Havlunun üzerindeki açık eskiz defterime bakıyorum. Tek bir yırtıkla az önce çizdiğim şeyi yırttım ve Beck'in çıplak göğsüne soktum.

"Bu senin," diye zorluyorum. Herhangi bir cevap beklemiyorum. Kitabı çantama tıktırıp ayağa fırlıyorum.

Dirseğimi yakalayıp beni kendisine doğru döndürdüğünde eve doğru koşturdum.

haklıydım Kızgın görünüyor. Dişlerini sıkarken çenesindeki kas tüyler ürperiyor. Beni tuttuğu yere bakıyorum. Eli tenimde sıcak ve sıkıydı. Ona fırlattığım kağıdı aldı ve bana geri verdi. Onu göğsüme itti ve orada kaldığımdan emin olmak için elini benimkinin üzerinde tuttu.

"Hatırlatmak için sakla." "Neyin hatırlatıcısı?"

"Bitmemiş bir işin. Ağabeyimle ilgili her şeyin görüldüğü kadar mükemmel olmayabileceğini anladığın geceyi hatırlatıyor.

Beni orada, bitmiş çizimini tutarken tek başıma bıraktı. Sözlerinin her birindeki gizli anlamları saplantı haline getirerek geri çekilen sırtına baktım.

37

Beck

İhtiyacı olduğu sürece sözlerimi düşünmesine izin verdim. Bir yılı aşkın süredir üzerinde oturduğum bir gerçek. Yerine oturması için dünya kadar zamanım oldu. O olmadı. Uzak bakışları bana bilmem gereken her şeyi söylüyor. O yaz gecesini hatırlıyordu.

İyi. Hatırlamasına bayılıyorum. Bir yılı aşkın bir süredir düşündüğüm tek şey buydu.

"Beni istemen bitmedi de ne demek?"

Ellerim onu sarıyor ve onu vücuduma çekiyor. Bu hana adım attığımız andan itibaren çok şey değişti. Burada birbirimizin gırtlığına kadar geldik, tartışmaktan başka bir şey yapmadık. Tablolar döndü. Sonunda birbirimize teslim olduk ve bu iyi hissettirdi. Onu kollarımda tutmak, banyo yapmak kadar basit bir şey yapmak neredeyse daha iyi hissettiriyor.

Margo, dedim, ses tonum neredeyse bir uyarı gibiydi. "Sanırım biliyorsun *Kesinlik*lene demek."

Küvette dönüyor, hareketle birlikte kenarlardan su ve kabarcıklar fişkırıyor. Dizleri üzerine otururken bacaklarımın arasında kalıyor, gözleri bana sabitlenmiş. "O zaman beni istedin?"

alay ediyorum. "Bunu bilmiyormuş gibi davranma."

Gözleri benimkini arıyor. Ben ona bakarken aradığını bulup bulmadığını bilmiyorum. Ne olursa olsun, geri adım atmıyorum. Olduğu andan beri o gece hakkında konuşmak istiyordum. O gece ağabeyimin yatağına sürünerek girmesinden ne kadar nefret ettiğimi ona söylemek için şimdi her şeyi masaya yatırmaya hazırdım. Hafta sonunu elinden geldiğince ondan kaçarak, Margo ne zaman meşgul olsa havuz evindeki çalışanları düzerek geçirmişti.

Hizmetçilerden birine daldığını gördüğümde kardeşimi yumruklamak istemişim. Ona sadakatsizlik ettiğini anladığımda kırmızıyı gördüm. Hiç ciddi bir tek eşli ilişki yaşamamıştım ama öyleymiş gibi de davranmamıştım. Öte yandan, yıllardır onunla birlikteydi. Sadakatini -onun sadakatini- hak ediyordu ve bok parçası ona bunu bile veremezdi.

"Hep merak ettim..."

"Neyi merak ettim?"

"Beni o kumsalda öpmek isteseydin."

Alnının benimkine karşı baskısını hissetmeye ihtiyaç duyarak ona yaklaştım. "İstemek bunun için korkunç bir kelime. Seni sadece o gece istemedim. Sana ihtiyacım vardı. çaresizce. Ağabeyimin kız arkadaşına göz diktim ve senin onun olması umurumda bile değildi. İkkinizin ne kadar berbat bir ruh hastası olduğunuzu size kanıtlamaktan başka yapmak istediğim bir şey yoktu.

Boynuna bastıran parmak uçlarında düzensiz nabzının güm güm attığını hissedebiliyorum. "O zaman neden yapmadın?"

"Çünkü koştun. Onun yatağına geri döndün ve bu fikrinden nefret ettim. Kapının yanından geçerken senin yumuşak, küçük iniltilerini duymam zaten yeterince korkunçtu.

gece uyuyamamak. Onunla yatağa geri döndüğünü bilmek daha kötüydü. Seninle her istediğini yapabileceğini çünkü sen öyleydin.onun”

"O gece bizi duydun mu?" Farkına varınca şok olmuş görünüyor.

O gece ne kadar öfkeli olduğumu hatırlayınca yüzümü buruşturdum. İlk kez bir kadın dikkatimi -sevgimi- çekmişti ve bu, erkek kardeşimin aileyle tanıştırmak için eve getirdiği kızdı. "Evet," tükürdüm. "Benim odam seninkinin yanındaydı, duyması kolaydı."

"Carter bana kimsenin yapmayacağını söyledi."

Yalan söyledi. Muhtemelen duymamı istiyordu. Sana nasıl baktığımı gördüğünden eminim."

Daha fazla soru sormak istediğini söyleyebilirim, sadece nereden başlayacağını bilmiyor. O ne isterse ona cevap veririm. Bu kadarını zaten kabul ettim, bilmek istediği her şeyi açık açık söylemiş olabilirim.

Bana doğru eğilirken su sıçradı. Tüm ağırlığını tutarak kollarımı beline doladım. Çenesini göğsüme yasladı ve iri yeşil gözleriyle bana baktı. "O gece asla," diye duraksadı ve düşüncelerini toparlarken odada etrafına bakındı. "Yani, asla bilemezsin..."

"Hayır, bilmiyorum."

"Beni... bitirmeye zorlamadı."

Hem rahatladım hem de sinirlendim. Rahatladım çünkü yatakta uzanmak, ondan gelen sesleri dinlemek... bende kusma isteği uyandırdı. Yanlarındaki odada onun onu becerdiğini hayal etmeye bir saniye daha dayanamadım, bu yüzden evden çıktım. Onu kumsalda otururken bulunca şok olmuştum.

- tamamen yalnız. Yine de, kardeşimin ne kadar bencil bir hıyar olduğuna kızgınım.

"Bunu düşünmek istemiyorum," diye itiraf ettim. Bir keresinde yapmamış olsa bile, hala kardeşimin gerçeğine kızıyorum.durmadanona sahipti. Benim olmadan önce onun olduğunu. Derinlerde, onun gerçekten benim olup olmayacağını bile bilmediğim için öfkeliyim. Herkes onun sahte nişanlı olduğunu düşünecek ama önemli olan bu değil. Önemli olan ben istiyorumoonun benim olduğunu hissetmek için.

Ve bu lanet duyguyla ne yapacağımı bilmiyorum.

Sanki benimle tamamen uyum içinde, göğsümde kopan fırtınayı tam olarak nasıl ehlileştireceğini biliyor. Dudaklarıma iffetli bir öpücük konduruyor. Geri çekildiğinde, gözlerinde ikimizin de yüksek sesle söylemeye istekli olmadığının onayını görüyorum. Bir noktada onunla birlikte olmuş olabilir, ama şu anda burada benimle.

Arkasını döndü, küvete geri yerleşti ve sanki neredeyse birbirine yapışmışız gibi vücudunu benimkine bastırdı. Handan çıktıktan sonra bunu tekrar yapıp yapamayacağımı bilmeden ona sımsıkı sarıldım. "Onunla yatağa geri döndüm," diye başlıyor. Parmakları elimin üstünü okşuyor, onun

yukarı doğru hareket eden damarları izleyen parmak ucu.

Yüzümü buruşturup bir an için onu tutan elimi gevşettim. "Margo ben..."

Bitirmeme izin ver, diye çıkıştı. "Ama bu, gizlice duşa girip kendime dokunduktan sonraydı..."

"Neyi düşünüyorsun?"

"Değil.Ne,

AncakDSÖ..."

Göğüs kafesim sıkışıyor. Bu kadının üzerimde herkesten daha fazla etki bıraktığını bilmekten nefret ediyorum. Ve herkesin bir daha sahip olabileceğinden daha fazlası. "Burada ince bir ipe bağlıyım. Belirsiz olmayı bırak. Kimi düşünerek kendine dokundun?" Parmağımın ucunu bacaklarının arasındaki hassas ete değdirdim.

İnliyor. “*Sen*, Bek. Carter değil, başkası değil. Sadece sen vardın.”

Gerçeğin ödülü olarak parmağımı içine soktuğumda, vücudu zevkle benimkilere dönüşüyor.

"Ona geri dönmeseydin, bunu ben yapabilirdim Violet."

"Bunu başka kimseye söylemedim," diye itiraf ediyor, ben ona tam olarak kimin böyle kontrolünü kaybetmesine neden olduğunu hatırlatırken bana karşı kıvranıyor. "Asla kendime bile itiraf etmedim," diye devam ediyor.

Ah, ama bana söyledin. Ve şimdi bunu unutmana asla izin vermeyeceğim." "Beck," diye inledi ben iki parmağımı içine sokarken.

O gece seninle ilgilenen ben olmalıydım. Lanet işi yapamayan bencil kardeşim değil. Ve sen de değil. olması gerekirdi*Ben*. kendini inkar ettin*Ve* uzaklaşarak beni."

Baş parmağım klitorisine bastırıyor. "Yapamam-"

Başımı salladım, çenem omzuna çarpıyordu. "Biliyorum bebeğim. Bu yüzden seni bunun için suçlamadım. Ama sana sahip olduğunu bile bile orada daha fazla kalamazdım.

"İşte bu yüzden gittin..." Söyleyeceği başka ne varsa, orgazminin verdiği mutluluk içinde kaybolup gitti.

İnlemeleri yüksek, banyonun küçük alanında yankılanıyor.

Parmakları bileğimi sarıp beni durdurana kadar onu okşuyorum. Bağlantıya ihtiyaç duyarak boynunun arkasına bir öpücük kondurdum. "Evet, bu yüzden o sabah beklenmedik bir şekilde ayrıldım. Bunu bir toplantıya bağlamıştım ama gerçek şu ki, seni onunla görmek istemiyordum. Seni onunla görmek istemediğim geçmişte kaldı, daha çok kendimi hasta hissetmeden edemiyordum.

Tekrar döndü ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Jest, daha önce aramızda olan her şeyden çok daha anlamlı görünüyor. Sahte ya da şehvet hissi uyandırmaz. Gerçek gibi geliyor ve bu düşünce beni silahsızlandırıyor.

"Bir daha asla," diye söz veriyor.

Ellerimi yanaklarına koyarak yüzümü tutma şeklini taklit ederek sııttım. "Eh, bu kısım çok açık."

Kıkırdayarak bana başını sallıyor. Eğilip şakacı bir şekilde burnunun ucunu ısırdım. Üzerimde kıvranıyor, bu hareket küvetin kenarından bir tur daha baloncuklar ve su gönderiyor. Sonra kalbimde yer edinen kadını öperek sözlerimi vurguluyorum, aklımın bir köşesinde onu daha ne kadar tutabileceğimi merak ediyorum.

38

Margo

Beck, beline tehlikeli bir şekilde sardığı bir havluyla otel odasındaki telefonun önünde duruyor. Küçük bir çekişle, onun her bir mükemmel santiminin görüntüsüyle karşılaşacaktım. Onu tamamen soyup yeniden benimle istediğini yapmasına izin vermenin ne kadar kolay olacağını bildiğim için bu düşünceye gülümsedim.

"Bana öyle bakmayı kes," diye uyardı telefonu kulağına dayayarak.

Dudağımı ısıırıp ona başımı salladım. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Homurdanarak odanın ortasındaki yatağı işaret etti. "Beni delirtiyorsun. Dikkatli olmazsan, bu aramayı hemen sonlandırırım ve seni değiştirmeye çalıştığım çarşafların üzerinde beceririm.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama parmağını kaldırdı. Ah merhaba, diye söze başladı boğazını temizleyerek. "Ah evet, yeni çarşaflara ihtiyacımız var."

Diğer hattaki her kimse, az önce bana verdiği tehdidi kesinlikle duyduğunu fark ettiğimde gözlerim kamaştı. Utanmam gerektiğini biliyorum ama bunun yerine Beck'in cevap veren kişiyle konuşmaktan açıkça rahatsız olmasını komik buluyorum. Solgun yanakları daha önce görmediğim bir renkle doldu.

Telefonu tekrar yerine koyarken kıkırdamamı bastırmak zorunda kaldım. Bana tehditkar bir sırıtışla baktığında, başımın belada olduğunu biliyorum.

"Bunu komik mi buluyorsun?" alay ediyor, bana bir adım daha yaklaşıyor. Gözlerindeki öfkeden kaçmak için geriye doğru bir adım attım. Peluş otel sabahlığı üzerimde çok uzun, geriye doğru hareketle neredeyse ayaklarıma takılıp düşmeme neden oluyor.

Dudaklarımın bir gülümsemeyle kuruyarak bana ihanet etmesinden nefret ederek ona başımı salladım. "Hayır," diye yanıtlıyorum, *P*drama için.

Kaşlarını kaldırdı, belindeki havluyu düzeltti. Yalan söylüyorsun, diye homurdandı.

Baldırlarım bir şezlongun arkasına çarptı ve bana gidecek başka yer bırakmadı. Yüzündeki Cheshire kedisi sırıtışıyla köşeye sıkıştırıldığımı biliyor. "Zavallı yaşlı bir kadının az önce seni becermekle tehdit ettiğimi duymasını komik mi buluyorsun?"

"Demek istediğim, sen yeni çarşaf istediğinde muhtemelen zaten toplardı."

Mırıldandı, aramızdaki mesafeyi kapattı ve sabahlığının yakalarından beni kendine doğru çekti. "Bu konuda haklısınız, Bayan Moretti."

Parmak uçlarımda yükselerek kollarımı boynuna doladım. Nefis kokuyor. Otelin sağladığı vanilya ve adaçayı sabunu, takıntılı hale geldiğim bir koku. "Yakında Bayan Sinclair olacağım," sözleri ben daha doğru düşünmeden ağzımdan döküldü. Dışarı çıktıkları an, çok fazla şey mi söyledim diye merak ediyorum. "Biliyorsun, anlaşmamız ve her şeyle. şimdi zamanı mı bilemedim *O*Son dakika diye ekledim, içimden keşke çenemi kapalı tutsaydım dedim.

Artık birlikte yattığımızı göre, anlaşmamız için bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Hala devam ettiğini hayal ederdim, ama işler daha çok görünüyor...*karmaşık*Şimdi.

"Başlangıçta bundan bahseden benim. Bana ne zaman ve nerede olduğunu söyle, biz de bunu resmileştirelim." Kalbim göğsümde çırpınıyor, yapmaması gereken bir şey. Şu anda samimi olsak da bu, nişanımızın bir yalan olacağı gerçeğini değiştirmiyor. "Resmileştir" dediğinde, romantik bir şekilde değil. Günün sonunda, bu onun için bir iş anlaşması ve sürekli hatırlatmam gerekiyor. bu gerçeğin kalbim.

Parmaklarımı kaslarının sert yüzeylerinde gezdiriyorum. Şimdilik, bunların hepsi benim. Biz de o anlaşmaya vardık. Aşıkmiş gibi davranırken bir yıl boyunca birbirimize sahip olacaktık ve başka kimse olmayacaktı. Rol yapmayı bıraktığımızda bunun sonunda şüphesiz canımız yanacak ama bu, ona sahip olduğum sürece ondan zevk alamayacağım anlamına gelmiyor.

Beck'in bana şu an olduğu gibi bakmasını sağlayabileceğim herhangi bir süre, benim için yeterli olacaktır. Kadınlar onunla bir gece geçirmek için canını verirdi. Bütün bir yıl alıyorum.

"Senin için bir ay çalıştıktan sonra insanların bize inanacağını söylemiştin..."

Elleri sabahlığının altında geziniyor, kışıkta geziniyor. "Nişanım olacağını mı söylüyorsun?"

"Ne zaman sormaya karar verirsen, evet diyeceğim diyorum. Unutma, büyük bir kış yüzüğü istiyorum Bay.

Sinclair. Elbette inandırıcı olmalı."

Burnumun ucunu öpüyor. Jest her tarafımı ısıtıyor. İş yerinde o kadar buyurgan ve korkutucu ki, burnumun ucunu öpmek veya başparmağını elimin üzerinde gezdirmek gibi yumuşak şeyler yaptığında, bunun sadece şov için olmadığına kendimi neredeyse ikna edebiliyorum. Birbirimizle çalışırken duygular geliştirdiğimizi ve bunların hiçbirinin rol yapmadığını. Aramızdaki her şeyin ham ve gerçek olduğunu.

"Kayıt edilmiş." Sesinin tonu, söylemek istediği başka bir şey olup olmadığını merak etmeme neden oluyor ama zorlamadım. Yaklaşan sahte nişanı gündeme getirerek şansımı çoktan test ettim.

Kapımızın çalınması sohbetimizi yarıda kesti. Geri çekildiği andaki vücudunun sıcaklığını özlüyorum. Kapıya doğru uzun adımlar atarak, orada durup diğer tarafta görebildiğini izleyerek delikten dışarı bakıyor. Açmadan önce birkaç dakika orada bekler.

Yerden hediyeelik eşya dükkanından aldığımızın aynısı bir kese kağıdı alıyor. Gülümseyerek kapıyı kapatır. "Görünüşe göre yeni çarşaflarımız geldi."

"Yarın sabah o hoş kadının yüzüne tekrar bakabilecek miyim bilmiyorum." Anneannem gibi çok tatlı görünüyordu. Beck'le balayı süitini -birlikte çalıştığımızı kabul ettikten sonra bile- açıkça iyi bir şekilde kullandığımızı bilmesi beni utandırıyor. Büyükannemin hala kimseyi öpmediğini düşündüğünden oldukça eminim. Patronumun az önce burada bana yaptığı onca pis şeyi bilse muhtemelen bayılırdı.

Beck çantayı yatağın üstüne koyuyor. Daha önceki eşyalarımıza doğru yürüyerek hediyeelik eşya dükkanından aldığımız kıyafetleri çıkarıp bana fırlattı. "Ben seni o cüppeden çıkarıp tekrar içine batmadan önce bunları giy."

Kulağa o kadar da korkunç gelmiyor.

Geri dönen bakışı hararetli. "Bunu ne kadar yapmak istesem de senin dinlenmeye ihtiyacın var. Yemen gerekiyor. O yüzden üzerime lanet olasıca bir şeyler giy de düzgün düşünebileyim."

Onunla alay ederek kollarımı sabahlığın yeninden çıkardım. O kadar büyük ki, artık kollarım ve omuzlarım onu vücudumda sabit tutamadığı için yere kayıyor.

Beck'in çıplak vücuduma bakışına asla alışabileceğimi sanmıyorum. Her parçama bu kadar ilkel bir ihtiyaçla bakan hiç kimseye sahip olmadım. Bana baktığında, fark edebileceği kusurlarımı

düşünmüyorum. Hayır. Onun bakışları altında kendimi dünyanın en güzel kadını gibi hissediyorum.

Dudaklarını yalayarak havlusunun yere düşmesine izin verdi. "O oyunu iki kişi oynayabilir bebeğim."

O çok sert, aleti hazırda duruyor. Aramızdaki mesafeyi kapatıp ona dokunursam, beni rahat bırakma konusundaki ısrarını unutacağını biliyordum. En azından yapacağını düşünüyorum. Teorimi test etme dürtüsüne direniyorum çünkü o haklı. Açlıktan ölüyorum ve ılık banyoya rağmen kaslarım şimdiden ağrıyor.

Bununla birlikte, onunla biraz eğlenemeyeceğim anlamına gelmez. Arkamı döndüm ve daha önce bana fırlattığı kıyafetleri almak için yere eğilirken kıcımlı mükemmel bir şekilde görmesini sağladım. Onu çıldırtmak umuduyla sırtımı kamburlaştırarak gereğinden biraz daha fazla eğildim.

"Bir gün o kıcımlı mükemmel bir el izi bırakacağım."

"Ne için?" Bir ayağımı, sonra diğerini aldığı pantolonun pantolon paçalarına kaydırıyorum. "Her zaman başımın belası oldun."

"Ben?" alay ediyorum. "Asla."

Derin, gür bir kahkaha attı. Başıma bela olmak senin için bir kişilik özelliği gibi, Margo.

Kollarımı mağazadan benim için seçtiği büyük beden kapşonlunun kollarından geçiriyorum. Burası sıcak, kapüşonluyu alması için kesinlikle başka bir şey seçebilirdim. Ama hiçbir şey söylemiyorum. Arkamı döndüğümde, onu bir pijama pantolon ve hiç tişörsüz görmeyi tercih ediyorum.

"Bir kere söyle, kıcımlı bela oldum." Şimdi ikimiz de giyindik. Yol boyunca ben ve kısmen o. Yataktan çarşafı çıkarmaya ve odanın boş bir köşesine fırlatmaya başladı.

"Birden fazla isim sayabilirim."

"O zaman yap," diye meydan okuyorum, onun gibi yatağın karşı tarafına geçerek. Lastikli çarşafı yatağın üstüne fırlattığında, elimden gelenin en iyisini yapıp şiltenin köşelerinden birini kancalamaya çalışıyorum.

Lastikli çarşafı ve ardından diğer çarşafı koyarak uyum içinde çalışıyoruz. Güzel ve taze kokuyorlar. Bir yanımda bu gece onları yeniden kirleteceğimizi umuyor.

"Yeni başlayanlar için, seninle tanıştığım andan itibaren tam bir baş belasıydın. Yazlık evin kapısından içeri girdiğimde önemli bir iş görüşmesindeydim ve seni mutfakta sadece ipli bir bikiniyle dururken buldum.

Tam o anı hatırladığımda gözlerim şokla açıldı. "Bu sayılmaz, ben bir şey yapmadım bile," diye itiraz ediyorum.

"Önemli değil. Başımı belaya soktun çünkü erkek kardeşimle çıkarken bu kadar seksi olmaya cesaretin vardı."

"Başka zaman söyle," diye karşı çıktım.

"Anlaşma hakkında sana ulaşmaya çalışırken lanet olası telefonuna cevap vermediğinde."

"Yine, benim hatam değil. Carter için aradığını sanıyordum.

"Seni onunla geri dönmeye ikna etmek için arayacağımı düşündüğün gerçeği, senin baş belası olduğun fikrini daha da güçlendiriyor."

Gözlerim kısılıyor. Ne kadar denersem deneyeyim, onunla bu tartışmayı kazanacağımı sanmıyorum. İş yerinde her istediğini nasıl elde ettiğini anlıyorum. O acımasız. Haklı olana kadar bir şeyleri çarpıtma konusunda bir uzman.

"Başka bir şey söyle."

Dudaklarından keskin bir hırıltı geçer. "Zorunda kaldığım zamana ne oldu?*dilenmek*sadece almak için

bir ısırık yapımı tavuk alfredo'ndan mı?

burnum sızlıyor. "Dinlemek. Hiçbir alfredo gelemez*kapalı*büyükannemin mutfağında yemek yiyerek büyüdüğüm kişiye. Ben sadece sana bir iyilik yapmaya çalışıyordum."

Bir gülümsemeyle savaşıırken dudakları seğiriyor. "Yanlış hatırlamıyorsam, fena olmadığını söylemiştin."

alay ediyorum. "Çünkü krema eklemedin. Buradaki insanlar otantik alfredo'yu bilmiyor. İtalya'da doğup büyüyen büyükannemin yaptığı gibi asla aynı değil.."

"Benim görüşüm hâlâ geçerli. Sadece bir eriştenin tadına bakmanız otuz dakika sürdü."

"Aynı fikirde olmadığımız konusunda anlaşmamız gerekecek," dedim.

Eliyle yavaşça yatağa vurdu. "Oturmak."

"Neden?"

"Her zaman her şey için bir sorunuz var mı?"

Yanıldığını kanıtlayarak, dudaklarımı kapatırken koltuğa oturdum. Sırtım başlığa dayalı yumuşak yastığa çarpana kadar geriledim. Dudaklarımı bir arada tuttum, tekrar nedenini sorma dürtümle savaştım.

Yürüdü ve seçtiğim atıştırma paketi aldım. Sanırım bu sorumu cevaplıyor. Torbayı ters çevirip tüm yiyecekleri boşalttı, gözleri kararlarımda geziniyordu. Twizzlers çantasını aldı ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle onları tuttu. "Seçebileceğin onca şeker arasından,*bunlar?*"

Nefesim kesildi. Yatağın diğer tarafına uzanıp elinden şekeri alıp koruyucu bir tavırla göğsüme bastırdım. "Bunlar yüce şeker,*çok teşekkür ederim*"

Burnu tiksintiyle kırışıyor. "Yapay gibi tadı var."

Torbayı yırtıp açtım, şeker sarmaşıklarının bir ucunu dişlerimin arasına soktum ve bir ısırık aldım. "Ne dediğin umurumda değil. Onlar benim favorim ve senin bir Twizzler düşmanı olman fikrimi değiştirmeyecek."

Başını bana doğru sallıyor, kurutulmuş et torbasını açıp bir ısırık alıyor. Gecenin geri kalanında rahat bir sohbete yerleşiriz. Işıkları kapatıp yanıma yattığında ne yapacağımı şaşırdım.

Sarılmalı mıyız?

Aramıza bir yastık koyup yanında kalmasını mı söylesem?

Bu durumda bir yatağı paylaşmanın görgü kurallarının ne olduğu konusunda çok fazla endişelenmeden önce, benim adıma karar veriyor. Yatağın diğer tarafına uzanıp kolunu belime doladı ve beni göğsüne doğru çekti. Beck çenesini boynumla omzumun arasına sıkıştırdı, bedenlerimiz o noktadan ayaklarımıza kadar birbirine bağlıydı.

Onun kollarında daha önce hiç olmadığım kadar huzurlu hissederek uykuya dalmam hiç zaman almıyor.

39

Beck

Margo, ısınmak için bir aşağı bir yukarı zıplarken, "Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama hayatımda Ezra'yı göreceğim için hiç bu kadar heyecanlanmamıştım," diyor. Yan tarafıma ona baktım, gırtlığımdan bir hırıltı yükseldi. "Şoförümünden bahsederken çok heyecanlı konuşuyorsun. Yıllarca benim için çalıştı ama konu ona gelince beni çok kıskandırıyor ve işini kaybedebilir."

Bana verdiği göz devirmesi bana en ufak bir şekilde inanmadığını söylüyor. Otoparktan Ezra'ya doğru atlıyor, onun kollarına atlıyor ve onu kocaman bir kucakla sarıyor.

Kollarını onun sırtındaki güvenli bir noktaya dolamasaydı, çoktan kovulmuş olacaktı, arkadaşlığımız kahrolsun. Önlerinde durup kaşlarını kaldırırken Ezra bana keyifli bir gülümsemeyle bakıyor. Margo onun kollarından uzaklaşarak arkasında bekleyen arabaya bakıyor. "Sonsuza kadar burada sıkışıp kalacağımızı düşünmüştüm."

"Gerçekten öyle miydikorkunçzaman?" Ona bilmiş bir bakış atarak sorguluyorum. Dün gece olanlar neredeyse planlanmış olmasa da, hayal edebileceğim en kötü olaylar değildi. Aslında, benim kişisel görüşüme göre, mükemmelden daha fazlası ortaya çıktı.

Yanaklarına bir kızarıklık yayılır. Bana bir Ezra'ya ve tekrar geriye bakıyor. Soğuk bir esinti etrafımızı sarıyor, bir ısırık gibi hepimizin yüzüne çarpıyor. Margo rüzgarda uçuşan saçlarını düzeltiyor, Ezra ve benim aramda bakarken gözlerinde bir parıltı var. En kötüsü." Bir gülümsemeyle mücadele etmek için çok uğraşır ama sonunda artık yapamaz. Nefes kesici bir gülümseme yüzünü kaplarken göz kırpmıyor.

"Yeni en iyi arkadaşın Ezra'ya nasıl vakit geçirdiğimizi neden söylemiyorsun?" meydan okuyorum

Lekeli yanakları daha da koyulaşırken kaşları saç çizgisine kadar kalkıyor. Margo'nun her zaman çok akıllı bir ağzı vardır ve filtresizdir. Düğmelerine onu utandıracak kadar basabildiğim zaman onu seviyorum. Özellikle başkalarının huzurunda.

Ezra öne atılmadan önce ısıklık çaldı ve kağıt torbaları elimden aldı. "Şimdi bahsettiğine göre, sanırım detayları bilmemeyi tercih ederim."

"*kirliayrıntılar*," diye düzelttim, hâlâ Margo'ya bakıyordum. Arabamız kara saplandığında sinirlenmişim. Ona sahip olamadan bütün gece yanında uyuyarak eziyet çekeceğimi düşündüğümde öfkelenmişim. Şimdi kar fırtınasına, dünden bugüne Margo ile aramda ne kadar çok şeyin değiştiğine minnettarım.

"Beck!" Margo çığlık atarak koluma vurdu.

Ezra az miktardaki eşyalarımızı arabanın arkasına yükledi ve bizi görmezden gelmek için elinden gelenin en iyisini yaparken ikimize de başını salladı.

Arabanın durumunu çözdüğün için teşekkür ederim, dedim ona. Görünüşe göre sabahını bizim

için arabayı çekmekle geçirmekle kalmadı, aynı zamanda kiralık arabayı yıkatmak için de zaman ayırdı. Bagaj tarandığında, araba yol kenarında bırakılmış olmasına rağmen tüm bagajlarımızın güvende olduğu görülüyor.

"Sadece işimi yapıyorum," diye cevap verdi, bagajı kapatarak.

Margo, telefonuna bir şeyler yazarak oyalanıyor. Tahmin etmem gerekirse, her zaman konuşmaya kararlı olduğu arkadaşlarıyla ilgili bir şeydi. Yanına gidip kolumu omzuna atıp onu kendime çektim. Başının tepesini öpüyorum. İlk başta PDA karşısında şok olmuş görünüyor. Arabaya çoktan binmiş olan ve dikkat etmeyen Ezra'ya tereddütlü bir bakış atıyor. O olsa bile, fark etmezdi.

Dün gece Margo ve benim aramda bir şeyler değişti. Geri adım atmıyorum. Artık ona sahip olduğum için gitmesine izin vermeyeceğim. Kimin baktığı umurumda değil, ona dokunmak, öpmek ya da başka bir şey istersem yaparım.

"New York'a dönmeye hazır mısın?" diye soruyorum, arka koltuğa geçmesine izin vererek. "Ben *Bu yüzden* gitmeye hazır."

Başımı sallıyorum, boğazım düğümleniyor. *Ev*. Basit bir cümleydi ama benim için çok daha fazla anlam taşıyor. Sözlerinin ağırlığının, üzerimde yarattığı etkinin farkında değil.

New York'u evi olarak adlandırdı. Birlikte yaşadığımız yere evim diyordu. Ne bir ev, ne de bir yıl kalacağı bir yer değil, sözleşmenin kendisine düşen kısmını yerine getirirken.

Hayır, ona göre orası onun evi ve içinde yaşadığım çatı katını hiç bu kadar sevmemiştim. Çünkü orayı evi olarak görürse, belki de oradan hiç ayrılmak istemeyecektir.

Belki hiç gitmek istemez *Ben*.

Parmak eklemim hafifçe yanağına değiyor. Keşke onu uyandırmak zorunda kalmasaydım ama özel havaalanına geldik. Uçağa binip şehre geri dönme vaktimiz geldi. Margo araba yolculuğunun beş dakikasında uyuyakalmıştı. Gecenin büyük bir bölümünde onu uyanık tuttuğum düşünülürse, bu çok da şaşırtıcı değildi.

Uyumaya niyetlendim ama ona karşı koyamadım. Dün gece ona doyamadım. Ne zaman uykuya dalsak, çok geçmeden tekrar uyanır ve birbirimizin içinde kaybolurduk. Ne kadar süredir uyanıp telefonumu defalarca kontrol etmediğimi bilmediğim ilk geceydi. Aslında bu sabah uyanmamın tek sebebi komodinin üzerinde titreyen telefonumun sesiydi.

Gece geç saatlerde yapılan tüm kesintilere rağmen hiç bu kadar harika bir uyku uyumamıştım. Bu arada Margo'nun benim alışık olduğumdan biraz daha fazla uykuya ihtiyacı var gibi görünüyor, parmaklarımı yüzünde gezdirirken bile tek bir kasını bile kıpırdatmıyor.

Yanıma daha da sokuldu, uyandığına dair hiçbir belirti vermiyordu.

Ezra, pilot ve mürettebatla yaptığı konuşmadan dönerek kapısını açar. Margo'ya uykusunu toparlaması için mümkün olduğunca fazla zaman tanımak isteyerek onu mürettebatla görüşmesi için göndermişim.

Havalanmaya neredeyse hazırlar, diye fısıldadı, gözleri Margo'ya bakıyordu. Dün bizi son gördüğünden beri Margo ile aramızda neler geçtiğini merak ediyorsa bile sormadı.

Kapımı sessizce açmadan önce başımı salladım. Ezra onu alıp benim için açık tutuyor. Onu göğsüme doğru kaldırırken ellerim Margo'nun kalçalarının altından kaydı. Vücudu gevşek, hareketi onu uykusundan sarsmıyor. Arabadan inerken onu kendime yasladım ve asfaltta yürürken Ezra'ya şükranlarımı sunuyorum.

Margo'nun uyanmasını bekliyorum. Onu korumaya çalışmama rağmen bize çarpan soğuk hava arasında.

bedenimdeki acı havadan ve üzerimize vuran ve karın üzerinde parıldayan güneşten, bana karşı nasıl bu kadar huzurlu uyduğunu bilmiyorum. Görünüşe göre dün gece ondan beklediğimden daha fazla enerji almış.

Jete giden merdivenlerin dibinden bir uçuş görevlisi bana gülümsüyor. Onu takip etmeden önce başımı salladım ve içeride bizi bekleyen ekibe günaydın mırıldandım. Kimseye başka bir şey söylemeden, doğruca uçağın arka tarafına, küçük bir kapının arkasında özel bir odanın beklediği yere gidiyorum. Mümkün olduğu kadar nazik davranarak Margo'yu dikkatli bir şekilde örtülerin üzerine yerleştirmeye çalışıyorum. Onu uyandırmamaya dikkat ederek çizmelerini çıkardım ve ayaklarımın dibine yere koydum. Uyuyacak kadar rahat olması gerektiğini hissettiğimde, onu sıcak tutmak için yorganı üzerine çekiyorum.

Birkaç dakika onun uyumasını izledim. Eğilip dudaklarımı alnına bastırma dürtüme karşı koyamıyorum. Uykulu bir iç çekişi bırakıyor, ses kalbimin göğsümde sıkışmasına neden oluyor. Onu odada tek başına uyurken bırakıp bizi New York'a götürecek olan ekiple konuşmak için her şeyimi harcıyorum.

Siktir et demeyi ve onunla yatağa girmeyi düşündüğüm bir an var. Onu kontrol etmek için biraz sonra dönmeyi planlıyorum ama Ezra ile konuşmam ve birkaç iş aramasına cevap vermem gerekiyor.

Ona son bir kez bakıp kapıyı yavaşça kapattım ve onu uyuması için rahat bıraktım.

Daha önce New York şehrinin onun evi olduğunu söylemişti. Dudaklarından çıkan sese bayılıyordum. İşte o an, Manhattan'ın artık evim dediğim yer olmadığını anladım. Onunla birlikte olduğum anlamına gelse her yere ev derdim çünkü evim artık fiziksel bir yer değil. Benim evim o.

Bende asla bir yuva bulamayacağını bilme riskine rağmen, Margo'yu bir yuva yaptım.

40

Margo

Bileğimin içine bastıran sıcak dudakların hissi beni derin bir uykudan uyandırdı. Gözlerim açılırken ayaklarım yumuşak, ağır bir battaniyenin altında geriliyor. Beck'in yatağın yanında diz çökmüş silüetini gördüğüm anda avucumda dudakların şefkatli okşayışını hissediyorum.

Gözlerindeki yoğun bakışın sıcaklığını hissederek gülümsedim. "Merhaba," diye mırıldandım, hâlâ tamamen uyanmaya çalışıyordum.

Parmakları alnımda usulca gezinirken aynı anda gözleri yumuşadı. "Merhaba bebek." Evcil hayvan isimleri, kelimeyi duyana kadar her zaman aşırı kullanılmış ve klişe görünüyordu. *Bebekağzından* düşer. Şimdi, eğer bu bana bu isimle seslenmeye devam etmesi anlamına geliyorsa, bir daha asla isteyerek kendi adımlarımı duymazdım. Bunun tutku sancıları sırasında söylediği bir şey olabileceğini düşündüm, ama şimdi onu kullanışı farklı bir şey söylüyor.

Elimi sımsıkı tutuyor, ona nazik öpücükler bırakıyor. Jest, kırılğan kalbime o kadar çok şey yapıyor ki, bizim için kartlarda olmayan bir şey için umut veriyor.

"Ne zamandır uyuyorum?" Onunla yüzleşmek için yuvarlandım, tutuşu bileğimi sıkıca kavradı. Gözlerim vücudunda gezinirken özel bir takım elbiseye dönüştüğünü fark ettim. Anlaşılan onun temizlenmesine yetecek kadar uzun süredir uyuyordum. Onu hanın kıyafetleri içinde görmek eğlenceliydi ama vücuduna göre özel olarak dikilmiş bir takım elbise giymiş olduğunu görmek rahatlatıcıydı.

Ancak yüzük parmağımın boğumuna bir öpücük kondurduğunda yeni bir şey fark ediyorum. Nefes nefese yatakta doğrulup elimi elinden çekip yüzümün önünde tuttum.

Parmağımdaki devasa oval elmas yüzüğe odaklanıyorum. Bu şimdiye kadar gördüğüm en büyük elmas ve üzerinde oturuyor *Benim* yüzük parmağı.

"Beck," diyorum ihtiyatla. "Bu nedir?" Üstüne tünemiş çarpıcı, kusursuz elmas ile basit altın bandın güzelliğine bakmadan duramıyorum.

Elime uzanıp bir kez daha dudaklarına götürdü. "Bu bir nişan yüzüğü, Violet. Senin için seçtiğim birini."

ona bakıyorum. Klasik ama modern. Kesinlikle şatafatlı, ama ona büyük bir yüzük istediğimi söyleyen bendim. Bunu söylerken yarı şaka yapıyor olsam da, sözünü tutmuştu.

"Daha önce hiç bu kadar büyüleyici bir şey görmemiştim," diye hayretle ona mı yoksa yüzüğe mi bakmam gerektiğini bilmiyorum.

"Sahibim." Sesinin tonundaki derinlik ve gözlerindeki yoğun bakış midemi bulandırıyor. Onun dışında kimse bir bakışıyla beni bir su birikintisine çeviremedi. Tek kelime etmeden o kadar çok şey söyleyebiliyor ki, yine de zihnimi onun ateşli çivit mavisi bakışlarının ardında yatan şeyle yarıştırıyor.

Baş parmağım metalin üzerinde geziniyor, parmakta yabancı bir şey varmış gibi hissediyorum.
"Bu bir teklif mi?"

Çenemi kaldırdı, bakışlarımı yüzükten uzaklaştırıp ona bakmamı sağladı. "İstediğin buysa, burada tek dizimin üzerine çöküp evlenme teklifini yapacağım, Margo. bende çok detay var

ve senden benimle evlenmeni isteyebileceğim abartılı fikirler. Bu yüzüğü cebimde taşıırken sana defalarca nasıl soracağımı düşündüm ve her zaman sana sormak için doğru zamanın ne zaman olacağını merak ettim. Ama hiçbir hak ettiğiniz kadar özel olmayacak. Gerçeği söylemek gerekirse, bunu söylemekten nefret ediyorum ama biri dizlerinin üzerine çöküp gerçekten sorduğunda hissettiğin o özel duyguyu senden almak istemiyorum. Nişanlım olmayı bir yıllığına kabul ettin, ama sadece bir yıllığına. Sana hak ettiğin şekilde, benim istediğim şekilde evlenme teklif etseydim, başka hiçbir erkeğin onunla rekabet edemeyeceğinden emin olurdum. Bu yüzden, sadece bir sonraki adama adil olmak için tüm tipik teklif olayını bekledim.

Gözlerimden akmakla tehdit eden yaşları saklamaya çalışarak yutkundum. "Muhtemelen haklısın," diye mırıldandım, duygu boğazımda düğümleniyordu. Sözlerini duymak ne kadar zor olursa olsun, amacını anlıyorum. Beck'in son zamanlarda istemeden bedenim ve kalbim üzerinde hak iddia etmesinden sonra başka bir adama evet demek istediğimi hayal bile edemiyorum. Anlaşmamızın sona erme tarihini, bana şu anda baktığı aynı hararetle bakışlarla bakmayacağı günü düşünmemeye çalışıyorum.

Ağzı bir şey söylemek ister gibi aralanıyor. Bir an için, olmayacağını bildiğim bir şeyi ummak için kendime izin verdim. Gözlerindeki bakış, benimle aynı şeyleri hissetmeye başlaması için bana kısa bir özlem anı veriyor. Dün gece paylaştığımız anların benim için bir anlamı varmış gibi onun için de bir anlamı vardı.

Beck parmağını kaşımın üzerinde gezdiriyor. "Keşke o kafanın içinden neler geçtiğini bilseydim," diye mırıldandı, sesi boğuktu.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirdim." "Bana bir şey sor, sana söylerim."

Onun için bir şeylerin değişip değişmediğini sormak dilimin ucunda. Benim için bir şey hissediyorsa, en ufak bir şey bile olsa. Neredeyse soracağım ama sorularımı kendime saklamayı başarıyorum. Gerçek şu ki, gerçeği bilmek istemiyorum. Nihayetinde, Beck'i değiştirebileceğime dair boş bir umut besliyorum. Onun sahte nişanlısı olmayı kabul etmemin tek nedeni, tek bir kadına yerleşmeme veya bağlanmama sevgisidir. Aramızdaki hararetle bir gecenin her şeyi değiştireceğini düşünecek kadar saf değilim. Gözlerindeki anlaşılmasız bakış olmasaydı, bunun mümkün olduğunu düşünmeye bile cesaret edemezdim. Aynı anda hem çok şey söyleyen hem de hiçbir şey ifade etmeyen bir bakış.

"Beni öpmek istiyor musun?"

"Sana çok daha fazlasını yapmak istiyorum. Ama bu iyi bir başlangıç."

Aramızdaki mesafeyi kapatarak ağzını benim ağzıma hiç bıkmayacağım bir şekilde yaklaştırdı. Parmaklarımı düzgünce şekillendirilmiş saçlarının arasında gezdirdim ve onları bana daha da yakınlaştırmak için bir koz olarak kullandım. Sormadığım her soruyu bırakıp onun yerine dudaklarının benimkine bastırıldığı hissine dalmaya karar verdim.

Beck dizlerinin üzerinden doğruluyor, yatağın üzerine sürünüyor ve vücudunu benimkine bastırıyor. Onun ağırlığını üzerimde hissetmeyi, ellerimi ceketinin altından geçirmeyi ve dokunuşumla kaslarının gerginleşmesini hissetmeyi seviyorum.

Öpücüğüyle beni sersemletiyor, bana vermeye istekli olduğu her şey için çaresiz kalmamı sağlıyor. Öpücük, ince kapının diğer tarafında bekleyen insanlarla dolu bir ekibi unutturuyor. Uçağa bindiğimizde uyanık değildim ama eğer iş gezisi için uçtuğumuzdaki aynı ekipse, diğer tarafta bekleyen bir sürü insan var.

Beck'in eli sol elimi buldu ve beni öpmeye devam ederken onu yatağa doğru itti. Parmaklarını

benimkilere dolayarak başparmağını elmasın üzerinde gezdiriyor. "Yani, bu bir evet mi?"

Dudakları ağızımdan boynuma doğru hareket ediyor. Hassas cildi emiyor, tüm vücudumun tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. "Cevabı zaten biliyorsun," dedim, o eşofmanı yukarı iterken sesimi sabit tutmaya çalışarak, beni dünkü iç çamaşırlarımla buldu.

"Sana bunlardan çok daha fazlasını alacağım."

"Zaten bana çok şey aldın." Dili sutyenin kumaşı boyunca göğüs ucunun üzerinde gezinirken inledim.

Yüzü göğüslerimin arasında, ürkütücü bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Seni mümkün olan her renkte görmek istiyorum.*Herkumaş.Herstil*. O zaman yerde ne kadar iyi göründüklerini öğrenebilirim." Sıcak ağzı göğüs kafesimin derisini öperken sırtım yataktan kalkıyor. Zaten ıslanmıştım, vücudum tam olarak dilinin nereye gittiğini tahmin ediyordu. "Bunların geldiği yerde çok daha fazlası var." Yakınımızda bir kalabalık olduğunu bilmeme rağmen, parmaklarını pantolonumun beli, beni çıkarmasına izin vermek için kendimi kalçalarımı kaldırırken buluyorum. "Her birini görmek için sabırsızlanıyorum."

Bu sabah giyinirken iç çamaşırı giyme zahmetine girmemiştim. Seçtiğim pantolon ve bol sweatshirt ile hiç gerek yoktu. Bunun yerine külotumu çantalardan birinin dibine saklamış ve onsuz gitmiştim.

"Tanrım bebeğim, sana daha dokunmadım bile ve şimdiden benim için çok sıırıslıklam olmuş ve şişmişsin." Beck, göbek deliğimin altını öptüğünde inledim. "Ya bizi duyarlarsa?"

Gülüştünden çıkan nefesi tenimde hissediyorum. "O zaman kızıma ne kadar iyi baktığımı anlarlar."

Yolda içten içe çıldırıyorum*kızım*Parmağını ıslaklığında gezdirdiğinde ağzından çıkan sesler. "Yoksa nişanlım mı demeliydim?"

Diğer insanların beni duyabileceğini bilseydim asla bir şey yapmamıştım. Sanırım hiçbir zaman yalnız kalana kadar bekleyemeyecek kadar birini istememiştim. Ama şu anda Beck'in yanımdayım. Duymaları umurumda değil. Her şey söylenip yapıldıktan sonra belki Ezra'nın ya da uçuş görevlilerinin gözlerinin içine bakmaktan utanacaktım ama şu an için ağzını tekrar üzerimde hissedemeyecek kadar çaresizdim.

Ağzını tam olarak onu istediğim yere koymadan önce vücuduma doğru ilerledi ve beni dudaklarımdan usulca öptü. Parmakları sweatshirt'ün alt kısmına dolandığında neden durduğunu sormak istiyorum. Kalktı, kumaşı başımın üzerine çekti ve yanımdaki şiltenin üzerine fırlattı. O hala tamamen takım elbisesini giymişken ben sutyenden başka bir şeyle kalmadım. "Bunu ne kadar sevsem de," parmakları sütyen bandının altından kaydı, "gitmesi gerek." Arkasına varması uzun sürmez

ve onu vücudumdan ayır. Kumaş, yanımdaki kıyafetlerimin geri kalanıyla birlikte atılıyor.

Şimdi gerçekten dengesiz hissediyor. Üç parçalı bir takım elbise içinde üzerimde gezinirken ben tamamen çıplaktım. Onun varlığı resmi kıyafetle iş çığlıkları atarken üzerimde en ufak bir kumaş izi olmaması benim için bu hissi sevmem yanlış olabilir.

"Ne kadar güzel olduğunun farkında mısın?" dedi bana büyük bir hayranlıkla bakarak.

"Beck," diye fısıldıyorum, sözleri beni kışkırtmaktan çok daha fazlasını yapıyor. Islaktım ve onun için hazırdım ama kalbim de eğlenceye katıldı, bana güzel dediğini duyunca sıçradı.

"Sizin her bir santiminiz büyüleyici. Sende bir kusur yok."

Parmakları ayak bileğimi sarıp bacaklarım neredeyse yataktan sarkana kadar beni şilteden aşağı çektiğinde havladım. Dizlerinin üzerine çökerek bacaklarımın arasına oturdu.

"Sana benim için yalvarttığımı biliyorum ama her gün diz çöker ve senin için yalvarırdım." Uyluklarımı ayırdı, açık tutmak için elleri tenime saplandı. "Bunun için." Dili baştan aşağı beni yalıyor. Kıvrandım, dilinin nezaketinin dün gecedен beri hala devam eden bacaklarımın arasından sızıyı nasıl hafiflettiğinin tadını çıkararak. "Yalvarırım ve yalvarırım, ne gerekiyorsa yapmaya hazırım."

Biri arkasından kapıyı açarsa, Beck için ardına kadar açılmış halimle karşılaşacaklardı. Elleri kalçalarımın kaslarına bastırılmış durumda, beni tam olarak istediği gibi tutuyor

ağzımı öptüğü aynı uzmanlıkla özümü öptüğünde.

Sonunda ellerinden biri artık kalçalarımı açık tutmuyor. Gerekli değil. Dilinin klitorisimde bu kadar hassas bir şekilde çalışmasını sağlamak için bacaklarımı istediği pozisyonda tutardım. İki parmağını yavaşça içime itti ve beni çıldırtacak şekilde hafifçe çengelledi.

İnsanların beni duymamasına imkan yok. Elimde değil, vücudumu kasıp kavuran duygu sessiz kalamayacak kadar fazla ve daha gelmemiştim bile. Her ne kadar parmaklarının içimdeki hızı ve dilinin klitorisimde dolaştığı hissiyle, bu jetteki herkesin Beck ve benim nasıl meşgul olduğumuzu tam olarak öğrenmesi uzun sürmeyecek.

Beck'in bir avuç saçını tutuyorum, kalçalarım saf cennet gibi ağzında hareket ediyor. Parmakları hâlâ içime girip çıkarken ağzını geri çektiğinde kızgınlığımı gizlemiyorum. Gülümsüyor, ağzının etrafı benden ıslanıyor. "Geldiğin zaman, bu uçtaki herkesin duymasını istiyorum. Anladın mı bebeğim?"

Başım yastığa düşüyor, gözlerim heyecanla sımsıkı kapanıyor. Herkesin beni duymasını isteyecek kadar sıcak bulmamalıyım. Aslında, sahiplenme ve herkesin birlikte olduğumuzu bilmesi arzusu bir kapatma olmalı. öyle değil Onu memnun etmek istiyorum. Herkesin beni ne kadar memnun ettiğini, dokunuşunun altında ne kadar çılgına döndüğümü bilmesini istiyorum.

Parmaklarını benden kaydırıyor. "İnsanların duymasını istemiyorsan sorun değil. Başka bir şey deneyebiliriz. Ama durum buysa, istiyorum çünkü ben senin bu tatlı küçük amcığını yerken, aletim gırtlığına o kadar inecek ki ses çıkaramayacaksın.

Parmak ucu klitorisimden aşağı, hiçbir erkeğin dokunmadığı başka bir bölgeye doğru gidiyor. Keşfetmediğim, kendimi de gelmeye zorladığım bir yer. "Birini seç yoksa senin yerine ben seçerim."

Duymalarını istiyorum, diye soludum.

Aferin kız, dedi, ağzını bir kez daha benimle kaplayarak. "Hepsinin de duymasını istiyorum. Yüzüğüm parmağında ve ağzım senin amında. *senbana ait*"

Sonra Beck, adını bir değil üç kez haykırmamı sağlayarak fikrini kanıtlıyor.

41

Beck

Asansörle çatı katına çıkarken Margo'nun başı omzuma düştü. Arka duvara yaslandık, ikimiz de son yirmi dört saatten yorulmuştuk. "Evde olduğum için çok mutluyum," dedi sessizliği bozarak.

Boğazımda büyüyen duygu yumrusunu yutmak zorundayım. "Ben de," dedim, o handa onunla yataktayken, burada kendi evimde tek başıma hissettiğimden daha fazla evimde hissettiğimi detaylandırmadan. Gerçeği söylemek gerekirse, geçen ay kendi alanımıza, yarattığımız sıradanlığa döndüğüm için mutluyum. O gelene kadar hiçbir şey gerçekten ev gibi hissettirmemişti ama bu çatı katının onun sayesinde yavaş yavaş bir ev haline gelmesi beni heyecanlandırıyor.

Midesi yüksek sesle guruldar, eliyle midesini kapatırken kıkırdamasına neden olur, yüzünde mahcup bir ifade vardır. "Açlıktan ölüyorum." Tekrar gülüyor, omuz silkiyor.

Asansör çanları çalıyor, çatı katının kapıları ardına kadar açılıyor. Temizlik hizmetinin tipik olarak kullandığı temizlik solüsyonunun olağan kokusu burun deliklerime çarpıyor. Valizlerimizi yerleştirirken, ikimiz de galeride dururken, burun deliklerimize farklı bir koku çarpıyor.

Margo bana bakıyor, gözlerinde heyecan yanıyor. "Çin yemeği kokusu alıyor muyum?"

Ayakkabılarını çıkarmaya zahmet etmeden mutfığa doğru koşarken heyecanına sırıtmadan edemedim. "Aman Tanrım, hayatımda tasfiye görmek beni hiç bu kadar heyecanlandırmamıştı!"

Sesini takip ettiğimde, onu çoktan mutfak adasının kenarında duran beyaz plastik bir paket poşeti yırtarken buldum. İki kap çorba, küçük bir kutu yumurtalı rulo ve ardından mezelerimizle birlikte iki büyük kutu çıkardı.

Vakit kaybetmeden bir yemek çubuğu paketini yırtıp açtı, daha büyük kutulardan birini açtı ve ağzına bir parça tavuk attı. Yüksek sesle inliyor, gözleri kafasının içinde dönüyor. "Vay be. New York paket servisini ne kadar özlediğimi unutmuşum."

Cebimden telefonumu çıkardım ve evimin yöneticisine yemeği götürdüğü için teşekkür etmek için bir mesaj gönderdim. Chow mein'den büyük bir lokmayı ağzına atışını, konuşmadan önce erişmeleri çenesinden sarkıtmasını izledim. "Bana yalvardıktan sonra iki hafta kadar önce almıştık."

Ağzı dolusu yemeğin arasından bana gülümsüyor. Bunu başka biri yapsaydı, iğrenç bulurdum ama onunla sevecen ve sevimli. Onun her küçük nüansı. Ağzındaki yemeği yutar. "Kesinlikle. Olduysa çok uzun."

Dramatik hareketlerine gözlerimi devirip, kollarımı ceketimin kollarından çekip adanın uzak ucundan aşağı fırlattım. "Yaşadığın ev yapımı yemeklerin bu kadar berbat olmasına üzüldüm."

Ağzına bir erişte atıyor. "Korkunç olduklarını asla söylemedim. Ama üniversitede meteliksiz kalan ve diğer iki oda arkadaşıyla toplu olarak bir tencere ve bir tavayı paylaşan bir kızla konuşuyorsunuz. Biz

asla kendimiz için yemek pişirmezdik ve Çin artıklarını günlerce dayanabilirdik. Neredeyse iyi yemek yapıyorsun Beck ama bu, zaman zaman aşırı GDO'lu susamlı tavuğu özlemediğim anlamına gelmiyor.

Kahretsin kelimesini söylemesi, aklıma uçak yolculuğuna, ekibim bizi beklerken kendimi onun içine gömmenin nasıl bir his olduğunu getirdi. Niyetim onu uçakta becermek değildi. Gerçekten sadece yüzüğü parmağına takmak ve dünyanın onu nişanım olarak gördüğünü bilmek istemiştım ama kendimi kaptırdım. Konu ona geldiğinde bunu çok yapıyor gibiyim. Gerçekten umursadığımdan değil.

Ben adadaki sandalyeleri işaret etmeden önce ağzına birkaç lokma daha atmayı başardı. "Belki gerçekten oturup yemeğini yemek ister misin?"

Sanki medeni insanlar gibi oturup yemek yiyebileceğimiz aklına gelmiş gibi gözleri fal taşı gibi açıldı. Uçakta yemek yemişti ama görünüşe göre hala açmış. Margo, sandalyelerden birinin önüne gelene kadar tezgahın üzerinde kaydırırken susamlı tavuk kutusunu kendisine yakın tutuyor.

Kıçını sandalyeye koyar koymaz, ağzına yiyecek akıtmaya geri döner. Yanına oturarak, akşam yemeğinden kendi lokmalarımı almaya başladım. Çin yemeğı muhtemelen keyif aldığım şeyler listemin son sırasında yer alıyor ama onun bunu bilmesine gerek yok. İlk kez can attığını itiraf ettiğinde beğenip beğenmediğimi sorduğunda, ona bunun suçlu zevkim olduğunu söyleyerek yalan söyledim. Suçlu zevkim, Çin yemeğı değil, Brooklyn tarzı bir dilim pizza veya biraz bilinmeyen bir pazardan gelato şeklinde.

Işık tam parmağındaki elmasa çarparak dikkatimi ona çekiyor. "Parmağındaki yüzüğün görünüşünü beğendim," dedim ona, ikimize de biraz su getirmek için ayağa kalkarken.

Yemek çubuklarını kutunun köşesine koyuyor ve yüzüğe hayranlıkla bakmak için elini kaldırıyor. Batan akşam güneşi, duvarda ve tezgahta ısıtılar oluşmasına yetecek kadar vuruyor. "Bütün ekibin seni dinlerken senin adını haykırmam insanların senin olduğumu bilmesi için yeterli değil mi?"

"Yakınında bile değil."

"Ama bu yardımcı olur?" Yüzüğü bana doğru çeviriyor.

"Haklısın, öyle. Parmağında o varken hiç kimse sana ikinci kez bakmaya cesaret edemez."

"Bir kadının parmağındaki yüzük ne zamandan beri bir erkeğın istediğini elde etmesini engelledi?"

Kıskançlık göğsümde çılgınca yanıyor. Biri, parmağında başka bir adamın yüzüğü olduğu düşüncesi ve ikincisi, başlamak için ona ikinci bir bakış bile atmayan herhangi bir adam. "Deneyen birini görmek isterim."

"Kulağa korkutucu geliyor," diye alay ediyor, yemeğinden küçük bir ısırık alırken. "Kahretsin haklısın."

Yemeğimizi yerken ikimiz de sessizliğe düşüyoruz. Onunla akşam yemeğı sohbeti yapmak istemediğimden değil. Aslında, o taşındığından beri en sevdiğim şeylerden biri, ben akşam yemeğini hazırlarken sohbet ederek geçirdiğimiz zaman oldu, o tabaklarımızı toplayıp bulaşıkları yıkadıktan sonra bile sohbet devam ediyor. Ama sonsuza kadar parmağında tutmayı düşünmediğini bile bile ona verdiğim nişan yüzüğünü takması, yemeğın ağzımda buruk bir tat bırakmasına neden oldu. Onun başka bir erkekle olduğu düşüncesi beni öfkeden alev alev yakıyor.

"Nişandan bahsetmişken, insanlara ne zaman anlatacağız? Arkadaşlarım bunu onlardan bu kadar uzun süre sakladığımı öğrenirlerse beni öldürürler. Öyle olmasa bile—"

"Söyleme," diye tısladım daha iyi düşünmeden önce. Tam olarak öyle olmasına rağmen ona sahte demesinden bıktım. Birdenbire ortaya çıkan baş ağrısını bastırmaya çalışarak parmaklarımı

şakağıma bastırdım. "Üzgünüm, sanırım sadece yorgunum. Aslında yarın gece aileme anlatabileceğimizi düşündüm. Sen uçakta uyurken babam aradı. İş için şehre gelecekler ve erken bir Şükran Günü kutlamak için akşam yemeğı yemek istiyorlar. Senin için de sakıncası yoksa onlara o zaman anlatabiliriz diye düşündüm. Ve sonra söylemek istediğın başka biri.

Yemek çubuklarıyla erişteleri çevirerek bir an sözlerimi düşündü. “Evet, bu

kulağa iyi geliyor. O zaman çevremdeki arkadaşlarıma da anlatırım.” Sesi tedirgin geliyordu, perdesi cümlesinin başından sonuna kadar değişiyordu.

Yiyecek kutusunu kendimden uzaklaştırdım ve saçını yüzünden çekmek için uzandım. "İyi misin?" Soruyorum. Umarım anlaşmamız hakkında ikinci kez düşünmüyordur. Aklımda onunla bir yılım var. Henüz ondan vazgeçmeye hazır değilim. Hiçbir zaman hazır olmayacağım ama şu an kesinlikle hazır değilim.

Hareketimi taklit ederek önündeki yiyecekleri hareket ettiriyor. Parmakları önüne koyduğum kristal bardağı sardı. O sudan uzun bir yudum alırken kalbim düzensiz bir şekilde atıyor, aklım onun söyleyeceği şeyle yarışıyor.

Kendimi en kötüsüne, artık insanlara nişanlandığımızı söylemek istememesine hazırlıyordum. Yeşil gözlerini yüzümde gezdirirken, on iki saat bile takmadan o yüzüğü parmağından çıkarırsa ne yapacağımı şimdiden düşünüyorum. "Ben iyiyim. Sadece, kardeşinle çıktıktan sonra seninle olduğumu bilen annenle babanın benim hakkımda ne düşüneceği konusunda biraz gerginim."

Senin hakkında kötü düşünmeyecekler, Margo. Carter'ın ne kadar batırdığının farkındalar. Açıkçası, seni tekrar gördüklerine sevineceklerini

düşünüyorum. "Carter orada olacak mı?"

"Şüpheli." Margo'yu hâlâ geri istediğini söylemekten çekinmedi. Onu ondan uzak tutmayı tercih ederim. Bunu yapacağını düşündüğümünden değil. Ama test etmemeyi bile tercih ederim. Onu şimdi benimle görmesini gerçekten sevecek kadar berbat durumdayım. Onunla geri dönme şansı olmadığını bilmesi için. Ben onun olduğum kadar o da benim.

Yüz ifadesini ve vücut dilini durum hakkında ne hissettiğine dair herhangi bir ipucu için okumaya çalışarak yüzünü dikkatle izliyorum. Carter yemekte olmasa bile, annem ve babam büyük olasılıkla ona nişanı hemen sonra anlatacaklar. Planın tamamından pişmanlık duyuyorsa, herhangi bir belirti vermez.

"Ayrıca bir nişan partisi yapabileceğimizi düşünüyordum. Arkadaşlarını bir süredir görmedin, bu yüzden onları bunun için uçurabiliriz. Ailen de. Gerçekten kim istersen. New York toplumunun geri kalanına evlenme niyetimizi bu şekilde duyurabiliriz.

Gözleri parlıyor. "Gerçekten mi? Bunu çok isterim. Tamamen benimle ilgili süslü bir Manhattan etkinliği mi? Beni kaydet."

kıkırdadım Bu kadın. Aklından geçenleri tam olarak söylemekten korkmamasına bayılıyorum. "Bir tarih seçmek için takvimime bakacağım."

Bana baktığında, iri gözleri heyecanla doldu, neredeyse kendimi benimle gerçekten evlenmek istediğini düşünerek kandırabilirim. Neredeyse. Gülümsemesi geniş, parlak ve o kadar güzel ki kalbim göğsümde atıyor. "Orada olacağım."

42

Margo

"Sanırım yatağa gideceğim," dedim, kucağımdaki örgü battaniyeyi iterken esnemeye çalışarak. Beck ve ben, Manhattan'a dönmekle geçen yoğun bir günün ardından biraz televizyon izlemek ve dinlenmek için yerleşmiştik. Neyse rahatlardım, arka planda televizyon çalarken defterime eskizler çizerken biraz ara verdim. Ancak Beck, tüm zaman boyunca dizüstü bilgisayarında ve telefonunda çalıştı. Çalışmak için ofisine gidebileceğini söylemeye çalışmışım ama oturma odasında benimle kalmakta ısrar etmişti. Bundan sonra pek tartışmayacağımdan değil.

Beck'in baş parmağı ayak bileğimin iç kısmına değiyor ve gözleri dizüstü bilgisayarında ne varsa onu tarıyor. İş görüşmelerinden birinde, telefonu hoparlördeyken, uyluğuna dayanan ayaklarımı tutup ovmaya başlamış ve yatırımcılarından biriyle iş konuşmuştu.

O anın ne kadar hassas olduğunu, benim için ne kadar önemli olduğunu fark ettiğini bile sanmıyorum.

Beck, dizüstü bilgisayarının ekranından bana bakarak, "Benim üzerimde uyuyup uyumayacağını merak ediyordum," diye yanıt verdi. Eskiz defterimi dikkatlice aramıza koydum. Son otuz dakikadır hiçbir şey çizmemiştim çünkü güçlü başparmaklarının ayak tabanlarıma yaptığı his beni neredeyse uyutmaya yetmişti.

"Kesinlikle yakındım."

"Muhtemelen ben de birazdan yatacağım." Ayağa kalkarken dizüstü bilgisayarı aniden kapanıyor, kollarını başının üzerinde uzatıyor. Koşu eşofmanının bel bandının üzerinden görünen küçük bir deri parçası, bana o kadar tahrik ettiğim sertleşmiş eğik kaslarını görmemi sağlıyor.

Ayağa kalktım, ev temizlik personelinin yarın yeniden yapacağını bilmeme rağmen kullandığım battaniyeyi düzgünce katladım. Garip bir şekilde, "Takıldığın için teşekkür ederim," dedim.

Takılmak mı? Benim neyim var? Beck, takılmak kelimesini asla kullanacak türden bir adam değil.

Hiç cevap vermediğinde sözlerimden daha da utandım. Utangaç bir tavırla, çocukça seçtiğim sözcükler için kendime küfrederek, mutfaktan eskiz defterimi alıp hızla merdivenlere yöneliyorum. "İyi geceler!" Arkama bakma zahmetine girmeden bağırdım. Tek yapmak istediğim uyumak ve adama benimle takıldığı için teşekkür etmemiş gibi davranmak, sanki arkadaşlık bileziği yapıyormuşuz ya da bir grup genç kız gibi dedikodu yapıyormuşuz gibi.

Güçlü bir kol belime dolandığında ayaklarım daha ilk basamağa çarptı. Beck beni sert vücuduna doğru çekti, dudakları kulağımın hemen yanındaydı. Eskiz defterim yere düşerken yüksek bir şaplak sesi geliyor.

"Peki nereye gittiğini sanıyorsun?" Öfkeyle boynumu ısırtıyor.

Kelimeleri oluşturmaya çalışırken ağzım açılıp kapanıyor. Hala utancımdan başım dönüyor

daha önce kelime seçimi yaptı ve şimdi beni kucaklayarak beni şaşırttı.

"G-yatmaya gidiyorum," diye kekeleydim.

"Yatağın artık üst katta değil."

"Öyle değil?"

Beck'in iri elleri beni belimden kavradı ve beni kendisiyle yüzleşmek için döndürdü. Sen benim nişanlımsın, diye homurdandı. "Uyuyacağın tek yatak benim odamdaki yatak."

Şaşırdım, ona bir cevap düşünemiyorum. Dün gece onun sıcacık vücudunu yanımda hissetme lüksüne sahip olduktan sonra yukarı, boş bir yatağa çıkma düşüncesinden nefret ediyordum. Ama bu, böyle olacağını kabullenmemi engellemedi. En azından ben öyle olacağını düşünmüştüm ama Beck'in gözlerindeki kızgın bakış yanılmış olmam gerektiğini söylüyor.

"Neye ihtiyacın varsa hemen yukarı çık ve sonra benimle burada buluş. Yanımda uyumanın tadına vardım. Bu çatı altında olduğun sürece geri dönüş yok. Yatağın üzerinden uzanıp parmaklarımı saçlarında gezdirebilmek istiyorum. Senin kokunla uyanmak istiyorum. Seni ağzım amında uyandırmak istiyorum, daha gözlerin açılmadan dilime gelmene ne kadar yaklaştığımı görmek için. Her gece yanında uyumakla ilgili yapmak istediğim çok daha fazla şey var ama bu, senin yerin benim yatağımdan başka herhangi bir yatakta olduğu şeklindeki aptalca fikri kafandan atmanla başlıyor.

En tatlı ama en kirli şeyleri tek bir konuşmada söyleyebilen biriyle hiç tanışmadım. Bu bir yetenek, şehvet dolu sözleriyle beni ayaklarının dibinde bir su birikintisine çevirebilmesi.

"Ben siktir et deyip seni omzumun üzerinden atmadan önce arkanı dönüp ihtiyacın olan her neyse onu almak için iki saniyen var. Bu gece yatakta bana katılmayacağını düşündüğün için bile sana kızgıyım. Bebeğim hızlı hareket etmezsen seni odama geri çekerim ve bedelini ödetirim.

Bağırarak arkamı döndüm ve bacaklarımın beni götürdüğü hızla merdivenlerden yukarı koştum. Sözleri üzerine klitorisim zonkluyor. Tehditleri hiçbir zaman bir tehdit gibi hissetmedi. Her zaman bir söz gibi hissettirdiler. Ve garip bir nedenden dolayı, buraya gelmek için sabırsızlanıyorum. Onu bekletmek için. Beni aramaya gelmesinin ne kadar sürdüğünü, sabrının ne kadar sağlam olduğunu görmek istiyorum.

"Bir dakika geliyorum!" Odama giden koridorda koşarken bağırdım. Bir dakikadan çok daha uzun olacağım. Onunla yatağa girip güçlü kollarını bütün gece etrafımda hissetmek için ne kadar istekli olduğumu bilmesine gerek yok ama önce onu biraz kızdırmak istiyorum.

Odama girer girmez kapıyı çarptım ve kilidi çevirdim. Yukarı çıkıp beni arar mı bilmiyorum ama yukarı çıkıp kapıyı kilitli bulursa tepkisini -tehditlerini- görmek eğlenceli olurdu.

İç çamaşır çekmecemi yırtıyordum ki cebimde telefonumun titrediğini hissettim. Çıkardığımda Winnie'den gelen bir görüntülü arama görüyorum. Daha önce nişan haberini vermek için hem onu hem de Emma'yı aramayı denemiştik ama ikisi de cevap vermemişti.

Aramayı hemen cevaplamak için kaydırıyorum. En iyi arkadaşlarımın ikisinin de kafalarının kamera görüntüsüne sığacak şekilde birbirine sıkıştığını gördüğüm anda kalbim yerinden çıkacak. Bu onları görebileceğim anlamına geliyorsa, nişan partimizi bekleyemem.

"Hangi cehennemdeydin?" Emma azarlıyor, telefonu Winnie'den alıyor ve görünürde sadece o kalsın diye tutuyor.

Gülüyorum. Tanrım, onu özledim.

"Pekala, Beck ve ben bir iş toplantısından sonra Colorado'da hiçliğin ortasında bir kar fırtınasında sıkışıp kaldık. Orada sivilceli servisim vardı."

Emma bana parlak bir gülümseme veriyor. "Aman Tanrım, ısınmak için kemikleriniz mi vardı?"

Onlara ne kadar değiştiğini söylemeye nasıl başlayacağımdan bile emin olamayarak dudağımı ısırımdı. En azından bunu çok değişen bir şey olarak kabul edecekler. Başından beri planın bu olduğunu bilmiyorlar.

"Vay be. SİKTİRDİN!" diye bağıran Emma heyecandan zıplarken ekran bulanıklaşıyor.

Winnie'nin yüzü bir kez daha görüş alanıma girdiğinde, telefonun bu kadar etrafa fırlatılmasıyla hareket hastalığından kusma dürtümle savaşıyordum. O ve Emma telefonda kavga ediyor, ikisi de nihayet telefon kapandığında görüş alanına giriyor.

"Emma onun tipik dramatik hali mi yoksa gerçekten Beckham Sinclair ile yattın mı?"

"Pekala..." Onları dolabımdaki bir rafa koyarak başladım. Derin bir nefes alarak elimi kaldırdım ve

parmaklarımı kameraya doğru sallıyorum.

"GERÇEK SİKİM NEDİR!" Winnie sesli bir nefes verirken Emma ığlık atıyor.

"Düşündüğüm şey bu mu?" diye soruyor Emma, kameraya o kadar yakın eğiliyor ki, tek görebildiğim onun göz küresi.

Mar, nişanlı mısın? Winnie, sesi inanamayarak soruyor.

Elimi kameradan çekip ikisine de gülümsüyorum. "Evet," diye cevap veriyorum kibirli bir şekilde. "İleikisi birdensorularınızdır."

Hep bir ağızdan çığlık attılar, ikisi de sırayla benimle konuşmak için telefonu kaptı. Emma, "Kraliçe önünde eğileceğim," diye söze başladı. "Kardeşlerden biri kalbini kırdığında, diğerini becer ve intikam olarak onunla nişanlan. Sen lanet olası bir ikonsun."

Başımı sallıyorum. "yle değil Emre. Birlikte çalışmamızla başladı ve sonra birdenbire...*Daha*" Söylediklerimin hiçbiri yalan değil. Beck ve ben birlikte çalışmaya başladık ama şimdi daha fazla gibi görünüyor. Sadece o da öyle görüyor mu bilmiyorum.

"Yani bunun Carter'la hiçbir ilgisi yok?" Emma'nın sorusu masumca ama beni hazırlıksız yakaladı. İlk kez, bana yaptığı her şey için Carter'dan intikam almanın bir yolu olarak bu fırsatı değerlendirebileceğimi fark ettim, ama Beck'in yanına taşındığımdan beri bir kez bile bu şekilde düşünmemiştim. Hep Beck'le ilgiliydi. Hiçbir zaman Carter'la ilgili olmadı.

"Hiçbir şey," diye cevap verdim, sesime gelenek katarak.

Winnie yüzünde kurnaz bir gülümsemeyle, "Manhattan'daki her varis çok kızacak," diye mırıldandı. "Bence Manhattan sosyetesinin yarısı, tüm yetişkin yaşamlarını, onun sonunda yerleşeceği kişi olacağını düşünerek geçirdi."

Hala olabilirler, zlerek düşünüyorum, artık onun olmayacağım bir günün geleceğini bilerek.

Emma kolunu Winnie'nin omuzlarına dolayıp onu yanına çekti. "Pekala, hepsi geri adım atabilir, çünkü playboy milyarderini kabul ettiren elbette bizim kızımızdı."

Bunun sonsuza kadar böyle olmasını dileyerek gülüyorum. "Bahsetmişken, Beck ve ben yakında bir nişan partisi vereceğiz ve ikiniz *desahip olmak*orada olmak."

"Açıkça!" Winnie tezahürat yaparak bana gözlerini devirdi. "Bize ne zaman ve nerede olduğunu söyleyin, anında orada olacağız."

"Beck ve ben hala ayrıntıları belirlemeye çalışıyoruz ama sanırım çok yakında olacak."

"İyi! O kayayı parmağında bizzat görmek için sabırsızlanıyorum," diyor Emma gururla.

Onlarla beş dakika daha konuşarak, Beck'le benim nasıl nişanlandığımıza dair daha kabul edilebilir bir hikye uydurdum. Sonunda onlara gitmem gerektiğini söyledim, ancak eskiden birlikte yaşarken yaptığımız gibi bütün gece oturup onlarla konuşmayı çok isterdim. En yakın arkadaşlarımla sohbet etmiş olsam da en başta buraya gelme sebebimi unutmadım.

Beni bekleyen kimi bıraktığımı unutmadım, onu beklettiğim her saniye kuşkusuz daha da

sinirleniyorum.

En yakın arkadaşlarımla vedalaşıp onlara partinin ne zaman olacağını söyleyeceğime söz verdikten sonra telefonu kapatıp yatmaya hazırlanmakla meşgul oluyorum.

Yatıyor olsak da bu, bunu yaparken iyi görünemeyeceğim anlamına gelmez. Eğer tehdidini yerine getirecekse, neden düğmelerine daha fazla basmasın?

Kısa bir lavanta sabahlığı çıkardım. Kesinlikle hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor ama ben böyle olmasını tercih ediyorum. Zaten hepsini gördü, ama işi yapıyor ve kesinlikle onu kızdıracak. Gülümsüyorum, onu çekiyorum. Lavanta rengi, zeytin ten tonuma karşı iyi görünüyor. Boy aynasının önünde dönerek, Beck'in buna tepkisinin ne olacağını tahmin ederek sırttım.

Banyoma yürürken bir saç lastiği buldum ve saçlarımı tepemde topuz yaptım. Beck her zaman öpüyor ve enleme bakıyor gibi görünüyor, şimdi saçlarım toplanmışken, tenimde bıraktığı küçük aşk ısırıklarına dikkat çekiyor.

Küçük bir çantaya atmadan önce diş fırçamı, telefon şarj aletimi ve diğer birkaç ihtiyacımı aldım. Gece oda değiştirmek için ihtiyaç duyacağım her şeye sahip olduğumu onaylayınca midem bulandı. Bundan sonra her gece orada olmamı isteme konusunda ciddiye, odasına birkaç şey daha taşımam gerekecek ama şimdilik bunlar yeterli.

Kapımı açtığımda, yüzüm sert bir sandığa çarparken, onu aşağıda görmenin heyecanına kapıldım. Yukarı baktım ve avını bekleyen bir avcı gibi beni bekleyen kaşlarını çatmış bir Beck buldum. Kapı çerçevesinin üst kısmını tuttu, bana hançerler gibi bakarken gözlerinde bir fırtına koptu.

"Beş dakikadan çok daha fazlaydı." Sesi pürüzlüydü, tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu. Vücuduma bakması, gözlerindeki özlem, giydiğimi alırken öfkesinin arkasına bile saklanamamasıyla da olabilir.

Kalçalarımın yüksekte duran şeffaf kumaşı çekiştiriyorum. "Hazırlanmam gerekiyordu," diye açıkladım masum numarası yaparak.

Başımın üstündeki çerçeveyi daha sıkı kavradı, mengeneye benzer tutuşunun altında tahtadan bir zorlama sesi çıktı. "Eğer her gece yatağında böyle giyiniyorsan, o zaman sadece uyuma ihtimalin olmadığı gerçeğini daha da ileri götürüyorsun.*herhangi bir yer*ama benim yatağım."

Ellerimi tişörtünün yumuşak kumaşında gezdirerek ona bir adım yaklaştım. Pamuğun arasından bile onun ne kadar gergin olduğunu, parmak uçlarımdaki kaslarının ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum. Bundan sonra giyeceğim şey bu, dedim sessizce. "İçin*Sen*"

Vücudunu kapı çerçevesinden söküp beni kendisine doğru çekerken, göğsünde gümbürdeyen homurdanma içgüdüsel. Dudaklarını sadece bir saniyeliğine benimkilere bastırdı ki beni popomdan kaldırdı ve onu öpmem için daha iyi bir pozisyon verdi.

Bizi odama götürdü, bizi kendi odasına götürme zahmetine bile girmeden beni yatağa attı, kısa bir süre sonra vücudu da aynı şeyi yaptı. Tek bir hareketle gömleğini çıkarıp yere fırlattı.

Bana aldığı kıyafeti takdir ederken gözleri vücudumda gezindi. Sadece onun için giydiğim.

Bacağımı şilteden çekip baldırımın içini öperek, "Bu gece sadece uyumana izin vermeyi planlamıştım," diye söze başladı. Ağzı bacaklarımdan arasında zonklayan noktadan çok uzaktaydı ama yine de ıslak ağzı bacağımdan yukarı çıkarken onu her yerde hissettiğim için beni yalıyormuş gibi hissettiriyordu. "Ama sonra her sabah uzuvlarımız birbirine dolanmış olarak uyanmayacaktınız gibi davranma cesaretini gösterdin ve bu benim için sorun değil."

"Seni bu kadar üzeceğini tahmin etmemiştim." O dizimin içine bir öpücük kondururken bir çeşit sürtünme yaratmaya çalışarak kalçalarımı döndürdüm.

Bacaklarımdan bana bakarken gözlerinde ateş parlıyor. "Tabii ki lanet olur

beni üz Senden bir gece geçireceğimi ve bunun yeterli olacağını mı sanıyorsun?

Umarım bana asla doyamaz ama bunu yüksek sesle söylemiyorum. Bunun yerine, öfkesini biraz daha besledim, hayal kırıklıklarını benden nasıl çıkardığını seviyorum. "Belki. Bir kereden sonra kadınlardan bıktığını sanıyordum.

Bir anda üzerime çıktı, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Parmakları saçlarıma dolandı ve beni neredeyse dudaklarımız değecek şekilde çekti. "Kendini bir daha başka kadınlarla karşılaştırmanı asla istemiyorum. Sen diğer kadınlar gibi değilsin."

Öne eğilip alt dudağını dişlerimin arasına alıp çekiştiriyorum. "Kanıtla."

43

Margo

Tö:MARGOMKULAKLAR@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE
From:BECKHAMSiÇERİK@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE

Menekşe,
Bu sabah kahvemin ne kadar tatlı olduğunu görsem üzülürdüm ama kahveye biraz batı kıyısı katmandan mı yoksa tatlı amının tadı bu sabahtan beri dilime dolandığından mı bilmiyorum. Her iki durumda da, ondan nefret etmiyorum.

Samimi olarak,
Bütün gün o etekle dolaştığını gördükten sonra seni masasının üzerine eğip tekrar almak için can atan adam.

Bilgisayar ekranıma bakıyorum, mesajını üç kez daha okurken, e-postasını okumaktan kaynaklanan uyarılma dalgasını bastırmaya çalışmak için kalçalarımı birbirine bastırıyorum. İyi bir yanıt düşündüğüm için parmaklarım klavyemin tuşlarına dokunuyor. Ofisimin açık kapısından dışarı bakıyorum. Bulduğum yerden Beck'in konferans masasının başında oturduğunu görebiliyorum, masanın etrafında oturan yönetim kurulu üyeleri hararetli bir sohbete kilitlenmiş gibi görünürken bir şekilde müstehcen bir e-posta göndermeyi başarıyor. Ve hissettiğim kadar hararetli değil. Kızgın görünüyorlar, şehvet ve ihtiyaçtan yanıyorum.

Bu kadar sıcak bulmamalıyım, ama işte buradayım, onun için acayip bir e-postayla sırılsıklam olmuş durumdayım.

Tö:BECKHAMSiÇERİK@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE
From:MARGOMKULAKLAR@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE

Beck
, toplantıda olman ne büyük talihsizlik. Hala kendi zevkime
hazırım.

Pişmanlıkl
a, Reddedilmeden önce iyiliğe karşılık vermek için çaresiz kalan kadın :(

Onu masamdan izliyorum. E-postayı okuması bir iki dakikasını aldı ama o anı sırtı düzeldiğinde anladığını söyleyebilirim. Profiline bakıyorum, manzarayı takdir ediyorum. Gitmek gerçeküstüydü

Onunla bu sabah ilk kez normal bir sabah rutini hakkında. Bir gecede uzayan sarı sakalını tıraş etmesini izlemiştim. Gardırobundan çıktığında iki kravatını kaldırmış ve bana giymesi için bir tane seçmemi söylemişti.

Çok normal ama mükemmel hissettiriyordu. Onunla uyanmaya ve onunla hazırlanmaya biraz fazla alışabileceğimi zaten biliyorum, ancak yine de galeride Ezra ile buluşmamıza geç kalıyoruz çünkü Beck sabaha orgazmla başlamam konusunda ısrar ediyor.

Önümdeki masaüstümden bir e-posta sesi geliyor.

TÖ:MARGOMKULAKLAR@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE

FROM:BECKHAMŞİÇERİK@SINTECHCsiberSGÜVENLİK.İLE

Ne düşündüğümü bilmiyorum. Bu toplantıyı beş dakika içinde bitireceğim. Boğazın benim için hazır olsa iyi olur bebeğim.

Yazdığı kelimeleri anladığımda gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Ona dönüp baktığımda, öne doğru eğildiğini görüyorum, dizüstü bilgisayarını zaten kapalı. E-postada bir kapanış ifadesi ile zaman kaybetmemişti bile.

Bok.

Şaka yaptığını sanmıyorum. İki ofisimizi birbirine bağlayan kapıdan hızla geçerken kırım ofis koltuğumdan fırlıyor. arkamdan kapatıyorum. Artık ofis değiştirdiğimize göre, onun biraz daha özel bir ofisi var, oysa benimki daha çok pencereli bir akvaryum gibi. Ofislerimizi birbirine bağlayan kapı kapalıyken, iş arkadaşlarımızın meraklı gözlerinden nispeten uzakta olacağız.

İş yerinde takılmak muhtemelen berbat bir fikir, ama şu anda sağlıklı düşünemiyorum. Muhtemelen ikimizde, bilselerdi İK'nın aklını kaçıracağı bir mil uzunluğundaki şeyler listesine sahibiz, buna eklenecek bir şey daha var mı?

Masasının köşesine oturup kazağımın düğmelerini açmaya başladım. Son düğmeyi de açtığımda gömleğim açık kalıyor, sutyenim tüm teşhiriyle. İki dakika sonra, Beck hızla kapıdan içeri giriyor, kapıyı arkasından çarparak çarparken ağır ayak sesleri. Sesi duyunca havladım, ofistekilerin çoğunun da muhtemelen duyduğunu biliyordum.

Muhtemelen bir şeye kızdığını varsayacaklar. Soğuk ve sinirli olduğu biliniyor, bu çok da abartılı bir bahane değil. Artı, bu akşam ailesine nişanlandığımızı duyurmasını bekliyorduk. Dünya nişanlandığımızı öğrendiğinde, teknik olarak benim üstüm olduğu için onun için çalışarak pozisyonumu biraz yeniden yapılandırmamız gerekecek. Bunların hepsi tam olarak anlamadığım ve gerçekten umursamadığım bir sürü ciddi şey.

O halledecek ve ben takip edeceğim, iş unvanımı gerçekten önemsemeyecek kadar kapalı kapılar ardında aramızda olup bitenlere dalmış durumdayım. Sonunda, hâlâ Camden'la görüşmenin peşindeyim.

Şimdi bu ofiste benimle yalnız olan Beck'in ayak sesleri yavaşlıyor ve sonra, boşluğun ortasında durduğunda hep birlikte duruyor. "Beni oynuyorsunçoko toplantıdan çıkarak profesyonelce değil.

Dudaklarımı yaladım, muhtemelen yeni sürdürdüğüm rujumu mahvetti. "Özür dilememi ister misin?" Bacaklarımı hafifçe masasının üstüne yayarak karşı çıktım.

Bakışları eteğimin altındaki külotuma odaklandı. Onlar benim günün ikinci çifti. İlki, sabah yoğurtlu parfelerimizin üzerinden bana orgazm vermeden önce sıırılsıklam oldu.

Uzanıp onun için seçtiğim kravatı gevşetirken elindeki damarlar dalgalandı. "HAYIR. Sana

söyleneni yapmanı ve söz verdiğin gibi bu aleti emmeni istiyorum. İlgimi mi istedin?

Anladın, Margo. Az önce çok önemli bir toplantıdan, aletim taş gibi sert bir şekilde ayrıldım. Bu konuda bir şeyler yapmanın zamanı geldi.”

Masasının etrafında döndü ve büyük boy deri ofis koltuğuna oturdu. Omzumun üzerinden ona baktım, sözlerinin küstahlığı beni inanılmaz tahrik etmişti. Masasından aşağı kaydım, kazağımı omuzlarımdan ittim ve bire bir toplantıları olduğu zamanlar için ayrılmış bir sandalyeye fırlattım.

"Bu sabah seni tatmama izin verseydin toplantını mahvetmek zorunda kalmazdım," dedim ona doğru yol alırken.

Günah kadar seksi görünüyor, silueti arkasındaki New York şehir silüeti tarafından çerçeveleniyor. "Sadece sana zaman ayırdık bebeğim. Gitmem gereken önemli bir toplantım vardı.”

Omuz silkip önünde durdum. "Anlaşılan öyle değil*fazla*erken ayrıldığını düşünürsek önemli.” Bir gülümsemeyle savaşıırken dudağı seğiriyor. Onlara sahip olduğumu söyledim.*çok*ulaşılması gereken önemli bir telefon görüşmesi.”

Siyah pantolonuna rağmen yalan söylemediğini görebiliyordum. Horozunun kalın hatları belli oluyor. Onun ağırlığını dilimin üzerinde hissetmek için can atıyorum. Damarının kalın çizgisini dilimle izlemek, benim yüzümden parçalandığını hissetmek.

Kravatından tutup bacaklarının arasına girdim. Onu çektim, dudakları benimkine yakın olacak şekilde omuzlarını sandalyenin arkasından çektim. "Açık çokönemli çağrı.” Onu öpmek için eğildim, bu sabah arabadan inmeden önce onları en son hissettiğimden beri dolgun dudaklarının dudaklarımdaki hissini kaçıırıyordum.

Dudaklarının tadı beni tatmin ettiğinde boynuna doğru ilerledim ve beni öptüğü ve beni çılgına çeviren aynı noktaları öptüm. Kırmızı dudaklarım yanlışlıkla onun sade beyaz gömleğinin yakasına çarptı. "Hata." Kırmızı lekeyi silmeye çalışarak güldüm. "Öyle demek istemedim."

Onaylamayarak mırıldandı. "Tabii ki yapmadın, Violet. Bölgenizi işaretlediğinizi orada görme fikrini seviyorsunuz.”

Kirpiklerimin arasından ona bakarak dizlerimin üzerine çöktüm. Fermuarını açıp sikini boxerından kurtarmam uzun sürmedi. Eğilip geri çekilmeden önce hepsini bir kez boğazımdan aşağı indirdim. Gözlerim penisinden aşağı akan kırmızı ruj lekesine odaklanarak ondan aletine bakıyor. Gururla, "Artık bölgemi işaretledim," diye yanıtlıyorum.

Gözlerinde vahşi bir arzuyla başını sandalyesine yaslıyor. "Siktir, Margo. Sizin.Bensenin bebeğim Şimdi uslu bir kız gibi beni ağzına al ve senin için sahip olduğum her lanet önemli toplantıyı neden yarım bıraktığımı hatırlat bana.

Bana iki kez sorması gerekmiyor. Onu ağzıma almadan önce dilimi aşağı doğru kaydırıyorum. Boğazımın arkasını açarak onu alabildiğim kadar içeri kaydırđım. Öğürmemek içimdeki her şeyi alıyor. Ağzımı, boğazımı esnetiyor ama ben bunun verdiği histen zevk alıyorum. Onun için ne kadar iyi hissettirdiğini bilmek.

Beni biraz daha aşağı iterken parmakları saçlarıma dolandı. Sıkıldığı dişlerinin arasından, "Aletimi çok iyi emiyorsun, bebeğim," dedi. "Bu kadar." Baş sandalyenin arkasına düştüğünde yüksek sesle yutkunuyor. "Öğür beni bebeğim."

Mutlulukla onun her santimini almaya çalışırken yüksek sesle inledim. Kapısı yüksek sesle çalındığında dilimi başının üzerinde gezdiriyordum.

Küfür ettiği anda yerimden sıçradım. "Meşgul!" diye havlıyor, hiçbir yere gidemeyeyim diye kafa derime baskı uygulanıyor.

"Sanki umurumda değil," diyor diğer taraftan tanıdık bir ses.

İkimiz de ofis kapısının diğer tarafında kimin durduğunu anladığımızda, gözlerimi kocaman açarak Beck'e baktım. Bu noktada Carter, Beck için çalıştığımı bilmeli ama gömleğim odanın

ortasında ve o kapıdan içeri girmeden önce onu almaya zamanım olduğundan emin değilim.
saklamak için zamanım yok

neler yaptığımızın kanıtı.

Geriye doğru kayarak Beck'in masasının altına tırmandım. Beck planımı anladı ve sandalyesini öne doğru iterek masaya mümkün olduğunca yakın oturana kadar vücudum altına girdi. Kapının kırılması için tam zamanında saklanabiliyorum.

"Carter, sana meşgul olduğumu söyledim," diye homurdandı Beck. Sesindeki öfke gün gibi ortada. Muhtemelen çoğu, aletinin hala dışarıda ve tükürüğümden ıslak, hala bir kaya kadar sert olmasından kaynaklanıyor çünkü henüz onu getirmeye zamanım olmadı.

Carter, sesini biraz daha yakından çekerek, "Ailen için asla fazla meşgul değilsin," diye yanıtlıyor.

Beck homurdanarak yanıt verdi, aleti hareketle sarsıldı. Eli masanın altına uzanıyor ve bir nevi rahatlamak için boyuna dokunuyor.

"Sonra konuşuruz," diye havlıyor Beck. "Önemli bir görüşme yapıyorum." Carter, "Öyle görünmüyor," diye karşılık verdi.

Carter'ı tanıyorum, buraya ne için geldiyse onu alana kadar ayrılmayacak. Beck benimle aynı fikirde olmalı çünkü boyun eğmiş bir şekilde iç çekiyor. "Ne istiyorsun?"

Beck elini bir kez daha aletinin üzerinde gezdirdiğinde aklıma bir fikir geldi. Vahşi, bacaklarımın arasında sıvı formlar oluşturan.

Öne doğru eğilip masanın altında kaldığımdan emin olarak elimi onun tabanına sardım. Elini benimkinin üstüne koyarken kalçaları masanın altında sarsıldı.

"Margo'yu yakalamayı umuyordum," diye açıklıyor Carter, sesi hâlâ biraz uzaktaydı. "O da meşgul," diye alay ederken, elim onun şaftında aşağı yukarı hareket etmeye başladı. O elini benimkinin üzerinde tutuyor, erkek kardeşi -eski erkek arkadaşım- bu sırada ona dokunmama engel olmuyor.

- ofisinin diğer tarafında duruyor.

Teknik olarak, Beck yalan söylemiyor. BENbenMeşgul. Bana son derece önemli bir iş görevi verildi. Sadece Carter'ın beklediği şekilde değil.

Ağzım Beck'in aletinin ucundan birkaç santim uzakta olana kadar yavaşça öne doğru eğildim. Sadece birkaç dakika önce ağzımda olduğu için hala ıslak, ucunu kaplayan kırmızı bir leke. Burada başka kim olursa olsun, onun her şeyini yeniden almaya hazır bir halde dudaklarımı yaladım.

"Ne zaman geri dönecek?" Carter basıyor.

Beck'i boğazımdan aşağı ittim. Hafifçe öne doğru oturup onu ağzıma daha fazla girmeye zorladığımda, öğürme dürtümle savaşmak zorunda kalıyorum. Herhangi bir ses çıkarma dürtümü bastırmaya çalışırken gözlerimden yaşlar süzülüyor. Durumun ne kadar tabu olduğunu bilmek sarhoş edici.

Beck'in derin sesi, "Senin için önemli olmamalı," diye yanıt verdi. Ona vermeliyim; soğukkanlılığını, rollerin tersine çevrilmesi durumunda benim yapabileceğimden daha iyi yönetiyor.

Bir yanım, Carter'ın burada, bizimle olan kararını bozmasını sağlamak için sınırları zorlamak istiyor. Seyircimiz varken beni nereye kadar bırakacak? Hayatımda asla, erkek kardeşi odadayken kendimi Beck'in aletini emerken hayal etmemiştim. Ama hayatımın en ateşli deneyimlerinden biri olabilir ve Beck bana dokunmuyor bile.

Elini ittim, şu anda öyle olduğunun bilindiğinden emin oldum. Benkontrol onda, o değil. Elini masanın altından çekip göremediğim bir şey yaparak bana izin verdi.

"O senin çalışanın olmadan önce benim kız arkadaşımdı, biliyorsun. Bunu hatırlasan iyi olur.

Gülümseyerek, idare edebildiğim her santimini açgözlülükle alırken, parmaklarımı onun tabanına doladım. Bir zamanlar Carter'ın kız arkadaşı olmuş olabilirim ama Beck'e artık durumun

böyle olmadığını hatırlatmak istiyorum. İstedğim o, o kadar çaresizim ki, bunun kadar riskli bir şeyi yaparım, her pis saniyesini severek.

"O sana ait değil. Bunu hatırlasan iyi olur," diye yumruk atıyor Beck. Boyunu yavaşça yukarı ve aşağı sallayarak amacını kanıtlıyorum.

O haklı. Ben Carter'a ait değilim. Ben ona aitim. O istese de istemese de.

44

Beck

Ağabeyim kısılmış gözleriyle beni yakından izliyor. Dişlerimi sıkmamak, Margo'nun beni ustalıkla ağzına almasına tepki göstermek için kendimi tutmam tüm gücümle oluyor. Beni öyle bir şevkle şaşırttı ki, kardeşim benden birkaç adım ötede dururken soğukkanlılığımı koruyabilmem bir mucizeydi. Beni gırtlığına kadar götürdüğü için öğürme sesleri çıkarmamasına şaşırdım.

"Ona uğradığımı söyler misin?" diye sordu kararlı bir şekilde, arkamdaki şehre bakarak.

"Bunun nedenini göremiyorum. Konuşma şekline bakılırsa, ikiniz artık bitmişsiniz, Carter. Seninle konuşmak istiyor gibi görünmüyor."

Margo başıyla onaylıyormuş gibi, küçük eli boynumda aşağı yukarı hareket ederken dilini başımın etrafında döndürüyor. Sanki beni kışkırtıyor, hiçbir şey söylemeden sözlerimi onaylıyor.

"Yalan söylüyorsun," diye homurdandı. Elini çenesindeki kirli sakalda gezdiriyor. Ona yeni görünüşün ne kadar berbat olduğunu söyleme dürtümle savaşıyorum. Koyu saçları affetmez, sakalını uzatamadığı yanaklarındaki yamalar barizdir. Ona söyleyecek kadar kibar olsam bile, bana inanmazdı. Kendisiyle çok dolu.

Margo masanın altında adımlarını hızlandırırken dişlerim dudağıma saplandı. Erkek kardeşim gittiği an, onu yukarı çekip anlamsız bir şekilde becereceğim. Ben erkek kardeşimle konuşurken aletimi bu kadar iyi alması inanılmaz derecede riskli ve bunu yaptığı için onu çok seviyorum. Beni her zaman şaşırtıyor ve beni boğazından aşağı iterkenki hevesi, onu içine sokmak için açgözlü olmamı sağlıyor.

"Burada işimiz bitti mi?" Dişlerimi sıkarak soruyorum, taşaklarım geriliyor.

Yutkunuyorum, gelmek istemiyorum. *Henüz değil.* Carter buradayken, onu bu ofisin pencerelerine yapıştırıp çok sevdiği şehre bakmasına izin vermeden önce olmaz.

Carter, Polly'nin ilgilenmek için çok çalıştığı bir ağacın yaprağında parmağını gezdiriyor. "Evet. Margo'ya uğradığımı söyle.

Kapıya doğru yürümeye başladı, çok şükür.

Margo'nun saçını çekip ona gömülmek üzereydim ki bir kez daha benimle yüzleşmek için arkasını döndü. "Daha da iyisi, belki biraz takılırım. Eninde sonunda ortaya çıkacak, değil mi?"

Elveda Carter, diye kestim, en başından beri burada olmasından nefret ediyordum.

Manhattan'dan nefret ediyor. Onun zevkine göre çok kirli ve meşgul olduğunu söylüyor.

Carter kapıyı açar, dışarı çıkmadan önce gözleri son bir kez odayı tarar. Gözleri Margo'nun atılmış süveterine geldiğinde neredeyse tüm odayı tarayacaktı.

Kahretsin.

Üzerine odaklanıyor, kazaktan bana bakıyor ve tekrar geri dönüyor.

Ben ağabeyimin kafasının döndüğünü görürken Margo beni mükemmel bir şekilde emmeye devam ediyor. Kapıyı arkasından kapatırken, "Beckham hakkında konuştuklarımızı hatırla," diye uyardı. "Ona ilk kimin sahip olduğunu hatırla."

Ah, hatırlıyorum. Umrunda değil.

Margo hiçbir zaman gerçekten onun olmadı. O her zaman benim olacaktı.

Kapının kapandığını duyduğum an, sandalyemi geri itiyorum ve onun sıcak ağzından sikimi çekiyorum. Onu masanın altına sıkıştırılmış, ruju ağzının her yerine bulaşmış halde görmek görülmeye değer. Tanrım, çok seksi. Abim onu bırakmakla hayatının hatasını yaptı. Aynısını yapmayı düşünmüyorum.

Elimi uzatıp onu masanın altından çektim. Dizleri yere sürtünmekten kızarmış, gözleri beni ne kadar iyi karşıladığı için sulu. "Bu beklenmedik bir şeydi," dedi bana gülümseyerek.

"O lanet olası bir baş belası."

İkimiz de ayağa kalktık, sırtını masanın köşesine dayadı. "Peki, rahatsız etmedifazla çok," diye düşünür. "Yine de, bitirmeni sağlayacağımı umuyordum."

Ah, geleceğim, diye onu temin ettim, aralarına girebilmek için bacaklarını açarak. "Sadece bir iki kez sikime geldiğini hissettikten sonra olacak."

Alt dudağı somurtarak dışarı çıkıyor. "Seninle uğraşma sırasının bende olması gerekiyordu. Yutmak için..."

Dudaklarını benimkilere değdirmeye ihtiyaç duyarak bir sonraki sözlerini kafamdan uzaklaştırdım. Onu tatmaya ve dokunuşumun altında çözüldüğünü hissetmeye ihtiyacım vardı. Öpücük nazik ya da sevgi dolu değil, vahşi ihtiyaç ve özlemle dolu. Hayatımda asla eve, onu istediğim kadar uzun süre ve yüksek sesle götürebileceğim bir yerde olmayı dilemedim.

Carter'ı gördükten sonra, gözlerinde Margo'yla işinin bitmediğini düşündüğüne dair güvence veren bakışı gördükten sonra, ona yakın hissetmem gerekiyor. Benim onun olduğu kadar onun da benim olduğuna dair güvenceye ihtiyacım var.

Margo beni öperek geri durmuyor. Artık istediği kişinin Carter olmadığına dair bana güvence vermekten çok her şeyi içine katıyor. Beni öptüğü hürmete rağmen, hâlâ göğsümde kabaran kıskançlıkla savaşıyorum.

Onu kalçalarından kaldırdım ve bizi ofis alanının tavandan tabana penceresine götürdüm. Ona verdiğim görüntüdekiyle aynı görüntü değil ama yine de işe yarıyor. "Kardeşim seni orada yakalasa umursamaz olmam kötü mü?" Kalçalarım onu cama yapııştırıyor, bacakları ise pozisyonunu sabitlemek için belime dolanıyor.

Ellerini ceketimin altına sokarken inledi. Elleri altına giydiğim gömleği yumruklarken onu çözmeye çalışıyor. "HAYIR." Ben boğazını öptüğümde başını geriye attı. "Ben de umursamadım."

Cildinin her yerinde yükselen tüylerimin diken diken olmasına hayret ederek, hassas cildine güldüm. "Umurunda olmadığını biliyorum. Sikimi o kadar açgözlülükle ağzına alıyordun ki düzgün düşünemiyordum. Sırf onunla ne kadar az konuşmak istediğini ona kanıtlamak için kardeşimin benimle dalga geçmeni izlemesine izin vermeye çok yaklaştım."

Sütyeninin ucundan memesini çıkardım, meme ucunu ağzıma emdim. "yapar mıydın BT?"

Eteğini beline dolanana kadar kaldırdım. Bu sabah kaydığı külot

Onu kahvaltıda yedikten sonra çok seksiler, her bir ince tarafını yırtıp cebime tıkıyorum. Yoldalar ve onları düzgün bir şekilde çıkarması için onunla bir saniye bile bağlantımı kaybetmek istemiyorum.

"Onları beğendim."

"Ben de." Topukları sırtıma girerken kalçaları etrafımı sardı. Benim ereksiyonuma ayak uydurmaya çalışıyor, ama bunu başarmak için ulaşamayacağı bir yerde.

"Soruma cevap vermedin," diye devam ettim, tamamen sıırılsıklam olduğunu hissetmek için aramıza uzandım.

Parmaklarım üzerinde kayarken nefesi kesildi. "Bana ne olduğunu hatırlat."

Parmağımı içine sokup gidebildiğim kadar ileri gittim. Gözleri zevkle geri dönüyor. "Eski erkek arkadaşın baksaydı açgözlülükle aletimi almaya devam eder miydin? Ağabeyimin bunu yaparken seni izlediğini bilseydin, benim her santimimi o gırtlığına sığdırmak için bu kadar kararlı olur muydun?"

Başını heyecanla aşağı yukarı sallıyor. "Evet," diye miyavlıyor, bana karşı gıcırdayarak.

"İyi cevap." Bir adım geri çekilip ayaklarının yere düşmesine izin verdim. Anında vücudunu döndürüp yanağını soğuk bardağa bastırıyorum. Manzarayı seyretmek için kendime bir an izin veriyorum. Koyu renk saçları hafif kemerli sırtından aşağı dökülüyor. Eteği beline dolanıyor ve yuvarlak kıkını mükemmel bir şekilde görmemi sağlıyor.

Ayağımı bacaklarının arasına koydum ve onu bacaklarını benim için daha geniş açmaya zorladım. Cam tenine çok soğuksa, bu konuda hiçbir şey söylemiyor. Aslında, parmak ucumu omurgasında gezdirdiğimde daha da derine bastırıyor. "Aletimi emmekle çok iyi yaptın bebeğim," diye övdüm. "Ama seni tam burada, bu ofiste becerme şansına karşı koyamıyorum." Hareketinden ne kadar yüksek sesle inlediğini beğenerek başımı yanaklarının dikişinde gezdiriyorum.

"Seni çok sevdiğin şehre tepeden bakarken sikmek istiyorum." Arkasından ona doğru kaydım. "Artık aşağıdaki işlek caddeye, aşağıdaki herkes günlerini yaşarken seni o kadar iyi becerdiğim zamanı düşünmeden bakamayacaksın."

Kalçamı kıkına çarparak ikimiz için de cezalandırıcı bir adım attım. İnlemeleri daha yüksek ve daha hızlı geliyor. Etrafına uzanıp elimle ağzını kapatıyorum. "Çığlık atmanı ne kadar sevsem de bebeğim, bu sefer sessiz olmana ihtiyacım olacak. Yakında bu ofisteki herkes birlikte olduğumuzu bilecek ama henüz değil.

Vücudu gevşiyor, ben ona girip çıkarken pencereye doğru eriyor. Bu pozisyonda kendini çok iyi hissediyor. Bana üflerken beni gelmeye yaklaştırmak için zaten çok çalışmıştı, şimdi amını etrafımda kenetlerken, çabalarının meyvesini vermesinin çok uzun sürmeyeceğini biliyorum.

Onu çıldırttığını öğrendiğim bir hızla ve sertçe içine pompalıyorum. Elimin üzerinde titreşen inlemeler, bunun benim için olduğu kadar onun için de iyi hissettirdiğinin açık bir göstergesi. Sessiz kalarak, en azından kimsenin duymayacağı kadar sessiz kalarak beni şaşırttı. Bunun nedeni, ben aramızdaki cezalandırıcı hızı korurken, parmaklarımın ağzını itmesi ve sessiz kalması için öğürmesi olabilir.

Bu ofisteki her erkeğin yasak olduğunu bilmesinden zevk alsam da, muhtemelen önce İK ile konuşmalıyım. Muhtemelen ofisimde seviştığımızı duyarak hakkımızda bir şeyler öğrenmek istemezler, özellikle de bunun için önemli bir toplantıdan ayrıldığımı bilseler.

Gözleri altındaki şehre bakıyor. O kadar yüksekteyiz ki yerden kimsenin bizi görmesine imkan yok ama bu, bizimkinin yanındaki binada oturan birinin şu anda ofis penceresinden dışarı bakmadığı ve beklediklerinden çok daha fazlasını görmediği anlamına gelmez.

"Şu anda birinin pencereden bize bakıyor olabileceğini düşünmek seni tahrik ediyor mu? Ben kendimi sana gömerken göğüslerinin zıpladığını göreceklerini mi? Açgözlülükle her santimimi aldığını görebildiklerini mi? Senin benim küçük pis fahişem olduğunu düşüneceklerini mi?"

Parmaklarıma karşı bir şeyler mırıldanıyor ama boğuk ve anlaşılmaz. Parmaklarım ağzının daha derinlerine sızıyor, dudakları benim aletimin etrafında yaptıkları gibi onların etrafında da kapanıyor. Onu daha derine iterken dili onlara karşı, beni her yerde hissetmesini sağlıyor. ağzıyla bile

dolu, yüksek sesle inliyor, gözleri zevkle açılıp kapanıyor.

"Şu anda benimle çok dolusun." Onu daha sert ittim. Ondan bir orgazm koparmakla zamanımı harcayarak onu nazıkçe içeri ve dışarı itebileceğim bir zaman ve yer olacak. O zaman şimdi değil. Bu aceleci, ham ve yırtıcı bir tutkuyla dolu. "Aletimi emdiğin gibi parmaklarımı emmekten de zevk alıyor musun? Beni her yerde hissettiğini bilmek mi?"

Etrafıma sımsıkı sarıldı, bir inilti parmaklarımdan sekerken sırtı kavislendi. Onunla birlikte uçuruma yuvarlanmak üzere olduğumu bildiğim için ağzını bir kez daha kapattım. Birkaç itme daha ve benden dökülen cum gibi ona karşı düşüyorum.

Birkaç dakikalığına onun vücudu pencereye, benim de ona yaslanmış halde birbirimize yapışık kaldık. Göğüslerimiz mükemmel bir uyum içinde inip kalkıyor. Eğilip boynunun arkasını öptüğümde elim ağzından kaydı ve kalçalarına düştü.

İçini çekerek başını omzumun arkasına düşürdü. Dudaklarında memnun bir gülümsemeyle başını kaldırıp bana baktı. "Bu, New York'un en mükemmel manzarasıydı."

Güldüm, aletimi yavaşça ondan kurtardım. Tabanında hala rujundan kalan kırmızı lekeler var, şimdi ikimizde de tamamen kaplanmış.

Uyluklarının arasına baktığımda, aralarından damlayan spermimi buluyorum. Memnuniyetle gülümsedim ve ikimizi de temizleyecek bir şey bulmadan önce burnunun tepesini öpmek için eğildim.

Birkaç mendille geri dönerek kalçalarının arasını temizlemesine ve eteğini düzeltmesine yardım ediyorum. Pencereden çıkıp gömleğini almadan önce onu bir kez daha soğuk cama yapıştırdım.

Parmaklarım uyluğunun iç kısmının çıplak teninde geziniyor. Burnumu çenesinin üzerinde gezdirip dudaklarımı kulağına bastırana kadar yaklaştım. Sonraki kelimelerim ile birlikte parmak uçlarım onun pürüzsüz cildine saplandı. "Ağabeyim seni bulup geri kazanmaya çalıştığında, unutma ki bu*Benimsenden* sızan cum.

45

Margo

"Belki de bu en iyi fikir değildir," dedim aceleyle, sözlerim karmakarışık.

Beck kaldırımın ortasında durur. Yürüyen insan kalabalığının arasından beni çekip iki dükkân arasındaki güvenli bir köşede durdururken eli benimkini sıktı. Kaşları çatık bir şekilde birbirine çatıldı. "Bunu neden söylüyorsun?"

Seçtiğim kıyafetin iyi bir fikir olup olmadığını merak ederek derin bir nefes aldım. Beck'le yaptığım alışveriş çılgınlığından aldığım bir kazağı seçmiştim. Siyah ve zümrüt yeşili detayları olan ekose bir modeldir. Altına yüksek yakalı transparan siyah bir body giydim ve canlı gece havasında sıcacık kalması için ona deve rengi uzun bir trençkot giydirdim. Bacaklarımı örtmek için bir çift şeffaf siyah çorap ve bir çift kedi topuklu ayakkabı seçtim. Kıyafetle ilgili her şeye bayılıyorum, FaceTime'da onlarla konuştuğumda ve ebeveynlerle tanışmaya değer olup olmadığını sorduğumda Emma ve Winnie de öyle. Şimdi, eski sevgilimin ailesiyle yüz yüze gelip onlara artık diğer oğulları ile nişanlı olduğumu söylemekten birkaç dakika uzaktayım, bu tuhaf görünüyor. İnsan bu durum için nasıl giyinir?

Ellerimi önden aşağı kaydırarak, "Yalnızca takımın milyarderin karısı değil de Katolik liseli kız diye bağırmasından endişeleniyorum," diye açıklıyorum.

Beck kelimenin tam anlamıyla yüksek sesle gülüyor, görünüşe göre içimdeki kargaşayı komik buluyor.

"Beck," diye sızlandım, saçımdaki bandı düzeltirken. Komik değil. Sadece nişanlımın ailesiyle buluşup onlara nişanlandığımızı duyurmak için iyi görünmek istiyorum."

Yüzü tekrar ciddileşirken gözleri yumuşadı. Kollarını etrafıma doladı ve beni sıcak vücuduna doğru çekti. Tabii ki, bir kıyafet içinde asla çok saf veya aptal görünme sorunu yaşamıyor. Giydiği her şey, doğrudan bir katalogdan çıkmış bir model gibi görünüyor. Bu gece, çalışırken giydiği kadar resmi olmayan ama her iki şekilde de lezzetli görünen bir takım elbiseyle farklı değil.

"Teknik konuşuyorsak, onlarla ilk kez tanışmıyorsun. Yani ilk izlenimler hakkında endişelenmenize hiç gerek yok. Bunu yapsan bile, onu öldürürsün çünkü bu gece kesinlikle nefes kesici derecede güzel görünüyorsun, Violet. Bunu sana yeterince söylemedim mi?"

Ceketinin fermuarıyla oynarken içini çektim. Kıyafeti giydiğim andan arabadan indiğimiz ana kadar bana defalarca güzel göründüğümü söylemişti. O kadar gerginim ki, bunun beni daha iyi hissettirmek için mi söylediğini merak edip duruyorum.

burnum sızlıyor. "İlk izlenim yorumunun beni daha da kötü hissettirdiğini düşünüyorum." Ona bakmak için boynumu kaldırdım. O kadar yakışıklı ki göğsümü ağrıtıyor. Özelliklerinin her biri mükemmel, son zamanlarda eskiz yapmaya takıntılı olduğum her şey.

"Güven bana. Garip olmayacak. Heyecanlanacaklar. Hikayemiz doğal görünüyor. Benim için

alıştın, çok birlikteydik ve sonra aşık olduk. Kişiliğimi biliyorlar. Bir şey istediğimde her zaman her şeyi yaparım. abucak nişanlanmamız çok uzak görünmüyor.

Parmakları şefkatle şakağıma sürtünüyor. Böyle basit şeyler yaptığında, kalbimin yapmaması gereken şeyleri özlemesine neden oluyor. Bunun gerçekten gerçek olmasını dilerdim, onun bu kadar kapalı olduğunun bilinmemesi ve bizim sadece rol yapmamamız gibi şeyler.

En azından numara yapmıyordu, sık sık artık numara yapmak zorunda kalmayacağım bir noktaya ulaşmış olduğumu merak ediyorum.

Sanırım Beckham Sinclair'e karşı hisler kaptım. Korkunç, devasa, güçlü duygular. Her düşüncemi, her duygumu, tüm varlığımı ele geçiren türden. Korkarım ona yapamayacağımı söylediğim tek şeyi yaptım, çizgiyi bulandırmak için kendime izin verdim. Bir gerçeklik kontrolü yaptırmak için bazılarında kendimi yönetmem gerekiyor. Ancak bu gece o gece olmayacak, çünkü inandırıcı olması için Beck'in aşık nişanlısını oynamam gerekiyor. İnanılmaz derecede gerçek hissettirdiğinde gerçekten numara yapmadığı düşünülürse, o kadar da zor olmayacak.

Çivit mavisini gözleri yüzümü araştırıyor. Endişeli görünüyor. Ailesini görmekle ilgili değil ama belki de gözlerimdeki ihtiyat onu normalden daha endişeli gösteriyor.

Benimle nişanlı olduğunu onlara söylemekten utanmıyor musun? Bir anaokulu öğretmeni ve bir elektrikçi'den doğan bir kızı değil, bir petrol veya mücevher varisini seçebileceğini duydum.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor, eldivenlerinin derisi yanaklarıma değiyor. "Hiç bu kadar gurur duymamıştım."

Aptal, acınası kalbim onun sözleriyle çarpıyor. Sözlerinin umduğumuzu anlamadığına dair hiçbir fikri olmadığı açık. Yapamadılar...

Ama ya yaptılarsa?

Bakışları o kadar dikkatli, bakışları o kadar derindi ki, Beck'in bir şekilde benim düştüğüm gibi düşüp düşmediğini merak ediyorum. Benim gibi onun için de işler değişti mi? Bir kız rüya görebilir.

"Beck," diye başladım, ona aşık olabileceğimi düşündüğümü söyleme ihtiyacı duydum.

Eğilip dudaklarını alnıma bastırıyor. Bunu o kadar sık yapıyor ki artık alıştım. Buna o kadar alıştım ki; Dolgun dudaklarının baskısını kaşımın üzerinde hissetmeyeceğim günü düşünmek içimi acıtıyor. "Şşşt," diyor tenime karşı. "Biliyorum Violet."

Biliyor musun? Ben sormak istiyorum.

Tam da bunu yapmak üzereydim ki cebinden telefonunu çıkardı ve ekrandaki isme baktı. Ben de baktım, ön tarafta babasının adının parladığını gördüm. Bir eli yanağımda kalıyor, aramayı cevaplarırken başparmağı dalgınlıkla elmacık kemiğimin üzerinde geziniyor.

"Selam baba."

Diğer hatta babasının ne dediğini dinlerken birkaç saniye sessiz kalıyor. "Evet, birkaç dakikaya oradayız. Biz sadece blogun aşağısındayız."

Telefonu kapattı ve bana geniş bir gülümseme göndermeden önce cebine geri koydu. "Gerginim," diye itiraf ettim, kelimeler ağzımdan döküldü.

Beck, önceki yolumuza devam etmek için bir kez daha parmaklarımızı birbirine kenetledi. Çoğunlukla kadınlardan çok fazla bakış alıyoruz. Sanki onun gibi bir adamı kalabalık kaldırımında benimle el ele yürütmeyi nasıl başardığını anlamaya çalışıyorlarmış gibi, bizi meraklı bir kıskançlıkla izliyorlar.

Olmak için bir sebebin yok. Işığın karşıdan karşıya geçebileceğimizi söylemesini beklerken bir kalabalığın arkasında durdu.

Olmak için her türlü nedenim var, Beck. Ailene getirdiğin her kadın gibi para kazanmak için evlenmek üzere yetiştirilmedim. Ve kesinlikle o kızların, kardeşinle çıkarken senin ailenle de tanıştığını düşünmüyorum.

Olay bu. Ailemle tanışması için hiç kadın getirmedim.

Bir grup insan yaya geçidinden geçerken neredeyse ayaklarıma takılıp düşüyorum. beni tutan tek şey

yukarı, Beck'in elimi güçlü tutuşu. Kaldırıma güvenli bir şekilde geri döndüğümüzde, çok şükür ki yüzüm betona değmemişti, ona afallamış bir ifadeyle baktım. “*Asla?*”

Restoranın önünde duruyoruz. Görüşümü dünyanın geri kalanından korumak için yüzünü bana döndü. Tüm gördüğüm o. "Asla. Sana kadar. Şimdiye kadar."

"Evet?" Umutla soruyorum.

Kendinden emin bir şekilde başını sallıyor. Sanki aklımdan geçen sayısız soruyu sormamı bekliyormuş gibi bana baktı. Zamanımız olmadığını bildiğim için onları geride tutuyorum.

Ama daha sonra, belki de bunun daha fazla bir şeye dönüştüğünü ona soracak kadar kendimden emin olabilirim - umut edebilirim.

"Sana daha iyi bir şey vereceğim," dedi boğuk bir sesle. Onlara bizden bahsetmekten heyecan duyuyorum, Margo. Bir dahaki sefere kendinizi diğer kadınlarla karşılaştırdığınızı fark ettiğinizde, yapmayın. Hiç kimse olmadı. Sadece sen."

Bana daha fazla sorgulama için yer vermiyor. Beni restorana çekti ve bizi sunucu standına götürürken elimi güven verircesine sıktı.

Sinclair rezervasyonu için buradayız, dedi yumuşak bir sesle. Hostes onu takdirle baştan aşağı süzer. Anladım. O ateşli. Ama tüm menülere salyası akmadan önce dilini ağzına geri koyabilirdi. Kibarca yapılacak şey bu olurdu.

"Seni oraya götüreceğim."

Beck ona kibarca teşekkür etti ve yemek salonunun arkasına götürülürken elimi tuttu.

Beck'in anne babasını onlar bizi fark etmeden ben fark ettim. Sadece küçük bir sorun var. Masada sadece Beck'in annesi ve babası yok. Nişanımızı sadece ailesiyle yüz yüze ilan etmeyeceğiz.

Bunu ayrıca eski erkek arkadaşım ve Beck'in erkek kardeşi Carter'a da duyuracağız.

Kahretsin.

46

Beck

Bu sabah ofise rastgele gelmesine rağmen, Carter'ın bu akşam yemeğe geleceğini beklemiyordum. Aile yemekleri Carter'ın işi değil. Sanırım onlar da tipik olarak benim değil ama onun değil.

Carter dümdüz bana bakıyor, gözleri arkamdaki Margo'ya, kenetlenmiş ellerimize odaklanıyor. Oturduğu yerden fırlar, sandalye arkasından yere uçar. "Ne oluyor?"

Annemin gözleri şokla açıldı, belki de utançtı. Restoranın etrafına bakınarak masum seyircilere özür diler gibi gülümser.

Babam uzanıp Carter'ın omzunu tutmadan önce bana anlaşılmas bir bakış attı. Üzerine çekiyor. "Otur oğlum."

Carter'ın gözleri öfkeyle yanarak sandalyesini yerden aldı ve babamızın yönünü takip etti.

"Anne baba." Anne babama hafifçe gülümsedim. Onları dramının içine çektiğim için kendimi biraz suçlu hissediyorum.

burada Carter ile devam etmek üzere. Bu gece ortaya çıkmasını gerçekten beklemiyordum. Nişanlım olarak Margo'yu takdim ettiğimde ailemle keyifli bir Şükran Günü öncesi yemeği olacaktı.

Şimdi drama dolu olacak. Carter çok kötü bir şekilde küçük düşürüldü. Elinden alınan şeylere alışkın değil. Kendi şirketimi kurduğum andan itibaren son derece rekabetçi olduğunu ve bunun iyi bitmesine imkan olmadığını ekleyin. Bir akşam yemeğinde babamın ona düşünmeden sorduğu andan itibaren, Carter'ın benim yaptığım gibi hayatıyla ilgili bir şeyler yapacağını söylediği andan itibaren beni her şeyde yenmek istedi. Babamın saldırgan olduğunu kastettiğini sanmıyorum. Ama Carter bu şekilde aldı. O zamandan beri, oyunu oynamakla hiç ilgilenmediğim halde bana karşı kazanmaya çalışıyor. Margo ile benim nişanlandığımızı öğrenince aklını kaçırarak. Her zaman dolu olan ve biriyle anlaşmazsan rezervasyon yaptırman altı ay süren bir yerde değil, bir telefon görüşmesiyle olmasını ummuştum.

"Margo'yu hatırladığını varsayıyorum?" Arkama saklanmaması için vücudumu çevirerek teklif ediyorum.

Kolumu çimdikledi, onu ilgi odağı haline getirmekten hiç hoşlanmadığı belliydi.

Güvenini tazelemek için elimden gelenin en iyisini yaparak elini sıktım. İkimiz de Carter'ın ortaya çıkmasını beklemiyorduk ama bu bizim saflığımız olabilirdi. İsteyken bütün gün ondan saklanmayı başarırdı. Şu ana kadar - iş onu geri kazanmaya gelene kadar - hiçbir şey için çok çalışmamayı Carter'a bırakın.

Annem yüzünde sıcak bir gülümsemeyle ayağa kalktı. Masanın etrafında döndü ve daha bana selam bile vermeden Margo'yu kucakladı.

"Margo," diyor sevgiyle, Margo'nun başının arkasını okşuyor. "Çok uzun zaman oldu tatlım."

Margo onun sırtına sarılır. Sadece her hareketine çok dikkat ettiğim için sırtının ne kadar gergin olduğunu ve ellerinin gergin olduğunu fark ediyorum. "Evet, öyle," diye yanıtladı Margo huzursuzca.

Annem uzaklaşır uzaklaşmaz, babam Margo'yu kucaklamak için orada. O her zaman yumuşaktı

onun için nokta. Margo, Carter'la işleri iptal ettikten sonra bile, babam onun nasıl olduğunu sormaktan asla vazgeçmedi.

O ve Margo yeniden tanışırken, annem yüzünde geniş bir gülümsemeyle önümde duruyor. "Oğlum," diyor, sesi sevgi dolu. Eğilip annemi kucaklıyorum, hayatım boyunca kullandığı parfümün kokusuyla rahatlıyorum.

Seni özledim, dedim saçlarına doğru.

Babam elimi sıkmak için uzanıyor ve sonra hepimiz birbirimize bakıyoruz, Carter'ın patlamasından sonra hava biraz rahatsız edici. Babam masayı işaret ederek gerilimi azaltır. "Oturup sohbet edelim." Bana doğrulttuğu bakış, sorularla dolu olduğunu söylüyor.

Margo'nun sandalyesini masadan çekerken Carter'ın ateşli bakışlarını üzerimde hissediyorum. Küçük bir teşekkür mırıldanıp yerine oturduğunda gülümsemesi görüldüğünden daha rahat görünüyor. Yanına oturdum, ağabeyime gülümseyerek bana yönelttiği kızgın bakışlardan hiç rahatsız olmadığımı anlamasını sağladım.

Carter burbonundan bir yudum alıyor. "Getirdiğimizin farkında değildimasistanlaraile yemeğine."

"Davetli olduğundan haberim yoktu."

"Çocuklar," diye tısladı annem, kelime muhtemelen niyetinden daha yalvarırcasına çıktı.

Ona baktım, yüz ifadem yumuşadı. "Üzgünüm anne. Carter'ın neden bir kez olsun varlığıyla bizi şereflelendirmeye karar verdiği konusunda biraz kafam karıştı." Gözlerim yanımdaki Margo'ya takıldı. Ona vermeliyim; dakikalar önce ne kadar gergin olduğunu asla bilemezsin. Başını dik tutuyor, yüzünde bir gram bile sinir yok. "Asistanımla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum." Nişan haberimizi ağzımdan çıkarmak büyük ihtimalle zalimce ama kendime engel olamıyorum. Carter'ın karşımızda rahatsız olması, Margo ile benim aramda neler olup bittiğini merak ederek kafasını bulandırması hoşuma gidiyordu.

Carter'ın koyu renkli saçları yumuşak sarı ışığın altında parlıyor. Beni yakından izliyor. Yüzümde cevaplar arıyorsa, onları bulamayacak. Bana bakmadan önce Margo'ya bakma riskini alarak sandalyesinde arkasına yaslandı. "Akşam yemeği için kendi aileme katılmama izin verilmiyor mu?"

"Biliyor musun?" Şarap menüsünü alıyorum ve ne sipariş edeceğimi bilmeme rağmen ona bakıyormuş gibi yapıyorum. "Haklısın. Bu gece bize katıldığınız için çok heyecanlıyız. Söyle bana, kız arkadaşın nasıl? Adı neydi?"

Carter, Margo'ya bakmadan önce bana ters ters baktı. "Ayrıldık," diye açıklıyor, gözlerinde istekle Margo'ya bakarak.

Margo ona genişçe gülümsüyor. Masanın altına uzanıp elini bacağıma koyana kadar birbirlerine baktıklarını görmenin beni ne kadar kıskandırdığının farkında değilim. "Sevgilinin olup olmaması benim için önemli değil. Varsa onunla tanışmayı çok isterim."

Kahretsin. Bu sözleri söylediğini duyunca neden rahatladım?

Carter, "O sen değildin," diye karşılık verdi.

Hayatta olmaz.

Garsonu masamıza geldiğinde umursamazca el salladım. Etrafımı saran kıskançlık muhtemelen canını kurtarmak için kaçmasına neden olacak kadar aşık.

"Aslında harika haberlerim var," dedim, kıskançlığım beni ele geçiriyordu. Masanın altında, elimi Margo'nun elinin üstüne koyup parmaklarımızı kenetledim.

Annemin gözleri parlıyor. Konuşmanın değişmesinden biraz rahatlamış görünen babamla bakıştı. Bir sonraki sözlerimle o yüz silinebilir.

Margo'ya bakıyorum, onun güzelliğini içime çekerken gözlerim yumuşuyor. Elim sıkıyor, beni harekete geçiriyor.

devam etmek. Annemlere dönüp derin bir nefes alıyorum. "Margo ve ben birbirimize aşık olduk." Carter hemen, "Yalan söylüyorsun," diye tükürdü.

Margo, yüzünde en ufak bir duygu belirtisi göstermeden ona bakıyor. "Birlikte yakın çalıştığınızda bazı şeyler olur."

İfadesi için onu herkesin önünde öpebilirdim. Fazla bir şey söylemesini beklemiyordum. Aslında ben ilişkimizdeki değişikliği açıklarken onun sessiz kalmasını bekliyordum. Carter'ı masada otururken gördüğümde, küçük bir parçam onun burada onunla devam edemeyeceği konusunda gergindi. Onu nasıl incittiğinin önündeydi. Bir parçası hâlâ onu istiyorsa, bunun ne kadarının sürdüğünü bilmiyordum.

Onun öfke dolu gözlerine bakarken kendine güvenen yüz hatları bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Onun için beni bırakmayacak. Artık ona sahip değil - bende var.

Margo ve Carter birbirlerine bakarken tüm masa gergin. Göz temasını ilk kesen o oldu, bana odaklanmak için gözlerini ondan kaçırdı. Elini kaldırıp sevgiyle yanağımı okşuyor. "Hiçbirimiz bunu beklemiyorduk," diye yalan söylüyor nezaketle.

"Seni fahişe," diye çıkıştı Carter, elini masaya vurarak. Ani hareketiyle masanın üzerindeki bardaklar tıngırdadı.

"Carter!" Annem
nefesini tuttu. "Oğlum,"
diye homurdandı babam.

Annemle babamın başka bir şey söylemesini engellemek için elimi kaldırdım. Kanımdan demek zorunda olduğum bir adamın o zavallı bahanesine dumanlı bir şekilde odaklanırken, öfke göğsümde birikiyor. Margo'nun beni dikkatle benim tarafımdan izlediğini hissedebiliyorum. Vücudum öfkeyle sınıksı sarıldı. Öne eğilerek masa örtüsündeki bir kırıksıklığı düzeltiyorum.

Varlığımın her bir zerresi, Margo'ya öyle seslenme cüretini gösterdiği için masanın karşısına geçip ağabeyimin suratına tokat atmak istiyor. Sakinliğimi korumaya çalışırken elim masanın altında esniyor. Ailemin ihtiyacı olan son şey, akşam yemeğinde Carter'la kavga etmemiz için manşetlere çıkmak.

"Carter," diye köpürdüm, gözlerinin içine ölü gibi bakmak için yukarı baktım. Umarım gözlerimdeki öfkeyi görür. "Nişanlıma bir daha öyle dersin, bildiğin gibi hayatını mahvederim. Paylaştığımız kana lanet olsun."

Geri çekiliyor, gözleri büyüyor. "Nişanlı?"

"Evet,*nişanlı*. Onunla böyle konuştuğun için özür dile." "Hayır," diye cevaplıyor agresif bir şekilde.

"Carter," diye yalvarır annemiz. Nişan haberlerimizi paylaşmayı böyle düşünmemiştim ama yine de Carter'ın burada olmasını beklemiyordum.

Carter, Margo'ya bakmak için gözlerini benden kaçırıyor. "Bir erkek kardeşin sikinden diğerine atlıyoruz, değil mi?"

Sandalyemden fırlayıp bir anda masanın etrafında dönüyorum. Yüzünü masa örtüsüne bastırırken tabaklar yere düşüyor. Annem çığlık atıyor. Margo bir şeyler söylüyor ama ben Carter'ın yanağını bembeyaz masa örtüsüne batırırken onu anlamadım. Öne doğru eğilip ensesini daha sıkı kavradığımda damarlarımda öfke geziniyordu.

Ailemden gelen ricalar ve diğer yemek yiyenlerin düşünceleri tamamen farkedilmiyor. Odaklanabildiğim tek şey kardeşim. Bok parçası, Margo'nun huzurunda olmayı hak etmiyor, bırakın ona kendisinin demeyi hak etmeyi. Kulağına doğru eğilirken parmak uçlarım boynuna saplandı.

Dişlerim gıcırıyor, çenemin öfkeli setinin baskısından tıraş olma tehdidiyle. Halkın içinde

olduğumuz için şanslısın, kardeşim. Eğer baş başa kalsaydık, yüzün çoktan siyah ve mavi olurdu.”

"Yapmazsın," diye tükürdü.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek başını kaldırdım ve Margo'ya bakmak için başını çevirdim. Beni ondan uzaklaştırmaya çalışıyor ama acınası girişimleri işe yaramıyor. Gözlerim etrafımızdaki insanlara kayıyor, hepsi sergilediğimiz gösteriye aval aval bakıyor. İlğiden nefret ediyorum ama Margo'ya karşı kullandığı sözleri daha çok küçümsüyorum.

Başını çevirmeye çalıştığında, boştaki elimi kullanarak çenesini kavradım ve onu Margo'ya bakmaya zorladım. "Nişanlımdan özür dile, Carter."

Elimden kurtulmaya çalıştı ama başaramadı. Onu bu işten sıyıramayacak kadar kızgınım, fazlasıyla öfkeyle doluyum. Ondan özür dileyecek. Ne gerekiyorsa yapacağım.

"Kahretsin hayır." Çenesini sıkıca kavradığımda bir çocuk gibi havladı.

"Tekrar dene," diye talep ettim, kafasını masaya vurmasına birkaç dakika kalmıştı. Özür dilerim, diye mırıldandı Carter, kucağına bakarak.

"Lanet olası bir erkek ol ve onun yüzünden özür dile."

"Üzgünüm!" diye bağıyor. "Ah," diye inledi, parmaklarım boynuna o kadar sert batıyor ki yüzü morarmaya başlıyor.

Hazır gelmişken, onu aldattığın için ne kadar üzgün olduğunu söyle. Aptal ve acınası olduğun ve ilişkini bırakıp gittiğin için.

Büyük bir el pazıma indi. Arkama baktığımda babamın bana uyarıcı bir bakış attığını gördüm. görmezden geliyorum Carter istediğimi yapmadan önce durmamı istiyorsa, beni Carter'dan soymak zorunda kalacak.

"Ne oluyor?" Carter nefes nefese dışarı çıkmayı başarır.

Beni öfkemden kurtarabilecek tek kişi Margo. Sesi öfkemi yarıp beni içinden çekip çıkardı. "Beck," diye mırıldandı, "önemli değil. Benim hakkımda ne düşündüğü umrumda değil. Önemli değil."

Ona baktım, parmaklarımla derin bir nefes alabileceği yere biraz daha az baskı uyguluyorum. "Önemli değil," diye tekrarlıyor, bana tereddütlü bir şekilde gülümsüyor.

"Önemli olan tek şey sensin."

Onu bıraktığımda içimi bir rahatlama kapladı. Ani hareket onu öne doğru savurur. İnledi, boynunda bıraktığım el izini ovuşturdu.

Anneme doğru yürürken, başının tepesine bir öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum anne. Etrafta olmadığı zaman yetişeceğiz. Akşam yemeğimizi mahvettiğim için üzgünüm."

Babam ve ben bilmiş bir bakış paylaşıyoruz. Benimle tartışmıyor ya da beni kalmaya ikna etmeye çalışmıyor. Bir anlaşmaya varmamız için kelimelere ihtiyacımız yok. Sonra konuşacağız. Ama Carter'ın yanında bir saniye daha kalamaz ve öfkemi dizginleyemezdim.

Gitmeden önce önünde duruyorum ve burnumun ucundan ona bakıyorum. "Müstakbel karımla bir daha konuşma. Aslında, bir özür dilemediğin sürece onun lanet olası yönüne doğru nefes bile alma.

47

Margo

"Seni tekrar görmek güzeldi." Oturduğum yerden kalkarken sözlerim o kadar hızlı çıkıyor ki kulağa karmakarışık geliyor. İkisine de özür dilercesine gülümsedim. Onlara yetişmeyi gerçekten dört gözle bekliyordum ama Beck'in geri çekilen formunu lokanta kalabalığında kaybetmeme saniyeler kaldı.

Beck'in annesi, "Seninle sonra konuşuruz hayatım," dedi ve bana hafifçe gülümsedi. Carter'a bakma zahmetine bile girmedim. Hayatımın yıllarını o adama nasıl verdiğim beni aşıyor. Beck'i tanıdığım için kıyaslamada başarısız oluyor. Beni hak etmediği açıkça belli olan biri için haftalarca ağlamış olmam bana çılgınca geliyordu. Kahretsin, herhangi bir kadının onu hak edip etmediğini bilmiyorum. Geldikleri kadar zavallı.

Çıkışa doğru koşmadan önce onlara son bir el sallıyorum. Beck, ailesine veda etmem için geçen birkaç saniye içinde ortadan kayboldu. Binanın ön kapısından dışarı uçtuğumda, Beck'i hiçbir yerde göremeyince hayal kırıklığına uğradım. Nereye gittiğini bulmaya çalışırken her yöne bakarken kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Gittiği yerin paniğini atlatmaya çalışarak, ne kadar kızgın olduğundan ve yalnız olmasından endişe ederek bir yön seçtim ve kalabalığın arasından cesedini aradım. Görünürde değil. Dar bir sokağın önünde durup ona ulaşabilmeyi umarak çantamdan telefonumu çıkardım.

Rehberimdeki ismine tıklamak üzereydim ki bir el belime dolandı ve beni sokağın daha derinlerine çekti. Yardım istemek için çığlık atmaya hazırlanırken nefesim kesilerek yüksek bir çığlık attım. Vücut sırtımı yutuyor ve beni tanıdık bir göğse doğru çekiyor. Onu kokusundan her yerde tanırdım, çok fazla bağlandığım koku.

"Beck." Onun için ne kadar endişelendiğimi ancak şimdi fark ederek rahat bir nefes verdim.

Vücudumu kendine döndürdü ve omuzlarım bir binanın tuğlasına çarpana kadar beni destekledi. Hemen kollarımı beline dolayıp takım elbise ceketinin altına girdim ve onu rahatlatmak için elimden gelenin en iyisini yaparken vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum.

Eli başımın arkasını tutmak için yukarı çıkıp göğsüne bastırdı. Seninle böyle konuştuğu için çok kızgınım, Margo, diye itiraf ediyor, sesi boğuk. "Onun adına ne kadar özür dilesem azdır."

Onu daha sıkı sıktım, onu bulduğum için rahatlamıştım. Kalbi kulağımda atıyor, ritim vahşi ve evcilleştirilmemiş. "Onun adına özür dilemene gerek yok."

"Seninle asla böyle konuşmamalıydı. Kahretsin, bunun için onu öldürebilirim.

Geri çekilip yanaklarını ellerimin arasına alıyorum. Sol yanağını avucumun içine daha çok bastırdı, gözleri çılgınca yüzümü taradı. "Unut gitsin. Önemli değil."

"Elbette önemli."

Ona başımı sallıyorum. Tanrım, gözlerindeki yoğunluk beni bir transa kilitledi. Ondan yayılan saf öfke beni çekiyor. Öfkesinin beni savunduğuna dair derinlerde bir şey hissediyorum. "Öyle değil. Bir bit değil. Önemli olan biziz, Beck. O değil."

Çenesindeki bir kas, kontrolünü kaybetmeden önceki gözle görülür bir geri sayım gibi öfkeyle tık tak atıyor. Alnını benimkine dayayıp derin bir nefes alıyor. Uzun bir süre birbirimizin havasını soluyoruz. Umarım düzenli nefeslerim onun düzensiz nefeslerini sakinleştirmesine yardımcı olur.

"Kimse seninle böyle konuşamaz. Onu sevip sevmemen ya da bir geçmişin olması umurumda değil. iyi değilim

BT."

"Sevilen."

"Geçmiş zaman kipi gibi mi?"

Gözlerindeki savunmasızlıktan ölebilirim. Şehrin sesleri uzaktan yankılanıyor ama ben

kara gözlerinde kaybolmuştu, birlikte geçirdiğimiz ilk geceden beri okyanusun rengiyle aynı mavi. Odak noktamı ona ve sadece ona sabitliyorum. "Evet,*geçmiş zaman*. Başlamak için ona öyle bile diyebilirsiniz.

Dudaklarından titrek bir nefes düşüyor ve yüzümü gıdıklıyor. Kahretsin, bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin, diye itiraf etti.

Ellerim yüzünü sıkılaştırıyor, nabzım sinirden hızlı atıyor. "Sana başka bir şey söyleyebilir miyim?" "Herhangi bir şey."

"Korkarım diğer Sinclair kardeş kalbimi çalacak."

Margo. Kastetmediğin şeyleri söyleme."

Ellerim yanaklarında titriyor. İtiraf edeceğim için çok gerginim ama kendimi tutamıyorum. Onunla çalışma ya da rol yapma sürecinde kendime engel olamadım. Ona karşı hisler yakaladım. "Değilim," diye yanıtlıyorum inançla. "Beck," sesim onun derin çivit mavisi gözlerine bakarken titriyordu. "Bütün numaralar boyunca, tüm bunların gerçek olmasını dilemeye başladığımı düşünüyorum. Sana karşı hislerim var. Geçip gitmeyeceğinden korktuğum türden duygular. Korktuğum tür, yakında ruhumun derinliklerinde kendini o kadar sağlamlaştıracak ki, kalbimin seni umutsuzca istememesinin nasıl bir şey olduğunu bir daha hatırlayabilir miyim bilmiyorum.

Rahatlayarak uzun bir nefes verdi, tüm vücudu gözle görülür bir şekilde vücudundan ayrılan gerilimi gösteriyor. "Bunu söylemeni çok uzun zamandır bekliyordum." Yüzümü yüzüme yaklaştırıp beni öyle bir saygıyla öperken parmakları saçlarıma dolandı, belki o da aynı şekilde hissediyordur diye düşünmeden edemiyorum.

Birkaç metre ötemizden gelen yüksek bir ıslık sesi bizi ayırdı. Sesin geldiği yere bakarak uzaklaştık. Ezra'yı kaldırıma çekmiş, yolcu tarafındaki camı dudaklarında bir sırıtişla açılmış halde bulduk. "Siz ikiniz bir oda tutmak için geri dönmek ister misiniz?" diye soruyor, sesinde alaycı bir tonla.

Güldüm, yüzümü Beck'in göğsüne bastırdım. Dokuzuncu bulutun üzerinde süzülüyormuşum gibi geliyor. Benim için her şeyin birdenbire değiştiğini ona anlatmak için bundan daha iyi bir yer düşünemezdin. Sahte hissetmiyor. İnanılmaz derecede gerçek hissettiriyor. ona aşık oluyorum Hızlı ve sert, bunların hepsi söylendiğinde ve yapıldığında şüphesiz kalbimde birkaç çarpma ve morarmaya neden oldu. Arkamızdaki hareketli şehirden başka ona bunu itiraf etmeyi tercih edeceğim başka bir yer yok. Anıtsal bir anın mükemmel zemini.

Beck kollarını omuzlarıma dolayıp beni temiz gömleğinin içine bastırdı. "Birkaç dakika daha bekleyemez miydin?" arkadaşına bağırır.

Ezra, "Üzgünüm Bay Sinclair," diye yanıt verir. "Kızgın halde aradığında bana acele etmemi

söylemiştin. Ben sadece senin yönlendirmeni takip ediyordum.”

Beck alay etti ve uzaklaşmadan önce başıma bir öpücük kondurdu. Arabaya doğru yürürken iri elini benimkine doladı. alışabilirdim. Onunla buna alış, sadece ikimiz

şehir boyunca el ele tutuşarak.

Arabaya binmeden önce, Beck elimi çekerek beni sert vücuduna çekti. "Merhaba Margo?"

"Evet?"

"Biliyorum*teknik olarak* sen benim nişanlımsın ama kız arkadaşım olur musun?"

Güldüm, beş dakika önce nasıl o kadar kızgın olduğuna hayret ettim ki restorana geri dönüp Carter'ın suratını dağıtacağından endişelendim. Şimdi gözlerinde saf bir mutluluk parlıyor, gözlerinin yanında küçük kırışıklıklar oluşuyor.

"Beck, ben zaten senin nişanlıyım. Sanırım geçti kız arkadaş." Söylediklerimi kanıtlamak için elimi göğsüne koydum, elmas ikimizin de dikkatini çekti.

"Sadece evet de, Violet."

"Sana her zaman evet dediğimi hissediyorum."

Eğildi, nefesi yanağımı gıdıklıyordu. Hafifçe rüzgarda uçuşan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bu çok daha iyi hissettiriyor."

"Neden?"

Gülümsemesi o kadar genişledi ki nefesim kesildi. O nasıl gerçek? o nasıl benim*Onu sonsuza kadar nasıl tutarım?*

"Çünkü bu gerçek."

"Gerçek," diye tekrarlıyorum nefes nefese, kalbim

hızla atarken. "Bu bizden başka kimse için değil."

Mutlu gözyaşlarıyla savaşıarak başımı salladım. Ona aşık olmak onu hafife alıyor olabilir. Arabaya binerken yüzümde kocaman bir sırıtışla bir New York dakikasında çoktan düşmüş müydüm diye merak ediyorum.

48

Margo

"Bunun gelinliğe uygun görüldüğünden emin misin?" Aynanın önünde dönüyorum, aynada en iyi arkadaşlarımin gözlerini yakalıyorum. Ellerim ipek elbisenin aşağısında geziniyor, kıvrımlarımı mükemmel bir şekilde sarmasına hayret ediyor ama yine de biraz hayal gücüne bırakıyor.

Çok ateşli görünüyorsun, diye cıvıladı Emma arkamdan. Kırmızı altlarımdan bir çift aldı ve topuğu incelerken kaşlarını kaldırdı.

Winnie, "Bence harika görünüyorsun," diye onayladı.

"Yeterince şık mı? Yeterince resmi mi? Beck'in bir nişan partisi önerdiğinde bunun bu kadar... ayrıntılı olacağını bilmiyordum.

Emma mırıldandı. "Kendine bunu söylemeye devam et Mar. Eski parayla evleniyorsun; her fırsat bir parti vermek için bir bahanedir."

Uzaktaki dolaptan inci işlemeli bir saç bandı alıyorum. Beck'le iş gezisinden döndüğümüz geceden beri yatağında uyumadım ama tüm eşyalarımı Beck'e taşımaktansa dolabımı burada tutmakta ısrarcıydım. Bana ait gibi hissettiren bir alana sahip olmak, bazen Beck'ten biraz uzakta olmak güzel. Uyandığımız her saniyeyi birlikte geçiriyormuşuz gibi geliyor. Birlikte yaşıyoruz, birlikte çalışıyoruz, yapıyoruzher şeybirlikte. Başka bir şekilde olmazdı, Beck'in en küçük şekillerde bile her zaman bana ilgi göstermesine bayılıyorum. Sadece onu biraz fazla sevdiğimi düşünüyorum. Ona karşı beslediğim hisler her geçen gün daha da güçleniyor ve bana değer verdiğini göstermekte kararlı olsa da, yardım edemem ama şüphelerim var.

Bizimle ilgili her şey sahte olmak üzerine inşa edildi. Her şey benim için gerçek olurken, onun kafasının nerede olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Hala bir yıl sonra bitirmemizi mi bekliyor? Bunun nereye varacağını görmek istiyor mu? Konu ona gelince kafamı toparlayamıyorum. Onun sürekli ilgisi ve şefkatinden zevk almaya o kadar kapılmışım ki, aynı fikirde olup olmadığımızı gerçekten anlamaya vaktim olmadı. Kafamı karıştırıyor.

Şu anda olduğu gibi. Kendime izin verirsem, bu Beck ve benim için gerçek bir nişan partisi gibi gelebilir. İnsanlarla düğün planlarını tartıştığımı ve onlara bir gün yapmayı düşündüğüm gerçek düğünü anlattığımı hayal edebiliyordum.

Bunların hepsi fazla gerçek hissettiriyor. Beck ve ben geçen hafta ailesiyle yemekte olanlar hakkında konuşmak için durmadığımız bir hafta içinde abartılı bir nişan partisi planlamaya kendimizi kaptırdık. Bulabildiğimiz her an çalışma, planlama ve bedenlerimizi birleştirme sisi içindeyiz. Hayatımda hiç bu kadar arzulanmış hissetmemiştim. Ellerimizi birbirimizden çekemiyormuşuz gibi. Bundan şikayet edemem ama aynı zamanda bu parti bittiğinde, olup biten duygular hakkında ciddi bir konuşma yapmamız gerektiğini hissediyorum.

Onun da benim gibi olduğunu bilmem gerekiyor.

Bir el kıcıma şaplak atıyor. "Kendine bakmayı kes." Emma arkamdan gülümsüyor, kollarını belime dolayıp çenesini omzuma yaslıyor. Winnie diğer tarafa geliyor, aynadaki yansılarımıza bakarken üçümüz de kucaklaşıyoruz.

"Her zaman ilk evlenenin Winnie olacağını düşünmüşümdür." Emma, Winnie'ye bakıp göz kırpmıyor.

"Neden? Babamın beni birlikte büyüdüğüm vakıf fonu bebeklerinden biriyle evlendireceğini düşündüğün için mi?"

Emma omuz silkiyor. "Kuyu*Evet*. Kalbinin -en azından klitorisinin- şu anda meşgul olması çok kötü."

Çenem düşüyor. "Afedersin ne?" Aynadan Winnie'ye bakıyorum.

Winnie, Emma'ya pis bir bakış atar. "Emma neden bahsettiğini bilmiyor," diye tısladı. "Her neyse, bu gece önemli değil.*Ben*. Hakkında*Sen*" Beni daha çok sıkıyor. "Senin evlenmeni kutlayacağız!"

Emma'nın daha sonra ne hakkında konuştuğunu ona daha fazla sormak için zihnimin bir köşesine not alıyorum. Emma'nın benim bilmediğim bir şeyi bildiğini bilmek biraz canımı yakıyor. Üçümüzün her şeyi birbirimizle paylaşmasına alışkınım. Onlar söz konusu olduğunda asla dışlanmadım. Beck söz konusu olduğunda onlardan sırlar saklasam da, benim bilmediğim bir sırrı paylaştıklarını bilmek hoşuma gitmiyor.

Winnie geri çekilip tepeden tırnağa bana bakıyor. "Asıl sorunuza dönersek, bence bu inanılmaz derecede gelin görünüyor.*Veşik*. Beck seni görünce aklını kaybedecek."

"Beck*Her zaman*onu görünce aklını kaçırıyor," diye araya girdi Emma.

Boyundan bağlamalı ipek elbiseye bakıyorum. Yirmiden fazla elbise denedim, sonunda buna karar verdiğimde hiçbirisi iyi hissetmiyordu. Herhangi bir değişikliğe bile ihtiyacı yoktu; bana çok yakıştı. Beck, daha önce göz alıcı olmamıza yardımcı olması için bir saç ve makyaj uzmanları ekibini işe alarak beni şaşırtmıştı. Ailemin nişan partisine yetişememesi beni üzmüştü. Babam son anda hastalandı ve durumu iyi olmasına rağmen seyahat etmemesi tavsiye edildi.

Beck parti için son dakika düzenlemelerini yaparken, bu sabah çatı katında neredeyse mini bir spa günü geçirdik. Daha sonra ona partiyi göstermek için annemle görüntülü görüşme yapmaya yemin etsem de bu beni daha iyi hissettirdi. Kaçırarak zorunda olduğu için kızgın, benden daha eğlenceli. Asla bir partiyi kaçırmaz.

Yatak odamın kapısı çalınıyor. Emma ona koşar. "Onu alacağım!"

Dolabımın kenarına gidip mücevher düzenleyicimi açtım. Gözlerim Beck'in bana aldığı farklı lüks mücevherlerde gezindi. Safir halesi olan bir çift gözyaşı pırlanta küpeye karar verdim. Beck bana bu durum için ne istersem onu seçmemi söylediğinde, bunları gördüğümde onları istediğimi hemen anladım. Değerli taşın koyu mavisi bana onun göz rengini hatırlattı.

Bana okunamaz bir ifadeyle bakarak, "Mavi bir şey," diye not etmişti. Sadece sahte nişan partimizde küpe takmayı değil, bir gün onunla gerçek bir düğün yapmayı hayal ederek kızardım.

Tamam, ama cidden, diye yorum yaptı Emma, dolaba geri dönerken. "Beck gibi bir adamı nerede bulabilirim?*kesinlikle*beni hediyelerle ve orgazmlarla şımartacak milyarder arkadaşları var."

Elindeki güzelce sarılmış kutuya odaklandım. Etrafına düzgünce bağlanmış beyaz bir fiyonkla mat siyah kağıda sarılmış. Ben onu kollarından çekmeden önce Emma yayın bir telini çekmeye başladı. Ellerini çek, diye azarladım onu göğsüme bastırarak. "Bu*Benim*hediye."

Şakacı bir şekilde bana dilini çıkardı ve odama gitmek için döndü. "Peki, hadi oturup açalım ki seni inanılmaz derecede kıskanabileyim."

Winnie mükemmel düz ve beyaz dişlerini geniş bir gülümsemeyle gösteriyor. "açmana gerek yok"

İstemiyorsan gözümüzün önünde.*Rağmengörmek* istiyorum...”

"Kendin için konuş!" Emma odadan bağırır. "Ona ne aldığını bilmek için can atıyorum. Acele edin hanımlar."

Başımla odayı işaret ederek gülümsedim. "Onu bekletemeyiz yoksa buraya geri gelir."

Winnie ve ben, Emma'yla birlikte yatakta oturuyoruz, hepimiz kucağımdaki özenle sarılmış kutuya bakıyoruz. Bir parçam, hediyein Beck'ten olması gerektiğini bilerek, anı yaşamak için onu tek başıma açmak istiyor. Emma'nın bundan paçayı sıyırmama izin vermeyeceğini biliyordum ve bir yanım, lisedeyken hoşlandığım çocuktan bir hediye aldığı için arkadaşlarıma sırılsıklam aşık olan bir kız gibi kıkırdamak istiyor. Beck erkek değil ama şu anda damarlarımda dolaşan duygular beni aşk hastası bir liseli kız gibi hissettiriyor.

Kurdelenin altından siyah bir zarf çıkardım. Beck'in tanıdık el yazısı ön tarafa karalanmış ve adımlı heceliyor. Adımı heceleme için döngülerin ve çizgilerin anlamlı bir şekilde bir araya gelmesine bayılarak elimi harflerin üzerinde gezdirdim.

Zarfı ters çevirerek, zarfı mühürlemek için kullandığı monogramlı çıkartmayı çekiyorum. İçinde beyaz bir özel kart var. Çıkardım, yüzüme tuttum ve gülümsememi gizlerken tepesinden arkadaşlarıma baktım.

"Oku," diye teşvik etti Winnie, heyecanla öne doğru eğilerek.

Onu vücuduma daha yakın tutuyorum. "Not benim için *vesadece* Ben. O yüzden geri çekil," diye takıldım ve yatağa geri döndüm. Beck'i tanıyorsam, pahalı özel karta kirli bir şeyler yazılabilirdi. İkisine de fırsat bulamadan okumak istiyorum.

Kartı çıkarıp zarfı düzgün bir şekilde yanıma koydum. Güzel ve güvenli tutmak, bu hediyelediği her şeyin güzel ve bozulmamış olmasını istiyorum, böylece daha sonra bakabilirim. Gözlerim düzgünce karaladığı kelimelerde gezinirken yüzüm kızararak mektubu açtım.

Benim için bunlardan başka bir şey
giymemeye hazırlan. Sevgiler, nişanlın

Allık yanaklarımdan göğsüme kadar sürünüyor. Yazdığı basit cümleyi anlatırken kelimeler oluşturmamayan arkadaşlarımdan gözleriyle karşılaşıyorum. Partimizin çoktan bitmiş olmasını ve sözünü tutmasını dilememi sağlayan sadece sekiz kelime nasıl olur?

Romantik mi? Winnie tuhaf bir şekilde soruyor.

Dudaklarım cilveli bir şekilde birbirine sürtünüyor. "Öyle diyebilirsiniz."

Emma akıcı bir hareketle öne doğru eğilip notu elimden kaptı. Hızla notu okudu ve yüksek bir iniltiyle kucağıma geri fırlattı. "Alırım*selam sen kalk*metinler ve böyle şeyler mi alıyorsun? Adil değil, diye sızlanıyor.

Winnie kucağımdan notu aldı ve bunu arkadaşımızın biraz önce yaptığından çok daha nazik bir şekilde yaptı. Elini geri verir vermez yanakları pembeleşiyor, gözleri iri iri.

Hediyeyi kucağıma çekerken, "Onu okumak ikinizin de işi değildi," diye mırıldandım.

"Yaptığıma sevindim. Bir dahaki sefere bir erkek bana ön sevişme olarak bir sik resmi gönderdiğinde, neyi kaçırdığımı biliyorum.

Hediyein üzerindeki kurdeleyi çekerken ikisi arasındaki konuşmayı duymazdan geldim. O kadar mükemmel bir şekilde sarılmış ki, kağıdı yırtarken kötü hissediyorum. İçine ne koyduğunu görmek için ilerlememi engellemiyor.

Bu gece onun için ne giyeceğimi bulmak için.

Kâğıdı sıyırıp, bir ayakkabı kutusu olması gereken bir şeyi saran Jimmy Choo bez bir çanta buldum.

Ben büzgülü çantayı açarken Emma, Sanırım senden nefret edebilirim, dedi. Elimi kapağın üzerinde gezdirerek ayakkabı kutusunu çıkardım.

"Çok kıskanç?" Winnie dalga geçiyor.

"Açıkçası kıskandım! Bir tane istiyorum. Nereden bulurum?"

Beck'le beni bir araya getiren şeyin şans ya da kader olmadığını ona söyleme dürtüme karşı koydum. Yerleştiğini düşünmesi için yönetim kuruluna ihtiyacı vardı ve ben sonsuza kadar ev gibi hissettiren şehre geri dönmek için her şeyi yapıyordum. Artı, her şey söylenip bittiğinde hayalimdeki işe girme şansı.

Parmaklarım ayakkabı kutusunun kapağını dikkatlice kaldırdı. İçine sokulmuş bir çift ayakkabıya bakarken hepimiz aynı anda nefesimizi tuttuk. Onlara ayakkabı diyebilir misin bilmiyorum, daha çok sanata benziyorlar.

"Bu kadar. Ben de kıskanıyorum, diyor Winnie.

"Geri bas. Kendinizinkini satın alabilirsiniz. Emma, Winnie'nin omzunu şakacı bir şekilde iter. "Aynı değil," diye yanıtladı Winnie alçak sesle.

Narin beyaz kağıt mendilin içindeki güzel topuklu çifte bakarken sessiz kalıyorum. Dikkatlice kullandığımdan emin olarak bir tanesini çıkardım. Beyazın güzel bir tonuydu ve vücudumu saran kumaşla mükemmel bir uyum içindeydi. İnce bir malzeme parçası ayak bileğimi sarmak içindir. En çarpıcı kısım, ayakkabıların üzerindeki karmaşık tül fiyonklardır. Elimdeki ayakkabının arkasında büyük bir tül fiyonk var. Ayakkabının kutusunda bir adet ayakkabının uç kısmında bulunmaktadır.

Emma birdenbire, "Onların içinde kıçın çıplakken çok seksi görüneceksin," dedi.

Rastgele yorumu beni yüksek sesle güldürüyor. Kutlamama yardım etmek için ikisinin de buraya gelmesine çok sevindim. Beck'le bir balonun içinde sıkışıp kalmayı sevsem de, onlarla daha çok kız zamanı geçirdiğim için minnettarım. Burada eksik olan tek şey, en iyi arkadaşlarımla vakit geçirmek. Gerçekten sadece Beck'le ve ara sıra Ezra'yla gezilerle zaman geçiriyorum.

"Bunları giymesem ayıp olur mu? Ya topuğu falan kırarsam?" Endişeleniyorum.

Winnie ve Emma gülüyor. İkisi de bana anlamsızca bakarken gözlerimi kıstım. "Haklısın." Winnie kıkırdar. "Sen dünyadaki en zarif kişi değilsin, Margie."

"Beck için çalışmaya başladığımdan beri her gün topuklu ayakkabı giyiyorum, çok teşekkür ederim."

Emma'nın kaşları saç çizgisine kadar kalkıyor. "Senin topuklulardan başka bir şey olmadığı düşüncesi onu bu kadar azdırmasının nedeni bu mu?"

Muhtemelen.

gözlerimi deviriyorum. "Bu soruya cevap vermiyorum."

Emma beni yatağın arkasından itmeye çalışmadan önce kalçama bir şaplak attı. "Emma!"

Bağırıyorum.

"Ayakkabıları giy. Şu anda."

Hareketlerle elbisede yeni kırıksıklıklar yaratmamaya çalışarak yataktan kaydım. Emma bana ayakkabılardan birini uzattı, zarif tokası benim için çözülmüş bile. Ayağımı ayakkabının içine kaydırırken bir elim şezlongun arkasını tutuyor. Şeridi ayak bileğime doladım ve bağladım. Bir sonrakiyle tekrar ediyorum, bana nasıl mükemmel bir şekilde uyduklarına hayret ediyorum.

Emma, "Tanrım, çok ateşli görünüyorsun," diyor.

"Kabul ediyorum." Üçümüz de açık yatak odamın kapısına baktık ve Beck'i yüzünde bir sırıtışla açıklığa yaslanmış halde bulduk.

Emma çenesini ellerinin arasına sıkıştırarak yatakta yuvarlandı. "Hey Beck, söyle bana. Hiç arkadaşın var mı?"

Gözleri benden ayrılmıyor. Bana ilk kez baktığı zamanki gibi, cildim duygulanıyor

bakışının her hareketi. "Biraz var. Neden?"

"Bekarlar mı?"

"Bunlar."

"Sizden birine ihtiyacım var. Margo olamaz*Tümü*eğlence."

"İçimden bir ses eğlenceyi kaçırmadığını söylüyor," diye cevap verdi Beck, odaya bir adım atarak. Önümde durmak için geldiğinde ne Emma'ya ne de Winnie'ye bakmıyor. Bana takdirle tepeden tırnağa bakıyor.

"Bu şehirdeki herkesin benim olduğunu bilmesini sabırsızlıkla bekliyorum."

49

Margo

"Bu gece ne kadar büyüleyici görüldüğünü söylemiş miydim sana?" Beck yaklaşıp kulağımın tam altına bir öpücük konduruyor.

"Bir çok zaman." Dudakları boğazımın boşluğunda gezinerek zevkle ona sarılmama neden oldu.

"İyi. Bütün gece senin ne kadar seksi olduğunu düşüneceğimi bilmeyi hak ediyorsun. Onun eli uyluğuma kıvrılıyor, elbisemin ipek kumaşını çekiştiriyor. İlk başta bana arkadaşlarım olmadan özel bir limuzine bineceğimizi söylediğinde çok üzülmüştüm. Onlarla olabildiğince fazla zaman geçirmek istiyordum. Yine de uzun süre mücadele etmedim. Beck'in bana gecenin büyük bölümünde beni paylaşmak zorunda olduğunu söylemesi yeterliydi, o sadece gecenin geri kalanını insanlarla geçirmeden önce aramızda özel bir an olmasını istiyordu. Duygularını anladım. Onu bu kadar çok insanla paylaşmak zorunda kalmaya alışkın değildim. Bazen onun sosyal hayatının ne kadar yoğun olduğunu, kaç kişinin onun ilgisini çekmek istediğini unutmuş gibiyim.

Emma ve Winnie etkinliğe Ezra ile birlikte gitmekte gayet iyi görünüyorlardı, ben de kabul etmiştim. Beck'in dudaklarının köprücük kemiğimin hassas cildine bastırıldığını hissettiğimde, bunun için son derece minnettar olduğum bir şey. Sonunda ağır kumaşı üzerimden çeken Beck elini elbisenin altına kaydırıp ve parmak ucunu dizimin yanında gezdirdi.

"Beck," diye inledim, bunun nereye varacağını biliyordum. "Evet bebek?"

Limuzinin açık bölmesine bakıyorum. Rahatsızlığımı hissetmiş gibi benden uzaklaştı ve yükseltmek için avucunu düğmeye vurdu. Yüksek sesle yükseliyor, neyse ki sürücü başını kaldırıp bakmıyor ve biz bariyerin arkasında kaybolurken gözlerini yola odaklıyor.

"Daha iyi?" diye sordu, elbisemi bacağıma kadar iterek. Parmak uçları kalçamın iç kısmına dokunuyor. Başım geriye düşüyor. Onu durdurmalıyım. Yapmam gereken son şey, beni New York'un arkadaş ve aile dediği seçkin sosyetesine sunmadan önce saçımı veya makyajımı bozmak. Yine de kumaşı belime doladığında onu durdurmadım, kırıışmaması için çok uğraştığım kumaşı kırıştırdığından şüphem yoktu.

"Yakında partide olmayacak mıyız?"

Beck çenemden tuttu ve yüzümü ona bakmam için yönlendirdi. "Yaklaşık on dakika sonra orada olacağız. Sahibim *bolcasinir*lerinizi yatıştırmaya yardımcı olacak zaman."

Parmağı bu olay için seçtiğim beyaz iç çamaşırının altına girdiğinde havayı içime çektim. "Fark ettin?"

"Seninle ilgili her şeyi fark ediyorum, Margo. Evden ayrıldığımız andan beri gergin bir şekilde kolumu tutuyorsun. Ayrıca endişeyle dudağını çiğniyorsun. Rujunu mahvedeceksen, bunu yapmanın çok daha heyecan verici bir yolunu bulsak iyi olur."

Öpücüğünün yoğunluğuyla kalbimi dağılayarak dalıyor. Öpüşmek daha sıkıcı olmalı

daha çok birini öpüyorsun ama Beck ile değil. Her öpücük ilki gibi hissettiriyor. Dudaklarının baskısını hissetmemi sağlayarak dilini benimkine ustaca hareket ettirdi.*her yer*. Öpüşmemizin yoğunluğu, özenle dizilmiş dudaklarımı hiç şüphesiz mahvediyor. Şimdilik, kendi nişan partime eşit olmayan şekilde dizilmiş dudaklarla veya lekeli rujla görünüp görünmediğimi umursamıyorum. Oradaki her kadın muhtemelen beni suçlamaz. Beck onların emrinde olsaydı, sinirlerini mutlulukla sonuçlanacak bir şekilde üzerlerinden almaya hazır olsaydı, mahvolmuş rujları da riske atarlardı.

Beck geri çekiliyor, dudakları benimkilerle aynı renge boyanmış. Bacaklarımın arasına bakıyor. "Bu gece seni düzeceğim bebeğim. Senin için seçtiğim bu topuklulardan başka bir şey giymezken, seni çok sert becermek için zamanımı harcayacağım. Şu anda o kadar vaktim yok." Parmakları külotumun içinden geçip bacaklarımdan aşağı çekiyor. "Ama seni iyi hissettirmek istiyorum. Senden o sinirleri alıp yıldızları görmeni sağlamak için. Ağzım senin o tatlı küçük amında ve parmağındaki o yüzükte benim olana sahip çıkıyorum.*Sen*"

Onu durdurmalıyım ama itiraz etmesini çok istiyorum. Onunla isteme noktası çoktan geçti. Her zaman saf ihtiyaçtır. Bu yüzden külotumu takım elbisesinin cebine tıktırıp ıslaklığıma açlıktan ölmüş bir adam gibi baktığında, onun için kalçalarımı daha da genişlettim.

"İşte benim kızım." Vücudunu yere indirerek bacaklarımın arasına oturdu. "Şimdi benim için rahatla. Seni iyi hissettirmeme izin ver.

Dili klitorisime bastırırken parmaklarım şekillendirilmiş saçlarını kavradı. Dakikalar sonra limuzin durduğunda, iki kez orgazm oldum ve sinirlerim dağıldı.

Beck önümde dizlerinin üzerinde duruyor. Ağzı hem rujumla hem de benimle kaplıydı. Cebine uzanıp külotumu cebinden geri çıkarıyor. "Çıplak dolaşman düşüncesini ne kadar sevsem de, yüzüme gelmekten hala ıslaksın, elbiseni beline kadar itip bütün gece içine girmenin ne kadar kolay olacağını bilsem doğru dürüst düşünemem." Önce bir bacağını, sonra diğerini kaldırdı ve kumaşı tekrar bacaklarıma kaydırды. Kalçalarımı kaldırıp düzgün bir şekilde yerine koymasına izin verdim.

Kumaş limuzinin zeminine inecek şekilde elbisemi düzeltiyor. Nispeten kırıksız bulmaktan etkilendim.

Vücuduyla beni koltuğa yaslarırken kollarını başımın iki yanına koydu. Uzanıp rujumu çıkarmak için baş parmağımı dudağının altında gezdirdim. "Orada küçük bir şey var," diye şaka yapıyorum.

Beni izlerken gözlerindeki sıcaklıkla onu silmeme izin verdi. "Artık daha az gergin görünüyorsun."

Güldüm. "Çok daha az gergin."

Geri çekilmeden önce dudakları bir an burnuma bastırdı. "Misafirlerimizi karşılamaya gidelim o zaman."

50 Beck

Etkinliğin merdivenlerini çıkarken, kolumda Margo varken muazzam bir gurur duyuyorum. Şüphesiz o buradaki en güzel kadın ve onu herkese nişanlım olarak tanıtacağım. Bundan daha iyi olamaz. Hissettiğim yüksekliği hiçbir şey mahvedemez.

Bir haftadan daha kısa sürede bir nişan partisi planlamak ideal değildi ama beklemek de istemiyordum. Herkesin bizi bilmesi için hazırdım. Bana kız arkadaşım olacağını söylediğinde bulutların üzerindeydim. Benim için kendime itiraf etmekten daha fazlasını ifade ediyordu. Los Angeles'taki o berbat konferans odasında onunla konuştuğum andan itibaren kendime önümüzdeki aylarda dikkatli olmam gerektiğini söylemiştim. Olduğumuz her şeyi gerçek olmayan bir şeyin üzerine kurmuştuk. En azından bu neodüşünce.

Margo merdivenlerden birinde kayıyor, dik durmaya çalışırken parmakları siyah takım elbiseme giriyor.

Kolumu ona doladım, bizi izleyen tüm gözlerin önüne düşmesin diye.

"Sanırım tüm Manhattan'ın önüne konmak üzereyim," diye mırıldandı alçak sesle.

Onu sımsıkı tutarak bizi izleyenlere nazıkçe başımı salladım. "Bence Manhattan'ın tamamı biraz gergin." Elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Düşerse ikimiz de düşeceğiz çünkü gitmesine izin vermem mümkün değil. "Seni yakaladım," diye ekliyorum.

Merdivenlerin başında bekleyen insan kalabalığına yaklaştık. Margo'nun endişeyle gerildiğini hissedebiliyorum. "Bu sinirlerden kurtulmak için çok çalıştım," diye takıldım.

Sözlerim onu şaşırtarak neredeyse yeniden tökezleyecekti. "Bu kadar çok göz bize bakarken bunu gündeme getiremezsin."

En üst basamağa ulaştığımızda yanıtlım kayboldu. Partimizin bir kısmı, varışımızı beklerken kokteyllerin tadını çıkarıyor. Anında insanlar bizi bombalıyor, hepsi tebriklerini sunuyor. Her birine kibarca teşekkür ediyoruz, bazıları kısa süre önce yerleşmem için beni cesaretlendiren aynı yönetim kurulu üyeleri.

Ailemin büyük kapılardan çıktığını gördüğümde CTO'mla bir sohbeti bitiriyoruz. "Bize izin verirsen," diyorum, elimi Margo'nun beline koyup onu onlara doğru yönlendiriyorum. Bir nişan partisi için bu kadar hızlı geri dönüşe yol açan şey, sadece dünyanın birlikte olduğumuzu bilmesine olan ihtiyacım değildi, aynı zamanda ailemin bir ay sürececek bir yurtdışı gezisine çıkmak üzere olduğu gerçeği. Özellikle bir hafta önce onlarla yemekte olanlardan sonra kutlamak için burada olmalarını istedim, bu yüzden planlama sürecini aceleye getirmek mükemmel bir seçenek gibi göründü.

Annemle babama yaklaşırken Margo, Bir içki içmeye hazırım, diye mırıldandı. Gülerek başımı sallıyorum. "Aynen."

Annem Margo'ya, "Parlak görünüyorsun," diyerek onu kucaklıyor.

Margo onun sırtına sarılır, tanıdık bir yüzle konuşurken daha az gergin görünür. "Fazla değil mi?"

Annem başını sallarken elleri hâlâ Margo'nun kollarında, geri çekildi. "Asla tatlım. Bu senin gecen. İsteddiğini giyebilirsin."

Babam elini omzuma vururken ikisi konuşmaya başladı. "Onu sana vermeliyim, Beckham. Seni hiç bu kadar mutlu görmemiştim."

Dördümüz partinin içlerine doğru ilerliyoruz, gözlerim kalabalık alanda dolaşp Margo ve benim için bir içki arıyor. Soruyorum. Hiç olmadığım kadar kolay mutluyum ve hepsi yanımdaki kadın sayesinde.

"Senin için tek istediğim buydu - kardeşin de. Mutlu olman için. Onu onunla bulduğuna sevindim. Annem, Carter'ı bu geceki partiye davet etmemiz konusunda ısrar etmişti ve Margo ile beni desteklemek için gelip gelmeyeceği ona bağlıydı. Ortaya çıkmamasını tercih ederim. Onun desteğini dileyen bir yanım yok. Onun ne düşündüğü umurumda değil. Sadece müstakbel karıma hakaret etmesini istemiyorum.

Bir garson önümüzde durup Margo ve bana gülümseyerek. "Mutlu çift için şampanya mı?" diye soruyor bize kristal şampanya kadehleri ikram ederek.

"Kesinlikle," diyor Margo heyecanla, aceleyle şampanyayı elinden alıp tek yudumda içiyor.

Ona tek kaşımı kaldırdım.

Omuz silkiyor. "Sanırım yine de biraz gergindim." Garsondan ikinci bardağı almaya devam ediyor ve benim bardağım olması gerekenden küçük bir yudum alıyor.

Sonraki saat bulanık bir şekilde hızla geçiyor. Düğünün ne zaman olacağı, ne zaman çocuk sahibi olmayı planladığımız, balayını nerede yapmayı planladığımız ve aradaki her şey hakkında soru üstüne soru sorarak bir grup insandan diğerine çekiliyoruz. Margo her soruyu zarafetle yanıtlar. Verdiği her cevabı dikkatlice dinliyorum, bir düğün için ne tasavvur ettiğine dair zihnime notlar alıyorum, çocuk isteyip istemediğini listeliyorum ve hatta tropik bir balayının hayalindeki balayı olmadığını öğreniyorum. Avrupa'ya uzun bir yolculuk.

Sonunda, arkadaşları tarafından benden çekildi. Bir veda öpücüğü paylaşıyoruz ve ona onu birazdan bulacağımı söylüyorum. Yönetim kurulu ve bir süredir yetişemediğim arkadaşlarımla küçük sohbetler yapmak için bana zaman veriyor.

Tanıdık bir yüz Margo'nun önünde durduğunda Margo'yu arayan bir grup insan arasında geziniyorum.

Ben.

"Ne parti ama." Ruby Robinson önümde duruyor. Basının yapacağını bilmeliydim Burada olmak. Ama en popüler dedikodu sitesinin muhabirinin arkasındaki kişinin katılmasını beklemiyordum. Belki de onu burada beklememek benim cahilliğimdi. Şehirde randevuya çıktığım birçok kadınla ilk etapta üzerimde haber yapan oydu.

Ruby, diye düşündüm ellerimi ceplerime sokarak. Onunla konuşurken dikkatli davranmalıyım. Onu kızdırırsan, yarın sabah uyandığımda benimle ilgili kişisel şeyleri tüm internete yaymış olur. "Seni burada beklemiyordum."

Kafasını kaldırıyor. "Aptalca davrandın. için nişan partisini kaçırmazdım *islah edilmiş* Manhattan'ın playboy milyarderi.

Bana doğrulttuğu alaycı gülümsemesiyle midemdeki huzursuzluk çöktü. Omuz hizasındaki sarı saçlarından bir tutamı yüzünden çekip bir cevap beklerken bana baktı.

"Davetiniz postada kaybolmuş olmalı," diye yalan söyledim, aramızda birikmeye başlayan gerilimi hafifletmeyi umarak.

Beni dikkatle izliyor. Keşke o entrikacı zihninde neler döndüğünü bilseydim. Bir şey mi planlıyor? Onunla, muhtemelen. Sadece planladığı şeyin işe yaradığından emin olmam gerekiyor.

benim iyiliğim

"Duygularımı incittin, biliyorsun."

Canlı grup daha yavaş bir şarkı çalmayı bırakır ve biraz daha vuruşlu bir şarkı çalmayı seçer. Ruby ve ben bir zeka savaşında birbirimize bakarken dans pisti daha fazla insanla doluyor.

Elim rahatsızlıkla ağzımda geziniyor. "Ve bu nasıl?"

"Yaklaştığımızı sanıyordum. Nişan haberini yayınlamakla ilgili ilk bilgileri bana vereceğini düşündüm.

"Hızlı oldu." "Şimdi mi oldu?"

Sesinin tonu beni gergin bir şekilde yutkundu. "Evet.*beklenmedik*"

Mırıldanıyor. "Öyle diyorsan." Kenardan bana bakarken yoldan geçen bir garsondan bir içki alıyor ve uzun bir yudum alıyor. "Sonra konuşuruz Beckham. Beni kızdırmamaya dikkat et. İçimden bir ses senin hakkında bildiğim ve küçük tatlı nişanlının öğrenmesinden nefret edeceğin küçük ayrıntılar olduğunu söylüyor. Daha da iyisi,*tüm dünyakeşfetmek*."

Öfkem göğsümün içinde savaşıırken çenem kasılıyor. "Yapmazsın."

Yedeklemeye başlar, şimdiden bir grup insanın içinde kaybolur. "Ne yapıp yapmayacağım hakkında hiçbir fikrin yok."

Ben onun peşine düşüp onu tehdit edemeden ortadan kayboluyor. Damarlarımda dolaşan huzursuzluk ve öfkeyle baş başa kaldım, sözlerinin ne anlama geldiği beynimde dönüyordu. Tehditlerinin boş olduğunu düşünmek -umut etmek- isterim ama onunla asla bilemezsin. Bu keyifsiz dedikodu yazarlarının olayı bu. Gerçek bir ahlaki pusulaları yok. Yalnızca kendileri için en iyi olanı, onlara en çok izlenme kazandıran şeyi yaparlar. Ve korkarım ki onda kesinlikle birçok kişinin dikkatini çekecek bir şey var.

Bir el göğsüme bastırıyor ve irkilmeme neden oluyor. İyi misin? Margo usulca soruyor.

Başımı eğdiğimde nişanlının beni dikkatle izlediğini gördüm, gözleri endişe doluydu. Ruh halimdeki değişiklikle onu şimdiden olduğundan daha fazla korkutmamak için sakinleştirici bir nefes almaya çalıştım.

Elim onunkini kavradı ve hızla atan kalbime bastırdı. "Ben iyiyim," diye yalan söyledim. İyiye yakın değilim. Ruby ile konuşmamdan sonra vücudum gerginlikle sımsıkı sarıldı. Benim hakkımda, Margo'yla başladığımız şeyi mahvedebilecek bilgilere sahip. Onu susturmak için her şeyi yapardım.

Margo'nun gözleri yüzümü araştırıyor. Eğilip parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Kiminle konuşuyordun?"

Sadece eski bir arkadaş. Ruby'yi hiçbir zaman bir arkadaş olarak görmemiştim ve asla onu bir arkadaş olarak görece kadar bilgisiz olmayacaktım.

"Ah." Margo, Ruby'nin arkasında kaybolan gruba bakarak ağırlığını ayaklarına veriyor. "Sadece biraz hararetli görünüyordu."

Onu kucaklamaya çekiyorum, ona biraz fazla sıkı sarılıyorum. Ruby'nin üzerimde tuttuğu bilginin dışarı çıkmasına asla izin vermem. Margo'yu kaybedemem. Şimdi değil. Onun hakkında hissettiklerimden değil.

Margo, "Kalbin çok hızlı atıyor," diye ısrar ediyor. Beni izleme şeklinden bir şeyler döndüğünü anladığını söyleyebilirim, sadece nedenini sormak için ısrar etmiyor.

Ona nazik bir öpücük, ifadesine verdiğim tek cevap. Ona verecek yeterince iyi bir bahanem yok, bu yüzden onun yerine sessiz kalmayı tercih ediyorum.

Margo, omzumun üzerinden bir şeye bakarak benden uzaklaşıyor. Dudakları hafifçe büzülür. Neye baktığını anlamak için bakışlarını takip ederek arkamı döndüm.

Midem düşüyor.

Köşede, Ruby'yi ağabeyimle derin bir sohbet içinde buluyorum.

Kahrolası cehennem.

"Şimdi mantıklı," diye mırıldandı Margo.

Endişeyle ona bakmak için başım dönüyor. "Mantıklı olan ne?"

Gerginsin çünkü Carter burada ve randevusu olarak eski arkadaşını getirdi.

"Birlikte mi geldiler?" Sert bir şekilde soruyorum. Endişeden görüşüm biraz bulanıklaşmaya

başladı. Kendi nişan partimin ortasında kendimi kaybetmeden önce sakinleşmem için dışarı çıkmam gerekiyor.

Margo, içten içe ne kadar çıldırdığımı anlamayarak omuz silkti. "Onları birlikte içeri girerken gördüğüme eminim ama Emma ve Winnie ile bir sohbe kilitlenmişim. Olumlu olamıyorum."

"Ah." Boynumun etrafındaki kravat birdenbire çok sıkı geldi. Onu çekip hafifçe gevşetiyorum.

"Biraz solgun görünüyorsun." Margo'nun soğuk eli alnımda geziniyor. Endişeyle alnında bir kırıksıklık oluşur.

"Sanırım gidip biraz hava alabilirim. Carter'ın ortaya çıkmasını

beklemiyordum. Seninle gelmemi ister misin?

Derin bir nefes alıp kendimi toparlamaya çalışıyorum. Onu zaten olduğundan daha fazla endişelendirmemeye çalışarak sakin bir hava kattım.

İyi olmalı. Carter, Ruby ile gelse bile ona hiçbir şey söylemezdi. Benim hakkımda sahip olduğu herhangi bir bilgiyi dökmeden önce bana gelmişti. Devam etmeden önce takas etmek ve benden bir şey almak isterdi.

"Hayır ben iyiyim. Zamanının tadını çıkar bebeğim." Tanıdık kokusunu içime çekerek onu bir kez daha içime çektim. Dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Hemen döneceğim."

Yüzünde hafifçe kaşlarını çatarak beni izlerken yanından uzaklaştım. Onu orada tek başına bıraktığımda suçluluk duygusu üzerime ağır geliyor. Kendime ayıracağım birkaç dakikayla, kafamı toparlayarak, her zamanki gibi daha iyi döneceğim. Neler olduğunu anlamak için sadece beş dakikaya ihtiyacım var.

Margo'ya yalanlarımı nasıl söyleyeceğimi bulmak için birkaç dakikaya ihtiyacım var... Ruby -ya da Carter- ona ilk ulaşana kadar.

51

Margo

Beck'i ararken tebrik teklif eden birkaç kişiden kaçtım. İlk başta kaçtığımda, çok endişelenmemiştim. Carter'ın ortaya çıkmasıyla onu kandırdığımı düşündüm. Şimdi o kadar emin değilim.

Partinin çevresinde yürürken adımlarım hızlı, daha önce hiç tanışmadığım insanlara Beck ve benim için ne kadar mutlu olduklarını söylerken gülümsüyorum. Bu insanların çoğu Beck tarafından davet edildi. Bazılarını işten tanıyorum ama çoğunlukla, nişanlımı ararken hızlı bir sohbet için beni durduran tamamen yeni yüzler.

Büyük balo salonunda Beck'i bulamayınca ana salona bağlanan küçük odaları aradım. Eli boş geldim, nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yok. Son çabam, onu merdivenlerin önünde bulamayınca dışarıdaki terası aramak.

Terasa çıkıyorum. Ürkütücü derecede sessiz. Kollarımı belime dolayıp soğuk havada kendimi ısıtmaya çalışıyorum. Paltomu vestiyerden almalıydım ama bir paltoya ihtiyaç duyacak kadar uzun süre havada kalmayı beklemiyordum.

Onu hiçbir yerde göremeyince hayal kırıklığına uğrayarak bir köşeyi döndüm. Arkamı dönüp partiye geri dönmeye ve beni bulmasını beklemeye karar verdim. Muhtemelen bir iş görüşmesine ya da onun gibi bir şeye cevap vermek zorunda kaldı. Beni partide ilk başta söylediği beş dakikadan çok daha uzun süre yalnız bırakmasının bir nedeni olmalı.

Doğruca sıcak bir sandığa doğru yürürken bir çift soğuk el kollarımı tuttu.

"Vay canına. Dikkatli ol, Margo, dedi Carter, pazılarımı sıkıca tutuyordu.

Elinden kurtulmaya çalışıyorum ama çok sıkı. Olay çıkarmamaya ya da onu kışkırtmamaya karar vererek, beni ne kadar rahatsız etseler de ellerinin olduğu yerde kalmasına izin verdim.

Merhaba Carter. Bana dik dik bakarken gözlerinde anlamsız bir bakış olmasına rağmen sesimi sabit tutmaya çalışarak onu sakince selamladım. Nefesinden alkol kokusu alıyorum. Etrafımızda esiyor. Gözlerim omzunun üzerinden bakıyor, terasta başka birini arıyor. Sarhoş ve kızgın görünen eski erkek arkadaşım ile tamamen yalnız kaldım.

"Burada tek başına ne yapıyorsun?" Sözlerinde hafif bir karalama var ama etrafımızı saran kokuya bakılırsa beklediğimden daha az. Belki de başlangıçta düşündüğüm kadar çok içmemiştir.

Ondan bir adım uzaklaşmaya, bedenlerimizin arasına biraz mesafe koymaya çalıştım ama buna izin vermedi. Geriye doğru attığım her adımda, beni sıkıca kavrayarak bir ileri atıyordu.

"Sadece Beck'i arıyordum." Bir kolunu ondan çekmeyi başardım, parmakları diğer pazıma kenetlendi. Uzanıp onu daha iyi görebilmek için yüzümdeki saçı çektim.

Elime odaklandığında gözleri parlıyor. Bakışlarındaki ani öfkeyi fark edemedim, elimi tuttu ve yüzüne doğru çekti.

"Hayır yapmadı," diye tükürdü. Parmağımdaki yüzüğü inceliyor, başparmağını büyük yüzüğün üzerinde kaydırıyor.

elmas.

Elimi çekmeye çalışıyorum ama buz gibi elleri izin vermiyor. Parmaklarımda mengene gibi bir tutuş var. Nişanlandığımızı zaten biliyordun, Carter. Umursayacağını düşünmemiştim. Sen beni yıllarca aldattın, unuttun mu?

Carter gülüyor. Soğuk ve ürkütücü, omurgamı korkudan ürpertiyor. Ondan hiç duymadığım bir ses. "Bu büyükannemizin yüzüğü. Bunu sana o mu söyledi?"

Dudaklarım ayrıldı. Bunu bana hiç söylememişti. Kendi tasarladığı bir şey olduğunu düşünmüştüm.

Aile yadigarı değil.

"Yapmadı," diye belirtiyor kendi sorusunu yanıtlayarak. Dilini şaklattı, kabaca ellerimi aşağı indirdi.

Artık bana dokunmadığı için rahatlayarak geriye doğru koştum. "Nereden biliyorsunuz?" diye soruyorum, sesim sinirden boğuk çıkıyor.

"Dedem bize hep gösterirdi. Bize büyükannemize nasıl aşık olduğunu anlatmıştı. Ben ortaokuldayken o öldüğünde yıkılmıştı. O andan itibaren, kalbimizi çalan ilk kadının yüzüğü takma şerefine sahip olacağını söyledi."

Yüzükle oynama, onu yeni gözlerle inceleme dürtümle savaşıyorum. Nişanın baştan beri sahte olması gerekiyorsa, Beck neden bana bu kadar anlamlı bir şey versin ki?

Ne diyeceğimi şaşırdım. Beck bana asla yüzüğün duygusal olduğunu söylemedi. Hiç sormamıştım bile - olabileceği düşüncesi aklımdan hiç geçmedi. Sahte olması gereken bir şey için bana neden bu kadar özel bir şey vermesi mantıklı değil. Bunların hiçbirini yüksek sesle söylemiyorum. Başım dönüyor olsa da, Carter'a hiçbir şey itiraf etmemem ve her şeyin dağılmasını tehlikeye atmamam gerektiğini bilecek kadar aklım başımdaydı.

Görünüşe göre sana söylemediği çok şey var, Margo.

Kırışık gömleğinin ilk birkaç düğmesini açtı. Ne kadar darmadağınık görüldüğüne dikkat çekiyor.

"İyi misin Carter?" Geçmişte beni ne kadar incitmiş olursa olsun, hala onu önemsiyorum. Onu böyle görmek acı veriyor. Çıktığımız yıllar boyunca onu hiç bu kadar... işkence görmüş görmemiştim.

Tekrar güldü, bu sefer daha yüksek sesle, ses taş dış duvarda yankılandı. Bu uğursuz. Kalbim korku içinde düzensiz bir şekilde atıyor.

"Yanlış lanet soruyu soruyorsun. Bana ne olduğunu sorsahip *değilsana* söyledim." Buruk bir şekilde gülümsüyor. "*Hadi*. İsteddiğini biliyorum."

Sakin kalmaya çalışarak başımı sallıyorum. Etrafında dolaşmaya çalışsam, izin verir miydi? Başka bir zaman, bana zarar vermeyeceğinden emin olurdum. Ama gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir huzursuzluk var. Ani bir şey yapmak beni tereddüt ettiriyor.

Neden biri çıkıp bizi bulamıyor?

Havadaki soğuk ve Carter'ın gözlerindeki buz sayesinde tüylerim diken diken oldu. "Hiçbir anlam ifade etmiyorsun, Carter."

"Sana yalan söylüyor."

"Neden içeri girip bunun hakkında konuşmuyoruz?" Cesurca etraftan dolaşıp ona geniş bir alan sağlıyorum. Hızla uzanıp beni bir kez daha yakaladı ve vücudumu onunkine yaklaştırdı.

Parmak uçları kolumun içine o kadar derin bastırıyor ki acıyor. "Canımı yakıyorsun," diye ağlıyorum. "Söylemek istediklerimi söyledüğimde içeri

gireceğiz," diye tısladı.

Gözlerime dolan yaşları uzak tutmaya çalışarak başımı salladım. Carter Sinclair için bir daha gözyaşı dökmeyeceğime yemin ettim ama bu sayılmamalı. Gözyaşları korkudan, huzursuzluktan

yüzünde kararsız bakış.

"Söyle bana," diye yalvardım, sesim titriyordu. Bırakacağı anlamına geliyorsa, bu noktada ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Ya da daha iyisi, yalnız olmayacağımız bir yere geri dönmemize izin vermesini.

Beck neredede?

"İkiniz bir ilişkiye nasıl başladınız?"

"Ben... ya *daben*- asistanı. Uzun saatler ve geceler birlikte çalıştıktan sonra, birdenbire..."

"Yalanlar!" diye bağırıyor, vücudumu onunkine karşı sallayarak. "Bunun bir yalan olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Yıllardır sevdiğim adama baktığımda yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Bana ihanet ettiği her şeye rağmen, yine de birlikte harika zamanlarımız oldu. Çizimlerimi gölgelemekten ellerim kirlendiği için beni abur cuburla beslediği kütüphanede gece geç saatlere kadar çalışma seansları. Arkadaş grubumuzla gece boyunca dans ettiğimiz geceler, ikimiz kimin eve daha hızlı taksi çağırabileceğini görmek için yarıştık. İhanetlerinin ne kadar derine indiğini öğrendikten sonra bile, en sevdiğim anılarımdan bazılarında hala merkez sahnede idi.

Şu an gözlerinde o mutlu zamanlardan eser yok. Siyahlar, soğuk bir şekilde bana bakarken dudakları ince bir çizgi halinde kıvrılırken derin bir boşluk. Tanıdığımı sandığım Carter artık yok.

Vücudumu ele geçiren korkuya rağmen sesimi olabildiğince düz tutmaya çalışarak, "Anlamıyorum," diye cevap verdim. Bacaklarım titriyor ve kolumu bir kez daha çekiştirmesi nabzımı hızlandıracak. "Yalan söylemiyorum Carter." BEN *ben* yalan söylüyor ama bunu bilmesine imkan yok. Artı, bu sadece yarım bir yalan. Gerçek şu ki, birlikte geçirdiğimiz geç gecelerde, sürekli iş toplantılarında ve çatı katında geçirilen zamanda Beckham'a karşı hisler geliştirdim. Bütün bunlar ona aşık olmama neden oldu. Gerçekten hiç yalan değil.

"İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Yaptığımız sohbete ayak uydurmaya çalışarak başımı salladım. Bir konudan diğerine geçiyor, bu da onun düşünce zincirini takip etmesini son derece zorlaştırıyor. "Elbette isterim," diye yanıtlıyorum. "Neden?"

Kolunun tersiyle yüzünü silerek alçak bir kahkaha attı. "Çünkü o gece seni ilk gören ağabeyim."

Şaşkınlıkla ona bakarken başım ileri geri sallanıyordu. "Ne?" O geceyi, o barı düşünmeye çalıştım ama Beck'in o gece orada olduğunu bile hatırlamıyorum. "Mantıklı değilsin."

"Beckham, arkadaşlarıma ve bana o gece barda ona ve arkadaşlarına katılmayı teklif etmişti. Ne olur dedim. O ve ben yakın değildik ama birlikte çıktığımızı bilmenin ailelerimizi mutlu edeceğini biliyorduk.

Hikayesinin parçalarını bir araya getirmeye çalışarak sessizce bekledim. Beckham'ın o gece orada olmasına imkan yok. Onu orada hatırlardım. *Yapmaz mıyım?*

"Sadece sendin," sonunda dışarı çıkmayı başardım.

Parmakları öfkeyle etrafımı sarıyor. Hayır, değildi. Sadece öyle olduğunu düşünmeni sağladım.

Gözlerinin karanlık boşluğuna bakarken kaşlarımı çattım. Ağzından yayılan votka kokusu bende kusma isteği uyandırıyor, birden fazla kadeh şampanya ve atıştırdığım küçük ordövrler mideme iyi oturmuyor.

"O gece fark edene kadar seni fark etmemiştim bile. *oseni* izliyor. O aptal arkadaşlarınla bira içiyordun. Beckham'ın bir şeye baktığını fark ettiğimde, ikimizin de gittiği bir ders hakkında arkadaşım ile tartışıyordum. Gözüne çarpan bir şey görmemişim. Bakışlarını takip ettiğimde sana bakıyordu.

bu mümkün değil. İlk tanıştığımızda, beni ilk gördüğünde, Carter beni The Hamptons'a

götürdüğü zaman olmalıydı.

Carter. Sesim titriyor, ismi titrekle ve kararsız çıkıyor.

Uzanıp yüzümdeki saçını itiyor. Parmak uçlarının tenimde hissetmesi midemi bulandırıyor. Nefret ettim. Bir zamanlar sevdiğim adam gibi davranmayan bu adamdan uzaklaşmak için buradan gitmek istiyorum.

"O an seni istediğini anladım. Ve kardeşimden nefret ettim. Ne kadar başarılı olduğundan nefret ettim. Babam onunla ne kadar gurur duyuyordu. Onunla asla boy ölçüşemeyecektim. Bu yüzden önce sana ulaştım. Seninle ne kadar ilgilendiği belliydi. almak istedim *bir şey* ondan. Asla kendi şirketim olmayacaktı ama sana sahip olabilirdim.

Kelimeler beni başarısız kılıyor. Sarhoş görünüyor. Bunların hepsini uyduruyor olabilir, ama öyle görünmüyor. Sesindeki alayla değil, bana bu bilgiyi söylemekten marazi bir memnuniyetle beni izleme biçiminde değil.

Ne dediğini, sözlerinin ne anlama geldiğini işlemeye çalışıyorum. Doğruyu mu söylüyor? "Beni istediğini bilmiyorsun," diye suçladım, bu noktada kamışları yakalamaya çalışarak. Başlamanın neden önemli olduğunu bilmiyorum. Ağabeyinin ilk fark ettiği kadını çaldığını söyleyebilmek mi istiyor? Son derece önemsiz ve alakasız görünüyor çünkü sonunda Beckham beni hala yakaladı.

Ah, yaptım. Söyleyebilirim. Seni çok istiyordu. Onu daha çok incitmek istiyordum." "Bunların şimdi ne önemi var ki?"

"Önemli çünkü Beckham'ın sana yalan söylediğini bilmelisin."

"Nasıl?"

"Bu gece birlikte geldiğim kadını gördün mü? Mavi elbiseli seksi sarışını?"

Sanırım arkasından ayak sesleri duyuyorum ama önümüzde kimse görünmüyor. Hayal kırıklığı kemiklerimin derinliklerine yerleşiyor. Kısa bir an için bu yüzleşmenin sona ereceğini umdum.

"Öyle mi?" Carter sesini yükselterek ürpermeme neden oldu. "Evet," diye ciyaklıyorum.

"Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Başımı sallıyorum, dilim sinirden ağırlaşıyor.

"Bir dedikodu sitesinin en iyi muhabiri o. Herkes hakkında her şeyi biliyor."

"Aferin ona," diye cevap verdim yenilgiyle. Bu noktada, bunun nereye gittiği, soru bumerangıyla neyi başarmaya çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Bana nişanlının hakkında bilmek isteyeceğini düşündüğüm bir şey söyledi.

Belki de Beck'le neden en başta nişanlandığımızı biliyordur. Anlaşmayı nasıl öğrenmiş olabilir bilmiyorum ama sanırım bu mümkün. Bununla birlikte, bununla gideceği yer bu olmaz diye çenemi kapalı tuttum.

"Üzgünüm Carter," özür dilerim, şu anki çalkantılı ruh hali ile yumurta kabukları üzerinde yürüyorum. "Bütün bunlarla nereye varacağını bilmiyorum."

"Onu hakkında yazdığı makaleden tanıyor olabilirsiniz. Bütün kadınların olduğu.

Ben *Elbette* gördün

BT."

"Bunu duydum."

"Beckham'ın Ruby'ye yönetmesi için para ödediğini biliyor muydunuz?"

Vücudum şokla tamamen hareketsiz kalıyor. Onu doğru duyamazdım. Bu hayır yapar

algı. Yönetim kurulunun Beck'e imajını düzeltmesi için baskı yapmasının tek nedeni bu makaleydi. İlk etapta onu yöneten kişinin o olmasının hiçbir yolu yok.

Bir cevap bulmaya çalışırken dişlerim dudağıma saplanıyor. Carter'ın sanrılarına inanmıyorum ama aynı zamanda istikrarlı bir ruh hali içinde görünmüyor. Ona yanıldığını söylemek muhtemelen

en iyi fikir olmazdı.
"Neden bunu yapsın ki?"

Carter onaylamayarak dilini şaklattı. Alnıma dokunuyor. Sen bundan daha akıllısın, Margo.

Düşünmek. O makale Beck hakkında yayınlandıktan sonra ne oldu?

dilimi tutuyorum Biliyorum*Kesinlikle*Ne oldu. Bu makale yayınlandıktan sonra, yönetim kurulu Beck'e imajını düzeltmesi gerektiğini, aksi takdirde yatırımcıları kaybetme riskini alacaklarını söyledi. Bunların hepsini biliyordum. Başlamak için Beck'in bana gelmesinin tek nedeni buydu. Ama Beck neden ilk etapta yayınlanmasını istesin ki?

Beni omuzlarımdan tuttu ve yüzünü benimkinden birkaç santim yaklaştırdı. "Gösteriyi kesebilirsin. O makale yayınlandıktan sonra Beck'in sana sahte bir nişanlıya ihtiyacı olduğunu söylediğini biliyorum. Seni aldattı, Margo. Yönetim kurulunun onun peşinde olmasının tek nedeni,*Çünkü*onun. Sonunda sana sahip olması için bir yol buldu ve kabul etti."

"Hayır," diye fısıldadım, aniden başım dönüyordu. Korkudan mı, şoktan mı yoksa alkolden mi bilmiyorum ama bayılmaya dakikalar kalmış gibi hissediyorum.

"Seni ele geçirmek için plan yaptı. Barda seni ilk gördüğü andan itibaren sana sahip olduğumu bilmekten nefret etti. Bütün bunlar benden intikam almaya çalışmasıydı. Tanıştığımız andan itibaren buna takıntılı. Senin hakkında bir bok vermiyor. Her zaman sana ilk ulaştığım için kıskanırdı. Bunun için beni asla affetmedi."

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, kusacakmışım gibi hissediyorum. Aynı anda çok fazla şey oluyor. Söylediği tek kelimeye inanmak istemiyorum ama şimdi her şeyi sorgulamadan da edemiyorum.

Carter, "İstersen Ruby'ye sorabilirsin," diye ekledi, beni kendine doğru çekerek.

Nefesi yüzüme çarpıyor. çok yakınız O benim kişisel alanımda çok fazla.

"Bir dakikaya ihtiyacım var," diye yalvardım, göğsünü iterek. Bir şey olursa, geri teper. Bunu onu daha yakın istediğime dair bir işaret olarak algılıyor.

Yüzümü tuttu, vücutlarımız birbirine değdi. "Beni geri al, Margo. Siktir et onu. Onun için mesele asla seninle ilgili olmadı. O seni benim seni sevdiğim gibi sevmeyecek. Buna gücü yetmez."

Ona başımı sallarken gözyaşlarım yüzümden akıyor. Carter, hayır.

Bir elin beni acı verecek kadar sıkı tutarken diğerinin yüzümdeki saçları nazikçe okşaması mide bulandırıcı. "Seni bir daha asla incitmeyeceğim. BEN*Aşk*Sen. Biz olmamız gerekiyordu.

Ondan uzaklaşmak için başımı çevirmeye çalışıyorum. O hayal görüyor. Beck'i suçladığı şey söz konusu olduğunda neyin doğru olduğunu bilmiyorum ama söylediği her şey yanlış olmasını umduğum her şey doğru olsa bile, yine de onunla birlikte olamam. arzum yok.

Artık onu sevmiyorum.

"Yapamam." Sesim bozuluyor. Nefret ettim. Benim üzerimde bir daha asla güce sahip olmaması gerekiyordu. Zaten onun için yeterince ağlamıştım, yine de buradayım, onun kavrayışında paramparça oluyorum.

Çenemi sertçe kavradı ve beni tekrar ona bakmaya zorladı. "Yapacaksın," diye köpürdü, gözleri dudaklarıma kaydı.

Hayır hayır hayır.

Onu bir kez daha itmeye çalıştım ama faydası yok. O benden çok daha güçlü. Dudaklarını öfkeyle benimkilere bastırdı, dilini agresif bir şekilde dudaklarımda üzerinde gezdirdi. Neredeyse kusacaktım, ellerimle onu üzerimden atmak için göğsüne yumruk atıyordum.

işe yaramadı Onunkiyle ağızma saldırınca bu onu ateşledi. Ne yapacağımı bilemeden dudağını ısırdım ve onu benden uzaklaştırmak için her şeyi yaptım.

"Seni kaltak!" diye tısladı, geri çekildi ve kanayan dudağını tuttu.

Koşarım. Arkamı dönüp ona bakmadan topuklarımda üzerinde sendeleyerek kapıya doğru

koştum. Arkamdan bağırdı ama Beck ile karşılaşana kadar durmadım.

"Margo'yu mu?" endişeyle soruyor.

Yüzümü ona gömdüm ve kolları beni vücuduna çekerken büyük bir hıçkırık bıraktım.

"Ne oldu bebeğim? Beni endişelendiriyorsun.

Yüzümü ona karşı ileri geri sallayarak hıçkırdım. "Carter, o..."

Yüzümü şefkatle kavrarken Beck'in tüm vücudu gerildi. Yüzünden dehşete düşmüş bir bakış geçer. "O nerede?"

Ona cevap vermek zorunda değilim çünkü omzumun üzerinden bir şey gözüne çarpıyor. Bir şey değil.

Birisi.

Beck, "Ona dokunduysan," diye köpürerek beni göğsüne çekti ve Carter'ı görüş alanımdan korudu.

"Beni ısırıldı."

Beck'in gırtlığından yüksek bir hırıltı geliyor. "Sana yapacağım şey *fazladaha* da kötüsü."

"Hayır," diye yalvardım, sadece gitmek istiyordum. Nişan için buradaki herkesin önünde olay çıkarmamak için. "Sadece gitmek istiyorum."

Beck beni duymuyor gibiydi. Kafamın üstünden kardeşine dik dik bakmakla meşgul.

Beck, diye yalvardım, bana bakmasını sağlamak için takımının yakalarını kavradım. "Beni eve götürmeni istiyorum. *Şimdi*"

Omuzları derin bir nefesle yükselip alçalıyor. Konuşmak için ağzını açarken parmaklarının uçları boynuma değiyor. "Burada işimiz bitmedi" diye tehdit ediyor. Yumruğum boğazından aşağı inmediği için şanslısın.

Ağlıyorum, başımı sallıyorum. Kolunun altına baktığımda tüm misafirlerimizin bizi yakından izlediğini görüyorum - çok yakından. Sahte bir gülümseme takınarak kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Burada dağılmayacağım. Sakinleştirici bir nefes alarak Beck'ten uzaklaştım. Uzaklara gitmeme izin vermiyor. Bizi yakından izleyenlerle göz teması kurarken eli sırtımda sabit kaldı. Çevredekilere "Birden kendimi iyi hissetmemeye başladım," diyorum. Burada sadece ben olsaydım, yüzümden çekilen onca kan yüzünden bana gerçekten inanabilirlerdi ama Carter'ın kanayan dudağı ve Beck'in öfkeli kaşlarını çatmasıyla, burada başka bir şeyin döndüğüne şüphe yok.

Emma bir grup insanın arasından omuz silkti, gözleri bana sabitlenmişti. Omuzlarında kararlı bir setle bana doğru sıçrarken tek bir ruha bile bakmıyor. "Mar," diyor yumuşak bir sesle. "İyi misin?"

Carter'ın sözlerinin yalan olup olmadığını merak edemedim Beck'e baktım. Kalabalığa, "Onu eve götüreceğim," diye duyurur.

"Bu durumdan memnun musun?" Emma ihtiyatla soruyor. Winnie onun yanında durup endişeli gözlerle beni izliyor.

Başımı aşağı yukarı sallayarak hafifçe Beck'e doğru eğildim. Carter'ın her konuda yalan söylediğini bilmem gerekiyor. Sahte bir nişana girmemiz, onun ağabeyinden intikam almak için yaptığı ayrıntılı planının bir parçası değildi.

Bizimle ilgili her şeyin hayal ettiğimden daha da sahte olması ihtimaliyle midem yine bulandı.

İhtiyaç sahipleriyle vedalaştık. Ben tekrar nefesimi düzene sokmaya çalışırken, Beck sürekli benim adıma konuşuyordu.

Eve gitmek için arabaya bindiğimizde anında Beck'in kollarında eridim. Ona çok sorum var. Ama birkaç dakikalığına onun kucağında rahatlamak istiyorum. Bunların hiçbirisi olmamış gibi ve Carter'ın her şeyi değiştirebilecek suçlamaları öylece savuşturmadığını farz etmek istiyorum.

52

Beck

Margo'nun partimizi terk etmek için çaresizce yalvarması olmasaydı, muhtemelen kendi kardeşime saldırmaktan hapiste oturuyor olacaktım. Onunla Margo arasında ne oldu bilmiyorum, öfkeden delirme riskini almaktan korkuyorum. Her ne olursa ortalığı karıştırdı.

Arabada bana tek kelime etmiyor. Ezra bizim apartmanın önündeki kapısını açarken şaka bile yapmaya kalkıyor ve Ezra ona gülmüyor bile.

O terasta olanlara nasıl yaklaşacağımı merak ederek tüm asansör yolculuğunu kıpırdattım. Ruby'yi partide gördüğümde içim bu kadar korkuyla dolmamış olsaydı, Margo'yu asla yalnız bırakmazdım. Her ne olursa bunların hiçbiri olmayacaktı. Onu nişan partimizde yalnız bıraktığım için kendimden nefret ediyorum.

Çatı katına girerken sabrımı kaybediyorum, Carter'a ne olduğunu öğrenmeye ihtiyacım var. Benimle konuşmana ihtiyacım var bebeğim, diye yalvardım. "Seni bu konuda konuşturmak istemem ama tüm araba yolculuğunu neler olabileceğine dair en kötü senaryoları kafamda canlandırarak geçirdim. Sadece bilmeye ihtiyacım var..."

Mutfakta durur, elleriyle adanın dudağını tutar. Acı veren birkaç dakika boyunca bana öylece baktı. Gözleri yenilgi dolu. Beni öldürüyor, onu oraya neyin koyduğunu bilmiyorum.

"Bu akşam konuştuğun o kadın kimdi?" "Ne?"

"Mavi elbiseli kadın. sarışın Onu tanıyor musun?"

Ne demek istediğini anlamaya çalışırken çenem açılıp kapandı. Sorumun Ruby ile ilgisi yoktu. Neden kendine ait bir soruyla cevap verdiğini bilmiyorum, özellikle de buna benzer bir soruyla.

"Beck," diye itiyor. "Kim olduğunu biliyor muydun?"

"Evet," diye yanıtlıyorum. "Sana söyledim. O sadece eski bir arkadaştı." "Yaşamak için ne yaptığını biliyor musun?"

Bu nereye gidiyor? Carter'ın Ruby ile ortaya çıktığını fark ettiğimde midemde bir çukur oluştu. Belki de Margo ile neler paylaşmış olabileceği konusunda endişelenmeliyim. Soru tarzı, Carter'ın düşündüğümünden daha fazlasını bilip bilmediğini merak etmeme neden oluyor.

Hayır, diye yalan söyledim mutfaka bir adım daha yaklaşarak. "Kafamın üstünden bilmiyorum." "Yalan söylüyorsun," diye suçluyor.

"Neden soruyorsun?" Parmaklarım boynumdaki düğümle uğraşırken sinirlerimin yerini öfkem aldı. Hızlı bir hareketle kravatımı tamamen gevşetip boynumdan çekip adaya fırlatıyorum.

"Onun ne olduğunu çok iyi biliyorsun. O bir muhabir. Gözleri farkına vararak genişliyor. "Ama bunu zaten biliyorsun."

Yenilgiyle iç çekiyorum. "Tamam iyi. Evet, onun kim olduğunu biliyorum. Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum. Carter'la aranızda ne oldu?"

"Senin ve onun çok konuştuğunu söyleyebilir misin?" "Kesinlikle hayır."

"Hakkınızda o makaleyi yayınlaması için ona para mı verdiniz?" Çenem düşüyor. İşte burada. O bilir.

Siktir et beni

"HAYIR." Cevabım gönülsüz, ikimizi de kandırmak değil.

Margo'nun gözleri anında yaşlarla doldu. Sanki en başta buğulandıklarını saklamaya çalışıyormuş gibi, onları sıkıca vidalıyor.

Birkaç basit adımda aramıza giriyorum. Onu kendime çekmeye çalıştığımda, beni durduruyor. "HAYIR!" diye bağıyor. "Bana yalan söylüyorsun ve nedenini bilmek istiyorum!"

Margo, diye fısıldadım. İşlerin bu noktaya geleceğini hiç düşünmemiştim. Bir gün ona gerçeği söylemeyi planlamıştım ama bu şekilde değil. Bu şekilde olmaz.

Bana bakarken maskara yanaklarından aşağı akıyor. Gözyaşlarının sebebi olduğum için, ona yalan söylediğim için kendimden nefret ediyorum. Böyle olmaması gerekiyordu.

"Yaptın," diye onayladı titreyen dudağını ısırarak. "Bunu yapan sensin. Yönetim kurulunuzun makaleyi göreceğini ve size bir ultimatom vereceğini biliyordunuz. Bunu neden yaptın Beck?"

Sessizliğim onu sadece kızdırıyor. Ona cevap vermek istemediğimden değil, bilmediğimden *Nasıl*. Benden zorla almaya çalıştığı cevapları ona nasıl vereceğimi bile bilmiyorum.

"Bilmediğin çok şey var," diye cevapladım pişmanlıkla.

"Her şeyi biliyorum," diye köpürüyor. "Carter bana her şeyi anlattı. Nasıl önce beni gördün, önce beni istedin ve ondan nefret ettin çünkü beni elde eden oydu.

"Bu lanet bir yalan," diye tükürdüm. Onu yakalayıp beni dinlemesini sağlamak istiyordum ama vücudu kardeşimin başına gelenler yüzünden titremeyi yeni bırakmıştı. Tüm vücudum onun tenini benimkine deydirmeye ihtiyaç duysa bile onu ürkütecek bir şey yapmak istemiyordum. Hala burada benimle olduğunu bilmek.

Hüzünle gülüyor. "Tanrım, bunca zamandır bana yalan söylediğin için olduğunu söylediğinde sana inanamıyorum bile. İstedğin bir şeye sahip olmasını kaldıramadın, değil mi Beck? Sen hiç *Gerçekten* Beni istiyor musun yoksa beni seninle görmenin onu kızdıracağını biliyor muydun?

"Elbette seni istiyordum!" diye bağıyorum. "Seni o pis bara girdiğin andan itibaren istedim! Odadaki resimdeki o korkunç NYU sweatshirt'ünü giyiyoordun. Oradaki en az giyinen kişi sendin ve sana bakmadan duramadım.

Göğsü kalkıyor. "Ve sonra ne? Önce ağabeyin benimle konuştu ve benim onun olduğum gerçeğini unutamadın mı?

"Asla onun olmadın," diye tısladım. "Her zaman benim olman gerekiyordu." "Ben mal değilim!" diye bağıyor, yanımdan omuz atarak.

Onu yemek odasına kadar takip ettim ve her şeyi temize çıkarana kadar bu sohbetin bitmesine izin vermedim.

"HAYIR. Sen mal değilsin. O bara girdiğin andan itibaren benim olman gerektiği gerçeğini değiştirmiyor. O andan itibaren kesinlikle seninim."

Topuğunun üzerinde dönerek parmağını göğsüme bastırıyor. "O zaman bu konuda bir şeyler yapmalıydın."

Bileğini tutuyorum. "Yaptım."

Başını sallıyor. "Hayır sen *Yalan*. Sen *planlanmış*. Hala neye inanacağımı bile bilmiyorum. Carter, benimle çıktığı için ondan nefret ettiğini söylüyor. Bana tahtanın sırtında olduğunu, çünkü ondan öç almak için yaptığın ayrıntılı planın içine beni sokmak istediğini söyledin.

Güldüm, parmaklarım kolunu bıraktı. "Ve sen ona inanacak mısın?"

"Yani, o muhabire o makaleyi yayınlaması için yeşil ışık yaktığın konusunda yanıldığını mı söylüyorsun?"

"Bu konuda yanılmıyordum. Ama diğer her konuda yanılıyorum."

Eski odasına giden merdivenleri tırmanırken, "Sana asla güvenmemeliydim," diye çıkıştı. Ben onun merdivenlerdeki gölgesiyim, onu gözümün önünden ayırmam.

"Her şeyi yanlış anlamışsın. Açıklamama izin verirsen, sana ne kadar yanıldığını söyleyebilirim."

"Artık umurumda değil, Beck." Kapıyı suratıma kapatmaya çalışarak odasına girdi. işe yaramadı Kapıyı iterek açtım ve peşinden odasına girdim.

Doğruca dolabına yöneliyor, karanlık bir köşeden valizini çekiyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Bana kirli bir bakış attı. "Toplanıyorum. Ben *ayrılmak*. Ve bana izin vereceksin. Kardeşinden bir tür hastalıklı intikam aldığımı bilerek burada kalamam.

Ellerim sinirle saçlarımı çekiştiriyor. "Asla Carter'la ilgili olmadı!" kükrüyorum. Bu noktada tamamen kafam karıştı ama gitmesi düşüncesini kaldıramıyorum. Onu daha yeni yakaladım. Şimdi gitmesine izin vermemin hiçbir yolu yok. hayatta kalamazdım. Ona sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrendikten sonra değil.

"Sana inanamayacak olmam çok kötü çünkü bizimle ilgili her şey yalandı. Tanrım, sana aşık oldum ve sen her zaman yalan söylüyordun.

Duygudan boğazım düğümleniyor. "Beni seviyorsun?" diye soruyorum.

"BEN *düşünce* Yaptım, " diye yanıtladı sessizce, yanımdan geçip valizi yatağının üzerine fırlattı. "Seni başka birini sevdiğimden daha çok sevdiğimi sanıyordum. Şimdi ne hissettiğimi bilmiyorum. Her şey yalan olduğunda bir şeyi sevmek zor."

Umutsuzca ona uzandım, bunu kurtarabileceğimizi bilmek için ona sarılmaya ihtiyacım vardı. "Hepsi yalan değildi," diye yalvardım. "En iyi yanlarımızın hepsi gerçektir. Aramızdaki her şey gerçektir, Margo." Avucumu hızla çarpan kalbine bastırıyorum. "Kalbinde, her şeyin gerçek olduğunu biliyorsun. Birbirimiz hakkında hissettiklerimiz asla sahte olamaz. Asla yalan olamaz." Bileğini tuttum ve amacımı kanıtlamaya çalışmak için düzensiz kalp atışıma karşı avucunu tuttum.

Bana üzgün üzgün bakıyor. Onu incittiğim için kendimi asla affetmeyeceğim. Bunu aşmayacağım. Sadece bundan geri dönebileceğimizi bilmem gerekiyor. Açıklamamı dinleyeceğini ve yaptığım şeyi neden yaptığımı anlayacağını.

Derin bir nefes alıyorum, parmaklarım onu göğsüne daha da bastırırken, ben ona canım pahasına sımsıkı sarılıyorum. "Sana her şeyi anlatacağım," söz veriyorum. "Sadece bana izin vermene ihtiyacım var."

Tek cevabı başını sallamak. Sessiz olması umurumda değil. Bu benim için yeterli.

Titrek bir nefes alarak, Margo ile benim var olmamızın gerçek nedenini açıklamanın en iyi yolunu düşünerek düşüncelerimi toplamaya çalışıyorum.

Carter bir konuda haklıydı. Az önce söylediğim gibi, seni ondan önce fark ettim. Hiç kimse senin o geceki kadar dikkatimi çekmemişti.

"Hiçbir şey yapmadın."

"Çok genç görünüyordun. Çok kaygısız. Üniversiteye yeni başlayan ve eğlenen biri gibi.

Hayatlarımızın çok farklı olduğunu bildiğim halde seninle konuşmaya cesaret edemedim.

"Yani Carter beni yakaladı diye mi sinirlendin?"

“İkinizi öğrendiğimde çok kızdım. Beraber yattığınızı bildirmek için beni aradığı zamanki kadar üzülüşümü hiç sanmıyorum. Senin onun kız arkadaşı olduğunu.

"Tebrikler, intikamını aldın. Parmağıma yüzük taktın." Yüzüğe üzgün üzgün bakıyor. Yüzüğünü parmağından çıkardığında sızlayan kalbimi yok ediyor. Elindeki yüzüğü incelerken gözleri yaşlarla dolu. "Onu yendin. Kazandın."

Başımı ona doğru salladım ve o daha aklına gelip bana geri verme fikrine kapılmadan önce parmaklarını yüzüğün etrafında kapattım. Tuttuğumuz ellerimiz titriyor. Titreyen onun mu benim mi bilmiyorum. Belki de ikimiz de. "Kazanmak umurumda değil. Bununla ilgili değildi. Oldu *Asla* bunun hakkında. Seni The Hamptons'a getirdiğinde, nihayet ilk kez konuştuğumuzda, sana sahip olmak için her şeyi yapacağımı biliyordum. Ağabeyimin neye sahip olduğunu bir kez olsun umursamamıştım ama o anda sahip olduğu her şeyi istiyordum. Seni istedim. Beni çizdiğini gördüğümde, o kumsalda beni neredeyse öptüğünde, tüm hayatımı asla aşık olmayacağımı, sadece benim olmayan bir kadına bir anda aşık olacağımı söyleyerek geçirdiğimi fark ettim.

"Yapmadın," diye nefes alıyor, nefesi kesik kesik.

"Yaptım. O zamandan beri sana aşığım. Kahretsin Margo, o bara girdiğin andan itibaren sana aşık olmuş olabilirim. Sadece ne olduğunu bilmiyordum.

"Anlamıyorum."

Carter'ın o hafta sonu seni aldattığını biliyordum. Sana çok kötü söylemek istedim ama seni incitmek istemedim. Bu yüzden çenemi kapalı tuttum."

"Beck..."

"Ama o hafta sonu sonunda benim olacağını biliyordum. Senin asla onun olmaman gerektiğini ve yeterince uzun süre beklersem, olacağımızı.

"Yani, yeni patronum olduğunu fark ettin ve ne halt ediyorsun, ona sahte bir nişanlıya ihtiyacım olduğunu söylemeliyim?" diye düşündün.

"HAYIR. Seninle konuşmak için bir bahanem olsun diye şirketi satın aldığımı söylemiştim. Bu konuda yalan söylemedim.

Ağzı açılıyor. Beni dikkatle izliyor, yapboz parçalarını zihninde bir araya getirmeye çalışıyor.

"Sana eski yöntemlerle ulaşmaya çalıştım. Seninle aylarca iletişim kurdum ve hiç cevap vermedin, ben de dikkatini çekmek için başka bir yol buldum. Bu Ruby ile başladı. Dikkatin ben olmam ve şirketimi yönetme biçimim yerine bir tür kadın avcısı olmamla ilgili bir şey varsa, yönetim kurulumun beni tehdit etmesinin mantıklı olacağını biliyordum.

"Yani bu bile bir yalandı?"

Başımla onayladım. "Kurul gördü. Bana dikkatli olmamı söylediler ama beni asla yatırımcılarla ya da onun gibi bir şeyle tehdit etmediler. Sadece çok fazla olumsuz ilgiye karşı dikkatli olmamı söylediler. Bunu kendi lehime çevirdim ki bunun yanlış olduğunu biliyorum ama benimle konuşmanı bile sağlamak için dramatik bir şey yapmak zorunda kaldım. Senden yardım istemeye gelsem hayır demeysin diye paramı koydum."

"Demek beni manipüle ettin?"

"Evet," diye cevaplıyorum üzüntüyle. "Yaptığımı söyleyebilirsin sanırım. O zamanlar bunu bu şekilde düşünmemiştim. Seni hayatıma sokmaya o kadar kararlıydım ki bunu bir manipülasyon olarak düşünmedim. Aramızdaki her duygu, her an gerçektir. Benim içindi ve senin için de gerçek olduğuna oldukça ikna oldum. Diğer her şeyin gerçek olduğu anlamına geliyorsa, bir araya gelme şeklimizin bir yalan olmasının zararını görmedim.

"Yani makale, tahta hikayesi, her şey beni nişanlın olmam için köşeye sıkıştırmak için yaptığın devasa bir plan mıydı? Şu an seni bırakamam bile. Tüm New York'un nişan partimize katılmasından

sonra olmaz. Beni tuzaga düşürmeye çalışıyordun, Beck."

"HAYIR.*Asla*. Ben sadece seninle bir şans elde etmeye çalışıyordum. Tüm bunların olması gerekiyordu. "Öyle hissetmiyorum. Yanlış ve berbat hissettiriyor.

"Bana güvenmen için ne gerekiyorsa yapacağım. Seni seviyorum Margo. Seni o kadar çok seviyorum ki sırf sana benim demek için yarattığım her şeyi mahvedebilirim. Sana çok fena aşığım.

Ağlıyor. Maskara yüzüne bulaşıyor ve cildine özenle boyanmış makyajını bozuyor. Elini benimkinden çektiğinde nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Tek bir nazik hareketle parmaklarımı açıp büyükannemin yüzüğünü avucuma yerleştiriyor.

Lütfen yapma, diye yalvardım, sesim kısılmıştı. "Lütfen bunu yapma."

Parmaklarımı yüzüğün etrafına kapatıyor. "Bu aşk değil Beck. Aşk böyle hissettirmemeli. Bir yalan üzerine kurulmamalıdır."

"Benden vazgeçme." Parmaklarım, avucumda tuttuğum yüzüğün etrafını sarıyor. "Bunu düzeltmeme izin ver bebeğim.

Lütfen."

Gözleri çok ağlamaktan kızarmış. "Etmeliydim*Aslan*ın olmayı kabul etti. Carter'ın başına gelen her şeyden sonra seninle hiçbir zaman ilişkim olmamalıydı.

"Onu bu işe bulaştırma."

Alay ediyor, saçındaki bandı çekip yere fırlatıyor. "Tıpkı onun gibi olduğunu biliyorsun. Bir Sinclair kardeşe güvenmemem gerektiğini biliyordum, sadece diğerine güvenemeyeceğimi tahmin etmemiştim."

Sözleri beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki şok olmuş bir incinmeyle geriye doğru birkaç adım attım.

"Gitmeni istiyorum Beck." Sanki zaten açılmış bir yaraya tuz basıyor. Onun dileğini yerine getirmekten başka bir şey yapamam.

Kalbim göğsümde paramparça olurken kan çanağına dönmüş gözlerle ona bakıyorum. "Ben sadece seni sevdim, Margo. Elimde değil. Seni her zaman kontrolsüzce sevdim. Belki biraz fazla, ama yaptığım her şey her zaman aşıktandı.

53

Margo

Yalnız uyumak aynı şey değil. Bütün gece dönüp duruyorum, aklımdan uçuşan sorularla zihnimi kapatamıyorum. Gece böyle bitmemeliydi. Eve mutlu gelmemiz gerekiyordu. Limuzinde başladığımız şeyi bitirmek istiyordum. Onun için topuklulardan başka bir şey giymeme sözümü yerine getirmek için.

Telefonumu komodinin üzerinden almak için yatakta döndüm. Tüm cevapsız bildirimlere bakıyorum. Görünüşe göre beklediğimden çok daha fazla insan Carter'la yaşadığım karşılaşmadan sonra ne kadar üzgün olduğumu gördü. Pek çok insan check-in yapmak için ulaşıyordu. Yanıt verdiğim tek kişiler, grup sohbetimizdeki Winnie ve Emma.

WINNIE

Bu sabah nasıl hissediyorsun, Margie?

EMMA

Akşamdan kalma hissediyorum. Süslü şampanyanın seni bok gibi hissettirmemesi gerektiğini sanıyordum. WINNIE

seni sormadım ;) EMMA

Margo'nun ayrılma konusunda kendini garip hissetmemesini sağlamaya çalışıyordum. Beni ifşa ettiğin için teşekkürler, Winnie Boo Boo.

Winnie'nin lakabına gülüyorum. Ona böyle hitap etmemizden nefret ediyor ama ikimiz de kendimize engel olamıyoruz. Bunu çok kolaylaştırıyor. Dün gece onlarla istediğim kadar vakit geçiremediğim için kalbim hayal kırıklığıyla sızlıyor. Onları buraya uçurduğum ve sonra onları ektiğim için berbat bir arkadaşım.

MARGO

Ben iyiyim! Carter'ın beni yapması gerekenden daha fazla etkilemesine izin verdim.

Siz ikiniz ne yapıyorsunuz? EMMA

O bir pislik. Yine de Papa Sinclair onun içine girmiş gibi görünüyordu. Aralarında çok hararetle görünen şeylerle ayrıldılar.

Bu küçük bilgi karşısında kaşlarım kalktı. Bay Sinclair'i her zaman sevmişimdir. Bana karşı her zaman nazikti. Oğulları birbirlerini sevmiyor gibi görünseler bile onu seviyor gibiydi. Carter hakkında ne bildiğini merak ediyorum. Dün gece nasıl davrandığını bir bilse.

EMMA

Bahse girerim Beck dün gece neden daha iyi bir kardeş olduğunu hatırlatmıştır. ;)

Şu anda oda servisi kahvaltı yiyoruz. valla ben yiyorum Emma, krep kokusunun kendisini kusturacağından şikayet ediyor.

Emma'nın mesajını okurken üzülmemek elde değil. Bu masum bir ifadedir. Dün gece en iyi zamanımızı geçirmeliydik. Bunun yerine kendimi eski odama kilitledim ve dışarı çıkmayı reddettim. Her bir erkek kardeşin bana söylediği her şeyi düşünmek ve kime inanacağıma karar vermek için Beck'ten biraz zamana ihtiyacım var. Gerçeği bulmam gerekiyor, sorun şu ki, ikisinin de yalanlarının arasına o kadar gömülmüş ki, gerçek gerçeğin ne olduğunu bile bilmiyorum.

MARGO

Bir yerde öğle yemeği yemek ister misin?

WINNIE

Buna

bayılırdık!

EMMA

Belli ki kaltak. Ne zaman?

Birkaç saat içinde bir araya gelmeyi planladığımızda kendimi daha iyi hissediyorum. Bir yanım, tavsiyelerini almak için olan her şeyi arkadaşlarıma anlatmak istiyor. Ama bir NDA imzaladığımı biliyorum. Başım belaya girmek istemiyorum. Dahası, Beck hakkında kötü düşüncelerini istemiyorum. Hâlâ onu koruyorum çünkü içten içe dün gece bana söylediği her kelimeye inanmak istiyorum. Beni onun sahte nişanlısı olmaya ikna etmenin, Carter'dan intikam almak için yaptığı hastalıklı bir plan olmadığını bilmek istiyorum. Bütün bunlar için gösterdiği sebebi tercih ederim. Sadece beni istediğini ve bana sahip olmak için her şeyi yapacağını.

Kalbim beni sevdiğine inanmak istiyor çünkü hiçbir şüphe gölgesi olmadan ona aşık olduğumu biliyorum.

Derin bir nefes vererek yataktan kalktım. Yorgunum, banyoya doğru ilerlerken uzuvlarım hareket etmek istemiyor. Burada sabah rutini yapmak iyi hissettiriyor. Çok sessiz hissettiriyor. Hazırlanırken Beck'in iş aramalarını yanıtlamasına veya ben duşta dikkatini dağıtmaya çalışırken onun sıkıcı bir podcast dinlemesine çok alıştım.

Her şey kötü hissettiriyor ve ona bu kadar bağlı olduğumdan nefret ediyorum. Her şey o kadar çabuk oldu ki, Carter'la yaptığım gibi bir erkeğin hayatım olmasına izin vermeyeceğime dair yemin etmeme rağmen.

Beck'le işler kötü görünmüyordu çünkü o da benimle vakit geçirmeye benim kadar takıntılıydı. Sağlıklı görünüyordu. Mükemmel görünüyordu. Geriye dönüp bakıldığında, belki de öyleydi**fazla**mükemmel ve belki de bunu başından beri bilmeliydim.

Midem guruldayarak burada daha fazla kapalı kalamayacağımı kanıtlıyor. Şans eseri, bugün pazar olduğu için Beck'le işe gitmek zorunda değilim. Ama birlikte yaşıyoruz. Yemek yemek istersem onunla yüzleşmem gerekecek.

Dolabımdaki çantalarımın birinde bir miktar Twizzlers olabilir. Belki geçim için bununla yaşayabilirim.

İnliyor, toparlamam gerektiğini biliyorum. Dün geceki ihanetler kalbimi kırmış olsa da onunla yüzleşmek zorunda kalacağım.

Dün gece Beck'le yüz yüze geldiğimde ne kadar yanlış bir dönüş yaptığımı düşünerek kapıyı hızla açtım.

Kokusu hemen duyularıma saldırıyor ve beni tanıdık bir ilerleyişle sarmalıyor. Bir daha asla bergamot ve yasemin kokusu almak istemiyorum. Ya da belki de onun imza kokusunu bir daha asla almak istemiyorum, ona ait olan her şeye fazlasıyla bağımlı hale geliyorum.

"Günaydın," dedi huysuzca, gözleri yüzümü tararken.

Bu kadar kaba görünmesine rağmen neden bu kadar iyi görünmek zorunda? Sade kot pantolonunu ve süveterini alıyorum. Güzel giyinmiş olabilir ama gözleri kan çanağına dönmüş ve saçları o kadar dağınık ki, sanki sürekli parmaklarını saçlarında gezdiriyormuş gibi görünüyor. Onu hiç bu kadar yıpranmış görmemiştim.

Ondan boş koridora bakıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Bir elinde en sevdiğimiz kahve dükkanından bir kahve fincanı, diğer elinde kese kağıdını tutuyor. "Sana kahvaltı getirdim. Ve kahve."

Bana özür dilercesine gülümsedi ve Carter'ın bana söylediği her bilgiyi neredeyse unutuyorum. Vücudundan damlayan vicdan azabıyla, Beck'in yanındayken bu kolaydı. Hala göğsümdeki ağrı olmasaydı, her şey çoktan unutulmuş olabilirdi.

Beck bana kahveyi uzattı. "Sana en sevdiğini aldım."

Pipeti dudaklarıma bastırıp uzun bir yudum alıyorum. Kesinlikle doğru. Kahvelerimizi her zaman ben almış olmama rağmen, ezberlemesinden nefret ediyorum. Hala siparişimi hatırladığı gerçeği bende kaybolmadı.

"Teşekkür ederim," diye yanıtladım, sözlerimin çok sert çıkmasına izin vermemeye çalışarak. Bana yalan söylediği, bu kadar çok sır sakladığı için ona çok kızgınım. Ama aynı zamanda en iyi arkadaşım, güvenli yerim oldu ve onu özlüyorum. Onunla konuşmayı, ona sarılmayı, onunla en sıradan şeyleri yapmayı özlüyorum ve bizi bu noktaya getirmek için yalanlar uydurduğu için ondan nefret ediyorum.

"Çantada birkaç farklı hamur işi de var. Sana tüm favorilerini aldım. Ve bunların hiçbirisi kulağa hoş gelmiyorsa, beni havaalanına götürmeden önce Ezra'nın durup sana başka bir şey almasını sağlayabilirim.

Torbayı açmayı duraksıyorum ve kafa karışıklığıyla ona bakıyorum. "Gidiyorsun?"

Çenesini kaşıyor, çivit mavisi bakışlarıyla beni sabitliyor. "Evet. Son dakikada bir şey çıktı. Üç günlüğüne San Jose'ye uçmak zorundayım. Bu yolculuğu yapmak isteyeceğini düşünmemiştim."

Ben senin asistanınım. Seninle bu şeylere gitmem için bana para ödüyorsun." Odaya geri adım atmak için döndüm ama beni tuttu ve yüzüne bakmam için beni çevirdi.

Bana emin olamayarak tepeden bakarken aramızda hala boşluk bırakmayı başarıyor. "Şu anda asistanımla konuşmuyorum," diye söze başladı.

"BENbenasistanın," diye düzelttim, bana dokunduğu yere bakarak.

Konuşmak için ona bakmamı bekliyor. "O zaman kovuldun. Çünkü şu anda sevdiğim kadınla konuşuyorum, benim için çalışan kadınla değil."

Kalbim göğsümde dramatik bir şekilde takla atıyor. Neden her zaman beni ayaklarının dibinde bir su birikintisine çevirecek kadar doğru şeyler söylüyormuş gibi görünüyor? Sanki bana onu sevdiğimi hatırlatmak için ne söyleyeceğini çok iyi biliyor gibiydi. Bunun onun gösterisinin bir

parçası olup olmadığını veya gerçek olup olmadığını bilmiyorum. D n geceden sonra kafam çok karıştı. Kime ya da neye inanacağımı bilmiyorum. Ve o zamandan beri beni sersemletti.

"Margo," diye yalvardı, parmak ucunu nazikçe yanağımda gezdirerek. "Lütfen, bir dakika beni dinle, tamam mı?"

Başımı salladım, duygularımı bastırmak zorunda kaldım. Birdenbire gözlerimden yaşların süzüldüğünü hissedebiliyorum ve boğazımda bir yumru var. Bu onun sesinin tonu. Benimkiyle uyuşuyor - üzüntü ve vicdan azabıyla dolu. Ona inandığımı söylememe saniyeler kaldı ya da en azından baştan sahte olup olmadığı umurumda değil. Şimdi gerçek olduğu sürece, ihtiyacım olan tek şey bu. Kendimi bunlardan herhangi birini söylemekten alıkoyuyorum çünkü gerçek şu ki, ona herhangi bir söz vermeden önce gerçek olduğundan emin olmam gerekiyor. Ve ben henüz orada değilim. Bu yüzden büyükannesinin yüzüğünü takmaya devam edemedim. Aramızdaki şeyler bu kadar ters gittiğinde bu kadar duygusal bir şey giymek doğru gelmiyor.

"Bu geziye gideceğim.*Yalnız*. Dün gece sana söylediğim her şeyi düşünmek için zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum ve sana bunu vermek istiyorum.

"Burası senin evin, Beck," diye araya giriyorum. "Uzay için başka bir yere gidebilirim. Benim yüzümden gitmene gerek yok."

"Umarım bunu şu şekilde düşünürsünüz:*bizimev*, çünkü benim için olan bu. Doğrusu, düşünüyorum *Senevim* olarak Dün gece sana söylediğim her kelimede ciddiymdim, Margo. Bütün bunlar hakkında uzun uzun düşünürsen, sanırım dün gece tek bir yalan bile söylemediğimi anlayacaksın. Ama bu yolculuğa çıkmam gerekiyor. Umarım -dua ediyorum- döndüğümde beni bekliyor olursun. Ve o yüzüğü parmağınıza, hayatımızın geri kalanında ait olduğu yere takmaya hazır olacağınızı.

"Şimdilik hiçbir yere gitmiyorum," dedim yumuşak bir sesle. Sesim zayıf geliyor ama umursamıyor gibiyim. Bana söylediği her şey baştan yalan olsa bile, şu an gözlerindeki bakış sahte olduğuna inandığım bir bakış değil. Acı ve özlem, birinin taklit edebileceği bir şey değil. "Söylediğin her şeyi kafama takmam gerekiyor. anlamıyorum..."

"İhtiyacın olan zamanı ayır bebeğim. Sana üç gün vereceğim. Ama lütfen, döndüğümde tekrar benim ol. Sizin hakkınızda hissettiklerime, yarattıklarımıza güvenin." Beni kollarının arasına alıp göğsüne çekiyor. Kokusunu içime çekiyorum, o ise yüzünü saçlarıma bastırarak aynısını yapıyor. Şüphesiz sözleri doğrudur. Bu, kardeşine karşı beslediği bazı kişisel kan davalarına dayanamayacak kadar doğru geliyor. "Sana yalan söylediğimi biliyorum ve bunun için kendimi asla affetmeyeceğim. Ama yine de bizi bir araya getirdi. Bunun için kendimi affetmeyeceğim ama pişman da olamam. Seni bana getiren hiçbir şeyden asla pişman olmayacağım."

Gözyaşlarım tekrar yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Kollarımı ona dolayıp beceriksizce onu daha yakına getirmeye çalışırken kahvem ve yemeğim elimde kaldı. "Düşünecek çok şey var. Bizimle ilgili her şey yalan."

Vücudunu benimkinden uzaklaştırarak alınlarımızı birbirine yaklaştırdı. "*Hiç bir şey* bizim hakkımızda bir yalan," diye talep ediyor, sesinde buyurgan bir tonla. Avucunu kalbime bastırıyor. Hissettiğimiz hiçbir şeyin yalan olmadığını içten içe biliyorsun. Sonra şakağıma hafifçe vurdu. "Bunun da farkına varmak için bunu almalıyız."

Hüzünle yere bakıyorum. Gözlerine daha fazla bakarsam, kalması için yalvaracağım. Bunun olmasını her ne kadar istesem de, o haklı. Biraz alana ihtiyacımız var. Hiçbir şeye acele etmek istemiyorum. Başka bir şey olmadan önce hikayenin Carter'ınki yerine Beck'in versiyonuna güvenmem gerekiyor.

Tamam, dedim göğsüne doğru. Teması keserken kollarımı iki yana bıraktım, ona sarılmadan ve asla bırakmadan önce aramıza mesafe koymaya ihtiyacım vardı.

Beck ve ben koridorda dikilip birbirimize bakıyoruz, ikimiz de tamamen sessiziz. Bu garip. Ona

başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Carter'ın sözlerini aklımdan çıkaramıyorum.

Beck'in gözleri koridorda kayıyor. Pişmanlıkla baktı, benden bir adım uzaklaştı ve derin bir nefes aldı. "Çok üzgünüm, Margo. En azından bu konuda bana inanmana ihtiyacım var."

Yanaklarımı ıslatan yaşları ondan saklamaya çalışmıyorum bile. Nefes alırken göğsüm sallanıyor, son parçamı bir arada tutmaya çalışıyorum. "Biliyorum," diye yanıtlıyorum titrek bir sesle. "Sana inanıyorum."

Bana üzgünce bakıyor. "Söz?"

Başımı sallayarak yanaklarımdan akan yaşları siliyorum. "Söz veriyorum Berk. Döndüğünde konuşuruz."

Ağzı açılıp kapanıyor. Bir şey söyleyecek olsa bile ağzından çıkmıyor. Yüksek bir nefes vererek döner ve koridorda geri çekilir. Gidişini izliyorum, şimdiden deli gibi özlüyorum.

54

Margo

Görünüşe göre yalnız kalmakta berbatım. Üniversiteye başladığımdan beri hiç yalnız kalmadım. Her zaman ya arkadaşlarımla ya da Carter'laydım. Los Angeles'a taşındığımda her zaman Winnie ve Emma ile birlikteydim. Biri evde değilse, diğeri evdeydi. Çoğu zaman hiçbirimiz yalnız değildik.

Sonra Beck'le buraya taşındım. Her saniyemizi birlikte geçiriyor gibiydik. Onu sevdim. Doğru hissettirdi.

Belki de bu yüzden bir Pazartesi günü günün ortasında kendimi işlek bir New York caddesinde yürürken buluyorum. Normalde işte olurdum ama Beck gidince yapacak pek bir şeyim kalmıyor. Bu sabah işe gidecekmiş gibi hazırlandım. Ezra aşağı indiğimde Beck'in bana bir haftalık izin verdiğini söylemişti.

Haftaya ihtiyacım yoktu ama tartışamazdım. Bir gün önce Winnie ve Emma ile öğle yemeği için taksi çağırmaya çalıştığımda tartışmayı çoktan kaybetmişim ve Ezra bana kızgın bir şekilde fırladı. Gerçekten Beck'le seyahat edeceğini düşünmüştüm ama Beck'in buna izin vermeyeceğini söylemişti. Ezra, Beck'i havaalanına bıraktıktan sonra, neye ihtiyacım olduğunu görmek için binamıza rapor vermesi söylendi.

Ezra bana bugün ofise gitmeyeceğimi söyledikten sonra ona şehri keşfetmek istediğimi söylemişim. Planladığım şeyi anlamaması için beni rastgele bir yere bırakmasını sağladım.

Adım atmaya cesaret edemediğim bir binanın önünde durduğumda bir saattir yaptığım şey buydu işte.

Camden Hunter'ın sanat galerisi. Binaya hayranlıkla bakmadan edemiyorum. Yanardöner cam hemen göze çarpar. Binanın kendisi bir sanat eseri gibi. Bunu gerçekten yapmak üzere olup olmadığını merak ederek binaya bakarken bacaklarım titriyordu.

Bu fikri dün gece yalnızken düşünmüştüm. Beck bana arkadaşıyla bir röportaj yapacağını söylemişti ve sözüne sadık kalacağını biliyorum. Ama ben inatçıyım. Onun yardımını istemiyorum. Camden Hunter çizimlerime baksa bile başarmış gibi hissedeceğim. Onun galerisine girerlerse hayallerim gerçek olur ama nefesimi tutmayacağım.

Her iki durumda da, bunu kendi şartlarıma göre yapmak istiyorum. Beck bir iyilik istediğinden değil. Camden'ın sanatını galerisine koyarak en iyi arkadaşına sağlam bir zarar vermeyeceğine ne kadar inanmak istesem de, hiçbir şeyi garanti edemem.

Yani, meseleleri kendi ellerime alıyorum. Bu yüzden yüzümün yarısını gizleyen büyük bir örgü bere giydim ve boynuma dev bir fular sardım. Umarım fazla tanınmamışımdır. Nişan partimizde Camden ile tanışma şansım olmamıştı. Geç kalıyordu ve ortaya çıktığında ben Carter dramasıyla çok meşguldüm. Ama yine de beni tanısaydı şaşırmazdım. Şu anda, tanınmaz olmayı umuyorum.

Bir omuz benimkine çarpıyor. Özür dilemek için etrafa bakıyorum ama bunu söylediğimde tüm

normal düşünce trenimi kaybediyorum.

görmeye geldiğim adamla göz göze gelmek.

Camden Hunter sergilediği sanat kadar güzel. Bir kataloğun sayfalarından fırlamış gibi görünüyor. İki sanatçı ebeveynle, oğulları da dahil olmak üzere, bir sanat eserinden daha az olmayan hiçbir şey üretemezler gibi.

"Neye bakıyoruz?" diye soruyor, sözleri samimi olmasına rağmen sesi sert. Çenesinin sert duruşu, Beck'in arkadaşı hakkında çizdiği acımasız tabloyla oynuyor. Camden, kaba ve dünyadan izole edilmiş biri olarak çıkar. Sanki sohbet etmek bir angaryaymış gibi. İnsan grupları yerine şaheserler arasında hapsolmuş zaman geçirmekten hoşlanan birinden sanırım bunu beklemeliyim.

"Bina," diye dürüstçe cevapladım. Kalbim sinirlerden göğsümde atıyor. Sanatımı ona nasıl sunmak istediğimi düşünecek zamanım olduğunu düşünmüştüm ama şimdi bunu düşünecek zamanım yok.

Camden postacı çantasını omzuna asarak başını salladı. Peki ya bina?

Sinirlerimin bozulmaması için bakışlarımı ondan ayırmam gerekiyor. *Buthe* Camden Avcısı. Sanat dünyasındaki herkes onun adını, ailesinin adlarını bilir. O bu dünyada bir ünlü ve burada gelişigüzel bir şekilde yanımda durmuş binası hakkında konuşuyor.

"Kendi başına bir sanat eseri gibi görüldüğünü düşünüyordum."

Yanımda sessiz. O kadar sessizdi ki, varlığını fiziksel olarak yanımda hissetmeseydim, beni ektiğinden endişelenirdim.

"O kısmını seviyorum. İçinde sanatı barındırmasına rağmen, gösterişli mimarisiyle gösterinin kendisini çalmak istiyor," diye devam ediyorum.

"Mimari hakkında ne fark ettiniz?"

"Farklı tarzların bir karışımı. Camıyla modern ama binanın çizgileriyle hâlâ çok klasik ve geleneksel." O yanımda sessizce dururken utangaç bir şekilde gülümsedim. "Muhtemelen bir anlam ifade etmiyorum. Demek istediğim, binayı tek bir kategoriye koyamayacağınız gerçeğini seviyorum. Manhattan'daki diğer her şeyin yanında göze çarpıyor. Bayıldım."

Camden'a bakacak cesareti bulduğumda, onun tek kaşını kaldırarak beni izlediğini fark ettim. "Sen şimdiye kadarki ilk kişinin *Gerçekten* bunun için vizyonumu al. Dönüp önündeki binaya baktı. Ona bu kadar gururla bakma şekli kalbimi ısıtıyor. Bir gün onun tüm sanat eserlerini barındıran galeriye baktığı gibi bir galeride kendi sanatıma bakmayı umuyorum.

"Eh, önce onlara açıklamak zorunda kalmadan anlayan ilk kişi," diye ekliyor.

Yüzümü ona döndüm ve sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes aldım. "Onur duydum. Ama bence insanların ondan başka hisler de alabilmesi harika. Bütün sanat fikri bu, değil mi? Özneldir. Sanat, bakanın gözündedir ve hepsi..."

Gözleri kolumdaki çantaya kaydı. Ya da daha spesifik olarak, kendi sanat eserimin içinden gözetleyen ruloları. "Dur tahmin edeyim, sen bir sanatçısın."

omuz silkiyorum En azından benim en iyi arkadaşının nişanlısı olduğumu anlamamış gibi görünüyor. Ya da yakaladıysa, elinden kaçırmadı. "Onu ele veren bere, değil mi?"

En küçük kahkahaları atıyor. Sessiz ama kendinden emin. "*Kesinlikle* bere."

"Sanatın berbat mı?"

Sözlerinin açık sözlülüğü beni şaşırttı. Ağzımdan tutarlı bir şey çıkmadan önce bir an kelimelerimle uğraştım. "Öyle olmadığını düşünmek istiyorum."

Bana gözlerini kıstı. "Senin neyin var?" "Ben

şey..."

Benim hakkımda konuşuyor, açıkça sorusuna bir cevap istemiyor. "Asla durmam ve

Biri ile konuş. Havadan sudan konuşmak beni kurdeşen yapıyor. Ama binaya bakışınla ilgili bir şey beni durdurdu.”

Omzumun üzerinden içinde paralarımın birinin bulunduğu taşıma tüpüne bakarken başı yana eğildi. "İşiniz yanınızda mı?"

"Evet," diye atıldım, belki biraz fazla hevesle.

Camden binaya doğru bir adım attı. "Bir saat sonra özel bir müşteri toplantım var. Bana işini gösterebilirsin. Berbatsa, sana söyleyeceğim, bu yüzden eleştiriye açık değilsen, şimdi arkanı dn.

Tek yaptığım başımı sallamak.

Ve aynen böyle, kendimi içerim. Neredeyse mahvediyorum çünkü bir yanıt vermem birkaç uzun, uzun saniye sürüyor.

Bu gerçekten oluyor mu?

Sonunda, başımı coşkuyla salladım, bu sırada neredeyse ayaklarıma takılıp dşecektim. "Bu çok hoşuma gider," dedim aceleyle.

"Bundan kimseye bahsetme," diye havlayarak binaya doğru yöneldi. "İnsanların gelip beni rahatsız etmesi en son isteyeceğim şey."

Bana cevap verme şansı vermiyor. Uzun bacakları onu şimdiden epeyce önümde tutuyor. şansımı kaçırmak istemeyerek peşinden koştum.

Camden Hunter çalışmalarıma bakmak üzere.

Kutsal. Bok. Toplar.

55

Beck

Kiralık arabadan indim ve önümdeki binaya bakarken telefonumu kulağıma bastırdım. "O nasıl?" Ezra diğer hatta iç çeker. "Pek iyi değil Bay Sinclair. Şu anda yürüyüşe çıkmış ama kendisi değil."

"Yalnız mı yürüyor?"

"Onu yalnız bırakacağımı mı düşünüyorsun?" diye sorar, ses tonu gücenmiştir. "Hayır, onu takip ettim. Sadece bunu bilmiyor.

Onaylayan bir mırıltı çıkardım. "Teşekkürler Esra. Bunu takdir ediyorum." "Olanlar hakkında konuşmak ister misin?"

Gözlerimi California güneşinden koruyarak alay ettim. "Kesinlikle hayır."

"Anlaşıldı," diye kesiyor. "Bayan Moretti'nin arkadaşınız Camden'la konuşmasının bir nedeni var mı?"

İçimde ne kadar boşlukta hissetsem de gülümsüyorum. *İşte benim kızım.* Benden uzakta geçirdiği bu zamanı hayallerinin peşinden gitmek için kullanması beni şaşırtmadı. Onun için bundan daha çok istediğim bir şey yok. Umarım rüyaları hala bana geri döner. Dürüstçe, "Çünkü o çok inatçı," diye cevap verdim.

Camden bana bir iyilik olarak ona onunla konuşma şansı vermiş olsa bile, bu onun yapabileceği en büyük iyilik olurdu. Onun ilgisini canlı tutmak için yaptığı iş, konuşmayı yapmak zorundaydı. Görünüşe göre aracı adamdan, benden kurtulmuş ve Camden'ın dikkatini kendisi çekmenin bir yolunu bulmuş.

"Anladım. Evinize sağ salim dönmesini sağlayacağım Bay Sinclair.

"Teşekkür ederim Esra. Daha sonra tekrar kontrol edeceğim.

Aramayı sonlandırıp telefonu takım elbisemin iç cebine koyuyorum. Gözlerim önümdeki tuğla binaya odaklandı. Ayak seslerimin park yerimden girişe kadar olan mesafeyi yemesi uzun sürmedi.

Bir esmer büyük bir masada oturuyor. Bana minnettar bir şekilde gülümsüyor. Booth and Associates'e hoş geldiniz. Size nasıl yardım edebilirim?"

Ona en çekici gülümsememi sunuyorum. "Aslında bir toplantı için buradayım. Birkaç dakika geriden geliyorum, o yüzden aceleyle geri dönmeme aldırılmazsın, değil mi?"

İlk başta huzursuz görünüyor, gözleri bilgisayar monitörüne bakıyor. "Kiminle görüştüğünüzü bilsem, onları arayıp geldiğinizi haber verebilirim..."

"Geri dönmeme izin verirsen gerçekten minnettar olurum."

Başıyla onaylıyor, saçlarını omzunun üzerinden atıyor. "Tamam," diye cevaplıyor endişeyle. "Geldiğinizin farkında oldukları sürece."

Fikrini değiştirmesini istemiyorum. Tanıdık bir yüz ararken insanlar beni dikkatle izliyor. Burada, San Jose'de işim olduğunu söylediğimde yalan söylememiştim. Sintech için bir toplantım var. sadece değil

bu öğleden sonraya kadar

Daha da önemlisi, küçük kardeşimi ziyaret etme zamanım geldi.

Hayranları bu şekilde vurmasının nedenini unutmadım. Bazı günahları var, kefareтини ödeme zamanı geldi.

Onu görmeden önce duyuyorum. Bir grup erkekle gülüyor. Gülüşü fazla sahte - sanki çok çabalıyormuş gibi. Çok fazla çabalamak gerçekten onun hayat hikayesidir.

Gözleri beni bulduğu an gülmeyi bıraktı. Ona buruk bir gülümseme sunuyorum.

Bu eğlenceli olacak.

Hey, kardeşim, dedim yumuşak bir sesle, grubunun önünde durarak. Ellerimi ceplerime soktum ve ona umursamaz bir gülümseme gönderdim. "Beni özle?"

Carter, etrafındaki adamlara temkinli bir bakış attı. *İyi*. Ne kadar aklımı kaçırabileceğim konusunda endişeli olması en iyisi. Ağzımdan basit bir yorum kayması ve yarattığı itibarı mahvedebilirim.

"Beckham," dedi gergin bir gülümsemeye. "Seni Kaliforniya'ya getiren nedir?"

Adamlara bilmiş bir şekilde gülümsedim. "İşletme." Sanki herhangi birinin bir işi yürütmenin ne gerektirdiğine dair en ufak bir fikri yokmuş gibi. Bu ofis, soyadları onlara pozisyonlarını veren zengin babaları olan adamlarla dolu. Bu kesinlikle onların iş ahlakı değildi.

"Hadi biraz sohbet edelim," dedim Carter'a, kapısında onun adı yazan küçük ofisi işaret ederek. "Biz sahibiz *sürü* yetiştirmek için."

Parmakları iki yanında kenetlenir. Arkadaşlarını etkilemek için bana ukalaca bir cevap vermeye çalışırsa, onu buna pişman ederim.

Akıllıca seçer. Arkadaşlarına bakar, "Bunu sonra bitiririz."

Beni ofisine götürürken arkasından takip ettim. Kapı arkamdan kapanır kapanmaz, gömleğinin yakasını kavrayarak onu duvara ittim.

"Konuşmamızın zamanı geldi, Carter," diye ısırp boynunu ittim.

Boncuk gözleri korkuyla parlayarak şaşırmış bir homurtu çıkardı. "Ne oluyor," diye homurdandı, beni itmeye çalışarak.

Girişimleri acıklı. Benim üzerimde hiç kası yok. Onu istediğim kadar duvara yaslı tutabilirdim.

"Yarattığın onca belanın bedelini ödemek zorunda kalmayacağını mı sandın?" Burnumdan ona bakarak homurdandım.

Ağzı lanet bir balık gibi açılıp kapanıyor. Ne kadar akrabayız?

Yumruğumu geri çekiyorum, parmaklarım yüksek bir sesle çenesiyle birleşiyor. *şaplak*

Bir çocuk gibi havlıyor. Olduğu gibi, bıraktım ve birkaç adım geri gittim, parmaklarımı yanımda uzattım. "Bu korkutmak için, Margo," diyorum. "Ve olana dokunmak *bana ait*."

Masasına bakıyorum. "Oturmak."

Carter bana manidar bir şekilde bakıyor. Az önce bana saldırdın, diye bağırdı.

Gözlerimi devirip ceketimin düğmelerini açtım ve koltuğa oturdum. *onun* Ofis sandalyesi. Masasının diğer ucundaki küçük koltuğa oturduğunda bana baktı.

"Sana yapmak istediklerimin yanında o yumruk hiçbir şeydi."

Çenesini dramatik bir şekilde ovuşturuyor. "Söylemeye geldiğini söyle."

Gülüyorum. "Beni çok iyi tanıyorsun."

Beni dikkatle izliyor. Onu suçlamıyorum. Öfkemin yatışmak için zamanım oldu. Nişan partisinde öfkemi ondan çıkarsaydım, onun için çok daha iyi olurdu. *Buuzak* daha kötüsü. Kardeşimi

sevdiğim kadından uzak tutmak için ne yapacağımı planlamak için zamanım oldu.

Aşk. Ayrıca, geri kalan eylemlerinin bedelini de ödemesi gerekiyor. "Devam et," diye itiyor, sandalyesine geri oturarak.

Gözlerim küçük ofisinde geziniyor. Bakımsız ve açıkçası iğrenç. Günlerce eski olması gereken bir paket servis kutusu ve sakız ambalajları var. O yetişkin bir adam. Alanına daha çok özen göstermeli. Ya bir müşteri onu görmeye gelseydi?

"Doğrudan konuya geçeceğim," diye başlıyorum. "Burada geçirdiğimden daha fazla zaman geçirmek istemiyorum. ile."

Tek tepkisi bir homurtu.

"Yeni başlayanlar için, eğer hiç sevişirsendüşünmekmüstakbel karıma tekrar dokunmakla ilgili, o yumruk

sana yapacaklarımın yanında hiçbir şey."

"Yalanlarını bilmeyi hak etti," diye tükürdü.

Parmaklarım çenemin altında titriyor. "Haklısın. Ama bu seni ilgilendirmez. Bundan sonra, Margo ile ilgili hiçbir şey seni endişelendirmemelidir*durmadan* Tekrar."

"Bu ona kalmış gibi görünüyor, sana değil."

"Garanti edebileceğim tek şey, Margo'nun seni bir daha asla görmek istemeyeceğidir." "Peki onunla işimin bitmediğine karar verirsem beni nasıl durduracaksın?"

Bu beni gülümsetiyor. Cebime uzanıp telefonumu çıkardım ve ihtiyacım olanı bulana kadar ekranı kaydardım. Telefonumu masanın üzerine, aramızda bırakarak dikkatini ona verdim. "Çünkü onunla tekrar konuşmayı düşünürsen, biriktirdiğin tüm borçları gün ışığına çıkarmaktan başka çarem kalmaz."

Carter'ın gözleri korkuyla genişliyor. Telefonu masadan kaptı ve muazzam kumar borçlarına dair elimdeki tüm kanıtları gözden geçirdi. "Nasıl buldun?" diyor suçlayıcı bir şekilde.

"Benim olanı tehdit et, ben de sahip olduğun her kirli sırrı öğreneyim. Bunu asla unutma."

Onunla ilgili elimdekileri gözden geçirmeye devam ediyor. İtiraf etmeliyim ki, onun ne kadar borçlu olduğunu anladığımda ben de şok olmuştum. Babamın nefret ettiği bir şey varsa, o da paralarını kumarda çalan adamlardı. Gençler olarak, asla para kaybetme riskini almamamız için babamdan dersler alırdık. "*Akıllıca yatırım yapabileceksen neden kumar oynayalım?*" derdi. Uyarılar bende kaldı, ama görünüşe göre Carter'da değil.

Carter'ın bunu yapmak gibi küçük, iğrenç bir alışkanlık geliştirmesini beklemiyordum. Özellikle babamızdan kalan cömert miras da dahil olmak üzere neredeyse her doları kendi adına kumar oynamasını beklemiyordum. Benimki hala hesapta duruyor, tamamen el değmemiş. Carter'ınki neredeyse tükendi ve benimkinden çok daha az zamanı oldu.

Masanın üzerinden uzanarak telefonu elinden aldım ve tekrar cebime koydum. "Bir aile yemeğinde olmadığı sürece senin kahrolası yüzünü bir daha görmek istemiyorum. Ve o zaman bile, ebeveynlerimiz ve ebeveynlerimiz için acınası varlığınıza izin veriyorum.*sadece*. benimle konuşma Özellikle de Margo ile konuşma. Yoksa babama küçük oğlunun ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğunu söylemem gerekecek. Zaten onun için ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğun düşünülürse, bu gerçekten trajik olurdu."

Bana söylemek istediği herhangi bir kötü söz söylenmeden kaldı. Gözlerinde hâlâ öfke dolaşıyor. En azından kafasından geçen düşünceleri söyleyecek kadar aptal değil.

Ellerimi birbirine çırpıp ayağa kalktım ve onun üzerinde gezindim. "Burada işimiz bitti."

Söylemem gerekeni söyledim."

Carter nihayet konuştuğunda kapının önünde duruyordum. Bekle, diye seslendi, yüzünü bana çevirerek. "Eğer dediğin gibi yaparsam. Ortadan kaybolursam ona söylemez misin?"

Kısaca başımı salladım. "Sana karşı nazik davranıyorum, kardeşim. Benim yaptığımdan çok daha kötüsünü hak ediyorsun. Bunu hatırlaman en iyisi."

Kapıyı çekerek, ofisinden çıkmak için kendime eşlik ediyorum.

Artık bu hallolduğuna göre, Margo'nun hayatından yalnızca Carter'ın çıkmasını umabilirim. Ben de onun hayatından çıkarsam kaldırabilir miyim bilmiyorum.

56

Margo

Çatı katına geri döndüğümde heyecandan başım dönüyordu. Daha iyi olduğunu düşündüğümde, arabada Ezra'ya iyi haberi vermeye saniyeler kalmıştı.

Beck'e ne kadar üzülsem de hayal kırıklığına uğrasam da, Camden Hunter parçalarımın birini sergilemeyi kabul ettiğinde aramak istediğim ilk kişi oydu.

Çalışmam Camden'ın galerisine gidiyor. Hala buna inanamayacak kadar şaşkınım. Ayrıntılı bir rüyada olmadığımın emin olmak için tüm araba yolculuğu boyunca kolumda kendimi çimdiklediğim kırmızı bir işaret var.

Kağıdı düzleştirmeye çalıştığım süre boyunca uğraştıktan sonra çalışmamı görmesi bile bir mucizeydi. Sonunda beni sefaletimden kurtardı ve parçayı görebilmesi için köşelere kağıt ağırlıkları koydu.

Parçayla ilgili ayrıntıları sorduğunda, kelimelerimi kekeledim ve karıştırdım ama anlatmak istediğim anlaşıldı.

Konseptten şok edici bir şekilde gerçekten etkilenmişti.

Neredeyse bir yıl önce Emma ve Winnie ile New York'u ziyaret ettiğimde yaptığım bir modeli ona göstermiştim. Yurtta yaşayan ve bir realite şovuna çıkmak üzere olan kızlardan biri hakkında dedikodu yapıyorduk. Bu adamın bir bankta gazete okuduğunu fark ettiğimde, Emma'nın bir realite flört şovuna nasıl bir şans verebileceğine dair gevezeliklerini dinliyordum.

Yaşlıydı, elleri kırış kırıştı ve neredeyse morardı. Bir gazete şapkası ve kuyruklu bir ceket giymişti. Hatta ağzında bir pipo vardı. Yanında taba rengi kasap kağıdına özenle sarılmış taze bir buket çiçek duruyordu. Neden yalnız olduğunu merak etmişim ve onu düşünmeden edemiyordum. Onu o kadar çok takıntı haline getirmiştik ki, sonunda onu tekrar orada bulup bulamayacağımı merak ederek yedek kulübesine döndüm. Neden orada çiçeklerle baş başa oturduğunu anlamak için ona hayatıyla ilgili her şeyi sormak istiyordum.

Döndüğümde, orada olmadığı için hayal kırıklığına uğradım. Kendimi üzgün ve mağlup hissettim. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum. Neden hep yalnızdı? Çiçekler kimin içindi? Kafamda onun için yeni bir hayat yaratmayı takıntı haline getirdim. Yalnız oturmadığı bir yer. Yanında çiçekleri tutan bir partnerinin olduğu bir yer.

Üzüntümden dolayı, yedek kulübesinin arkasındaki plaketi neredeyse kaçırıyordum. Eğildim ve adı ve ithafı defalarca okudum. Bu, vefat etmiş biri içindi - bir anı bankı. Adı sonsuza dek taşta kazınmış olan kadın hakkında bilinmesi gereken her şeyi internette okumuştum.

Öğrenmek için gel, orada oturan adam kocasıydı. Kadın bir araba kazasında ölmeden on beş yıl önce evlenmişlerdi. Daha sonra ilk çocuklarına hamile olduğunu öğrenmişti.

sayısız yıl çocuk sahibi olmaya çalıştıktan sonra birlikte. Bir milyarder, dünyanın en iyi iletişim şirketlerinden birinin varisiydi ve kazadan sonra şirketteki hissesinin bir kısmını kardeşine satmıştı. Hâlâ kısmen ona sahipti, ancak daha önce sahip olduğu kontrolü istemiyordu. Adam bir daha evlenmedi. Görünüşe göre, her cumartesi bankta oturup ona çiçek alıyor, cumartesinin her zaman haftanın en sevdiği günü olduğunu ve bir hafta boyunca evlerine taze çiçekler getirmeyeceğini iddia ediyordu.

Tamamen yabancı olmamıza rağmen, karısının kaybının yasını tuttum.

Parçayı çizdiğimde Emma ya da Winnie ile bir haftadır konuşmamıştım. Bir tarafta, çiçeklerinin kurşun kalemle çizilmiş olduğu bankta oturan adam var. Diğer tarafını boyayarak, renklerle hayat vererek tamamladım.

Bu adam için hayal ettiğim hayat buydu - karısı ve doğmamış çocukları için - keşke gerçek bu kadar acımasız olmasaydı.

Bank, siyah beyaz eskizden boyalı kısma kadar devam etmişti. Siyah beyaz gazeteyi tek başına okumuştum ama renkli gazetede karısı elinde bir buket çiçekle yanında oturuyordu. İkisi de ayaklarının dibinde oynayan torunlarına bakmışlardı.

Camden onu sevdiğini söyledi. Adam hakkında, benim için bir yabancı olan adam için bir hayatı yeniden tasavvur etmem kavramı hakkında pek çok soru sormuştu. Çalışmalarımın çoğu hakkında bir sohbeti ateşledi. Gördüğüm birini, tamamen yabancı birini nasıl alıyorum ve onları gördüğüm o anın dışında hayatlarının nasıl olduğunu hayal ediyorum.

Sonunda benim konseptime dayalı bir şovun tamamını yapma fırsatını tartışmak istediğini söyledi.

Hala inanamıyorum.

Günün heyecanına o kadar kapılmıştım ki, neredeyse Beck'e iyi haberi vermesi için seslenecektim. Büyük boşlukta yalnız olduğumu fark ederek kendimi durdurdum. Ürkütücü derecede sessiz görünüyor. Ayaklarım, Beck'le kendi isteğimizle paylaştığımız odaya doğru yürümeye başladı. Orada birkaç dakika geçirmek istiyorum. Ev temizlikçilerinin o gün için gelip temizlemesine rağmen hala onun gibi kokup kokmadığını görmek için.

Odaya adım atmak üzereydim ki yatak odasından birkaç adım ötede hafif aralık bırakılmış bir kapı fark ettim. odaya hiç girmedim Beck hiç kullanmadığı bir ofis olduğunu söyledi, bu yüzden beni hiç ilgilendirmedir. Ama şimdi o yokken, orada ne olduğunu ve neden burayı sık sık kullanmadığını merak ediyorum. Her ne ise, temizlikçiler orayı temizliyor ve kapıyı sonuna kadar kapatmayı unutmuş olmalı.

kendime engel olamıyorum Parmaklarım ahşap kapıyı itip açarken merakım beni ele geçiriyor. İçeriye temkinli bir adım atıyorum.

Gördüklerim karşısında afalladım.

Bu oda bir ofis değil. En azından basmakalıp bir şekilde değil. Bu bir stüdyo. *Birsanatstüdyo*.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım huşu içinde, odanın daha derinlerine doğru adımlar atarak. Gözlerim önce neye konacağını bilemiyor. Önümdeki sahneye hayran kaldım ve bunun ne zamandır bir sanatçı için rüya stüdyosu olduğunu merak ediyorum. *VeNeden* Beck'in en ufak bir sanatsal olmadığı zamanlarda son teknoloji ürünü bir stüdyosu var.

Buradaki aydınlatma insanın nefesini kesmeye yetiyor. Uzaktaki duvarın yarısını kaplayan açık pencereler bir rüya. Tam önünde bir ressam masası bulunur; bu, gün ışığını ve güneşi yüzünüze alırken aynı zamanda içeride kalmak için mükemmel bir yer.

"Tüm bunlar ne?" diye mırıldandım, alanın güzelliğini görmek için etrafa bakınarak. Bunun

burada olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve ne kadar zamandır bu şekilde olduğunu bilmiyorum.
Beck'in her zaman gizli bir sanat stüdyosu mu vardı?

uzak? Neden hiç bahsetmedi?

Sanat malzemeleriyle dolu benden daha uzun bir raf var. En sevdiğim markalardan bazıları rafta duruyor, hatta çok pahalı oldukları için hiç kullanmadığım ama bir gün sanat yaratmayı hayal ettiğim markalarla donatılmış.

Bu bir rüya. Ve neden burada olduğu ya da neden bana bundan hiç bahsetmediği hakkında hiçbir fikrim yok. Bir şey gözüme çarptığında kırıp onu aramak üzereyim.

Duvarlardan birinde özenle çerçevelenmiş bir resim görüyorum. Duvarda asılı duran tek şey bu, etrafındaki boş alana kıyasla ne kadar küçük olduğuyla neredeyse yersiz görünüyor.

Daha yakından bakmak için acele ediyorum, duvarda asılı olan şeyle yüz yüze geldiğimde nefesim kesiliyor. Bu Beck'in bir resmi.*bu*Beck'in fotoğrafı. İki yaz önce sahilde çizdiğim.

Hamptons'tan ayrıldığımız sabah onu bulamayınca çılgına dönmüştüm ama Carter'a gerçekten söyleyemedim. Kardeşinin çizdiğim bir portresini bulamadığım için onu unutmak zorunda kaldığımı ona nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

Ama ben asla*Gerçekten*unutmuş olmak.

Bunca zaman Beck'in elindeydi. Sadece çalmakla kalmamış, evine asmıştı.

Resimden odaya baktıkça parçalar birbirine düşmeye başlıyor. Beck'in en başından beri bana yalan söylemiş olabileceğinin farkındayım ama içten içe, nişan gecemizde bana söylediği her kelimeye inandığımı biliyorum.

Carter'dan intikam almaya çalışsaydı bunların hepsini yapmazdı.

Beck'in beni sevdiğini ruhumun derinliklerinde biliyorum. Tüm vücuduma, kalbime, tüm varlığıma yerleşen bir farkındalık. Ondan ya da bizden şüphe ettiğim için pişmanım. Aşkımız, Carter'ın onu suçladığı şey olamayacak kadar güzel. Beck'e güvenmeliydim. Bana yalan söylemişti ve bunun için ona kızgın olabilirim ama yine de aşk için katlanabileceği mesafeyi göstermekten asla geri durmadı. İçin*Ben*.

Onun çizdiğim resmine bakıyorum, kendi çizimim canlanıyor ve bana bakıyor. Taze gözlerle bakıyorum. Beck bana ters ters bakıyor. O gece nasıl hissettiğine dair anlattıklarını tekrar ederken, zihnim o geceye fırlıyor.

Hepsi mantıklı.

Ateşli bakışlarına geri döndüm. Kalıcı dokunuşu. O gece bana sinyaller vermişti, sadece onları derinlemesine incelememiştim.

Beck, bizi bir araya getirmenin çok alışılmadık bir yolunu buldu ama yaptığı her yalan ve entrika, birbirimize aşık olmamıza neden oldu. Gözlerim duvarda asılı olan resimden köşedeki masaya kaydı. Bir adım daha yaklaşarak parmaklarımı eskiz aletlerinin bulunduğu tanıdık bir kahve fincanının üzerinde gezdiriyorum.

Gülümsüyorum, kelimelerin döngü halindeki yazı tipini takip ederek*Hamptons'tan Selamlar*. Dairemdeki bir çekmeceye tıktırılmış halde, bu kupanın taslağını hâlâ saklıyorum. Beck'in bunca zamandır bunları sakladığına inanamıyorum.

Bunca zaman beni sevdiğine inanamıyorum.

O beni benim onu sevdiğimden çok daha uzun süredir seviyor ama bu, kalbimin sonsuza kadar ona ait olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Başka birine ait olduğunu hayal bile edemiyorum. istemiyorum. Hayatımın geri kalanında onu istiyorum ve sadece onu. Nasıl başladığımız umrumda değil, tek umursadığım nasıl bitirdiğimiz. ya da biz nasıl*Aslason*.

Şimdi ona söylemek için dönmesini beklemem gerekiyor. Ve bunu nasıl yapmak istediğimi tam

olarak biliyorum.

Bana sahip olmak için büyük çaba sarf etti. Şimdi benim sıram.

57

Beck

Dünyanın en korkutucu insanlarından bazılarıyla toplantı odalarında bulundum ve şu anda hissettiğim baskıyı hiç hissetmedim. Çatı katına adımımı attığımda, Margo'nun burada bir yerlerde kalbimi kırmaya ya da iyileştirmeye hazır olduğunu bilmek, beni kaygıdan delirtiyor.

Onun için her şeyi ortaya koymaya hazırım ama kendi kendime itiraf edebilirim ki bunların hiçbiri yeterli olmayacak diye korkuyorum. Ya onu buraya getirmesi için söylediğim yalanları unutamazsa? Bir fark yaratmayacak küçük beyaz yalanlar söylediğimi düşünmüştüm ama beyaz yalan üstüne beyaz yalan birikti. Ya bu atlatacağı bir şey değilse?

"Margo'yu mu?" Sessiz boşluğa bağıyorum. Hiçbir yerde ondan bir iz yok. Yer tertemiz tutuldu. Gidip gitmediğini merak eden göğsümde kabaran korkuya engel olamıyorum. Ezra bana ben yokken burada olduğunu söylemişti ama ya kaçmak için yanından geçip gitseydi?

Odasına çıkan merdivenleri ikişer ikişer çıkarken boğazım kaşınıyor. Yarına kadar dönmemem gerekiyordu ama bir saniye daha kaybedemezdim. Döner dönmez konuşmamız gerektiğini bana mesaj attığında, San Jose'de bir saniye daha kalmamın hiçbir yolu yoktu.

Artı, orada ilgilenmem gereken bir şirket işim vardı—*İ*kişisel mesele. İkisi de yapıldı. Anlaşmayı yaptım ve Carter'ın bir daha ne Margo'yu ne de beni rahatsız etmeyeceğinden emin oldum.

Şimdi sadece Margo'nun benimle kalmak isteyip istemediğinden veya bana ve tüm ailemize siktir git deyip temelli gitmek istediğinden emin olmam gerekiyor.

Odasını boş bulduğumda yaptığı şeyin tam olarak bu olduğundan endişeleniyorum. Dolabına koştum, tüm eşyalarını hala düzgün bir şekilde içinde bulduğumda vücudumdaki gerginliğin bir kısmı gitti.

Üst katın geri kalanını ararken aşağı iniyorum. Paylaştığımız yatak odasını kontrol etmemiştim çünkü orada uyumadığını düşündüm. Ama belki de yokluğumda burayı daha çok sevdiğine karar vermişti.

Durum buysa ve sonunda beni terk ederse, umarım çarşaflar hâlâ onun gibi kokar. Ona yalan söylememiş olsaydım onun ve benim olabileceğimiz şeyin yasını tutarken, onun sıcak vücudu benimkine yuvalanmış gibi davranabileceğimi.

Eski ofisimden yayılan müziği duyduğumda yatak odasına girmek üzereydim. Acaba saklandığı yer burası mı diye merak ederek durdum. Düşündükçe kalbim hızlanıyor. Çünkü Margo oradaysa ondan sakladığım son sırrı da bulmuş demektir.

Her zaman bir sır olarak kalması gerekmiyordu. Bir gün sürpriz olmasını istemiştım ama onun benim olduğunu anlayana kadar değil. Sahte değil, gerçek.

Son birkaç gündür bana öğretilen bir şey varsa, o da en dikkatli şekilde yapılmış planların bile

geri tepebileceğidir. Tereddütle kapıyı açıyorum, pencerelerin önündeki bir masada dikkatle bir şeyler üzerinde çalışan Margo'ya baktığımda şüphelerim doğrulandı.

Odaya girip kapıyı arkamdan kapattığımda bile başını kaldırıp bakmıyor. Müzik çok yüksek. Beni fark edemeyecek kadar üzerinde çalıştığı şeyle büyülenmiş durumda. Aramızdaki mesafeyi kapatıp onu kollarıma almak için her şeyimi verirdim. Ne üzerinde çalıştığını, onu telefonlarımın hiçbirine cevap vermeyecek kadar neyin motive ettiğini bilmek istiyorum.

Dikkatinin dağılmasını kendi avantajıma kullanıyorum. Sütunlardan birine yaslandım ve önündeki görev için sıkı çalışmasını hayranlıkla izledim. Önündeki projede gölgeler ve siler. Üzerinde çalıştığı tuval devasa, normalde içinde çalıştığını gördüğüm eskiz defterinden çok daha büyük.

Başını kaldırdığında on dakikayı geçmiş olmalı, onu bir süredir izlediğimi söyleyerek atlayan birkaç şarkı. Yerinden sıçradı, beni fark ettiğinde neredeyse oturduğu yerden düşüyordu.

Hoparlör sisteminin uzaktan kumandasını alıp odadaki müziği kapatır. Sessizlikte, "Beck" diye fısıldadı, yüksek sesle ve net bir şekilde çıktı.

Ne kadar güzel görüldüğü beni etkisiz hale getirdi. Margo benim gömleklerimden birini giyiyor, kumaşı uyluğunun ortasına kadar iniyor. Saçlarını tepesinde dağınık bir topuz yapmış, saç telleri saçlarından dökülüyor. Uçanları uzak tutmaya çalışarak başının üstüne bir fular bağladı. Beklediği gibi çalışmıyor. Saçları hâlâ dağınık görünüyor ama hiç bu kadar güzel görünmemişti.

"Yarın eve geleceğini sanıyordum." Elindeki kalem masaya düşüyor. Ona birkaç adım yaklaştığımda, üzerinde çalıştığı her neyse görüşümü kapatarak ayağa kalktı.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, beni sinirlerimden atmakla tehdit ediyor. ben umutluyum Onu hala burada görmek belki çok fazlaydı. Onun benim kıyafetlerimi giydiğini görünce, onun gerçekten kalmasını ummaktan kendimi alamıyorum. Belki de bu onun beni affetmesidir.

Dünyada onun beni affetmesi ve onun sevgisini hak etmekten daha çok istediğim bir şey yok. Ama bunu o kadar çok istiyorum ki onun istekleri benimkiyle uyuşmazsa beni ezip geçecek. Bir yılı aşkın süredir onun için çaresizdim. Ona olan bu yoğun ihtiyaç yüzünden, her zaman bir gün birlikte olmamız umuduna tutundum. Bugün beni terk ederse bu umut kaybolacak.

Bundan sonra nasıl devam edeceğimi bilmiyorum. Eğlendirmek bile istediğim bir düşünce değil. "Mesajını aldım," diye başlıyorum, "ve hemen ardından geri uçmak için düzenlemeler yaptım. Ne söyleyeceğini duymak için sabırsızlanıyordum. Beni terk edip etmeyeceğini merak etme beklentisi... bunu düzeltemezsem, beni içten içe yiyor.

Beni stresimden kurtarmıyor. Tereddütlü bir şekilde eski ofisime, sonsuza dek benim olmasını umarak bir stüdyoya dönüştürdüğüm ofise bakarak her şeyi daha da kötüleştiriyor.

"Bir şeyleri varsaymak istemiyorum Beck ama bunu benim için sen mi yaptın?" "Elbette," diye hemen cevaplıyorum.

Yüzünden bir tutam saç çekiyor. Bana bunun nereye gideceğine dair herhangi bir işaret vermiyor, bu da beni olacaklar için daha da endişelendiriyor. "Ne zaman?"

"Colorado'dan sonra. Benim sana hissettiklerimi bir gün senin de benim için hissedebileceğin aklıma geldikten sonra." Bu fikrin aklıma ilk geldiği eve dönüş uçak yolculuğunu düşünüyorum. Burayı ona daha çok bir yuva gibi hissettirmeye kararlıyım. Sanat yaratabileceği bir alanı hak ettiğini biliyordum. O kadar yetenekli ki, ona yaratıcı çıkışını hak eden bir yer vermek istedim. Los Angeles'taki dairesindeki küçük masası berbattı. Onun için daha iyisini yapmak istiyordum. "Eve gelip bunu yerine yerleştirdim, işlerin çoğu biz ofisteyken yapılıyordu. Sadece senin yapmanı istedim. burada kendine ait diyebileceğin bir yer var. Sanatın üzerinde çalışabileceğin bir yer. İyi mi yaptım?"

Beni dikkatle incelerken gözleri parlıyor. Mesafeyi kapatma dürtümle savaşıyorum ve

dudaklarımı onunkilere bastır. O kadar mükemmel ki nefesimi kesiyor. Nefesimi tutarak cevabını beklerken havayı içime çekmeye çalışarak yutkundum.

Bakışlarını benden kaçırıyor, dar omuzları derin bir nefes alıp verirken inip kalkıyor. "Kesinlikle mükemmel. Tüm bunları yaptığına inanamıyorum." Gözleri odayı taradı ve en değerli eşyalarından birine takıldı.

Beni birçok gece uyutmayan geceden çizdiği eskiz, her anı hatırladığım gibi. En uzun süre resmi masamın çekmecesinde tutmuş, yalnız kaldığımda onun beni onun gözünden nasıl gördüğüne bakmak için çekip çıkarmıştım.

Çizime takıntılıydım. O gece ona nasıl baktığımı fark edip etmediğini merak ederek kalem darbelerinin her birinin izini sürmüştüm. Gözlerim onun her gece yaptığı her çizgiyi ve gölgelemeyi ezberlerken, onu çizerken ne hissettiğini merak etmiştim.

Kesinlikle benim hissettiklerimi hissetmişti. Onun için o kadar güçlü hissetmiştim ki, onun hiçbir şey hissetmediğini hayal edemiyordum.

Beni o kumsalda yalnız bırakması yıkıcı olmuştu. Olayın kanıtı olarak fotoğrafı çalmak zorunda kaldım. Bana ata binerken, çıplak dizleri iki yanımda kumda, bir an yaşadığımızı kendime hatırlatmak için. Bir andan daha fazlasıydı - olabileceğimiz her şeyin içgörüsüydü. her şey bizmeliolmak.

Umarım bugün bunun başlangıcıdır, son değil.

Resmin yanına gelir ve önünde durur. Ona şefkatle bakma şekli, yalnızca göğsümde büyüyen umudu körüklüyor. Beni sevmek yerine terk edecekse, bizi ilk kez bir araya getiren şeye neden bu kadar hayranlıkla baktığını anlamıyorum. "Bunca zamandır sende vardı."

Ayrıldığım sabah odana gizlice girmiş ve onu almıştım. Onsuz gidemezdim. Seninle paylaşacağımız tek an olabilir diye sahildeki anı hatırlayacak bir şeye ihtiyacım vardı.

"Beck..."

"Saatlerce o resme baktım. O gece beni nasıl gördüğünü merak ediyorum, farklı yapabileceğim onca şeye kafayı takıyordum. Seni öpmeme izin verseydin, Carter'ın yatağına geri döner miydin? Sana onun seni hak etmediğini, sadık olmadığını söyleseydim bana inanır mıydın? Kalemim o kağıt üzerindeki hünerine bakarken aklımdan o kadar çok şey geçti ki. Ama bir düşünce her zaman en mevcut olandı. Hayatımızın geri kalanında seni çizerken izleme arzusu. O kadar yoğundu ki, o aptal handa o geceden sonra işler tersine dönüyor diye düşündüğüm an, bunu yapman için sana bir alan yaratmam gerektiğini biliyordum.

Margo resimden uzağa bakıyor. Bana odaklandıklarında gözlerinde hala incinme var. Bu incinmenin sebebi olduğum için, ona daha erken itiraf edemediğim için kendimden nefret ediyorum. Her doları kendi adıma harcayacağım, hayatımın geri kalanının her saniyesini onu geri kazanmak için kullanacağım, eğer gerekliyse.

Gözyaşlarını bastırmaya çalışırken dudakları titriyor. Onu rahatlatmak için elimden gelen her şeyi yaparken parmaklarım ceplerimde seğiriyor.

Buradaki sorun, teselliye ihtiyaç duyduğu kişinin *Ben*.

"Seni affedemezsem ne olur?" diye fısıldıyor, dikkati çizime dönüyor.

Sorusu kalbe bir bıçak saplanmış gibi geliyor. Acıyı gerçekten güvence altına almak için bıçağın bükülmesiyle yavaş bir bıçaklama. O yola girmek bile istemiyorum. Onu benim yapmak için yaptığım şeyleri öğrendiği andan beri düşünmemeye çalıştığım bir şeydi bu.

Yanımda durdum, ikimiz de önümüzde duran resme bakıyorduk. "O zaman bir daha bu odaya adımımı atmayacağım. Kahretsin, eğer beni terk edersen Margo, sanırım burayı satıp yeni bir yer bulmam gerekecek.

yaşanacak yeni şehir. New York'a seni düşünmeden bakamıyorum. Burada seninle yaşamıyorsa, kalbim burada yaşayamaz.

"Önce sen buradaydın," diyor.

Başımı inkar anlamında sallıyorum. "Önemli değil. Onun*Sen*bu şehri seven Ben sadece seni seviyorum. Burada olmazsan burada kalamam. Asla aynı olmayacaktı. Asla eskisi gibi olmayacaktım.

Yüzünü bana döndü. Eli benimkini tutmak için uzandığında, kalbim en ufak bir umut ışığı saçıyor.

"Ne üzerinde çalıştığımı görmek ister misin?"

"Evet. Sonsuza kadar."

Margo beni odanın köşesindeki masaya doğru çekiyor. Aniden yüzünü bana döndü ve küçük ellerini göğsüme koydu. "Beklemek."

"Ne?"

"Gözlerini kapat."

Damarlarımda dolaşan duygu karışımına hakim olmaya çalışarak kafası karışmış bir şekilde ona baktım. Çok gerginim ama aynı zamanda umutluyum.*Belki*Onu henüz kaybetmedim. Belki de kızımı ve sevdiği şehri sonsuza dek elinde tutmanın bir yolunu bulurum. Yüzünden bir tutam saç ittim ve ona tekrar dokunmanın nasıl bir his olduğunu, en ufak bir okşama bile olsa, zevkle okudum. "Neden gözlerimi kapatmak zorundayım?"

Poposu hafifçe dışarı fırlıyor. "Lütfen. Sadece yap. Önce bir şeyler yapmalıyım. görmeni istemiyorum."

Onun istediğini yaparak iç çektim. Tek yapmak istediğim onun her hareketini izlemek olmasına rağmen gözlerim kapandı. Beni dikizlerken yakalarsa fikrini değiştirmesinden korkmasaydım onları açardım. Küçük ayak seslerinin benden uzaklaştığını duyduğumda, ne yaptığını görmek için neredeyse gözetleme riskini alıyorum.

"Ben söyleyene kadar bakma!" sanki aklımı okuyormuş gibi daha uzaktan bağılıyor. inledim.

"Bunda bir anlam göremiyorum."

Sadece bana güven, tamam mı?

Ona her zaman güveneceğim. Körü körüne ve sebepsizce. Sadece bizi güveneceği bir noktaya götürmem gerekiyor.*Ben*.

Yüksek bir hışırtı sesi ve önümde durduğunu hissedene kadar tam olarak anlayamadığım birkaç ses daha var. Elleri benimkini buluyor. Konuşurken soğuk parmakları benimkileri sıkıştırıyor. "Tamam, aç gözlerini."

Hemen açtım, bana gülümsediğini görünce rahat bir nefes aldım. Kalbimi yok etmek üzereyse, eminim bana gülümsemiyordu. Bu biraz zalimce olurdu.*Sağ?*

"Bu odayı bulduğum andan beri bu parça üzerinde çalışıyorum." Yanakları, gözlerimi kapatmamı sağlamadan öncekinden biraz daha pembeydi. Bana heyecanla ve hatta belki biraz sinirle bakarken gözlerinin etrafındaki deri hafifçe kıvrılıyor. "Bunun için yapıyordum*Sen*"

Dişleri endişeyle dudağına saplandığında, onsuz bir hayatta hayatta kalıp kalamayacağımı merak ediyorum. Eğer bu işler kötüye giderse, sonunda beni artık sevemeyeceğini söylerse, sevdiği bu şehirden gitmenin bile kırık kalbimi iyileştirmeye yeteceğini düşünmüyorum.

"Benim için?" diye soruyorum.

Margo uzanıp yanağımı avuçladı. Bana dokunmasından zevk alarak hemen ona doğru eğildim. Gözlerindeki şefkatli bakışla kalbim sıkışıyor. "Evet," diyor. "İçin*Sen*"

Ellerimi çekiştiriyor, geriye doğru masaya doğru yürüyor. Onu indirmişti, böylece şimdi düz

oturuyor. Üstünde masanın üstünden daha büyük olan büyük bir tuval oturuyor. İlk başta ne üzerinde çalıştığını göremiyorum, sadece yandan sarkan beyaz tuvali görüyorum.

Çizdiği şey görüş alanına girince adımlarım durdu. en güzel parçasıdır

şimdiye kadar gördüğüm iş. Elim göğsüme geliyor, karşımdaki sanat eserinin tüm yeteneği karşısında nefesim kesiliyor.

Beni affedip affetmeyeceğine - eğer beni seviyorsa - cevabı her yerde yazılı.

Resmin bir tarafında onun ve benim Los Angeles'ta o korkunç, pis konferans odasında çekilmiş mükemmel bir fotoğrafı var. Onunla konuşurken masanın kenarında oturuyordum, neredeyse mükemmel bir hayata kavuşmuştum. Çirkin kalem bile elimde tutuyorum. Detaylara olan ilgisi büyüleyici. Yetenekli olduğunu biliyordum ama bu gerçek değil.

Fotoğrafın o tarafı ne kadar nefes kesici olsa da, ciğerlerimden havayı çeken diğer tarafta olan şey. Resimde Margo kendini beyaz bir elbiseyle, yani bir gelinlikle çizmiştir. Onu bir sandalyeden dans pistine çekiyormuşum gibi görünüyor. Elimde ona doğru uzanan bir alyans var. Resim o kadar ayrıntılı çizilmiş ki, renkler gerçek gibi görünüyor. Tam senaryonun gerçekleştiğini hayal edebiliyorum.

Eskizden çok fotoğrafa benziyor. Ona bakmak için bakışlarımı resimden ayırdım.

O gülümser. "Biraz yalan söylemiş olabilirim. Resmi senin için çizdim ama umarım bir yerlerde sergilenirse sorun olmaz."

"Ne?"

"Camden's galerisinde yapacağım sergi şovunun odak noktası olacak." "Sen-"

Gözlerinden yaşlar süzülerek başını aşağı yukarı sallıyor. "Onunla konuştum. Umarım bana kızgın değilsindir ama onunla konuşmam ve senin nişanlın olduğum için benimle konuşmadığını bilmem gerekiyordu. Aptal bir kılık değiştirdim ve ona işimi gösterdim. Onu sevmiştii ve kim olduğumu açıklığa kavuşturduğumda şok olmuştu. Aslında, ona kim olduğumu söylemediğim için ilk başta üzüldüğünü düşünüyorum. Ama önemli değil. İçeri girdim, Beck! Bir fotoğrafla başlayacağız. Ama bütün bir vitrine yetecek kadar aldığımda, beni bir vitrine sığdıracağını söyledi. Ve istiyorum *Bu* her şeyin odak noktası olmak."

"Seninle o kadar gurur duyuyorum ki," diye yanıtlıyorum. Uzanıp vücudundaki gömleğin yakasını tuttum ve onu kendime getirdim. Anlayacağını biliyordum, Margo. Çok yeteneklisin. göreceğini biliyordum."

"Hala inanamıyorum," diye fısıldadı aramızda.

"Çizdiğin... düğün... bu ne anlama geliyor?"

Bana kendinden emin bir şekilde başını salladı, yanaklarından yaşlar akıyordu. "Seni seviyorum Berk. Hiçbir şey beni bundan alıkoyamaz. Bunca zaman nasıl hissettiğini saklayarak gittiğine inanamıyorum. Daha önce görmediğim için üzgünüm. O barda konuştuğum kişinin sen olmadığını, ama bunu telafi etmek için sonsuza kadar harcamak istiyorum. Sadece sen olmalıydın, Beckham Sinclair.

Onun ağzını benimkine çekmek için zaman kaybetmedim. Dudaklarımız buluştuğunda, tattığım tuz onun gözyaşlarından mı yoksa benimkilerden mi bilmiyorum. Tek bildiğim, onu bir daha asla kaybetme riskini almayacağım.

58

Margo

"Bunu söylemeni o kadar uzun zamandır bekliyordum ki." Beck, kelimeleri ağzından çıkaracak kadar uzaklaştı. Derin çivit mavisi gözleri bana o kadar sevgiyle bakarken dudaklarımın arasından söylendiler, bunu daha önce nasıl fark etmediğim hakkında hiçbir fikrim yok. Bu, bir daha asla kaçırmayacağım veya yararlanmayacağım bir şey.

"Yani parçayı beğendin mi?" Kollarımı boynuna doladım, onu vücuduma daha da yaklaştırdım. Ayı kaldığımız sadece birkaç gün oldu ama ben ona bu şekilde dokunamadan sefil bir şekilde uyuşturuyorlar. Camden'la iş bulma ve bu stüdyoyu bulma dikkatimi dağıtmasaydı, o sefil dakikaları onsuz nasıl geçirirdim bilmiyorum.

Bir daha asla. Kendime söz veriyorum. Ayrılmak zorunda olduğumuz zamanlar olduğunu biliyorum. Bir sebepten dolayı bir jeti var. Çok seyahat etmesi gerekiyor ama her fırsatta beni aramasını sağlayacağım. Ya da en azından o yokken şirket e-postasından kirli e-postalar almaya devam edeceğim.

Onunla bir daha konuşmadan günler geçirmek istemediğimi biliyorum. Ona ne kadar derinden aşık olduğumu bilmem için ihtiyacım olan netliği sağladı, ama bir daha asla o boşluğa ihtiyacım yok.

Beck çeneme, boynuma ve boğazıma biberli öpücükler kondurmaya devam ediyor. İş gömleğini omzumdan kaydırarak omzumun hassas etini ısırdı. Güldüm, parmaklarımla giydiği gömleğin kumaşını kavradım. Beck, diye azarladım. "Beğendiysen bana cevap vermedin."

Parmakları giydiğim gömleğin düğmelerini açmakta hızlı. "Seni seviyorum bebeğim ama soru biraz gereksiz."

Kaşlarımı çattım, elleri düğmeyi açıp çıplak tarafımdan aşağı inerken sırtım kendiliğinden kavislendi. "Nasıl yani?"

Geri adım attı ve beni masanın önünde tek başıma bıraktı. Onun dokunuşu olmadan soğuk geliyor. "Çünkü tabii ki onu çok seviyorum. Aslında, New York'taki en iyi galeriye girdiğin için seninle bu kadar gurur duymasaydım, Camden'ı sikeyim derdim ve bencilce sanatı kendime saklardım.

Bana gülümseyerek baktığında gözlerimi kısıtım. "Ne?" masum numarası yaparak soruyor. Ben bencilim, Violet. Bunu biliyor."

"Gösterilmeye devam ediyor." Geriye doğru bir adım atıp kalçamı masaya dayadım.

Bana doğru bir adım atıyor. Ve sonra bir tane daha, mükemmel dudaklarında çok aşık olduğum o kendini beğenmiş sırıtışı korurken. "Evet öyle. Ve onu görmek için sırada olan ilk lanet olası kişi ben olacağım.

Beck aramızdaki mesafeyi kapattı. Düğmeyi açmak için uzandı ve çıplak göğüslerimi ortaya

çıkardı.

"Ezra'nın seni bunu giyerken gördüğünü öğrenirsem, onu öldürebilirim," diye belirtiyor. En hafif dokunuşlarla parmak boğumunu göğüs kafesimde gezdirerek tenimin arzuyla karıncalanmasına neden oldu.

"Bir gündür başka bir insan görmedim," diye dürüstçe yanıtladım. "Saatin kaç olduğunu bile bilmiyorum. Kendimi buraya kilitledim, sadece temel ihtiyaçlarımı karşılamak için dışarı çıkıyorum.”

Elleri kalçalarımı bulduğunda sıcak nefesi boynuma çarptı. Beni zahmetsizce kaldırdı ve masanın köşesine yerleştirdi. Tuvali aldı ve şehvet dolu gözlerini üzerime dikerken dikkatli bir şekilde kenara koydu.

Beck, merkezime odaklanarak kalçalarımı iterek açtı. Parmak ucunu külotumun kumaşında gezdiriyor. "Bahsederken*ih*tiyaçları var."Sesi çakıl gibi, tutkuyla karışmış. "Kendine iyi baktın mı bebeğim? Yoksa bana ihtiyacın var mı?"

Kalçalarım tüy kadar hafif dokunuşuyla sürtünmeye çalışıyor. "Yapmadım. Aramızda hiçbir şeyin çözülmediğini bildiğim için bunu yapmak istemedim. sadece istedim*Sen*."

Aç gözlerle bana bakıyor. Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkar. "Yapmam gereken bir şeyler var gibi görünüyor."

Heyecanla başımı salladım. "Doğru. Biraz özür dilemen gerekiyor..."

Beck benimle göz teması kuruyor. Yavaşça önce bir dizinin üstüne, sonra diğerinin üzerine çöker. Ben masada ve o yerdeyken, şimdi benim ona acıyan yanımla mükemmel bir şekilde aynı hizada. "Üzgün olduğumu nasıl söyleyeceğimi biliyorum bebeğim. Senin için diz çöküyorum. Bildiğim en iyi şekilde özür dilemeye hazırım."

"Belki de bunun için sana yalvartmalıyım." Başparmağını klitorisime bastırdığında başım geriye düştü. Aramızdaki kumaş tabakasıyla bile harika hissettiriyor. Gözlerimin zevkle kapanması için bana nereye dokunacağını çok iyi biliyor.

"Lütfen senin o tatlı küçük amcığını yiyebilir miyim bebeğim?"

Yüksek sesle inliyorum. Parmak uçları külotumun yanlarından geçiyor. Onları ıstırap verecek kadar yavaş bir şekilde bacaklarımdan aşağı çekiyor. Onları bir kenara attığında, ben zaten ıslanmışım ve ona ihtiyacım var.

Son aklımı topladım, onun benim için dizlerinin üzerine çökmesini öylece duramayacak kadar çok seviyordum.

henüz.

"Kahretsin, o kadar tahrik olmuşsun ki kokunu alabiliyorum," diye belirtiyor. Parmak uçları kalçalarımın iç kısmına bastırıyor bacaklarımı onun için açık tutuyor.

"Artık seni iyi hissettirebilir miyim? Bana evet de. Yüzüme gelmeni sağlayarak özür dileyebileceğimi söyle. Senin için hasret kaldım.

Kararım bozuluyor. Bacaklarımı daha da fazla açarken başımı hevesle aşağı yukarı salladım. Bu sırada dizim yarısı yenmiş bir Twizzlers paketine çarptı ve paket yüksek bir sesle yere düştü.*şaplak*

Odak noktasının bacaklarımın arasından yerdeki Twizzlers paketine kayması beni dehşete düşürdü.

Bir paket şekere mantıksız bir şekilde sinirlendim, dikkatini benden çektiği için çıldırdım.

"Kendine iyi baktığını söylediğinde*ih*tiyaçlar,lütfen bana bunun, bu korkunç şeyleri değil, gerçek besin değeri olan yiyecekleri yemek anlamına geldiğini söyleyin. Kıvrımlı kırmızı şekerlerden birini aldı, parça havada sallarken elinde gevşek bir şekilde sarkıyordu.

Yüzümdeki gülümsemeyi saklamaya çalışarak dudaklarımı birbirine bastırdım. "BEN*düşünmek*Bir noktada bir sandviç yedim.

Dudaklarından keskin bir hırıltı geçer. Arkasına yaslandı ve beni onaylamayan bir bakışla sabitledi. "Margo, yaşayamazsın*Twizzlers*.Artı, iğrençler. Bu şeyleri nasıl sevdiğini bilmiyorum."

Omuz silkerek, dikkatini tekrar başladığı şeye çekmek için elimi uyluğumda gezdirdim. Onu umutsuzca hissetmeye ihtiyacım var. Ağzını klitorisime kapatıp yıldızları görmemi sağlarsa bir daha asla şeker almayacağıma dair ona söz vermeye çok yaklaştım.

"Lezzetliler," diye tartişıyorum. "Belki de denemelisin."
Elindeki şekere bakarak başını salladı. "Nev-" Sözleri yarıda kaldı.

rastgele. Yavaş yavaş dudaklarına bir sırtış yayılır. "Şey, belki ben *Yapmak* Onları nasıl daha eğlenceli hale getireceğinizi bilin."

Ne dediğini anlamaya çalışırken kaşlarım alnımda çatıldı.

"Belki yapabilir miyiz *durmaken* sevdiğim şekerleme hakkında konuşup nefret ediyorsun ve başladığımız şeye geri dönebilirsin, değil mi?"

Cevap vermemesi, konuşmaya devam etmek için ağzımı açmama neden oldu. "Daha az konuş, daha çok yala," diye talep ediyorum.

"Ne dersen de," diye uzatıyor. Tanrıya şükür bir kez daha ayağa kalktı, sıcak nefesi uyluğumun iç kısmına çarptı.

Gözlerim, sonunda ağzını üzerimde hissetmenin hevesli beklentisiyle kapandı.

Dizimin etrafındaki en hafif baskı gözlerimin açılmasına neden oluyor. Ağzını açtığımda, o benim hassas tenimde kahrolası Twizzler'ın izini sürerken, ağzının benimle mükemmel bir şekilde hizalandığını görüyorum.

"Ne yapıyorsun?" Soruyorum.

Şekerle izlediği yolu izlemeye odaklanır. "Bana denemem gerektiğini söylemiştin. Bu yüzden deneyeceğim.

Ben ona sözlerinin ne anlama geldiğini sormadan, şekerin ucunu şiş klitorisimde gezdirdi.

"Bunu kastetmemiştim..." Islaklığımı ovuşturup üzerime örttüğünde sözlerim yarıda kaldı. Twizzler'ı ağzına soktuğunda, olması gerekenden çok daha heyecanlı bir şekilde onu izliyorum. Dişleri asmanın bir parçasını - az önce kapladığı kısmı - yırtarak içine saplıyor. *Ben-* ve çiğnemeye başlar.

"Haklısın. Onun *lezzetli*. Görünüşe göre işi bitmiş olan şeker parçasını bir kenara fırlatıyor. "Ama yine de kızım kadar lezzetli değil."

Sonunda dili beni aşağı yukarı yalıyor. Kıvrınmama rağmen beni ağzına götürdü. Ve sonra Beck benden özür dilemek için acele etmiyor, havaya çıkmadan önce benden iki orgazm çekiyor.

"Beck," diye soludum, kalçalarımı masaya dayayarak. Vücudum zaten tükenmiş hissediyor ama umrumda değil. Onu içimde hissetmeye ihtiyacım var. "Sana ihtiyacım var. Şimdi."

Özürleriyle işim bitti. Şimdi bana sert davranmasını ve bunu benimle sevişerek telafi etmesini istiyorum.

Ayağa kalkmadan önce uyluğumun içini şefkatle öperek geri çekildi. Elleri, mükemmel vücudunu benden koruyan giysisinin farklı katmanlarını hızla çekip çıkarıyor.

Gömleğini biraz fazla hırçın bir şekilde yırtıp açarken düğmeler yere iniyor. az yaparlartingshepsi yere düşerken. "Seni çok özledim," diye itiraf etti, kollarını yeninden çekip çıkardı.

Onun gergin, mükemmel kaslarına bakmaktan çekinmiyorum. Onunla ilgili her şey *bana ait*. Hala inanamıyorum.

"Ben de seni özledim," dedim, vücudu tamamen çıplak halde bacaklarımın arasına girerken. Elim aramızda kıvrıldı, onunla dalga geçerek vakit kaybetmeden ve doğruca onun kalın boyuna dolanmaya başladım.

Ellerimi itmeden önce elimin sadece birkaç kez yukarı ve aşağı hareket etmesine izin verdi. Daha itiraz edemedi kulağıma eğildi ve hassas tenimi ısırdı. "Bunu ne kadar anlatmak istesem de, yapamam. Senin içinde olmam gerek -hemen."

Ona karşı başımı salladım, aletini benimle aynı hizaya getirmek için kalçalarımı kaldırdım. Gömleği omuzlarımdan aşağı kayıyor. Vakıit kaybetmek istesem kollarımı deliklerden çekip gömleği tamamen çıkarırdım ama o içimde olmadan bir saniye daha kaybetmek istemiyordum.

Ağırdan almak için hayatımızın geri kalanına sahibiz, Beck. Siktir et," diye yalvardım. "Bana nasıl senin olduğumu ve senin benim olduğunu hatırlat."

Memnuniyetle, dedi dişlerinin arasından. Hiçbir uyarıda bulunmadan, acılı bir şekilde içime girdi.

İçime sığdırabildiği kadarını bana kaplarken dudaklarından bir iç çekiş döküldü.

Pahalı çizim malzemeleri, kalçaları daha hızlı hareket ederken tıngırdadı. İnledim, tırnaklarım derisine saplandı.

Beck boğazımdan tuttu, parmaklarını çenemin altına doladı ve bana asla başka birinin olamayacağını hatırlattı. Dudakları benimkilere çarpıyor. Birbirimize doyamadığımız için dilim hevesle onun kiyle buluşuyor.

Ellerim onu tırmalayıp sıyrıyor, imkansız olsa da onu kendime doğru çekmeye çalışıyorum. Olabildiğince yakınız. Dudakları şefkatle benimkilere değerken sahiplenici bir şekilde boğazımı sıktı. Bir orgazmın yeniden oluşması hiç zaman almaz. Üzerimdeki tutuşu biraz gevşedi, üzerimdeki baskı daha da artarken başım coşkuyla geriye düştü.

Yanımızda büyük bir gürültü kopuyor. Kısa bir süre etrafa baktığımda bir boya şişesinin devrildiğini ve içindekilerin masanın üzerine döküldüğünü fark ettim. "Beck, malzemelerim..." dedim bir inilti bedenimi ele geçirmeden önce.

Sanki ne kadar yakın olduğumu biliyormuş gibi. Canımı acıtacak kadar derinden ittiğinde onu ne kadar sevdiğimi bilerek, içimde daha da derinlere itiyor. "Umurumda değil," diyor boşluğa karşı. "Yenilerini alacağım. Benim için adımı haykır bebeğim."

evet *Kesinlikle* bana söylendiği gibi İkimiz de bitirirken adı duvarlarda yankılanıyor. Kalçasını yavaşlatıyor, hareket etmeyi bırakana kadar içime girip çıkıyor. Nefesimi tutarken başım omzuna düştü.

Beck'in aynı anda hem beni becermesine hem de benimle sevişmesine bayılıyorum. Hala artçı şokunu atlatırken bacaklarım orgazmdan titriyor.

Beck'in eli yüzüme düşen saçı itmek için uzandı. Bana büyük bir sevgi ve hayranlıkla bakıyor. Hiçbir şey söylemeden gözleri çok şey anlatıyor.

Hayatımın geri kalanını Beckham'ın bana baktığı gibi bakılarak geçirmek için sabırsızlanıyorum. Başparmağı yanağıma değiyor. "Sana hiç seni sevdiğimi söylemiş miydim?"

Gülümsüyorum, alnımı onun kiye yaslıyorum. "Belki. Ama tekrar söyleyebilirsin."

"Seni seviyorum Margo Moretti. Seni o kadar çok seviyorum ki beni kesinlikle çılgına çeviriyorsun. "Başka türlü olmazdı," diye itiraf ediyorum.

"İyi. Çünkü durmayı düşünmüyorum."

Gözlerim yan tarafımızdaki tuvale kaydı. "Selam Berk?"

"Evet?"

"Seni o kadar çok seviyorum ki tüm geleceğim benziyor *Sen*"

Onun rahat nefesi biraz kalbimi acıtıyor. Onu hiç sevip sevmeyeceğimi ya da hissedip hissetmeyeceğimi merak ederek bu kadar uzun zaman harcamasından nefret ediyorum. *herhangi bir* şeyonun için. Hayatımın geri kalanında her günümü ona olan aşkıma kanıtlayarak geçireceğim. Hak ettiği şey bu ve bunu yapmak için sabırsızlanıyorum.

"Bu, bir gün hâlâ Bayan Sinclair olacağın anlamına mı geliyor?"

Gülümseyip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Yüzüğünü tekrar parmağıma takmaya hazırım - kalbimin asla başka birine ait olmayacağını dünyanın bilmesi için. "Öyle olsam iyi olur."

EPILOGUE

Beck

3 Months Later

Dışarıda hayranlıkla bekleyen kalabalığa bakıyorum. Binanın dışında sıra var ve kapılar bir saat daha açılmıyor.

Galerinin arka girişine doğru yürürken çiçek buketini göğsüme bastırıyorum. Margo'yu görmeyeli saatler oldu - tercih ettiğimden daha uzun. Bu gece gerçekleşecek etkinliğe hazırlanırken yakalandı ve ben de ona bu anı yaşamasına izin verdim. Ama bu gösteri bittiğinde ve artık meşgul olmadığına, kaybettiğim zamanı telafi edebilmek için onu günlerce yatak odamızda kilitli tutacağım.

Güvenlik görevlisi beni içeri aldı, yüzüm Margo ve Camden'in çalışmalarını sergilemek için anlaşılmaya varmasından bu yana uğradığım birçok kez tanıdıktı.

İlk başta tek bir sanat eseriyle başladı. Camden'in, bu yeni sahne sanatçısından daha fazla parçanın olacağı çağrılara cevap vermesi uzun sürmedi. Arkadaş kartını aramış, Margo'ya kitapları daha önce tamamlayıp tamamlamayacağını sormam için yalvarmıştı.

İlk başta pek iyi karşılamadı. Muhtemelen onu kovduğum için.

Galerinin birinci katındaki insanlara gülümsüyorum, hepsi bu geceki parti için karşılama alanı hazırlıyor. Etkinliğin VIP üyelere özel olması gerekiyordu ama Margo, Camden'ı bir şekilde halka açık hale getirmesi için zorlamaya devam etti.

Sonunda kabul etti. Kızım böyle ısrarcı. VIP üyeler, dışarıdaki insan dalgalarının içeri girmesine izin verilmeden önce bir saat boyunca bakabilecekler. Margo günlerdir gergin bir durumda, kimsenin onun sanatını satın almak istemeyeceğinden korkuyor.

Zaten ilk alıcısına, yani bana sahip olduğunu bilmiyor.

İkinci kata geldiğimde onu gördüğümde olduğum yerde kalakaldım.

Margo Moretti.

Yıllardır arzumun nesnesi olan kadın.

Henüz beni fark etmemişti, bu da bana zorunlu olarak aşık olduğum kadını izlemem için mükemmel bir fırsat veriyordu. The Hamptons'daki evime geri döndüğü an, onu benim yapmak için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyordum. Yöntemlerim oldukça alışılmadık olsa da, seçimlerimin tek birinden bile pişman olamam. Telefonlarıma gerçekten cevap verseydi kim bilir neler olurdu. Flört geçmişim hakkında bilgi sızdırmak ve patronu olarak kendimi onun hayatına zorlamak zorunda kalmasaydım, şu an bulunduğumuz yerde olur muyduk bilmiyorum. Ve her şeyin nasıl sonuçlandığına çok heyecanlandım.

Margo'nun koyu renk saçlarını geriye doğru taradı. Normal bukleleri hiçbir yerde görünmüyor, bunun yerine saçlarını mükemmel şekilde düz şekillendirmiş. Sık sık yaptığı bir saç modeli değil ama ona ne yaptığı benim için önemli değil. Ne olursa olsun nefes kesici derecede güzel.

Telefonum cebimde titriyor. AŖađı baktım ve ekranda Ruby'nin adının belirdiğini gördüm. i 
 ekiyorum

Margo beni fark etmeden önce bir an için merdiven boşluğuna geri dönüyorum.

Cevaplamak için kaydırıyorum. "Bitti mi?" Sesimde en ufak bir duygu belirtisi yok. olmasını istemiyorum.

Onunla değil.

Ruby, "O hikaye öldü," diye yanıtlıyor. "Yine de, başlığı düşündüm *Kara Bağlar ve Beyaz Yalanlar* isim için oldukça epikti.

homurdandım. Yarın web sitesinin ortasındaki makale, başlangıçta Margo ile benim aramda geçen her şeyi ortaya çıkarmak için planlanmasaydı, başlıktan nefret etmezdim. Tüm yalanlar dahil. Onu elde etmek için söylediğim yalanları dünyanın bilmesi benim için sorun olmazdı ama Margo'nun adının yanında olmasını istemiyorum. Özellikle de bu gecenin onun için ne kadar büyük olduğu düşünülürse. Hiçbir şeyin yarını gölgelemesini istemiyorum.

Ruby ona cevap vermeme aldırmadan, "Kabul etmelisin," dedi. "Biraz akılda kalıcıydı."

"Onun yerine yazman için sana para verdiğim makale için daha iyisini düşüneceksin." İsteksizce, Yenisi de o kadar kötü değil, dedi.

Gülüyorum. Yarın yayınlanacak makaleyle ilgili rotasını değiştirmesi için Ruby'ye büyük bir çek kestim. Artık Margo ile benim aramdaki geçmişe odaklanmıyor. Bunun yerine, Ruby'ye bu geceki etkinliğe VIP bir bilet verdim ve Manhattan sahnesinin en yeni ve gelecek sanatçısı hakkında yazması için söz verdirdim. "Önce okumam için bana gönder," diyorum.

Muhabir olmasına rağmen, ilk başta sandığım kadar korkunç biri değil. O sadece kendi başına çıktı, bu konuda onu gerçekten suçlayamam. Makalede rotayı değiştirmek için benimle birlikte çalıştı. Bunun için onu her zaman takdir edeceğim.

"Kardeşin arıyor." Sesi sinirli çıkıyor. Duygularını hissediyorum. Hala Margo ve beni rahatsız ediyorsa ben de sinirlenirdim. Birkaç ay önce San Jose'ye yaptığım küçük gezi, ondan gelen tüm tehditleri ve aramaları durdurdu.

Güzeldi.

"Senin için berbat," diye yanıtlıyorum. "Bak Ruby. Gitmeliyim. Birazdan görüşürüz." "Hoşçakalın Bay Sinclair. Seninle çalışmak güzel. Görüşürüz."

Az önceki yerime döndüğümde, Margo'nun bana baktığını görüyorum. Parlak bir şekilde gülümsüyor ve beni kucaklamak için temiz, beyaz boşlukta koşuyor. "Buradasın," diyor coşkuyla.

Başının üstünü öpüp onu vücuduma çekiyorum. Ona dokunabildiğimde anında rahatlıyorum. Bütün gün işteydim ve o sabahın erken saatlerinden beri buradaydı. Onu bir kez daha kollarıma aldığım için rahatladım. Bu olaydan sonra bizi bekleyen her şeyi dört gözle bekliyorum.

"Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

"Tamam, kızma ama Camden bana en önemli parçanın... ikimizinkinin... çoktan satıldığını söyledi."

Şaşırmış numarası yapıyorum. Kaşlarım kalkıyor. "Şimdi mi oldu?"

Endişeyle dudağını ısıırıyor, aylar önce nişan partimizde giydiği aynı topuklu ayakkabılarla ileri geri sallanıyor. Onu bu gece görmeyi tamamen beklediğim şeyler - başka hiçbir şey olmadan. "Üzgünüm. Camden'a onu satışa çıkarmak zorunda olmadığımızı söyledim ama o bana artık çok geç olduğunu söyledi. Zaten satın alındı. Her zaman başka bir tane yapabilirim—"

Dudaklarını öperek sözünü kestim. "Bence bir yatak odasında harika bir merkez olacak. Değil mi?"

Bana şaşkınca bakıyor. Nefis bir kırmızıyla çizgili olan kabarık dudakları, mahvetmeyi o kadar çok istiyordum ki, kaşlarını çatarak aşağı indi. "Belki? Bilmiyorum. Beni duymuyor musun? Başkası satın aldı. Nereye koyacaklarını bilmiyorum ama çok paraya satıldığını duydum ama bizim

olmayacak.

Uzanıp elini tutmadan önce şakağına bir öpücük kondurdum. ona yol gösteriyorum

son üç aydır gece gündüz üzerinde çalıştığı farklı sanat eserleri. Hepsi aynı kavramları takip ediyor.

Vitrininin adı "What If". Odak noktası, gördüğü insanları veya senaryoları alıp hayatlarının ne olduğunu veya hayatlarının ne olabileceğini yeniden hayal etme konseptine odaklanıyor.

Bizi galerinin en derinindekinin önünde durduruyorum. Kişisel favorim - geçmişimizi, bugünümüzü ve geleceğimizi sağlamlaştıran.

Konferans odasındaki birimiz, hayali bir düşün gününde bize katıldı.

"Deli misin? Neden buna gelmek zorundaydık?" Margo bana kuşkuyla bakarak sorular soruyor.

"Çünkü onu satın alan benim, Violet. Başka birinin ona sahip olmasının hiçbir yolu yoktu amaBen. Ya da biz."

Ağzı açık kalıyor. Tuvalden bana bakıyor ve tekrar geri dönüyor. "Hayır, yapmadın."

"Evet yaptım."

Gözlerini bana çeviriyor. "Beni kovduğundan beri sana bu kadar kızdığımı hatırlamıyorum."

Sırıtiyorum, gözlerim bu vitrin için kalbini ve ruhunu koyduğu parçaların her birinde geziniyor.

Kahretsin. Onunla çok gurur duyuyorum. Yeteneğine - güzelliğine büyük bir hayranlıkla.

Aslında onunla ilgili her şey.

"Kızabilirsin bebeğim. BEN Aşk hüsrânını benden nasıl çıkarıyorsun." Onu kovduğum gece yaptığımız akıllara durgunluk veren sevişmeyi hiç şüphesiz hatırladığından, boynundan yukarı bir kızarıklık ürperiyor. San Jose'den döndükten sonraki hafta sonuydu. Günlerce ağrıdığından şikayet etmişti.

"Beck," diyor Camden, bir tuvalin etrafından dolanıp Margo ve benim yanımızda durarak. Erkenden gizlice geleceğini biliyordum.

En yakın arkadaşlarımdan biriyle el sıkışarak onunla alay ettim. "Başka bir şey mi bekliyordun? Bütün gece alıcıları savuşturmakla meşgul olmadan önce kızımı görmem gerekiyordu."

Camden ellerini özel takımının ceplerine sokarak ılık alıyor. "Parçaları vaktinden önce görüp göremeyeceklerini soran o kadar çok kişiyi kıcımda tuttum ki zaten." Benim yanımda müstakbel karıma bakıyor ve ona gergin bir şekilde gülümsüyor. "Kızınıza katlardan birinde uzun süreli ikamet etmesi için yalvarabilirim."

Gözleri şokla genişliyor. "Hayır," diyor inanamayarak. Güldüm. "Tam zamanı, Hunter," diye azarladım.

Daha fazla konuşmadan Camden'ın çalışanlarından biri yanıma geldi ve ikisini birden benden uzaklaştırdı.

Gösteri boyunca Margo ile zar zor konuşabildim. umursamıyorum. Onun sevdiği şeyi yapmasını ve sanatı hakkında konuşmasını izlemek, benim için zamanımı harcamak için mükemmel bir yol. Artı, bana bu olay için uçtuğumuz arkadaşları ve ailesiyle konuşma şansı veriyor.

Parçalarının her biri satıyor - birpaypek tanınmayan bir sanatçı için çok para.

Nihayet el ele galeriden çıktığımızda saat gece yarısını geçiyor. Yorgunum ve onun da muhtemelen öyle olduğunu biliyorum ama eve gitmeden önce bana bir durak izin vereceğini umuyorum.

Margo kaşlarını çatmış, kaldırımda aşağı yukarı bakıyor. "Ezra nerede?"

Ona dönüp ikimizin de elini tuttum. "Bir durak daha yapabilir miyiz diye merak ediyordum?"

Başını şüpheyle sallıyor. "Nereye?"

Başparmaklarımı elinin üstünde gezdirerek gülümsedim. "Pekala bebeğim, bu bir sürpriz. Bu yüzden size nerede olduğunu söylersem bu amacı bozar..."

Bana hevesle gülümserken dişleri dudağına saplandı. Gözleri heyecanla parlıyor. "BEN *Yapmak* bir sürprizi seviyorum.

Kolumu ona doladım ve vücudunu bir sonraki hedefimize doğru çevirdim. "Mükemmel. Yürüyeceğiz.

Kısa bir yürüyüş, bilerek yaptığım bir şey. Bir sıra kumtaşının önünde durana kadar yürüyoruz. Bir tarafta kumtaşı var, diğer tarafta Central Park'ın girişi var.

"Biz ne yapıyoruz?" Margo tereddütle soruyor.

"Bunlar hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum onu önümüzdeki büyük taş binalara çevirerek. Önümüzde sıralanmış evler şehrin en pahalı evlerinden bazıları. Manhattan'daki her şeye olan yakınlıkları birçok kişi tarafından imrenilen bir şey.

"Bence güzeller ama neden?"

Önümdeki evlere odaklanmasından yararlanıyorum. Arkasında, takım elbisemin cebine uzanıp parmaklarımı kadife bir kutuyla birleştirirken dizimin üstüne çöktüm.

"Beck?" Arkasını döndü, beni tek dizimin arkasında bulduğunda ağzından bir inilti döküldü.

o.

"Çünkü bizim için bir tane almak istiyorum. Şehrin tepesinde olmayı sevdiğini biliyorum ama bir gün çok isterim

Seninle böyle bir şeye razı olmak, Margo Moretti. Burada seninle çocuk büyütmek istiyorum. Kahretsin, böyle bir evde seninle tüm normal şeyleri yapmak istiyorum.

Bunu çok isterim, diye boğuldu, elleri şok içinde yanaklarını buldu. "Ama neden sen bir-"

Yüzük kutusunu çıkardım, onu aramızda tuttum ve açtım.

"Kısa bir süre önce sana hak ettiğin şekilde evlenme teklif etmek istemediğimi çünkü bu anı senin için mahvetmek istemediğimi söylemiştim. Başka bir erkeğin şu anda olduğum gibi senin için diz çökmesi düşüncesinden nefret ediyordum ama aramızdaki şeylerin hâlâ sahte olması gerekiyorsa sana evlenme teklif etmek istemiyordum. Ben de bekledim. Ve yapmadım. Ama başından beri biliyordum, bir gün senin için dizlerimin üzerine çökmeyi çok isterim. Seninle sonsuza kadar istemek için.

"Aman Tanrım." Gözyaşları dolu dolu, kutunun içindekilere bakarken gözlerinden dökülmekle tehdit ediyor.

"Size alyansınız olmasını istediğim şeyi teklif ediyorum çünkü nişan yüzüğünüzü sahte olduğunu düşünerek takıyor olabilirsiniz. *Aslabana* göre sahteydi Seni her zaman gerçekten istedim - asla numara yapmak için değil. Bir gün gerçek olur umuduyla bu yüzüğü senin için aldım. Seni tanıdığım andan beri seviyorum, Margo Moretti. O nişan yüzüğünü -büyükannemin yüzüğünü- parmağına taktığımda, o zamanlar benim için ne kadar önemli olduğunu sana söylememiştim. Duygularımın ne kadar ham ve gerçek olduğunu söyleyerek seni korkutmak istemedim. Şimdi her şey masaya yatırıldı. Bilirsin *Kesinliklen* nasıl hissediyorum Yani evet dersen, bu bandı parmağına büyükannemin yüzüğünün yanına taktığımda, bilmeni isterim ki, seninle evlenmeyi ve seni sonsuza kadar benim yapmayı planlıyorum. Farklı bir yüzük istiyorsanız, onu satın alırız. Sonsuza dek benim olman anlamına geliyorsa, mükemmel olanı bulana kadar sana bir milyon yüzük alacağım."

Elini ağzından çekmem gerekiyor. Parmağımı bir zamanlar dünyada en çok sevdiğim kadınlardan birine ait olan yüzüğün üzerinde gezdirirken ikimizin de elleri titriyordu. Onu gördüğüm andan itibaren kalbimi çalan kadının parmağında durduğunu şimdi görmek inanılmaz derecede duygusal.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Gözlerindeki aşk bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. California'dan döndüğüm andan beri beni sevdiğini, bunu istediğini bana kanıtlıyor. Ama bu teklifi

onun hayalini kurduğu her şeye ve umarım belki daha da fazlasına dönüştürdüğüm için çok gerginim. "Yani, Margo Moretti. Benimle evlenir misin? Bu sefer gerçekten mi? Sonsuza kadar?"

Duygularının kontrolünü kaybettiğinde alt dudağı titriyor, bedeni neşeyle ele geçirilmiş. "Evet," diye hırlıyor. "Kesinlikle. Tekrar tekrar, her zaman evet diyeceğim." Bana doğru uçuyor, kollarını etrafıma doluyor ve başımı göğsüne yaslıyor.

Bu pozisyonda ne kadar kaldığımızı bilmiyorum ama sonunda geri çekildi. Kutuyu tekrar kaldırıp ona sunuyorum. Bandı kutudan çıkarırken parmaklarım hâlâ sinirden titriyordu. Zahmetsizce parmağından aşağı kayıyor, bant yüzüğün tepesinde elmaslardan bir taş oluşturuyor. Klasik yüzüğü daha sanatsal hale getirir. Bu sıradan bir grup değil - bu yüzden onu seveceğini düşündüm. Stil, vintage ve modern arasında bir karışımdır.

Margo yüzük ve kordon kombinasyonuna bakarak, "Bu çok güzel," diye şaşıyor. "Hoşuna gitti mi?"

"Onu seviyorum," diye onaylıyor. Bana gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarla bakıyor. "Seviyorum*Sen*. Karın olmak için sabırsızlanıyorum, Beck.

Onu öpmek için ayağa kalktım, ağızlarımızı birbirine yapıştırdım. İlk öpücüğümüz, daha fazlasının olabileceğine dair bir söz gibiydi. Bu öpücük bir söz*sonsuz*a kadar.

Ellerimi ceketinin altına kaydırdım, ona daha da yakın hissetmeye ihtiyacım vardı. "Yarınki düğün nasıl?"

Başını iki yana sallıyor, gözlerinde haylaz bir parıltıyla bana bakıyor. "Kesinlikle hayır, Beckham Sinclair. Kocaman bir düğün istiyorum*Tümü*peynirli şeyler.

"Sadece paramı harcamak istiyorsun," diye takıldım.

Geniş bir gülümsemeyle patlamadan önce dudakları birbirine sürtünüyor. "Hayır," diye yanıtlıyor masumca. "Sadece herkesin piyasadan çekildiğini görmesini istiyorum. Benim olduğumu.

"Sanırım herkes sana nasıl baktığını görebilir ve sana umutsuzca, çılgınca, umutsuzca aşık olduğumu bilir."

"Büyük bir gösteri yine de fena olmaz."

"Nasıl istersen bebeğim. Sizin. Eğer dileğin buysa, tüm New York'u davet edeceğiz."

Arkasındaki evlere bakmak için vücudunu eğiyor. Yüksek katlı çatı katı süitinden taşınmak isteyeceğimi hiç düşünmemiştim. Ama sonsuz

kadar orada kalacağımızı düşünmüyorum. Sonunda, buradan taşınmayı çok isterim. gerçek sahibi olmak*Ev-* onunla birlikte olmasını istediğim çocuklardan oluşan basketbol takımını yetiştirebileceğimiz bir yer.

"Hangisi satılık?"

En iyi manzaraya sahip olan en büyük köşeyi işaret

ediyorum. "Şu."

Parmakları benimkini buldu, soğuk eli benimkilere kaydı. Hava, tipik olarak Şubat ayında olduğu kadar soğuk değil, ama yine de bir ısırik var. Ezra bizi almaya gelene kadar soğuk ve acı havadan ikimizin de yanakları şüphesiz ovuşturulacak.

Tahmin etmeliydim. Bu en büyüğü." "Beni

çok iyi tanıyorsun," diye şaka yapıyorum.

"Bu biraz utanç verici. Şehrin üzerindeki seksi sevdim.

"Beni ofisimde ziyaret edebilirsiniz.*herhangizaman* ve bunu

gerçekleştirebiliriz." "Söz?"

"Evet, Violet."

Ezra'ya bize gelebileceğini söyleyerek telefonumu çıkardım. Arkamı döndüğümde beni izlediğini görüyorum. "Ayrıca, hareket etmemize gerek yok.*henüz*. Sadece gelecek için plan yapmak istedim."

Gülüşünden burnu kırışıyor. "Seninle bir gelecek planlamayı seviyorum, Beckham Sinclair." "Bunu hayatımızın geri kalanında yapalım, Margo Moretti."

Sessiz Yukarı Batı Yakası kaldırımında el ele yürüyoruz, ikimiz geleceği tartışıyoruz. Camden'dan yeni parçalar yaratmaya ara verdiği için düğün planlamasına hemen başlamak istiyor. İsteddiği kadar devam etmesine izin verdim. Daha arabanın arkasına bindiğimizde Ezra bizi şehrin içinden geçirip şimdilik evimiz dediğimiz yere götürüyor, konuşmayı bırakmıyor.

İsterse bütün gece geleceğimiz hakkında konuşmasına izin veririm. Heyecan kalbimi okşamak gibi çünkü bir zamanlar onunla bir hediye olmuyacağını merak ettim. Gelecekte çok umutlu olmamaya çalıştım.

Ama şimdi, tam olarak sahip olduğumuz şey bu.

Hayatımın geri kalanını Margo Moretti'yi severek geçireceğim. bekleyemem

WANT MORE SUTTEN MOUNTAIN?

Şimdi ön sipariş verebilirsiniz*Hikayemizi Yeniden Yaz*kaydeden Kat Singleton Bu küçük kasaba, en iyi arkadaşın kardeşi, ikinci şans romantizmi 11 Mayıs 2023'te çıkacak. Bu, Black Ties and White Lies'ta daha önce ziyaret ettiğiniz hayali küçük Suttan Mountain kasabasında geçen ilk bağımsız roman olacak!

BURADAN ÖN SİPARİŞ VERİN: <https://amzn.to/3HAz1Hf>

WANT MORE KAT?

Kat'in haber bültenine kaydolun, böylece bir bonus sonsözü kaçırmazsınız. *Kara Bağlar* ve *Beyaz Yalanlar* yayınlandıktan hemen sonra geliyor!

Daha Fazla Beck ve Margo'yu Kaçırmayın: www.yazarkatsingleton.com

Bir bakış için okumaya devam edin *Goodbye'da kuruldu*, Kat Singleton'ın Mixtape Serisindeki ilk roman.

1

Nora

"Neden ben?" Soru ikimizin arasında havada asılı duruyor.

Sessizlik, pipetimden uzun, gergin bir şekilde çekmeme neden oldu ve yutmadan önce suyu ağzımda çalkaladım.

Bu anı karşımda oturan kadına iyice bakmak için kullanıyorum. Benim yirmi bir yaşımdan daha büyük olamaz. Sanırım otuzunu bir gün bile geçmemişti ama Los Angeles'ta bunu söylemek zor.

Burada o kadar çok plastik cerrah var ki, bildiğim kadarıyla kırk iki yaşında olabilir. Saçları kısa, cilalı bir bob şeklinde kesilmiş, saçının platin sarısı rengi doğal görünüyor.

Monica uzun bir nefes alıyor, dar omuzları akıcı bir hareketle kalkıp iniyor. "Neden sen olmasın, Nora?" demeden hemen önceki iç çekişindeki sıkıntıyı duyabiliyorum.

Yorumu kafamda dönüyor. Bir anlamı var; herhangi bir kız bana verdiği fırsata bayılırdı. sadece emin değilimBenkızın teklifi kabul etmesi

Monica'nın telefonu masanın üzerine koyduğu yerden çalıyor. Hiçbir şey söylemeden eline aldı ve hızla yazmaya başladı.

Parmakları insanca mümkün olduğunu bilmediğim hızlara ulaşırken havalı restorana baktım. Arkasında bulunan siyah duvardan aşağıya doğru sıralanan bitkilere.

İçeriden o kadar yüksek ses çıkıyor ki, birbirimizi duyabilmek için ikimizin de yüksek sesle konuşması gerekiyor. Etrafımızdaki müdavimler, bakır kupalardan edebi kahramanların adını taşıyan kokteyller içiyor. Çantalarımı toplayıp Kaliforniya'ya taşındığımdan beri bulduğum en güzel yer burası.

Menajerimden -namı diğer en iyi arkadaşım Riley- bir saat sonra Monica Masters ile buluşmam için mesaj aldığımda, ilk başta buna inanmadım. Monica**them** müzik ikonunun sağ kolu: Nash Pierce. Bu tanışmanın bana yaklaşan dünya turnesindeki dansçılardan biri olma fırsatı vereceğini düşündüm. Görünüşe göre Monica'nın benden istediği şey biraz daha karmaşık.

Monica'nın tırnakları sonunda telefonuna dokunmayı bıraktığında, bir kez daha bana baktı. "Bak," diye başladı, mükemmel manikürlü elini kaldırarak garsonumuzu çek için çağırdı, "bu fırsata bir anda atlayacak binlerce kız var. Sana özellikle ihtiyacım yok; sen sadece benim ilk seçimimdin.

Garsonla kısa bir kaç kelime alışverişinde bulunurken cep telefonu yanında çalmaya devam ediyor. Bana baktığında, yüzündeki ifade iş çılgınlıkları atıyor.

"Beni nasıl buldun?" Düşüncelerimi bir araya getirmek için soruyu bir oyalama olarak kullanıyorum. Masanın altına baksaydı, ayağımın parlak zemine aralıksız vurduğunu, sinirlerimin beni alt ettiğini görürdü.

Monica bir an beni incelerken garsona kredi kartını vermek için bakışlarını kaçırdı. Bir kaç

Konuşmadan önce dakikalar geçer. "Instagram'da büyük bir takipçi kitleniz var. Görünüşe göre insanlar hayatınıza doğru yöneliyor. Tam olarak ihtiyacım olan şey bu. İnsanların seni umursayacaklarına ihtiyacım var."

Yutkundum, sözleri kafamda kaynıyordu. Instagram'daki takipçilerimi veya onlara sevdiğim şekliyle arkadaşlarımı düşünüyorum. Her nasılsa, onlardan yüz binden fazla biriktirdim. Bir haber şirketi, yaşadığım küçük kasabayı ateşe veren çağdaş bir sayı olan kıdemli vitrinimi yayına verdikten sonra takipçilerim artmaya başladı.

Vitrini, beni öne çıkarmalarının nedenini düşünmemeye çalışıyorum.

Los Angeles'a taşındığımda, büyük hayalleri olan basit bir küçük kasaba kızıydım. Los Angeles'taki çoğu insanın gördüğü türden rüyalar. Benim durumumda, dans tutkumu bir kariyer haline getirin.

Gelecek vaat eden bir dans şirketinde bir pozisyon kaptığımda, takipçi sayımı artmaya devam etti. İnsanların bu tür içeriklerle ilgilendiğini fark ettiğimde, popüler şarkılara ücretsiz stil verdiğim videoları yayınlamaya başladım; ve ondan sonra takipçilerim fırladı.

Hayatımı bu kadar çok insanla paylaşıyor olmam hala garip geliyor. Monica'nın teklifini kabul edersem, hayatıma bakan insanların sayısı iki katına, belki de üç katına çıkacak. Buna hazır olduğumdan emin değilim ama yine de teklifi, hayallerimin peşinden gitmem için tek yönlü bir bilet.

Bu süreçte kendimi satmam gerekiyor.

Boğazımdaki sinir yumrularını yutkunarak yutkunmaya çalışıyorum. "Bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Monica'nın kaşları kalkıyor. Muhtemelen bu fırsata atlayacağımı düşündü. Los Angeles'a taşındığımda klişe olmayacağıma yemin ettiğimi bilmiyor. Hayallerime ulaşmak için kendimi satmak istemedim. Ve sunduğu şey tam bir satış. Kendimi son derece düşünürken bulduğum bir satış.

Tırnakları masaya vuruyor. "Bir gün geçirebilirsin. Tur için provalar haftaya başlayacak ve hayır dersin ki ki neden böyle söyleyeceğinden emin değilim, o zaman diğer kızları gösterip onlarla tanışmak için zamana ihtiyacım olacak. Cumartesi günü seçmelerimiz var. Evet dersin, orada olman beklenir."

Gözlerim, arkasındaki duvarda asılı duran bitkilere kaydı. Monica'ya çok uzun süre bakmak beni inanılmaz derecede geriyor ve şu anda sadece soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum. "Bana bu konserin neleri içereceğine dair pek fazla ayrıntı vermedin, sadece sengerçektenNash Pierce'in kalbini kırmam için beni tutuyor."

Az önce yaptığımız konuşmayı anlatırken ellerim her yerde geziniyor. İnsanlar muhtemelen bakıyorlar ama ben bunun için endişelenemeyecek kadar derin düşüncelerdeyim. Bana teklif ettiği şey çığınca.

"Hangi, biz konu üzerindeyken," diye mırıldandım, "neden benimolabilmekkalbini kırmak mı? O Nash Pierce ve ben onun seviyesinde değilim."

Garson acele etmeden önce Monica'ya kartını geri verir. Onu suçlamıyorum - yüzündeki ifade bende de kaçmak istememe neden oluyor. Monica, Hollywood'da müthiş bir saçmalık olarak bilinir ve bugün onunla görüştüğünden sonra, magazin dergilerinin onun hakkında söylediklerinin doğru olduğunu onaylayabilirim.

O korkunç.

Monica, "Kendine biraz saygı duy, Nora," diye azarlıyor.

Sesinin tonuyla sandalyemde küçülmek istiyorum. Beni bir çocuk gibi hissettiriyor. Yanlış bir

şey yaptığımızda annem benimle ve kız kardeşimle böyle konuşurdu.

"Muhteşemsin," diye devam ediyor. "Yüklediğiniz dans videoları ne kadar seksi olduğunuzu gösteriyor. Böyle dans edebilmek için çok yeteneklisin. İş için hazır olduğunu düşünmeseydim, her şeye bakmak için bu kadar zahmete katlanmazdım.*Bekar*Instagram gönderilerinizden biri ve benim zamanımdan yararlanın*çok*Sizinle buluşmak için yoğun bir program."

"Öyleyse onun kalbini kırmak için neden birini tutman gerektiğini bana cevapla?" Masanın üzerinden eğildim, dirseğim neredeyse önümdeki içkiye çarpıyordu.

"Bence kendi adını taşıyan yeni albümünde şu özelliklerden yoksun olduğu çok açık: Diyelim *kiduyguilk* albümünün sahip olduğu. O yazdı *Düne Dönülk* aşkından sonra kalbini kırdı. Bu şarkıların çok ham olması, hayranlarına özel bir şekilde ulaştı ve o kalp kırıklığıyla duygularının her zerresini vurguladı. Bu duygular, onu bugün olduğu müzik ikonu yapan şeyin basamak taşlarıydı."

Gitmeden önce sürekli ping yapan telefonuna başka bir mesaj göndermek için biraz zaman ayırıyor.

Açık.

"Bu yeni albüm birkaç haftadır bir numarada yer alırken, onun için kalıcı bir şöhrete sahip olmak için ihtiyacımız olan şekilde hayranlar. Ve Nash'in yakın çevresini dehşete düşürecek şekilde, bırakın herhangi bir şey hissetmek şöyle dursun, herhangi bir kızın kendisine aşık olmasına bile izin vermeyecek kadar yaklaşmasına izin vermiyor. Bu noktada müziğine ilham verecek hiçbir şeyi yok. Monica pirinç koltuğa yaslandı, kollarını zarif bir şekilde göğsünün üzerinde kavuşturdu.

İçkimdeki buz küplerini süslü pipetle karıştırıp sözlerini kafamda tarttım. "O zaman ona yaklaşılabileceğimi sana düşündüren ne?"

Monica gülüyor. Ah tatlım, yapabileceğinden emin değilim. Elini benimkine koymak için masanın üzerinden uzanıyor. Konuşmaya devam ederken kahverengi gözleri ölü gibi bakıyordu. "Zor olacak ve zaman alacak, ancak bunlardan herhangi birini mümkün kılacak kadar yaklaşacak birine ihtiyacımız var. Bahse girerim sen bu iş için uygun kızsın. O tatlı ela gözleri ve öp beni dudaklarıyla, o adam Nash Pierce olsa bile, herhangi bir erkeğin sana hayır demesi zor olurdu.

Küçük bir kasaba olan Ohio'dan bir kızın kırılacağını düşündüğüne göre kesinlikle delirmiş olmalı. *Nash Pierce*'ın kalp - benim neslimin müzik tanrısı olarak bilinir. Ama güzel bir resim çizdiği için onunla dalga geçiyorum.

"Yani, beni yeni turu için bir dansçı olarak işe alıyorsun, benden onu bana aşık edecek kadar ona yaklaşmamı bekliyorsun ve eğer bir şekildedir-dirBunu gerçekleştirmem mümkün mü, onun kalbini kırmam mı gerekiyor? Hepsi daha iyi şarkılar yazıp icra edebilmesi için mi?"

Monica hararetle başını salladı. "Kesinlikle. Kalp kırıklığı satar tatlım. Ve Nash'in müziğiyle bağ kurabilmesi için tekrar kalbini kıracak birine ihtiyacı var. Çok kırık bir şey olması gerekecek..."

"Eğer bana aşık oluyor."

Arka planda bir bebek ağlıyor; yüksek sesle bağırıyor ve restoranın havalı atmosferini bozuyor.

Monica'nın gözleri, kahverengi gözlü bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce çılgınlıkların geldiği bölgeye kaydı. "Öncelikle, sözümün kesilmesinden hoşlanmıyorum." Tırnaklarını telefonunun ekranına vuruyor ve sanki ölümümü planlıyormuş gibi bana tepeden bakıyor.

Bir özür mırıldanmadan önce dudağımın içini ısırdım.

"Dediğim gibi..." Monica daha dik oturuyor, sarı saçlarını omzunun üzerinden atıyor. "Ekip, sana aşık olacağına dair kesin bir kesinlikle bir araya getirmiyor. Nash'in kalbine girmek için gerekenlere sahip misin bilmiyoruz ama sen benim ilk seçimimdin, bu yüzden teklif masada. Tüm bunlarla daha verimli olmaya çalışmak için birkaçınızı bile seçebiliriz.

Nash Pierce'ın ekibinin arkasından iş çevirmesi tamamen normalmiş gibi omuz silkiyor. *kiralamak* kızlar onun kalbini kırmaya gelir. Onun için biraz üzölmeme neden oluyor.

"Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, kabul etsen de etmesen de bu kimseyle tartışılmayacak. Anlaşıldı?"

Sinirle yutkunuyorum. "Anladım."

Monica çantasından büyük bir kağıt destesi çıkarıyor. "İşte gizlilik sözleşmesi. Şartları kabul etsen de etmesen de bunu benden veya temsilcinden başka kimseyle tartışamazsın."

Gözlerim kağıttaki kelimelere takıldı. Bu yasal jargonun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ben daha düşüncelerimi toparlayamadan Monica önüme bir kalem koydu.

Elime alıp önümdeki belgeye baktım. İşaret ettiği tüm satırları imzalarken kalem elimde ağır geliyor. Derinlerde bir yerde bunun muhtemelen bir avukata falan baktırmam gerektiğini biliyorum, ama yine de onun ötesinde bir şey düşünmek için teklifini işlemeye çalışıyorum. Bunu Riley dışında hayatımdaki herkesten bir sır olarak saklamakta sorun yaşamadığımı biliyorum. Tüm bu şeyde benim kaçamağım olabilmesi için onu menajerimmiş gibi gösterdiğimiz için mutluyum. Önce onunla konuşmadan bu kararı vermeme imkan yok.

"Peki, ne olacak, Ohio?" Monica masanın üzerinden eğiliyor, vücut dili gitmesine iki saniye kaldığını gösteriyor.

Bana verdiği tüm ayrıntılarla başım dönüyor. Dans etmeyi bir kariyer yapmak istiyorum, tıpkı Chris Pratt ile evlenmek istediğim gibi - hem de fena halde. Bu sektörde başarılı olmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Ama başka birinin kalbi pahasına hayallerimi kovalamaya istekli miyim?

"Bunun içinde benim için ne var?" Sonunda soruyorum.

Monica yüzünde bir gülümsemeyle mırıldandı. "Fiyatını söyle, sevgilim."

Okumaya Devam Etmek
İster
misiniz?www.books2read.com/FOG

ACKNOWLEDGMENTS

Bu kitabı yazarken beni destekleyen ve neşelendiren pek çok insan var. Bu kitabı yazarken her adımda yanımda olan hayatımdaki tüm harika insanlara ne kadar minnettar olduğumu asla kelimelere dökemeyeceğimi hissediyorum.

Okuyucuya teşekkür ederek başlamak istiyorum. Bu karakterlerin henüz yayınlanmadan önce gördükleri sevgi beni çok etkiledi. Favorileri seçmemeliyim ve bana bunu sorduğunuzu inkar edeceğim ama Beck ve Margo yazdığım en sevdiğim karakterler. Aşk hikayelerinde en başından beri beni büyüleyen bir şey var ve umarım siz de aynısını söyleyebilirsiniz. Senin gibi harika okuyucular olmasaydı, tüm bu yazar işini asla yapamazdım. Umarım bu yolculukta beni takip etmeye devam edersiniz. Planladığım pek çok harika şey var.

Kat Singleton olan her şeyin perde arkasında her zaman çok çalışan kocam A-A-Ron'a. Sen olmasaydın yaptığım şeyi yapamazdım. Yapabileceğin çok daha eğlenceli başka şeyler varken bana yardım etmek için harcadığın sayısız gece için teşekkür ederim. Sana benim dediğim için dünyanın en şanslı kızıyım. Şimdi bu kadar mükemmel olmayı bırakın ki insanlar 'Kat Singleton's Husband' Google'da aramayı bıraksın. Seni seviyorum.

Ashlee, tüm bu tasarım süreci boyunca bana katlandığın için teşekkür ederim. Kapakları ve estetiği kesinlikle mükemmel hale getirmek için yapmak istediğim bin değişiklik boyunca bana karşı sabırlıydınız. Asla resimli bir kapak yapmayacağımı söylediğin için, BT&WL için alternatif bir kapak yaptın. Her gün seninle tanıştığım ve sana en iyi arkadaşım dediğim için sonsuza kadar minnettarım. Seni seviyorum.

İsa'daki kız kardeşlerime. Sen olmasaydın bu kitabı yazamazdım. Sabahın erken saatlerinde yapılan sprint seanslarından, gece geç saatlerde oynanan oyun gecelerine ve aradaki her şeye - sen olmasaydın bu kitabı bitiremezdim. Bu sektördeki diğer yazarlarla bu kadar yakın olduğum için kendimi hiç bu kadar minnettar hissetmemiştim. Zor günleri katlanılabilir kıldığınız için teşekkür ederiz. Ayrıca bu kitaba isim vermeme yardım ettiğin için teşekkürler. Sizi tüm kalbimle seviyorum

sürtükler.

Erica ve Amanda'ya, Beck ve Margo'yu oldukları gibi yaptığınız için teşekkür ederim. Benimle tüm kitap boyunca konuştuğunuz ve Siyah Kravatlar ile Beyaz Yalanlar'ın ince ayarını şimdi olduğu nihai ürüne dönüştürmeme yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Siz ikiniz olmasaydınız bu kitap şimdiki gibi olmazdı. Seni seviyorum ve sen sonsuza kadar benimle kaldın.

Betalarım, Beck ve Margo'ya bir şans verdiğiniz ve aşk hikayelerini mükemmelleştirmeye yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Geri bildirimleriniz benim için çok önemli ve siz harika bayanlarla çalışabildiğim için çok şanslıyım. Seni çok takdir ediyorum ve BT&WL'yi şu anki hikaye haline getirme isteğin için sonsuza kadar minnettarım.

İçerik oluşturuculara ve toplulukta kitaplarımı paylaşan kişilere. Sana sonsuz minnettarım. Bu yazarlık serüvenine başladığımdan beri pek çok harika insanla bağlantı kurdum. Platformunuzda hikayelerim hakkında konuşmak için zaman ayırdığınız için minnettarım. Gönderilerinizin, videolarınızın, resimlerinizin vb. Sizler bu toplumun can damarısınız. Yaptığın herşey için teşekkürler.

Greys Promosyonundaki tüm bayanlara! Bu sürümün sorunsuz ve harika olmasına yardımcı olduğunuz için teşekkür ederiz. Bu kitabın dünyaya yayılmasına yardımcı olmak için yaptığınız her şeyi takdir ediyorum.

Facebook'ta her şey için koşabileceğim, büyüyen bir insan grubuna sahip olma ayrıcalığına sahibim: Kat Singleton's Sweethearts. Oradaki üyeler her zaman benim için oradalar ve köşemde oldukları için çok şanslıyım. Zor günde iyi günde yanlarında oldukları için hepsine çok teşekkür borçluyum. Canlarım, hepiniz benim halkımsınız.

ABOUT THE AUTHOR

Kat Singleton, genç yaşta okuma ve yazma tutkusu geliştiren bir yazardır. Hikâye yazarken, karakterleri için gerçek anlamda ham bir aşk hikâyesi yazmaya çalışır. Karakterler sonsuza dek mutlu yaşamadan önce, biraz endişe ve duygusal kargaşa olmadan hiçbir kitabın tamamlanmadığını düşünüyor. Kocas, iki çocuğu ve iki karalaması ile Kansas'ta yaşıyor. Boş zamanlarında, onu buzlu kahveden kurtulurken ve son okumasının birkaç sayfasına gizlice girerken bulabilirsiniz. Öfkeli, duygusal, çağdaş aşk romanlarının hayranıysanız, Kat Singleton kitaplarına bayılacaksınız.

ALSO BY KAT SINGLETON

MIXTAPE SERİSİ

Tamamlanan birbirine bağılı bağımsız serileri KU'da ücretsiz okuyun!

1. Parça: *Goodbye'da*

kuruldu www.books2read.com/F

[OG](#) Parça 2: *Günaha üzerine*

kurulan www.books2read.com/F

[OT](#) Parça 3: *Aldatma üzerine*

kurulu www.books2read.com/FO

[DC](#) Parça 4: *Reddetme Üzerine*

Kuruldu www.books2read.com/F

[OR](#)

artçı şok serisi

Ses seviyesi 1: *Beni Sevmenin Sonucu*

www.books2read.com/TCOLM Cilt

2: *Bizi Bulmanın*

Yolu www.books2read.com/TRTFU

LINKS

SİYAH TIES AND BEYAZ YALANLAR OYNATMA LİSTESİ:

spoti.fi/3GcVfyD

SİYAH BAĞLAR VE BEYAZ YALANLAR PINTEREST:

bit.ly/BTAWLpinterest